

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"LAUGH OUT LOUD FUNNY!"

-NPR. POPCULTURE HAPPY HOUR

knitting in the city
book 1

Neanderthal **SEEKS** *Human*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEANDERTAL İNSANI ARIYOR

ŞEHİRDE ÖRGÜ ÖRMEK #1

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Sonsöz</u>

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Sneak Peek: Neandertal İnsanla Evleniyor \(Kindle Unlimited't şimdi mevcut!\) in a Penny](#)

[Reid'diğer kitapları](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, rantlar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek dışı olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici değilse tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2013, 2014, 2015, 2016 Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Made in the United States of America Üçüncü

Baskı: Mart 2013, Mayıs 2014; Haziran 2016

ISBN: 978-0-9892810-1-0

e-Kitap Baskısı

DEDİKASYON

*Bilgisayarıma: Sen olmasaydın bunu yazamazdım.
yazım denetiminden sorumlu yazılım geliştiricilerine: Sizler benim günlük
kahramanlarımsınız.*

*Karen'a: Umarım bu seni güldürür ve gururlandırır.
Okuyucularıma (üçünüze de): Teşekkür ederim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

KAYBETTİM banyoda.

Tuvalette otururken, boş tuvalet kağıdı rulolarının mezarlığını fark ettiğimde paniklemeye başladım. Kahverengi silindirler, paslanmaz çelik tuvalet kâğıdı tutucusunun düz parlak yüzeyinin üzerinde yarım oval oluşturacak şekilde dikey olarak yerleştirilmişti. Kadınlar tuvaletinde bir tür minyatür geri dönüştürülmüş Stonehenge gibiydi, geçmiş günlerin bağırsak hareketlerinin bir anıtı.

Aslında saat 14:30 civarıydı ki günüm *kötü country şarkıları* diyarından çıkıp *Ethel Teyze'nin yıllık Noel mektubunun kötü* komşu bölgesine girdi. Geçen yıl Ethel Teyze, Joe Amca'nın gut hastalığından, bir - hayır, iki araba kazasından, arka bahçelerindeki yeni obruktan, karavan parkından tahliye edilmelerinin yaklaştığından ve Kuzen Serena'nın boşanmasından istikrarlı ve sağlam bir samimiyetle bahsetmişti. Adil olmak gerekirse, Kuzen Serena her yıl boşanıyordu, bu yüzden yıllık felaketlerin felaket hesaplamasında sayılmıyordu.

Nefesimi içime çektim ve tutucunun içine uzandım; elim mendil ararken boş bir rulo daha buldum. Oldukça garip bir açıyla eğilerek kabın derinliklerine bakmaya çalıştım, daha yukarıda ve içeride henüz görünmeyen başka bir rulo bulmayı umuyordum. Umutsuzluğuma rağmen tutucu boştu.

"Kahretsin," diye yarı fısıldadım, yarı inledim ve sonra aniden beklenmedik şakama güldüm. İçinde bulunduğum durum düşünüldüğünde ne kadar da yerindeydi. Dişlerimi gıcırdatırken dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi ve bütün gün kafamda dolaşan aynı üç kelime yeniden ortaya çıktı:

En kötü. Gün. Hiç.

Kelime oyunu yapmak istemem ama son derece boktan bir gündü.

Tüm iyi country şarkılarında olduğu gibi, her şey aldatan bir aptalla başladı. Şarkıdaki "aldatan" belli ki benden başkası değildi ve aldatan da uzun süredir birlikte olduğum erkek arkadaşım Jon'du. Onun zamparalığının farkına varmam, kot pantolonunun arka cebine sıkıştırılmış boş bir prezervatif ambalajı sayesinde oldu; çünkü ben, aptal bir kız arkadaş olarak, onun çamaşırlarının bir kısmını benimkilerle birlikte atarak ona bir iyilik yapmaya karar vermiştim.

Bulduğum prezervatif ambalajı avucumla alnına vurulduktan sonra ortaya çıkan tartışmayı düşündüm. Jon'un iyi bir noktaya değindiğini düşünmeden edemedim: Beni aldattığı için ona kızgın mıydım, yoksa prezervatifi çıkardıktan sonra ambalajı cebine koyacak kadar aptal olduğu için hayal kırıklığına mı uğramıştım? Kendimi o sabah erken saatlerde söylediklerimi düşünmeye zorlamaya çalıştım.

"Yani, gerçekten, bunu kim yapar Jon? Kim düşünür ki, *kız arkadaşımı aldatacağım ama prezervatif ambalajımı yerde bırakamayacak kadar sosyal bir vicdana sahibim -Allah korusun, yere çöp atarım.*"

Kabinimin mavi beyaz formika kapısına baktım, alt dudağımı dişlerimin arasından geçirdim, seçeneklerimi düşündüm ve günün geri kalanında kabinde kalmanın gerçekten mümkün olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Kahretsin, bu noktada, hayatımın geri kalanında durakta kalmak oldukça iyi bir seçenek gibi görünüyordu, özellikle de gerçekten gidecek bir yerim olmadığı için.

Jon'la paylaştığımız daire onun ailesine aitti. Kira ödemekte ısrar ettim, ama 500 dolarlık cüzi katkım artı faturaların yarısı muhtemelen şehir merkezindeki iki yatak odalı, iki banyolu apartmanın maliyetinin on altıda birini karşılamıyordu.

Sanırım bir yanımda onun bir dolandırıcı olduğunu hep biliyordu; yoksa gerçek olamayacak kadar iyiydi. Her zaman bir erkekte istediğimi düşündüğüm (ve hala istediğime inandığım) her şey gibi görünüyordu. Zeki, komik, tatlı, ailesine karşı nazik, sevimli bir şekilde yakışıklı. Neredeyse aynı siyasi görüşleri, ideolojik görüşleri ve değerleri paylaşıyorduk; hatta aynı dine mensuptuk.

Eksantrikliklerime katlanıyordu ve hatta sevimli olduğumu bile söylüyordu, oysa kendim hakkında duymaya en alışkın olduğum kelime tuhaftı.

Romantik jestler yaptı. Kur yapmanın öldüğü bir zamanda kur yapan biriydi. Üniversitedeyken, daha çıkmadan önce bana şiir yazmıştı. İyi şiirlerdi, günceldi, ilgi alanlarımla ve mevcut siyasi iklimle ilgiliydi. Kalbimi hafifçe ısıttı, ancak hassasiyetlerimi patlatmadı; yine de, patlayan hassasiyetler tipi bir kız değildim.

Ancak aramızdaki en büyük farklardan biri, onun çok ama çok paralı bir aileden geliyor olmasıydı. Bu, en başından beri ilişkimizde bir dikendi. Her harcamamı dikkatle ölçer ve aylık bütçemi titizlikle hesaplardım. Ne zaman ne isterse onu alırdı.

Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ona çok şey borçlu olduğumdan şüpheleniyordum. Hep merak ederdim, acaba o mu yoksa ona Jeff dememi isteyen babası mı?

ama Bay Holesome diye hitap etmekten her zaman daha rahat hissettiğim kişi, iş görüşmesi yapmamı sağlayan ipleri çekti.

Kavgamızdan sonra bile, çünkü kavgaya en çok yaklaştığımız andı, bu sabah bana kalabileceğimi, kalmam gerektiğini, işleri yoluna koymak istediğini söyledi. Benimle ilgilenmek istediğini, ona ihtiyacım olduğunu söyledi. Dişlerimi sıktım, çenemi ayarladım, kararlılığımı pekiştirdim.

Onunla kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Ne kadar zeki, komik ya da kabullenici olduğu umurumda değildi. Tuhaflıklarımı hoşgörüyü karşılamasının onun aradığım kişi olduğu anlamına geldiğinden ne kadar emin olduğum ya da Chicago kirasının ezici yükünün altından kurtulmanın, böylece değerli Cubs biletlerime, çizgi romanlarıma ve tasarım ayakkabılarıma harcayabileceğim parayı serbest bırakmanın ne kadar güzel olduğu önemli değildi. Onunla kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Asla, José.

Bütün gün bastırdığım rahatsız edici bir sıcaklık göğsümde yükselmeye başladı ve boğazım sıkıldı. Devenin belini kıran boş tuvalet kâğıdı rulosu hazneden bana bakıyordu. Onu tutucusundan sökmek ve parçalara ayırarak intikamımı almak için ani bir dürtüyle savaştım. Ondan sonra dikkatimi boşların Stonehenge'ine çevirecektim.

Şimdi görebiliyordum: Beni elli ikinci kattaki kadınlar tuvaletinden çıkarmak için çağrılan bina güvenlik ekibi, etrafımda parçalanmış tuvalet kâğıdı kartonları, iş arkadaşlarıma suçlayıcı bir şekilde işaret edip "Bir dahaki sefere ruloyu değiştirin!" diye bağırırken külotum hala ayak bileklerimde. Ruloyu değiştirin!"

Gözlerimi kapattım. *Eski iş arkadaşlarıma.*

Gözlerim yaşlarla dolarken kabinin kapısı bulanıklaştı; aynı anda dudaklarımdan tiz bir kahkaha döküldü. Bilinmeyen, çılgın kasaba bölgesine girdiğimi biliyordum.

Country şarkılarında olduğu gibi, günün trajedisi dikkatli ve istikrarlı bir ritimle ilerlerken ben de olan biten her şeyin zihinsel bir kontrol listesini yaptım:

Çılgın, kabarık, yuva gibi saçlara yol açan saç kremi yok: *Kontrol et.*

Yeni ayakkabının topuğu kanalizasyon ızgarasında kırıldı: *Kontrol.*

Tren istasyonu planlanmamış inşaat nedeniyle kapalı: *Kontrol.*

Kalabalık asansörden çıkarken omzuna darbe aldıktan sonra teması kaybetti: *Kontrol.*

En iyi ve en sevdiğim beyaz düğmeli gömüğümün üzerine kahve döküldü: *Sanırım bunu yapılacaklar listemden çıkarabilirim.*

Ve son olarak, patronun ofisine çağrıldım ve işin küçültüldüğü bildirildi: *Çifte kontrol.*

İşte tam da bu yüzden kişisel sorunlarımın üzerinde durmaktan nefret ediyordum; işte tam da bu yüzden ham düşünce ve duygulardan kaçmak ve onları geçiştirmek alternatifinden çok daha güvenliydi. Annemin ölümünden beri içime kapanmamıştım -gerçek anlamda içime kapanmamıştım- ve şimdi de hiçbir çocuk, iş ya da bir dizi saçma sapan olay bana bunu yaptıramazdı. Sonuçta, hayatın akışı içinde bununla başa çıkabilirdim.

Ya da kendime öyle söylemeliyim.

Önce gözlerimdeki nemi kırpmaya çalıştım; ama sonra onları kapattım ve o gün en az üçüncü kez, zorunlu ergen psikanalizi yılımda öğrendiğim başa çıkma stratejilerini kullandım.

Kendimi öfke, acı ve akıl sağlığımın ham, yıpranmış kenarlarını büyük, renkli bir plaj havlusuna sararken hayal ettim. Sonra bu bohçayı bir kutuya yerleştirdim. Kutuyu kilitledim. Kutuyu hayali dolabımın en üst rafına yerleştirdim. Dolabımın ışığını kapattım. Dolabın kapağını kapattım.

Gerçeklikten kaçmadan durumdaki duyguyu ortadan kaldıracaktım.

Defalarca gözyaşlarımı bastırmaya çalıştıktan ve bunu büyük bir çabayla yaptıktan sonra, nihayet tehdit edici umutsuzluğu bastırmayı başardım ve gözlerimi açtım. Kendime baktım ve dikkatle görünüşümü gözden geçirdim: kırılan Jimmy Choos'unun yerine ödünç aldığım pembe parmak arası terlikler; kahve lekeleriyle dolu diz boyu gri etek; en sevdiğim pamuklu düğmeli bluzumun yerine ödünç aldığım, çok dar, daldırma kırmızı V yaka; gürültülü, kazara oluşan afro saçlarım.

Kaybolan lenslerimin yerine taktığım siyah çerçeveli eski gözlüğümü burnumun daha yukarısına ittim. Şüpheli moda tercihlerime rağmen kendimi daha sakin ve kontrollü hissediyordum.

Şimdi, kabinde otururken, uyuşukluk hoş bir serin uçurum gibi üzerime çökerken, tuvalet kağıdı sorunumun aşılabılır olduğunu biliyordum. Kesin bir kararlılıkla omuzlarımı dikleştirdim.

Ancak diğer tüm sorunlarımın beklemesi gerekecekti. Sanki bir yere gideceklermiş gibi.

Masama yaklaştığımda (*eski masamı* kastediyor), odamın etrafında pusuya yatmış meraklı yüzlerin oluşturduğu çembere bakmaktan kendimi alamadım, geniş gözler bana doğru bakışlar fırlatıyordu. Uygun bir patlama yarıçapında geziniyorlardı: utancımın ortaya çıkışını izleyebilecek kadar yakın ama sosyal olarak kabul edilebilir bir mesafeden geçecek kadar uzak. Bu tür davranışların türüm hakkında ne söylediğini merak ettim. Bu eylem ile hayvanlar alemindeki daha düşük türler arasında bir karşılaştırma olarak çizebileceğim en yakın eşdeğer neydi?

Bir parça kanın etrafında dönen köpekbalıkları mıydı? Bu benzetmede köpekbalıklarının bunun yerine benim dramımdan, dehşetimden ve rahatsızlığımdan ziyafet çekmeyi umduklarını hayal ettim. Etnografik merakıma yenik düştüm ve havada asılı duran grubu inceledim, çıkışımı hızlandırması gereken utancı gerçekten hissetmedim, bunun yerine gözlemcileri gözlemledim. Yüzlerindeki ipuçlarını okumaya çalıştım, neyi başarmayı ya da kazanmayı umduklarını görmek istedim.

Kopuşuma sarılmıştım ve onu etrafıma doğru çektim.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerini fark etmedim ve iki iri parmak omzuma nazik ama sert bir şekilde dokunana kadar odacıkların üzerine bir sessizlik çöktüğünü de fark etmedim. Kendimi sabit ama biraz sersemlemiş hissederek döndüm ve şimdi dirseğimde olan elden güçlü kola, iri omuzun kıvrımına, köşeli çeneye ve çeneye baktım, ta ki gözlerim Sör Yakışıklı McHotpants'in nefes kesen mavi gözleriyle karşılaşana kadar.

Ürperdim.

Aslında bu daha çok irkilmenin ardından gelen bir yaltaklanmaydı. Ve onun adı Yakışıklı McHotpants değildi. Adını bilmiyordum, ama onu binanın öğleden sonraki güvenlik görevlilerinden biri olarak tanıdım - son beş haftadır zararsızca hayranlıkla izlediğim ve takip ettiğim güvenlik görevlisi.

Adını hiç öğrenmemiştim çünkü bir erkek arkadaşım vardı, McHotpants'ın benim ligimin yaklaşık yirmi bin fersah dışında olduğunu (en azından görünüş açısından) ve arkadaşım Elizabeth'e göre muhtemelen eşcinsel olduğunu söylememe gerek yok. Elizabeth bir keresinde bana McHotpants gibi görünen erkeklerin genellikle McHotpants gibi görünen başka erkeklerle birlikte olmak istediklerini söylemişti.

Onları kim suçlayabilirdi ki?

İtiraf etmekten çekindiğimden daha sık, onun kesinlikle fazla yakışıklı olan insanlardan biri olduğunu düşündüm; mükemmelliği doğada mümkün olmamalıydı. Bu onun bir

Güzel bir adamdı; drag kıyafeti içinde tanıdığım kadınların yüzde doksan dokuzundan daha iyi görünmeyeceğinden emindim.

Aksine, sürekli ve mükemmel bir şekilde taranmış açık kahverengi saçlarından, şaşırtıcı derecede güçlü kare çenesine ve hatasız dolgun ağzına kadar onunla ilgili her şey ezici bir şekilde kusursuzdu. Ona bakmak göğsümü acıtıyordu. Hareketleri bile zarif bir şekilde zahmetsizdi, dünyayla hünerli bir şekilde rahat olan ve onun içindeki yerinden tamamen emin olan biri gibiydi.

Bana bir şahini hatırlatıyordu.

Ben ise her zaman öz bilinç ile steril kopuş arasındaki boşlukta gezinirdim; zarafetim bir devekuşunununkine benzerdi. Kafam kumda olmadığına insanlar bana bakıyor ve muhtemelen *ne tuhaf bir kuş* diye düşünüyorlardı!

Türümün gerçekten muhteşem üyeleri karşısında hiçbir zaman rahat olamamıştım. Bu nedenle, son beş hafta boyunca onun bakışlarıyla karşılaşmaktan acizdim, bunu yapma tehlikesiyle karşı karşıya kalmadan çok önce başımı çeviriyor ya da eğiyordum. Bunu düşünmek bile acı verici derecede parlak bir şeye doğrudan bakmak gibiydi.

Bu nedenle ona uzaktan hayranlık duyuyordum, sanki sadece fotoğraflarda görebileceğiniz ya da müzelerde camın arkasında sergilenen türden gerçekten muhteşem bir sanat eseriymiş gibi. Arkadaşım Elizabeth ve ben ona sevgiyle Yakışıklı McHotpants diyorduk; daha doğrusu, bir gece çok fazla mojito içtikten sonra ona Sir Handsome McHotpants şövalyesi ilan ettik.

Şimdi, siyah çerçeveli gözlüklerimin ardından onun mavi gözlerinin sonsuz derinliklerine bakarken, kendi iri gözlerim kırıştı ve uyuşukluğun koruyucu pelerini kaymaya başladı. Sol kaburgamın hemen altından gelen bir çekiştirme hissi hızla parmak uçlarıma yayılan, oradan da boğazıma, yanaklarıma ve kulaklarımin arkasına doğru ilerleyen için için yanan bir sıcaklığa dönüştü.

Neden Sör McHotpants olmak zorundaydı? Neden Albay Mustard le Mustache ya da Lady Jelly O'Belly'i göndermediler?

Elini yanına indirdi ve sonra boğazını temizledi, bakışlarını benimkilerden ayırdı ve odaya göz gezdirdi. Yüzümün aniden kızardığını hissettim, bu benim için alışılmadık bir deneyimdi ve sessizce kendimle alay ederken çenemi göğsüme doğru eğdim.

Sonunda utandığımı hissettim.

Günün ve her olaya verdiğim tepkinin muhasebesini yaptım.

Bunalmadan şimdiki zamanla meşgul olmak üzerinde çalışmam gerektiğini biliyordum. Erkek arkadaşımın beni aldattığını keşfetmekten çok, boş bir tuvalet kâğıdı tezgâhı ve yakışıklı bir erkek güvenlik görevlisinin varlığı karşısında umutsuzluğa kapıldığımı fark ettim; bu da şu anki evsizlik durumuma yol açmıştı, son zamanlardaki işsizlik durumumdan bahsetmiyorum bile.

Bu arada, Sör McHotpants çevremden ve durumdan en az benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu. Askıdaki kalabalığın üzerinde gezinen gözlerinin daraldığını hissedebiliyordum. Boğazını tekrar temizledi, bu kez daha yüksek sesle ve aniden oda bilinçli hareketler ve dikkati başka yöne çeviren bakışlarla canlandı.

Odayı şahin gibi bir kez daha inceledikten sonra, etkisinden memnun kalmış gibi dikkatini tekrar bana çevirdi. Çarpıcı mavi gözleri benimkilerle buluştu ve yüz ifadesi yumuşamış gibiydi; büyük olasılıkla acıma duygusuyla. Bildiğim kadarıyla ilk kez doğrudan bana bakıyordu.

Son beş haftadır hafta içi her gün onu izliyordum. Vardiyası bir buçukta başladığı için öğle yemeğini geç yemeye başlamamın nedeni oydu. Artık öğle yemeğini sık sık lobide yememin nedeni oydu. Elizabeth'in benimle işten sonra buluştuğu günlerde saat beş buçukta lobide arboretum ve fiskiyeinin yanında oyalanmaya başlamamın nedeni oydu; arkadaşımın benimle saat altıdan önce lobide buluşamayacağını bildiğimden, bodur ağaç gövdelerinin ve tropik palmyelerin arasından onu dikizliyordum.

McHotpants ve ben bir an tedirgin bir şekilde durup birbirimizi izledik. Yanaklarım az önceki kızarıklıktan dolayı hâlâ pembeydi ama gözümü kaçırmadan onun bakışlarını tutabilmeme hayret ettim. Belki de duygularımın çoğunu kafamdaki görünmez bir dolabın içindeki görünmez bir kutuya koyduğum içindi. Belki de bunun muhtemelen birlikte geçirdiğimiz zamanın alacakaranlığı olduğunu fark ettiğim içindi, yakın zamanda işimden ayrıldığım için saplantılı anlarımın sonuncusuydu. Sebep her ne olursa olsun, başka tarafa bakmak istemedim.

Sonunda ellerini dar kalçalarının üzerine koydu ve çenesini masama doğru kaldırdı. Fısıltıyı biraz aşan tok sesiyle, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım, kendimi sessize alınmış bir doğal afet gibi hissediyordum. Bana yardım etmek için orada olmadığını biliyordum. Binadan çıkmama yardım etmek için oradaydı. Oflayarak teklifini geri çevirdim. Utanç yürüyüşümü bitirmeye kararlıyım. Döndüm, siyah çerçeveli gözlüklerimi hafif çilli burnuma ittim ve

masama olan kısa mesafeyi kapattım. Ödünç aldığım parmak arası terlikler aceleyle attığım her adımda ayağımın altına vurarak ses çıkarıyordu: şak, şak, şak.

Tüm eşyalarım insan kaynakları departmanından bazı çalışanlar tarafından kahverengi-beyaz bir dosya kutusuna yerleştirilmişti ve ben de söylendiği gibi bir konferans odasında bekliyordum. Boş masaya bir göz attım. Kalemliğimin bir zamanlar nerede olduğunu fark ettim; bir toz halkasıyla çevrili temiz bir daire parçası vardı. Bardağı kutuya koymadan önce kalemleri çıkarıp çıkarmadıklarını merak ettim.

Saçma ve anlamsız düşüncelerimden arınmak için başımı sallayarak, içinde inanılmaz bir şekilde mesleki hedeflerimin son iki yılının bulunduğu kutuyu aldım ve sakince McHotpants'in yanından geçerek doğrudan resepsiyona ve ötesindeki asansörlere doğru yürüdüm. Bakışlarıyla karşılaşmadım ama yanımda durmadan önce bile beni takip ettiğini biliyordum, kutuyu kalçama yaslayıp parmağımı çağrı düğmesine soktuğumda dirseği dirseğime değecek kadar yakındı.

Dikkatinin profilimde olduğunu hissettiğimi sanıyordum ama bunu karşılamaya çalışmadım. Bunun yerine, her asansörün kat durumunu bildiren dijital kırmızı sayıları izledim.

"Bunu taşımamı ister misin?" Çakıllı sesi, neredeyse bir fısıltı gibi, sağımdan geldi.

Başımı salladım ve dönmeden gözlerimi yana kaydırdım; bizden başka asansörü bekleyen yaklaşık dört kişi daha vardı.

"Hayır, teşekkür ederim. Ağır değil; kalemleri almış olmalılar." Sesimin düz ve tınısız çıkması beni rahatlatmıştı.

Sessiz geçen birkaç dakika beynime tehlikeli miktarda serbest dolaşma zamanı verdi. Odaklanma yeteneğim azalıyordu. Bu benim için sık rastlanan bir sorundu. Düşüncelerimle geçirdiğim zaman, özellikle de endişeli olduğumda, benim yararına olmuyor.

Bana söylendiğine göre, stresli durumdaki çoğu insan mevcut durumlarını takıntı haline getirme eğilimindedir. Şu anki kaderlerine nasıl ulaştıklarını merak ederler ve gelecekte bundan ya da buna benzer durumlardan kaçınmak için ne yapabileceklerini düşünürler.

Ancak, içinde bulunduğum durum ne kadar stresli olursa, o kadar az düşünürüm ya da onunla ilgili herhangi bir şey.

Şu anda asansörlerin nasıl mekanik atlara benzediğini düşündüm ve onları seven ya da onlara isim veren biri olup olmadığını merak ettim. Merak ettim

'nem' ve hatta 'nemli' kelimelerini İngilizceden çıkarmak için ne gibi adımlar atabilirim diye düşündüm; bu kelimenin kulağa geliş şeklinden gerçekten nefret ediyordum ve her zaman bu kelimeyi söylememek için kendimi zor tutuyordum. Pantolon kelimesini de gerçekten sevmezdim, ancak geçenlerde Mensa bu korkunç kelimeye karşı resmi bir açıklama yaparak dilden çıkarılmasını önerdiğinde kendimi haklı hissettim.

Sör McHotpants yine boğazını temizleyerek kulağa iğrenç gelen kelimelerle meşguliyetimi böldü. Sürü halindeki asansörlerden biri açıldı, kırmızı oku aşağıyı gösteriyordu ve ben düşüncelerimin içinde kaybolmuş, hiçbir şeyin farkında olmadan öylece durmaya devam ettim. Asansöre henüz kimse girmemişti ve herkesin beni izlediğini hissedebiliyordum.

Kendimi biraz silkeledim ve şimdiki zamana yeniden dönmeye çalıştım. McHotpants'in elini sırtıma koyduğunu ve hafif bir baskıyla beni ileriye doğru yönlendirdiğini hissettim. Avucunun sıcaklığı rahatlatıcıydı ama yine de omurgamda rahatsız edici bir elektrik şoku yarattı. Diğer elini kapının duvarın içine doğru kaydığı yere doğru kaldırdı ve asansörü benim için tuttu.

Teması çabucak kestim ve asansörün köşelerinden birine yerleştim. Sör Yakışıklı beni takip etti ama asansörün ön tarafına yakın bir yerde durarak girişi kapattı; kimse içeri giremeden Kapıyı Kapat düğmesine bastı. Bölmeler birbirine kaydı ve yalnız kaldık. Kemerindeki geri çekilebilir bir kordondan bir anahtar çıkardı ve düğme pedinin üstündeki bir yuvaya yerleştirdi. Üzerinde BB yazan bir daireye basışını izledim.

Bir kaşımı kaldırdım ve "Bodruma mı gidiyoruz?" diye sordum.

Bana dönüp açık açık bakarken hiçbir onaylama işareti yapmadı; karşılıklı köşelerde duruyorduk. Bir an için iki dövüşçü olduğumuzu hayal ettim; geniş asansör bizim ringimizdi ve çevredeki pirinç raylar da iplerdi. Gözlerim onun üzerinde eşit derecede sade bir değerlendirmeye gezindi. Aramızda yumruklaşma olursa kesinlikle o kazanırdı.

Bir kıza göre uzun boyluydum, ama onun boyu rahatlıkla bir metre on beş santimdi. Ayrıca üniversitedeki futbol günlerimden beri ciddiyetle ya da yoğun bir şekilde çalışmamıştım. Omuzlarının genişliğine bakılırsa, spor salonuna hiç gitmemiş gibi görünüyordu ve içinde kalemler olsa bile beni elimdeki kutu kadar kaldırabilirdi.

Gözleri değerlendirmesini bitirmemişti, onun yerine boynumda oyalanıyordu. Sol kaburgamın altındaki çekiştirme hissi geri döndü. Tekrar kızarmaya başladığımı hissettim.

Konuşmaya çalıştım. "Kesin konuşmak istememiştim; planlarını hiç görmemiş olsam da bu binanın birden fazla bodrumu olduğunu tahmin ediyorum. Bodrumlardan birine mi gidiyoruz ve eğer öyleyse neden bodrumlardan birine gidiyoruz?"

Bakışlarımla aniden karşılaştı, kendi bakışları okunamıyordu. "Standart prosedür," diye mırıldandı.

"Oh." İçimi çektim ve tekrar dudağımı yırtmaya başladım. Elbette standart bir prosedür vardı. Bu muhtemelen onun için yaygın bir deneyimdi. Bugün dışarı çıkaracağı tek eski çalışanın ben olup olmadığını merak ediyordum.

"Bunu kaç kez yaptın?" diye sordum. "Bunu mu?"

"Bilirsiniz, işten çıkarıldıktan sonra insanlara binadan çıkarken eşlik etmek; bu haftanın her günü oluyor mu? İşten çıkarmalar genellikle Cuma öğleden sonraları olur, böylece delilerin aynı hafta içinde geri gelmeleri önlenir. Bugün Salı olduğu için ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Çoğu batı ülkesinde benimsenen uluslararası standarda göre Salı haftanın ikinci günüdür. Pazar gününü ilk gün olarak kabul eden ülkelerde Salı haftanın üçüncü günü olarak tanımlanır."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!

Derin bir nefes aldım, ağzımı kapattım ve konuşmamak için çenemi sıktım. Onun beni izleyişini, gözlerini hafifçe kısışını izledim ve kalbim, o gün ikinci kez fark ettiğim utançla göğsümde yüksek bir samimiyetle çarptı.

Nasıl görüldüğümü biliyordum. Gerçek arkadaşlarım sadece iyi okuduğumda ısrar ederek bu etiketi yumuşattılar; diğer herkes Cocoa Puffs için deli olduğumu söyledi. *Jeopardy* seçmelerine katılmam için defalarca teşvik edilmeme ve Trivial Pursuit oyunlarında ideal ve kendini kanıtlamış bir ortak olmama rağmen, önemsiz bilgi arayışım ve kontrolsüzce ortaya saçılan sözel saçmalıklar beni erkeklere sevdirmek için çok az şey yaptı.

Sessiz bir an geçti ve son zamanlarda ilk kez dikkatimi şimdiki zamana odaklamaya çalışmadım. Mavi gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla benimkileri deliyor, beynimin olağan gezintisini durduruyordu. Ağzının bir köşesinin kalktığını hissettiğimi sandım ama bu hareket zar zor algılanabiliyordu.

Sonunda sessizliği bozdu. "Uluslararası standart mı?"

"ISO 8601, veri elemanları ve değişim formatları. Farklı organlar, hükümetler, ajanslar, ve kuruluşlar arasında kesintisiz ilişki sağlar.

şirketler." Kelimeler ağzımdan dökülürken kendimi tutamadım. Bu bir hastalıktı.

Sonra gülümsedi. Küçük, kapalı dudaklı, çabucak bastırılmış bir gülümsemeydi. Gözümü kırpmış olsaydım kaçırabilirdim ama yüzünde bir ilgi ifadesi vardı. Uzun bedenini arkasındaki asansörün duvarına yasladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Muhafız üniformasının kolları omuzlarında gergin çizgiler oluşturunuyordu.

"Bana şu dikişsiz cinsel ilişkiden bahset." Gözleri yavaşça aşağıya doğru indi, sonra aynı yavaşlıkla yukarıya, benimkilere kayd.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra hemen kapattım. Birdenbire ve beklenmedik bir şekilde ateşlenmişim.

Yüz hatlarımı gizlice ama açık ve eğlenerek izlemesi, onun da en az benim kadar tuhaf olduğunu düşünmeme neden olmaya başlamıştı. Beni son derece rahatsız ediyordu; dikkati kaçamadığım kör edici bir spot ışığıydı.

Kutuyu diğer kalçama kaydardım ve onun araştıran bakışlarından uzaklaştım. Doğrudan göz temasından kaçınmakla ne kadar akıllıca davrandığımı şimdi anlıyordum. Göz temasının gelenekleri ve kabul edilebilirliği kültüre göre büyük farklılıklar gösterir; *örneğin Japonya'da okul çağındaki çocuklar...*

Asansör durdu ve kapılar açıldı, beni Japon kültürel normlarını hatırladığım yerden uyandırdı. Hemen doğruldum ve nereye gittiğimi bilmediğimi fark etmeden önce çıkışa doğru fırladım. Aptalca döndüm ve kırpiklerimin altından Yakışıklı Bey'e baktım.

Bir kez daha elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni yönlendirdi. Öncekiyle aynı yüklü şoku hissettim. Alçakta asılı floresan ışıklarıyla sıradan bej grisine boyanmış bir koridor boyunca yürüdük.

Parmak arası terliklerin şak şak sesleri boş koridorda yankılandı. Dokunuşunun elektriğinden kaçmak için adımlarımı hızlandırdığımda, adımlarını hızlandırdı ve sert baskı devam etti. Acaba benim bir kaçma riski taşıdığımı mı yoksa yukarıda bahsi geçen delilerden biri olduğumu mu düşünüyordu?

Bir dizi pencereli odaya yaklaştık ve eli dirseğimin hemen üzerindeki çıplak koluma gittiğinde kaskatı kesildim. Basit bir temasa verdiğim tepkinin gerçekten gülünç olduğunu hissederek kalın kalın yutkundum. Ne de olsa kolumda sadece onun eli vardı.

Beni odalardan birine çekti ve kahverengi ahşap bir sandalyeye yönlendirdi. Otoriter bir kararlılıkla kutuyu elimden aldı ve solumdaki koltuğa yerleştirdi. İçeride insanlar vardı.

Çevresinde kabinler ve ofisler vardı; McHotpants'in giydiği mavi bekçi üniformasını giymiş bir kadının bulunduğu uzun bir resepsiyon masası alanın ortasıındaydı. Göz göze geldik; bir kez göz kırptıktan sonra kaşlarını çatı.

"Kımıldama. Beni bekle," diye emretti.

Adamın gidişini ve ardından aralarında geçen konuşmayı ilgiyle izledim: Adam kadına yaklaştı, kadın kaskatı kesildi ve ayağa kalktı. Masanın üzerine eğildi ve bilgisayar ekranındaki bir şeyi işaret etti. Kadın başını salladı ve bana tekrar baktı, kaşları şaşkınlıkla kalktı ve sonra oturup yazmaya başladı.

Döndü ve ben de doğrudan ona bakma hatasını yaptım. Bir an durakladı, bakışlarındaki aynı tedirgin edici sabitlik yanaklarıma aynı sıcaklığın yükselmesine neden oldu. Yüzümdeki kızarıklığı kapatmak için ellerimi yüzüme bastırmak istedim. Odadan bana doğru geçti ama elinde bir pano tutan, iyi giyimli takım elbiseli yaşlı bir adam tarafından durduruldu. Aralarındaki alışverişi ben de ilgiyle izledim.

Yazıcıdan bir dizi kâğıt çıkardıktan sonra kadın bana yaklaştı. Odayı geçerken bana gözlerine kadar ulaşan kapalı bir gülümseme verdi.

Ayağa kalktım ve elini uzattı. "Ben Joy. Siz de Bayan Morris olmalısınız."

Bir kez başımı salladım, huzursuz bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Evet, ama lütfen bana Janie deyin; tanıştığımıza memnun oldum."

"Sanırım zor bir gün geçirdiniz." Joy yanımdaki boş koltuğa oturdu; cevap vermeme beklemedi. "Bunun için endişelenme tatlım. Hepimizin başına gelir. İmzalaman gereken kâğıtlar var. Rozetine ve anahtarına ihtiyacım olacak, sonra da arabayı senin için çekeceğiz."

"Ah... araba mı?"

"Evet, sizi gitmeniz gereken yere götürecektir."

"Oh, tamam." Bir araba ayarlanması beni şaşırtmıştı ama bunu büyötmek istemedim.

Uzattığı kalemi aldım ve kâğıtlara göz gezdirdim. Yeterince iyi niyetli görünüyorlardı. Sör Yakışıklı'ya doğru bir bakış attım ve takım elbiseli adamı dinliyor gibi görünürken bana baktığını gördüm. Metni gerçekten okumadan, gösterdiği yerleri imzaladım ve parafladım, anahtarımınla birlikte rozetimi boynumdan çıkardım ve ona uzattım. Belgeleri benden aldı ve birkaç yerde adımın yanına paraf attı.

Formun adres bölümüne geldiğinde durakladı. "Bu güncel adresiniz ve ev telefon numaranız mı?"

Jon'un adresini ilk işe alındığımda doldurduğum yeri gördüm; yüzümü buruşturdum. "Hayır; hayır değil. Neden?"

"Son maaş çekini göndermek için bir yere ihtiyaçları var. Ayrıca, geride kalmış olabilecek herhangi bir şeyi sana göndermeleri gerekirse diye güncel bir adrese de ihtiyacımız var. Bunun yanına güncel adresinizi yazmanızı istiyorum."

Tereddüt ettim. Ne yazacağımı bilemedim. "Özür dilerim, ben-" Güçlkle yutkundum ve sayfayı inceledim. "Ben sadece, aslında daireler arasında gidip geliyorum. Bilgileri almak için geri aramamın bir yolu var mı?"

"Peki ya bir cep telefonu numarası?"

Dişlerimi sıktım. "Cep telefonum yok; onlara inanmıyorum." Joy kaşlarını kaldırdı. "Onlara inanmıyor musun?"

Ona cep telefonlarından nasıl nefret ettiğimi anlatmak istiyordum. Günün yirmi dört saati ulaşılabilir olduğumu hissettirmelerinden nefret ediyordum; bu, beyninize yerleştirilmiş bir çipin konumunuzu takip etmesine ve size ne düşünmeniz ve yapmanız gerektiğini söylemesine benziyordu, ta ki sonunda varlığınızla gerçek dünya arasındaki tek arayüz olan küçük dokunmatik ekrana tamamen takıntılı hale gelene kadar.

Herkes sadece cep telefonları aracılığıyla etkileşime girseydi gerçek dünya gerçekten var olur muydu? Angry Birds bir gün benim gerçekliğim olur muydu? Ben masum bir domuz muydum yoksa patlayan bir kuş mu? Descartes temelli bu düşünceler beni partilerde nadiren popüler yapardı. Belki de çok fazla bilim kurgu ve çizgi roman okuyordum ama cep telefonları bana *Neuromancer* romanındaki beyin implantlarını hatırlatıyordu. Daha fazla kanıt olarak, ona *Kaza Analizi ve Önleme*'de riskli sürüş davranışları hakkında yayınlanan son makaleden bahsetmek istedim.

Onun yerine, "Ben onlara inanmıyorum" dedim.

"O-o-o-o-k-a-y," dedi. "Sorun değil." Joy elini göğüs cebine attı ve beyaz bir kâğıt dikdörtgen çıkardı. "İşte kartım; yerleştiğinizde beni arayın, sizi sisteme kaydedeyim."

Yanında durdum ve kartı aldım, keskin noktaların baş ve işaret parmaklarımin pedlerine batmasına izin verdim. "Teşekkür ederim. Bunu yapacağım."

Joy yanıma uzanıp kutumu aldı ve omzuyla takip etmemi işaret etti. "Haydi, seni arabaya götüreyim."

Onu takip ettim, ama kendini beğenmiş bir çocuk gibi omzumun üzerinden Sör Yakışıklı McHotpants'a uzun uzun baktım. Dönmüştü.

profiline bakıyordu, artık bana o rahatsız edici bakışlarla bakmıyordu; dikkati tamamen takım elbiseli adama odaklanmıştı.

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Muhtemelen bu onu son görüşüm olacaktı. Mavi gözlerinin kör edici yoğunluğu olmadan onu son bir kez daha hayranlıkla izleyebileceğim için mutluydum. Ama bir yanım göğsümdeki hararetli kasılmayı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hissettiğim doyurucu somut farkındalığı özölüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

ARABA bir limuzindi

Daha önce hiç limuzine binmemiştim, bu yüzden tabii ki ilk birkaç dakikayı şok içinde, sonraki birkaç dakikayı düğmelerle oynayarak, sonraki birkaç dakikayı da patlayan su şişesinin yarattığı pisliği temizlemeye çalışarak geçirdim. Şoför sarı bir taksinin arkasında frene bastığında elimden yuvarlandı.

Şoför bana nereye gitmek istediğimi sordu; Las Vegas demek istedim ama bunun pek hoş karşılanmayacağını düşündüm. Sonunda, ben arabanın telefonunu kullanarak bazı aramalar yaparken beni gezdirmeye nezaketle razı oldu. Cep telefonunuzun olmamasının güzel yanlarından biri -ya da bakış açınıza göre pek de güzel olmayan yanlarından biri- insanların telefon numaralarını bilmek zorunda olmanız.

Ayrıca, bu sizi anlamsız tanıdıklar edinmekten de alıkoyar.

Çoğu kişi için, sık kullanmadıkları sürece bir telefon numarasını hatırlamak neredeyse imkansızdır. Cep telefonları, zamanımızın diğer sosyal medya yapıları gibi, büyükannemin eskiden çay fincanlarını toplayıp porselen dolabında sergilemesine benzer şekilde, sözde arkadaşların ve kişilerin toplanmasını teşvik ediyor.

Ancak artık çay fincanları insanlar, porselen dolabı ise Facebook.

İlk aramam babamlaydı; Jon'un dairesini aramamasını ya da posta göndermemesini rica eden bir mesaj bıraktım ve çok kısaca ayrıldığımızı açıkladım. Geriye dönüp baktığımda babamı aramamın kritik olmaktan çok üstünkörü olduğunu görüyorum. Hiç aramadı ve bana e-posta göndermek dışında yazmadı. Yine de nerede olduğumu ve güvende olduğumu bilmesi benim için önemliydi.

Bir sonraki arama Elizabeth'e oldu. Neyse ki ben aradığımda o moladaydı. Chicago General'da acil servis asistanı olduğu için bu büyük bir şanstı. Önemli gerçekleri anlatabildim: Jon beni aldattı, artık evsizdim, saçım için saç kremi almam gerekiyordu, işimi kaybettim.

Jon konusunda çok öfkeliydi, cömertçe dairesini ve saç kremini kullanmam için teklif etti ve işimle ilgili şaşkın bir sempati ifade etti. Kuzey Chicago'da güzel bir dairesi vardı; uzun süreli kalmak için çok küçüktü ama üç gün sonra balık gibi kokmayacağım kadar büyüktü.

Aslında bir B planım olmadığı için hemen onun evinde kalabileceğimi söylediğinde rahatladım. Elizabeth ayrıca sık sık hastanede uyumak zorunda kaldığını, bu yüzden muhtemelen ondan daha fazla evde olacağımı belirtti.

Bir hareket tarzına karar verdik: Jon'a uğrayacak, gerekli eşyaları hızlıca paketleyecek ve sonra onun evine gidecektim. Diğer her şeyi toparlamak için bir sonraki hafta Jon'a geri dönecektim. Bolca zamanım vardı, çünkü iş saatlerinin kurgusu şu anda çok az anlam taşıyordu.

Çantamı hazırlarken şoförden beni beklemesini istemekte tereddüt ettim ama sonunda buna gerek kalmadı. Konuşmalarına kulak misafiri olmuştu ve iki saat içinde geri dönmeyi teklif etti.

Eşyalarımı toplarken, sahip olduğum maddi varlıkların azlığı beni hayrete düşürdü. Dünyevi eşyalarımın tamamını bir araya getirmek için üç kutu ve üç bavul yeterliydi. Bir bavul, en büyük olanı, ayakkabı doluydu. Bir kutu, en büyük olanı, çizgi romanlarla doluydu. Bunlar ve işten aldığım kahverengi beyaz kutu hayatımın toplamıydı.

Birkaç saat sonra nihayet Elizabeth'in evine vardığımda limuzin şoförü - adı Vincent'tı, on dört torunu vardı ve aslen Queens'liydi- tüm eşyalarımı iki kat merdivenden daireye taşımama yardım etti.

Elizabeth bizi kapıda karşıladı ve bavulları taşımada Vincent'a yardım etti. Gülümsüyor ve küfür ediyordu.

Son kutuyu da indirdiğimizde Vincent elimi tutup parmak eklemlerime bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. Derin çikolata gözleri benimkilere baktı ve bilgece bir havayla konuştu. "Eğer karımı aldatırsam, taşaklarımı kestirir. Yaptıklarından sonra bu adamı hadım etmek istemiyorsan, o zaman o senin için doğru kişi değil." Sözlerinin doğruluğunu onaylarcasına başını salladı ve hızla sürücü tarafındaki kapıya döndü.

Sonra, bir B filminin sonu gibi, bizi sokakta bırakıp limuzinin gün batımına doğru gidişini izlemeye koyuldu.

Elizabeth o gece hikayeyi örgü grubumuza birkaç kez anlattı; ev sahipliği sırası ondaydı, ben de ona atıştırmalıklar ve kırmızı şarap temin etmesinde yardımcı oldum. Her anlatışında Vincent daha genç, daha uzun, daha kaslı ve daha gür saçlı oluyordu; Queens aksanı yerini boğucu bir Sicilya aksanına bırakmıştı; siyah ceketini çıkarmış, sadece göğsünün ortasına kadar açık tüllü beyaz bir gömlek bırakmıştı.

En son anlattığında, gözlerimin içine uzun uzun baktı ve onunla kaçmamı istedi. Ben de tabii ki hadım edilmiş haliyle bana hiçbir faydası olmayacağını söyledim.

Elizabeth'in hanımlara günüm hakkında bu kadar açık davranmasına aldırımıyordum. Örgü hakkında tek bir ilmek bile bilmediğim halde onları örgü grubumuz olarak görüyordum. İki basit nedenden dolayı her birine kendi kız kardeşlerimden çok daha yakın hissediyordum: hanımların hiçbiri suçlu değildi (bildiğim kadarıyla) ve arkadaşlıklarından çok hoşlanıyordum.

Bu kadar açık, destekleyici ve önyargısız olmalarına bayıldım. Çok daha ucuza bir kazak satın alabileceksen, akıllara durgunluk verecek kadar pahalı ipliklerle saatlerce kazak ören kadınlarla ilgili bir şey var - bunu yaparken kazanılan zamandan bahsetmiyorum bile

-Bu, insanlık durumunun kabullenilmesine ve sabırla karşılanmasına katkıda bulunur. "Kim prezervatif ambalajını cebine geri koyar ki? Yani, merhaba,

Senyor Salak!" Çoğunlukla gizlediği Teksaslı aksanıyla alıngan bir kızıl olan Sandra dudaklarını büzdü, kaşları beklentiyle kalkarak odaya göz gezdirdi. Chicago General'da psikiyatri asistanıydı ve kendisine Dr. Shrink demeyi severdi.

"Kesinlikle." Kendimi biraz haklı hissettim ve odadaki diğer herkes gibi ben de başımı salladım.

"Bence onsuz daha iyisin." Ashley düşüncelerini açıklarken mavi gözlerini eşarbından ayırmıyordu; uzun, düz kahverengi saçları zekice bir kıvrımla toplanmıştı. Aslen Tennessee'li bir pratisyen hemşireydi ve aksanını dinlemeyi seviyordum. "İsminde *h harfi* olmayan bir Jon'a asla güvenmem. John J-o-h-n diye yazılmalı, J-o-n değil."

Sandra Ashley'i işaret etti ve ekledi, "Ve soyadı: Holesome. Assholesome ya da Un-holesome olmalı. O bir pislik."

"Bence Janie'ye ayrılık hakkında ne hissettiğini sormalıyız." Fiona'nın pragmatik değerlendirmesine katılıyorum. Eğitimini makine mühendisi olarak almış, kendi tercihiyle evde oturan bir anne olan Fiona gerçekten de grubun lideriydi; herkesin kendini değerli ve korunaklı hissetmesini sağlıyordu. Sadece 1.80 boyunda olmasına rağmen otoriter bir duruşu vardı. İri, iri kirpikli gözleri, küçük, muzip yüzüne mükemmel bir şekilde yerleşmiş ve her zaman taktığı pratik pixie saç kesimiyle bir peri gibi görünüyordu. Elizabeth de ben de onu üniversiteden tanıyorduk; birinci sınıfta kaldığımız yurttan Yurt Danışmanı'ydı ve her zaman ana kuzusuydu.

Bütün gözler bana çevrilince omuz silktim. "Bilmiyorum. Bu konuda o kadar da kızgın hissetmiyorum, sadece... sinirlendim."

Marie yarım örülmüş kazağının üzerinden bana baktı. "Geldiğimde oldukça sarsılmış görünüyordun." Devam etmeden önce iri mavi gözlerine baktım, "Jon ve işini kaybetmenin arasında, sanırım kabul etmek istediğinden daha fazla üzgünsün." Marie serbest çalışan bir yazar ve sanatçıydı; sarı buklelerinin her zaman nasıl davrandığını kıskanırdım. Onu her gördüğümde, sanki bir şampuan reklamı çekimini yeni bitirmiş gibi görünüyordu.

İçimi çektim. "Mesele o değil. Yani evet, keşke işimi kaybetmeseydim çünkü şimdi başka bir iş bulmak zorundayım. Ama orada istediğimi yapabilecek durumda değildim. Okula mimar olmak için gittim, bir mimarlık firmasında kadrolu muhasebeci olmak için değil."

"En azından bir firmadaydı; iş az." Grubun en yumuşak konuşanı olan Kat, kahverengi dalgalarla dolu başını salladı. Örgü örmeye olan tutkusunu keşfettiğimde Kat'i Elizabeth'le tanıştırmıştım. Kat aynı zamanda benim şirketimde de -çarpın, *eski şirketimde*- ortaklardan ikisinin yönetici asistanı olarak çalışıyordu. "Ama seni özleyecekler Janie. Sen iş grubunun açık ara en beceriklisidin."

"İşten çıkarılan çalışanlarına her zaman öğleden sonra için limuzin verirler mi?" Ashley Kat'e açık bir ilgiyle sordu.

"Hiç duymadım. Ama işten çıkarmalar her zaman beş ya da daha fazla kişilik gruplar halinde olur." Kat burnunu kırıştırdı. "Bu son derece garip görünüyor. Bunu araştıracağım."

Limuzini de merak ettim. Bütün gün saçmalık sınırındaydı, bu yüzden limuzin ve Vincent, anormalliklerle dolu hız trenimde küçük bir tümsek gibi görünüyordu.

"Bunu neden yaptıklarına, onu neden bıraktıklarına dair bir fikrin var mı?" Sandra kırmızı şarabına uzandı ve sorusunu hem Kat'e hem de bana yöneltti.

"Hayır, ama öğrenebildiğim kadarını öğrenmeye çalışacağım." Kat şüphe dolu bakışlarını bana doğru kaydırırken kaşlarını kaldırdı. "Yine de, alt kattaki güvenlik görevlilerinden biri tarafından dışarı çıkarıldığınızı duydum. Bu doğru mu?"

Başımı salladım, kendimi rahatsız hissediyordum ve şarap kadehimi ilgiyle inceledim.

"Bir dakika, ne? Güvenlik mi?" Elizabeth öne doğru oturdu ve elini koluma koydu. "Kimdi o?"

Şarabımdan bir yudum aldım ve omuzlarımı isteksizce silktim. "Korumalardan biri işte."

Ben kanepeye daha da gömülmeye çalışırken oda sessizdi. Elizabeth örgüsünü kenara fırlattı ve heyecanla aşağı yukarı zıplamaya başladı. "Aman... Tanrım; oydu, değil mi? O'ydu!" Sarı atkuyruğu ileri geri sallanıyordu.

"Kim o?" Sandra örgü örmeyi bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak Elizabeth'ten bana ve Kat'e baktı, iri yeşil gözleri bir pinpon topu gibi odanın içinde geziniyordu.

Elizabeth aniden ayağa kalktı ve mutfığa koştu. "Bekle! Bir fotoğrafım var!"

Gidişini izlerken gözlerim büyüdü. Arkasından seslendim, "Ne demek fotoğrafım var?"

Bütün örgüler aniden durdu. En son yakışıklı bir pizzacı geldiğinde ve hepsi ona bahşiş vermek istediğinde sıranın ortasında örgü örmeyi bırakmışlardı. Bu sefer herkes aynı anda konuşmaya başladı ama Elizabeth elinde telefonuyla odaya yeniden girip yanımdaki kanepeye çöktüğünde konuşmaları kesildi.

Elizabeth telefonundaki fotoğrafları karıştırırken, "Onu birkaç kez Kinneared ettim," dedi. Sessiz, boş yüzlerimize baktı ve tek bir kaşını kaldırdı. "Bilirsiniz, Kinneare: Birinin haberi olmadan gizlice fotoğrafını çekmek. Alo? Hiçbiriniz Yarn Harlot'ın blogunu okumuyor musunuz?"

"Evet, bunu duymuştum. Yarn Harlot bunu havaalanında Greg Kinneare'a falan yapmamış mıydı?" Ashley örgüsünü kucağına koydu ve Elizabeth'i işaret etti.

"Evet, evet. Bunu blogunda yazdı, sonra da Urban Dictionary'ye ve *New York Times*'in yıllık değerlendirme şeyine falan kondu." Elizabeth bana döndü ve açık ağızdan gözlerime baktı. "Bu kadar şaşırmış görünme."

"Yine de *onun* kim olduğunu bilmek istiyorum." Sandra ayağa kalktı ve Elizabeth'in omzunun üzerinden eğilerek Sör Yakışıklı McHotpants'in bir dizi fotoğrafından ilkinin üzerinde durdu. Şarabımdan bir yudum daha içtim. Elizabeth başparmağını telefonun dokunmatik ekranında gezdirirken tüm kadınlar kanepenin etrafında toplandı; sadece Fiona oturduğu yerden dramının geçmesini bekledi.

Grup sesli bir şekilde soluk soluğa kaldı.

"Vay canına, Batman. Bu da kim?" Ashley'nin mavi gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı.

"Bu Sör Yakışıklı McHotpants." Elizabeth'in sesi neredeyse gururlu çıkıyordu. "Kat ve Janie'nin binasında güvenlik görevlisi. Janie birkaç hafta önce işe başladığından beri onu arzuluyor. Gerçek adını bilmiyorum ama Janie biliyor olabilir."

Kat başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Onu tanıdım.

Fark eden tek kişi Janie değil."

Marie doğrulurken güldü ve atılmış ipliğine geri döndü. "Böyle olmana şaşmamalı: Jon kim?"

"Kahretsin, Janie, seni kelepçeledi mi?" Sandra omzuma yumruk attı. "Asansörde göz seksi mi yaptınız? Bu yüzden mi şu an kırmızı kazağımın rengindesin?"

O ana kadar kızardığımı fark etmemiştim. Şarap kadehimi bir kenara bıraktım ve ellerimi yanaklarıma bastırdım. Yorumlarından utandığımdan değil; tam tersi. Onların iyi huylu alayları hoşuma gidiyordu.

Onun bakışlarının anısı, vücudumda gezinen mavi gözlerinin yoğunluğu ve sırtımda ve kolumda gezinen elinin sıcak, yüklü gücü nedeniyle kızardığımı biliyordum. Ondandır, varlığından önceki tüm diğer olaylardan daha fazla etkilendiğimi hissettim, cehennemden çıktığım günün ardından bunca saat sonra bile. Ellerimi yüzümü örtmek için hareket ettirdim ve başımı salladım.

"Janie, bir şey mi oldu?" Elizabeth'in bana hitap ederken ağırlığını kanepeye verdiğini hissettim, sesi zıt bir şekilde heyecan ve endişeyle doluydu.

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Sadece onunla konuştum ve bunun her zaman ne kadar iyi gittiğini hepiniz biliyorsunuz." Ellerimi yüzümde bıraktım ve iç çektim.

"Ne hakkında konuştunuz?" Fiona'nın yumuşak sesi beni biraz daha sakinleştirdi.

"Ben... Ben haftanın günlerinden ve haftanın günlerine sayı atamak için kullanılan uluslararası standarttan bahsettim." Ellerimi yüzümde indirdim ve onların bakışlarıyla karşılaştım.

"Tanrım, Janie! Nereden çıktı bu?" Ashley gülerken homurdandı ve dikkatini tekrar kucağındaki yumuşak iplik yığınınına verdi.

Elizabeth resimleri görebilmesi için telefonu Fiona'ya uzatırken, "Hayır, bekle, bana her şeyi anlat," dedi. Elizabeth ellerimi avuçlarının içine aldı ve beni soluk mavi gözleriyle buluşmaya zorladı. "Hiçbir şeyi atlama. Baştan başla ve olanları kelimesi kelimesine tekrar et, özellikle de söylediği her şeyi."

Ben de öyle yaptım. Hikâyeyi tekrarlariken zihnimin anlamsız bir teğet geçmesine izin vermeden odaklanmaya çalıştım. ISO 8601 ile ilgili kısmı ve benden devlet kurumları arasındaki kesintisiz ilişkiyi nasıl genişletmemi istediğini tekrarladığımda hepsi nefes nefese kaldı.

"Ah! Ne dedin sen?" Sandra koltuğunda öne doğru eğilmişti. "Seninle flört ettiğine inanamıyorum! Sen de onunla flört ettin mi?"

"Ne dedin? Hayır, hayır, benimle flört etmiyordu!" Başımı sertçe salladım.

"Oh, Janie, *tam tersine* kardeşim, kesinlikle seninle flört ediyordu." Ashley kaşlarını bana doğru salladı, dişleri muzip bir sırıtışla yana kaydı. Herkes onun Fransız konuşma diline uyguladığı kalın Tennessee aksanına kıkırdadı. "Güçlü ve sessiz bir tipe benziyor. Bir izlenim bırakmış olmalısın. Kovulduktan hemen sonra seninle flört etmesi biraz garip."

Kat başını salladı. "Zamanlamasının daha iyi olabileceğine katılıyorum ama sen de bir izlenim bırakmış olmalısın."

"Tabii ki etkiledin; şu haline bak, göz kamaştırıcısın." Fiona bir eliyle beni işaret ederken ses tonu ve yüz ifadesi gayet gerçekçiydi.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Bu koca kıcıma çarpıcı mı diyorsun?" Marie kıkırdadı. "Bir erkeğin büyük poposu, başka bir erkeğin çarpıcı fikridir; kız arkadaşının kıvrımlarını seviyorsa bu adama karşı çıkmayın. On

Bir daha düşündüm de, bunu ona karşı kullan."

Oda kahkahalarla çınladı ve ben de ciğerlerime dolan küçük, nefessiz kıkırdamaya engel olamadım. Bırakın benimle flört etmesini, benden etkilendiğini bile anlayamıyordum; her şey çok tuhaf görünüyordu. Hikâyeyi bitirmek için neşelerini böldüm ve kadın gardiyanla ayrıldığımı ve onunla konuşmadığımı ya da veda etmediğimi açıkladığımda herkes kaşlarını çatı.

"Ama sana beklemeni söylemişti," dedi Kat. "Neden onu beklemedin?"

"Eminim öyle demek istememiştir; 'burada bekle' ya da 'bekle' demek istemiştir.

' diye açıkladım.

Ashley başını salladı. "Hayır, demedi mi," sesini Batman'e çok benzeyen erkeksi bir tona alçalttı, "'Kımıldama. *Beni bekle*' demedi mi?"

"Bence bunu çok fazla yorumluyorsun." Ayağa kalktım ve boş kadehleri toplamaya başladım, bunu yaparken de geriniyordum. Günün ağırlığı omuzlarımı ağırlaştırmıştı; yorgundum.

"Merak ediyorum." Fiona bana yandan bir bakış attı. "Erkeklerle aran hep kötü olmuştur."

"Gerçekten mi?" Ben de karşı çıktım.

"Evet, gerçekten," dedi Elizabeth söze karışarak. "Sen çok güzelsin, buna inanmasan bile. Pek çok erkek, yani pek çok erkek senin büyük göğüslerini, küçük belini, büyük poponu, uzun bacaklarını, amazon kadınlığını beğeniyor. Bu özellikleri kıvrıcık kumral saçların ve ela yeşili iri gözlerinle bir araya getirdiğinde, ben de dahil olmak üzere bazı insanlar sana muhteşem diyebilir."

Akşam sona ererken konuyu değiştirmeye çalıştım, farklı başarı seviyeleriyle. Bunların hepsi beni olduğum gibi seven kadınlardı; elbette güzel olduğuma inanıyorlardı. Gerçek şu ki, görünüşüm üzerinde durmaktan pek hoşlanmıyordum. Bu yüzden üzerinde durmadım.

O gece Elizabeth'in kanepesinde uzanırken düşüncelerimin doğası beni şaşırttı. Onu düşünmeden edemiyordum. Çoğunlukla tek taraflı olan asansör konuşmasını kafamda tekrar tekrar canlandırarak gerçekten flört edip etmediğini anlamaya çalıştım. Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim için bunun bir önemi yoktu.

Sadece fiziksel çekiciliğe dayalı olsa da hoşlandığım bir adamın benimle flört edecek kadar çekici olduğumu düşünüp düşünmediği gibi sıradan bir şeyi takıntı haline getirdiğim için kendimi neredeyse normal hissediyordum. Ancak tamamen rasyonel davrandığıma inanmadan önce kendime evleneceğimi düşündüğüm biriyle uzun süreli bir ilişkiyi yeni bitirdiğimi ve aynı gün içinde işimi kaybettiğimi hatırlattım.

Normal bir insan hayatını değiştiren bu olaylardan birini ya da her ikisini de takıntı haline getirirdi.

Uykuya yenik düşmeden önceki son düşüncem, Wikipedia'da *to Kinnear*'ın tanımını kontrol etmek oldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaşadığım en kötü günden bir buçuk hafta sonra, Cuma sabahı bana Cuma gecesinin çok çirkin geçeceği duyuruldu. Rezalet derken Elizabeth'in kastettiği, kendi deyimiyle çok rağbet gören bir "kulüp deneyimi" için VIP giriş kartı almış olmasıydı ki bence bu "yeni bir bara gidiyoruz" demenin moda yoluydu.

Yeni bir iş ve yeni bir daire bulmak için çok motive olmuştum, ancak Elizabeth varlığımdan herhangi bir şikâyetle bulunmamıştı. Hatta o kadar ileri gitmişti ki, kira kontratının bitmek üzere olduğundan bahsetti ve daha büyük bir yer bulup birlikte kalmaya devam etmemizi önerdi.

Bu fikir bana cazip geldi. Elizabeth'le birlikte yaşamak benim doğal münzevi, agorafobik eğilimlerime karşı mükemmel bir profilaksi olacaktı.

Jon'la olan ilişkimde bile, ikimiz de birlikte olduğumuzda uygun bir şefkatle davranmak için cömert miktarda alana ve yalnız zamana ihtiyacım olduğunu kabul etmiştik.

Belki de bu yüzden aldatma ihtiyacı hissediyordu.

Bu fikir bana haklılık payı olan bir fikir gibi geldi. Bunu bir veri noktası olarak sakladım.

Son birkaç gündür, mevcut "azlık" durumuma -evsizlik, işsizlik ve ilişkisizlik- odaklanarak epeyce pratik yapmışım. Daha az, daha fazla değildi. Az, istikrarsız ve rahatsız edici bir yerdi.

Jon benim ilk erkek arkadaşımdı. Lisede ve üniversitede erkeklerle çıktım ama hepsi ilk randevulardı. Jon benim bu rastlantısallığımdan rahatsız olmamış gibi görünen ilk erkekti; bunun tadını çıkarıyor gibiydi. Acaba tek erkek o muydu?

Bu düşünce beni olması gerektiği kadar rahatsız etmedi. Aslında, mavi gözlü güvenlik görevlisiyle geçirdiğim yedi ila on iki dakika boyunca yaşadığım için için yanan farkındalık sıcaklığına benzer bir şeyi asla yaşayamayacağım düşüncesinden çok daha az rahatsız etti beni.

Ayrıldığımızdan beri Jon'la sadece kısa bir süre konuşmuştum ve konuşmamız sırasında gerçekte ne hissettiğimi hala değerlendirmem gerekiyordu. Bana kızgındı; aslında öfkeliydi ve konuşmamızın ilk birkaç dakikasında bana bağırıyordu. İşimi kaybettiğimi babasından öğrendiğini ve neden ondan yardım istemediğimi bilmek istediğini söyledi.

Kulaklarıma inanamadım; cevap vermem birkaç saniye sürdü. "Jon, bu gerçek bir soru mu? Bay Holesome, yani baban nereden biliyordu?"

"Evet. *Bu gerçek bir soru. Bana ihtiyacın var, sen benim kız arkadaşımın-*" "Hayır-" Kendimi ikna edercesine başımı salladım.

"*Hiçbir şeye karar verilmedi. Seninle ilgilenmek istiyorum. Seni hâlâ seviyorum. Biz birbirimize aitiz.*" Sesi kararlı ve biraz da somurtkandı.

"Beni aldattın. Biz birlikte değiliz." Sinirlenmeye başlamıştım, ki bu öfkeye en çok yaklaştığım andı.

Telefonun diğer ucundan iç çektiğini duydum ve sonra sesi yumuşadı. "*Janie, bunun benim için hiçbir şeyi değiştirmediyi biliyor musun? Bir kerelik bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Sarhoştum.*"

"Prezervatif paketini cebine koyacak kadar ayıktın."

Yarı homurdandı, yarı güldü. "*Hâlâ seninle ilgilenmek istiyorum, izin ver seninle ilgileneyim.*"

"Bu senin rolün değil-"

"*Arkadaş olabilir miyiz?*" Sözümlü kesti, sesi biraz daha yumuşaktı.

"Evet." Ciddiydim. Onu bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyordum.

"Evet. Arkadaş olmalıyız."

"*Seninle ilgilenmeme izin verecek misin?*" Sesi yalvarır gibiydi. "*Sana yardım etmeme izin verecek misin?*"

Ne sorduğunu düşündüm; maddi destekten bahsettiğini biliyordum. "İyi bir arkadaş olarak bana yardım edebilirsin."

"*Ya sadece arkadaş olamazsam?*" Konuşurken bana olan kızgınlığının arttığını hissedebiliyordum. "*Senden başka bir şey düşünemiyorum.*"

İç çekme sırası bendeydi; söyleyecek bir şey bulamıyordum. Daha doğrusu, konuşma konumuzla ilgili söyleyecek bir şey düşünemiyordum ama Yeni Gine'nin iklimi ya da Afrika sekreter kuşunun tarih öncesi ataları hakkında söyleyecek pek çok şey düşünebiliyordum.

Bir anlık sessizlikten sonra boğazını temizledi. Tekrar konuştuğunda sesi kararlı geliyordu. "*Hiçbir şeye karar verilmedi,*" dedi tekrar. "*Sizi ne zaman görebilirim?*"

Cumartesi sabahı tarafsız bir noktada buluşmak için bir zaman ayarladık, sonra vedalaştık ve bu sırada bana beni sevdiğini tekrar söyledi. Cevap vermedim.

Olan biten her şeyi düşündüm. Onu kaybetmenin ya da birlikte geçirdiğimiz beş yılın yasını tutmak için şiddetli bir ihtiyaç hissetmedim. Olmak için

Duygularımdan emin olarak, kafamdaki görünmez dolabın kapısının açık, ışığın açık ve kutunun kilidinin açık olduğundan emin oldum, ancak kopukluk devam etti.

Önemsiz şeylerle meşguliyetimin annemin ölümünün yanı sıra terapistimin hayatı yaşamak yerine gözlemlemeye yönelik zaten doğal bir eğilim olarak adlandırdığı şeyin doğrudan bir sonucu olduğunu biliyordum. O buna kendini koruma diyordu.

İlaç ve tıbbi müdahale meraklısı babaannem, annem öldüğünde terapiye ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etti. Ben de on üç yaşında terapiye başladım.

Terapinin, bir kanepede oturup bana mürekkep lekelerine benzeyen mürekkep lekeleri gösterilmesi ve anneme ilişkileri nedeniyle kızgın olduğumun; son sevgilisiyle kaçtığı için kızgın olduğumun; bir motosiklet kazasında kendini öldürttüğü için kızgın olduğumun; beni biraz ahmak -ama iyi niyetli- babamla ve her ikisi de suça eğilimli iki kardeşimle bıraktığı için kızgın olduğumun; ve çocukluğumun Salı günlerinde canımın çektiği sosisli sandviç ve patates cipsi yerine sebzeli taco pişirdiği için kızgın olduğumun söylenmesi anlamına geldiğini sanıyordum.

Terapist tüm bunları, kendimi özellikle kızgın hissetmediğim halde yaptı; sadece üzgün, son derece üzgün hissediyordum.

Terapistin söylediğine göre, zor ya da rahatsız edici duygusal durumlarla karşılaştığımda beynimin her zaman sert bir U dönüşü yapmasının nedeni buydu. Yine de, o yıl boyunca, işe yarayan stratejileri de isteksizce öğrendim. Duygusal sıkıntılarla boğuşurken, tuvalet kağıdı olmayan bir banyo kabini bulmak gibi küçük şeylerin tetikleyici olabileceğini öğrendim. Sıradan şeyler Fuji Dağı'nı taşımak kadar aşılmaz hale geldi.

Bununla birlikte, ilişkimin sonunu düşünerek biraz zaman geçirmek için elimden geleni yaptığımdan emindim. İlişkinin sona ermesiyle ilgili olarak aklımda canlandırabildiğim en büyük duygu, Jon'u bir arkadaş olarak kaybetme olasılığına karşı duyduğum hüznü bir melankoliydi. Kuşkusuz, ona çoktan bir doğum günü hediyesi aldığımı fark ettiğimde de bir pişmanlık hissettim.

Belki de bu beni sığ biri yaptı.

Elizabeth şokta olduğumu düşünüyordu.

Gerçek ne olursa olsun, yeterince zaman geçtiğinde gerçeğin ortaya çıkacağını düşündüm. Kendimi Shakespeare'in *Venedik Taciri*'ndeki Launcelot Gobbo gibi düşünmeyi seviyordum; aptal bir adam bile, kontrolsüz bir şekilde gevezelik etmek için yeterli zaman verildiğinde biraz bilgelik üretecektir.

Soliloquy. Zamanımın çoğunu kontrolsüz monologlarla geçirdiğim için biraz bilgelik umudum vardı.

İş arama süreci henüz emekleme aşamasındaydı. Yine de, en az yüz özgeçmiş gönderdim, craigslist'te en azından biraz nitelikli olabileceğim her iş için başvurdum ve Chicago bölgesinde bulabildiğim tüm geçici ajanslarla iletişime geçtim.

Bir işe girmeye kararlıyım.

Yetersiz bir birikim hesabım vardı ama sorun sadece para değildi. İşçi sınıfından uzun süreli bir izin alamazdım çünkü mizacım her zaman kazançlı bir işte çalışmamı gerektiriyordu.

Mizacımın topluma uygun bir şekilde entegre olmak için ideal olmadığını farkına varmam, her Perşembe öğleden sonra ve akşam ilkokul çocuklarına matematik ve fen dersleri vermeye başlamamın nedeniydi. Kuşkusuz, devam etmemin nedeni bu değildi. Bencilce nedenlerle devam ettim: çocuklar çizgi romanları seviyordu, komikti ve ben de bunu yapmaktan hoşlanıyordum.

Eğer kendi halime bırakılsaydım, Güney Yakası'ndaki haftalık özel derslerim olmadan sonunda bir münzevi olurum. Ne kadar uzun süre işsiz kalırsam o kadar umutsuzluğa kapılacağımı biliyordum. Örgü örmeyi öğrenmeyi bile düşündüm. Sanırım bu son keşif Elizabeth'in biraz çirkinleşmek için zaman harcamamız konusunda ısrar etmesine neden oldu.

Ve bu yüzden, çirkin bir kulüpte çirkin bir gece geçirecektik.

Gardırobumda onayladığı tek şey ayakkabılarımdı. Aslında, burnunda turkuaz bir fiyonk olan bir çift turuncu suni timsah derisi dolgu topuk ödünç almıştı. Zebra desenli çivili bir topuk giydim; kıyafetimin geri kalanı onun dolabından geldi. Bir radyoloğun kıyafetlerine ve bir OB/GYN'in ayakkabılarına sahip olduğumu söyledi, bu da tıp doktorunun fuck-me botlarına eğilimi olan bir kütüphaneci gibi giyindiğimi söylemeye eşdeğer.

Aynı ayakkabı numarasını giyiyorduk ama onun beli hariç her yeri en az bir numara küçüktü. Benim geniş kalçalarım gerçekten uyan sadece iki elbisesi vardı: zeytin yeşili, düğmeli, *Mad Men*'den kalma, 1950'ler tarzı bir ev elbisesi ve onun omuzlarında ve kalçalarında güzelce toplanıp akan ama benimkinde sadece gerilen ve büzülen, cinch-waisted, neredeyse sırtı açık, basit bir siyah elbise.

Siyah elbise uyluğun ortasında bitiyordu. Aynada kendime baktım, sonra hala dolapta asılı duran zeytin yeşili elbiseye özlemle baktım; diz boyundaydı.

Elizabeth aynada gözlerimle karşılaştı ve omzumun üzerinden bana kötü kötü baktı. Dikkatimin dolaba kaydığını görmüştü.

O kazanmıştı. Siyah elbiseyi giydim. Çıplak bacaklarımı örtmek için uyluk hizasında çoraplar eklediğimde bile kendimi açıkta ve itiraf etmem gerekirse biraz iğrenç hissettim.

Partiye katılanların oluşturduğu uzun kuyruk binanın etrafını sarmış olsa da kulübe çok az zorlukla girebildik. Elizabeth ön tarafa doğru yürüdü ve iki yanında iki et parçası olan güneş gözlüklü bir adama iki büyük bilet uzattı.

Görebildiğim kadarıyla güneş gözlüklü adam biletlere bakmadı ama koyu renkli camlarının arkasından bizi incelediği izlenimine kapıldım. Sadece bir kez başını salladı ve sonra geçebilmemiz için yana doğru hareket etti.

Topuklarımızın tıkırtısı kulübün orman sesleri tarafından yutulurken Elizabeth bana parlak, kaygısız bir gülümseme fırlattı. Tedirgin bir merakla etrafımıza bakındım; bu kesinlikle bir deneyim olacaktı. Kulübün adının aslında *Outrageous* olduğunu bana söylememişti. Dürüst olmak gerekirse, *Overwhelming* daha iyi bir isim olabilirdi.

Kulübün içi tam anlamıyla bir ormandı. Yağmur ormanlarına özgü ağaçların yirmi metrelik replikaları tepemizde yükseliyordu ve uzun gövdelerden birinin çizgisini takip ederek, yağmur ormanlarının gölgeliklerine benzeyecek şekilde boyanmış ya da kanvasla kaplanmış tavana kadar uzandım.

Stratejik olarak yerleştirilmiş ışıklar sözde dalların arasından süzülerek Amazon'un kalbinde alacakaranlık etkisi yaratıyordu. Girişten itibaren zemin aşağıya doğru eğimliydi ve odanın ne kadar büyük olduğunu söylemek mümkün değildi; duvarların çoğunun aynalarla kaplı olduğunu görmekten ziyade tahmin ettim, bu da orman atmosferini her yönde çoğaltıyordu.

Brezilya yağmur ormanlarında toplam 428 amfibi ve 378 sürüngen sınıflandırılmıştır; o gece Club Outrageous'ta kaç tanesinin insan kılığında temsil edildiğini merak ettim.

Gitme talihsizliğine uğradığım çoğu kulübün aksine, Club Outrageous'taki müzik baskıcı ya da her yerde mevcut değildi. Ses sisteminde göze batmadan çalan müziğin The Beastie Boys'un *The Mix-Up*, özellikle de *B For My Name* şarkısı olduğunu fark ettim; 2007 Grammy ödüllü enstrümantal pop albümünün arasına Brezilya yağmur ormanlarının vahşi yaşam çağrıları karışmıştı.

Bas, alçak bir ritimle tıngırdarken, Brezilya'nın batı ve kuzey bölgelerine özgü dev yaprak kurbağası olduğunu tahmin ettiğim bir ses yükseldi.

Farklı bir kurbağa türü de olabilirdi; kuşkusuz Amazon kurbağalarının seslerine hiç aşına değildim. Ancak yakın zamanda dev yaprak kurbağası ve türün biyokorsanlığına yol açan mumsu salgısının tıbbi potansiyeli hakkında bir makale okuduğum için aklıma gelen ilk kurbağa bu oldu.

Geniş odanın ortasında, aşınmış bir kumtaşı kanyonunu ya da mağarasını andırdığı belli olan devasa bir kemer ve onun altında da yine aşınmış kumtaşından oyulmuş gibi görünen etkileyici büyüklükte bir bar bulunuyordu. Kemerin tepesinden bir şelale barın tabanındaki havuza dökülüyordu.

Barın etrafındaki zemin mavi ışıklarla aydınlatılmıştı ve girişteki yerimizden bile suyun şeffaf cam karoların altından aktığını görebiliyorduk. Tüylü bir hareket gözüme çarptı ve dikkatimi bulduğumuz yer ile odanın merkezi arasında daha önce görülmemiş bir kafese çevirdim.

"Bak," diyerek Elizabeth'e yaklaştım ve kafesi işaret ettim. "Bekle, bu bir insan. Orada maymunla birlikte bir kadın var ve o... o çıplak!" Kadının yalnız olmadığını fark ettiğimde ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, bu şey gibi görünüyor... Aman Tanrım."

Elizabeth güldü, muhtemelen yüz ifademden ve konuşma yeteneğimin olmamasından dolayı.

Daha yakından incelediğimde, kulübün kadının kafesin içindeymiş gibi görünmesini sağlamak için takdire şayan bir iş çıkardığını fark ettim, aslında kadın kafesin içinde ayrı bir Pleksiglas kabuk içindeydi. Kulüpte birden fazla kafes vardı; bazıları zemin seviyesindeydi, diğerleri ise ağaçlara asılmıştı. Kafeslerin her birinde bir ya da daha fazla egzotik primat ya da maymun ve muhafazanın ortasında bir pleksiglas silindir bulunuyordu.

Ancak kadın silindirinin içinde yalnız değildi.

Yarım bir dönüş yaptım ve ağzım bir karış açık, kafesten kafese gezinen gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Her çıplak kadının arkasında, yanında, önünde ya da etrafına sarılmış, kafesteki primat ya da maymunla uyumlu olduğu belli olan kürklü bir takım elbise giymiş bir adam vardı; kadın ve adam, sadece kendime açık sevgi gösterileri olarak adlandırmama izin verdiğim bir şey yapıyorlardı. Kafeslerden birine yaklaşmadan ve onları uzun süre incelemeyen ne yaptıklarını kesin olarak söylemek zordu. Midemin biraz bulandığını hissettim.

"Bu çok üzücü." Sertçe yutkundum ve etrafımızı saran garip tiyatrodan başka bir yere bakmaya çalıştım. Elizabeth beni odaya çekerken hafifçe kıkırdadı ve ben de ona sert bir bakış fırlattım. "Bunu biliyordun, değil mi?"

Başını iki yana salladı; ağaçların etrafından dolanırken gözlerinin kenarlarında gülmekten yaşlar birikiyordu. "Hayır, hayır, yemin ederim bilmiyordum! Bence sadece öpüşüyorlar. Yaptıklarını sanmıyorum... bilirsin işte, yapıyorlar."

Barda durduk ve kürkle kaplı gibi görünen iki taburenin önünde durduk. Kendimi oturmaya ikna edemedim. Kirpiklerimin altından Elizabeth'e baktım ve ağzımı çeken küçük gülümsemeye engel olamadım. O da oturmak için hiçbir hareket yapmadı.

Durumdan duyduğum aşırı rahatsızlık nedeniyle daha fazla konuşamadım ve Elizabeth de yeni bir kıkırdama tsunamisine yakalandığı için konuşamadı. Ormandan gelen sesler arasında bir papağanın kısa bir çağrısı da yer alınca eğlencesi görmezden gelinemeyecek kadar bulaşıcı hale geldi. Göğsümden kopan kahkahayı engelleyemedim.

Elizabeth dirseğini bara yasladı ve gülümseyen gözlerini benimkilere çevirdi. "Dürüst olmak gerekirse ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hastalarımın biri bana biletleri verdi. Tek söylediği, 'Korkunç bir şeye hazırlıklı ol' oldu." Elizabeth bara dönüp barmene işaret etti ve başını kısa bir süre bana doğru eğdi. "Sanırım birkaç ayda bir değiştiriyorlar ve her seferinde kendilerini aşmaya çalışıyorlar."

"Her zaman orman temalı mı?" Başımı kafeslerden birine doğru sempatik bir şekilde eğerken gülmemek için dudaklarımı yana doğru büktüm. "Zavallı maymunlar için çok üzülüyorum. Bunu görmek istemiyorum ve o dönen bedenlerle içeride sıkışıp kaldıklarında ne hissettiklerini hayal bile edemiyorum." Birden ensemdeki ince tüyler diken diken oldu ve açıklanamaz bir şekilde ürperdim.

İzlendiğime dair karşı konulmaz bir izlenime kapıldım.

Belirsizlik ve gergin beklentiyle ilişkili o her yerde var olan baskıyı bastırmaya çalışırken dikkatim kulübün zemininde gezindi, ancak bana yönelen herhangi bir göz bulamadım. Bu hissi üzerimden atmaya çalıştım. Bunun sadece isteksiz bir röntgenci olmanın ve soyunmuş halimden duyduğum sıkıntının birleşimi olduğunu umuyordum.

Elizabeth'in gülümsemesi yüz ifademi görünce soldu ve kaşlarını çatı. "Hey," diyerek ellerinden birini benimkinin üzerine koydu. "Kalmak zorunda değiliz. Neden bir içki içip buradan gitmiyoruz?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Hayır, hayır. Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece..." İçimi çektim ve gözlerimin odada gezinmesine izin vererek kafeslerin ötesine, içeri girdiğimde bir şekilde gözden kaçırdığım giyinik kulüp müdavimlerinin kalabalığına baktım.

Kimse dans etmiyordu, bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü müzik alçak ve göze çarpmıyordu; onun yerine dev zambak yastıklarını andıran daire şeklindeki büyük minderlere oturmuşlardı. Diğer gruplar, çoğunlukla çiftler halinde, ağaçların diplerine oyulmuş kabinlerde birbirlerine sokulmuşlardı.

Herkes muhteşemdi, her bir kişi, o parlak, parlak, plastik şekilde. Hareketli mankenlerden oluşan bir odada olmak gibiydi. Ağızları hareket ediyordu ama yüz ifadeleri nadiren değişiyordu. Eminim orada ünlü insanlar da vardı ama hiçbirini hemen tanıyamadım. Bir gözlemci haline geldiğimde tanıdık bir rahatlığın beni sardığını hissetmeye başladım. Plastik kadınlar ve mükemmel, kaslı uzuvlarla dolu bu odada kimse beni fark etmeyecekti.

"Ben iyiyim." Barmen yaklaşırken nihayet Elizabeth'in endişeli bakışlarıyla karşılaştım ve gülümsedim.

Beni düşünceli bir ifadeyle süzdükten sonra bir kez başını salladı. "Tamam. Ama gitmek istersen söylemen yeterli."

Biz daha siparişimizi vermeden, iri kahverengi gözlü, beyaz-sarı barmen barın üzerine şampanya olduğunu tahmin ettiğim iki parlak kadeh koydu. Bize Avustralya aksanıyla mükemmel bir şekilde eşleşen çarpık bir sırıtma yaptı.

"Hanımlar, bunlar sizin için. Ayrıca sipariş ettiğiniz diğer her şeyi de aynı adisyona yazmam için talimat aldım. Ben David. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Elizabeth benden daha çabuk toparlandı. "Hayırseverimizin kim olduğunu bilmeden bunları kabul edebilir miyiz bilmiyorum."

Gülümsemesi genişledi ve bakışları ipeksi turkuaz elbisesinin üzerinde dikkat çekici bir takdirle gezindi. "Bunu ifşa edemem."

"O zaman onları istemiyoruz." Elizabeth bardakları barmene geri itti ama barmen barın üzerine eğilip dudaklarını Elizabeth'in kulağıyla aynı hizaya getirerek onu durdurdu. Duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve kaşlarımı çattım; dikkatim onların konuşmaları ile odanın geri kalanı arasında taban tabana bölünmüştü.

Adam arkasına yaslandığında, kadının bakışları bariz bir şüpheyle onun hareketlerini takip etti. Adam sadece aynı çarpık gülümsemeyi takındı ve ona göz kırptı.

Sonra ayrılmadan önce ekledi, "Dediğim gibi, bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Onun dalgın yüz ifadesine kendi yüz ifademle karşılık verdim. "Ne dedi?" "Benden şampanyayı içmemi istedi. Eğer içmezsem başın belaya girebilir." Altın rengi sıvıyı dudaklarına götürdü, mürekkep rengi kirpikleri gözlerinin hareketlerini gizliyordu, gözleri barın sakinlerini yeni bir ilgiyle süzüyordu.

"Bu beklenmedik bir şey," dedim usulca bardağımı kaldırarak.

Boğazından kısa bir kahkaha kaçtı ve ardından son derece yakışksız bir homurtu geldi. "Pek sayılmaz; ateşli görünüyoruz." Bardağını benimkine doğru eğdi ve kadeh kaldırdı. "Seksi görünmeye ve bedava şeyler almaya."

Ben de kadehimi onunkine vurdum ve şampanyadan birer yudum aldık. Elizabeth omzumun üzerinden odayı incelemeye devam ederken aniden gözlerinin açıldığını ve neredeyse köpüklü sıvıyı yutmak üzere olduğunu gördüm. Flütünü beceriksizce yere bıraktı ve öksürdü. Elini göğsüne götürdü ama bakışları hâlâ omzumun üzerinde sabitlenmişti.

"Janie." Öksürdü, boğazını temizledi ve tekrar konuşmaya çalıştı. "Dönme..."

"Sana biraz su getireyim." Etrafından dolaşmaya başladım ama kolu uzandı ve beni yerimde tuttu.

"Yapma!" Öksürdü, yutkundu, sesini boğuk bir fısıltıya indirdi ve ekledi, "Kıpırdama, kıpırdama. O burada!"

"Hey." Arkamdan bir erkek sesi geldi ve garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Başımı selamlamaya doğru çevirdim ve siyah bir takım elbise ve açık yakalı siyah bir gömlek giymiş olan Sör Yakışıklı McHotpants'in iri cüssesiyle karşılaştım, ürkütücü mavi gözleri doğrudan bana dikilmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KALBİM ATTİ iki atım. Tamamen arkamı döndüm.

Aman Tanrım, sensin.

"Aman Tanrım, sensin." Aynı şeyi söylediğimi ve düşündüğümü çok geç fark ettim.

Bana fısıltıyla gülümsedi, mavi gözleri üzerimde gezindi: dudaklar, boyun, omuzlar, göğüs, karın, kalçalar, uyluklar, bacaklar, ayakkabılar. Yanaklarımda dehşet verici bir sıcaklığın yükseldiğini hissederken bile, yavaş yavaş incelemesi beni ürpertti.

Bakışları tekrar yukarı doğru hareket etmeden önce ayakkabılarımda oyalandı. Uzun bir aradan sonra mavi bakışları tekrar benimkilerle buluştu: "Evet, benim."

Nutkum tutulmuştu; genelde darmadağın olan beynim bomboştu. Sadece ona bakakalmıştım. Neyse ki Elizabeth arkamdan konuştu. "Merhaba, ben Elizabeth."

Gözleri benden öteye, onun durduğu yere kaydı. Aklımı dağıldıkları yerden toplamak için bir girişimde bulunma fırsatını değerlendirdim: yerde, barda, tavanda, silahlı bir kurbanın kanı gibi.

"Merhaba, ben Quinn." Quinn ve Elizabeth barın üzerinde el sıkışırken ben de söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Quinn. Onun adı Quinn. Ona Quinn demeyi unutmamalıyım, Sör Yakışıklı McHotpants değil.

Bulabildiğim en iyi şey, "Burada ne yapıyorsun?" oldu. Sonra bunun kulağa biraz suçlayıcı geldiğini fark edince yaltaklanmamaya çalıştım.

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Çalışıyorum."

"Fedai misin?" Beynim, atlayan bir plak gibi, bilinç akışı sorularına takılmış gibiydi.

"Şirketim..." Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir an durakladı ve sonra devam etti. "Buranın güvenliğini benim şirketim sağlıyor."

"Fairbanks Binası'nın güvenliğini de aynı şirket sağlıyor." Bunu sormak yerine ifade ettim. Fairbanks Binası eskiden çalıştığım yendi.

Kulüpteki varlığı daha anlamlı hale geldikçe onun yanında kendimi biraz daha rahat hissetmeye başladım. Ancak barda, bizimle birlikte olması hâlâ bir gizemdi. Kendimi durduramadan, "Başımız belada mı?" diye sordum.

Kaşları havaya kalktı. "Başınız belada mı?"

Başımı salladım. "Demek istediğim, yanlış bir şey mi yaptık? Bu yüzden mi buraya gönderildiniz?"

Başını salladı, hemen cevap vermedi; yüz hatlarında şaşkınlık ve belirsizliğe benzer bir şey belirdi. "Hayır, beni buraya kimse göndermedi."

"Ah," dedim ve zihnim yine karardı.

Sözlü saçmalık serüvenimden sonra asansörde kullandığı o ölçülü tavırla beni izliyordu. Birbirimize bakarken bir an geçti. Sonra başını barın üzerindeki şampanya kadehlerimize doğru eğdi. "Siz ikiniz bir şey mi kutluyorsunuz?"

Yardım için Elizabeth'e baktım ama o içki menüsünü okuyormuş gibi yapıyordu.

"Hayır." Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, onun beni belli belirsiz bir ilgiyle izlediğini gördüm.

İlgisi çıldırtıcı derecede dikkat dağıtıcıydı; tepkisiz beynim pekmezle kaplanmış gibi hissediyordu. Bedenim ise kaskatı ve bilinçliydi. Üzerimdeki her giysinin bana dokunduğunu hissediyordum: sırtı açık, askısız sütyenim çok sıkı geliyordu; elbisenin okşayıcı ipeksi yumuşaklığı boynumda ve kollarımda tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu; dantelli iç çamaşırlarımın ve çoraplarımın sürtünmesi kalçalarımı yakıyordu.

Büyük bir çabayla yutkundum ve sözlerime pek dikkat etmeden kendimi konuşmaya zorladım. "Elizabeth'in hastalarından biri biletleri ona vermiş ve neşelenmeye ihtiyacım olduğunu düşündüğü için beni dışarı çıkarmak istemiş."

"İşin yüzünden mi?" Bana yaklaşıp elini aramızdaki barın üzerine koyarak sordu.

Onun bu yeni yakınlığı kalbimin dört nala koşmasına neden oldu ve beynimi aşırı hızda çalıştırdı. Kelimeler kontrolsüzce yuvarlandı. "Evet, o ve erkek arkadaşımın yeni ayrıldım. Gerçi ayrılmak doğru bir terim mi bilmiyorum. Eylemleri gerçekten doğru bir şekilde yansıtan kelimeler ve ifadeler bulmak zor. İngiliz dilinde fiilleri eksik buluyorum. Gerçekten sevdiğim şey kolektif isimlerdir. Onlar hakkında güzel olan şey

İngilizce dilindeki herhangi bir kelimeyi kolektif bir isim olarak kullanın, bu da hem özellikleri hem de karakter özelliklerini koleksiyona veya gruba atfetmenize olanak tanır. Bununla birlikte, bazı kolektif isimler iyi belirlenmiştir. Örnek olarak, bir grup gergedana ne dendiğini biliyor musunuz?"

Başını yana eğerek salladı ve beni izledi.

"Buna kaza denir. Bazı şeyler için kendi kolektif isimlerimi uydurmayı severim; mesela şuradaki kadın grubunu ele alalım." Omzunun üzerinden işaret ettim ve işaret ettiğim yere bakmak için döndü. "Mor zambak yastığının üzerindeki plastik görünümlü olanları görüyor musun? Ben böyle bir gruba lateks kadınlar derdim, lateks kelimesi kolektif bir isimdir. Ve şu kafesler, maymunlar ve çiftlerle birlikte - onlara toplu olarak kaba kafesler derdim, kaba kelimesi toplu isimdir."

Konuşurken barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. "Onları değiştirirdim. Kafeslere lateks kafesler, kadınlara da kaba kadınlar derdim."

Cevap vermeden önce yorumunu düşündüm. "Nedenmiş o?"

Bakışlarını üzerime dikti ve bana küçük bir gülümseme armağan etti. "Çünkü şuradaki kadın grubu kafeslerde olanlardan daha bayağı ve kafeslerdeki çiftler lateks giyiyor."

Bir süre onu izledim, kaşlarım çatıldı ve sonra çiftleri izlemek için gözlerimi kafeslerden birine çevirdim. Onları incelerken dudağımı çiğnedim. "Kadınlar tamamen çıplak görünüyor ve erkekler maymun kıyafetleri giymiş. Nerede... nerede-" Nefesimi içime çektim, iri gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Yani diyorsun ki... onlar, onlar..."

Güldü ve başını salladı; parlak, dolu bir gülümseme gözlerini eğlenceyle aydınlattı. "Hayır, hayır. Hiçbir maymun işine karışmadıklarını garanti ederim." Beni izlerken tekrar güldü. "Her şeyin koreografisi olduğunu biliyorum. Bu bir gösteri."

Gözlerimi ona diktim. "Bu bir gösteri mi?"

Gülüştü derin ve açıktı ve içime garip şeyler yapıyordu, özellikle de bana güldüğünden şüphelendiğim için. Midem utanç ve endişe karışımı bir duyguyla çırpınıyordu. Vücudumun devam eden histeri nöbetlerini görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi ona diktim. "Yine de rahatsız edici. Yani, o kafeslerden birini evinde ister miydin?"

İnanmazlığım karşısında sırtımaya devam etti ve "İçinde maymun varken olmaz" diye cevap verdi.

"İnsan mı yoksa primat mı?" Ben de karşı çıktım.

"İkisi de değil." Bakışları benimkini taklit ederek daraldı ve daha da yaklaştı.

Düzensiz bir şekilde yutkundum ve mırıldanmayı başardım, "Ama kadını ister miydin?"

"O kadını değil." Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse cevabını duymayacaktım. Gözleri benimkilerden ayrılıp saçlarımda, alnımda, burnumda, yanaklarımda gezindi ve sonra gerekli olduğunu düşündüğümünden daha uzun süre dudaklarımda kaldı... ya da uygun... Hangisi olduğundan emin değildim ama o anki rahatsızlığımı yeterince ifade edebilecek bir kelime olmalıydı.

"Ne istiyorsunuz?" Barmenin kibar sorusu solumdan geldi, bu da beni hem rahatlattı hem de hayal kırıklığına uğrattı ve Quinn'in dikkatini dudaklarımdan çekmesine neden oldu.

"Hey, David, lütfen bu gece bu ikisi ne içiyorsa benim hesabıma yaz," dedi Quinn.

David başını yavaşça salladı, gözleri önce yukarıya sonra tekrar Quinn'e kaydı. "Bunu yapamam Bay Sullivan."

Quinn kaşlarını çatı. "Neden?"

"Başka biri hesabı ödemeye çoktan gönüllü oldu." Barmen yüzünü buruşturdu, omuzları sertleşti.

"Kim?" Quinn sordu.

David cevap verirken sesinde belirsizlik vardı. "Bunu size söyleyemem."

Barmenin yanıtı Quinn'i şaşırtmıştı; gözlerinin kısılmasından bunu anlayabiliyordum. Kısık bir sesle, "Evet, söyleyebilirsin," diye mırıldanmadan önce çenesindeki kasların gerildiğini gördüm.

Elizabeth'e döndüm ama çağrı cihazıyla dikkati dağılmıştı. O ana kadar fark etmemiştim ama çalışıyor olmalıydı. Quinn ve David'in tartışmasını dinlerken ona sorgulayıcı bir bakış attım.

David'in iç çektiğini duydum. "Pekâlâ, dinle, sana anlatacağım ama onlara bakma, tamam mı? Bahşiş konusunda gerçekten çok iyiler."

"Kim o?" Quinn sesini yükseltmedi ama ses tonu sabırsızlığını açıkça belli ediyordu.

"İkinci kattaki adamlar - oraya bakma - Gölge Oda'dakiler." David yine iç çekti.

Daha önce fark etmediğim ikinci kata bakma isteğimi bastırırken Quinn'in bana yaklaştığını görmek yerine hissettim. Gölge Oda'nın nerede olduğunu merak ettim. Bunu daha fazla düşünmeden bir şok hissettim

Quinn elini dirseğimin üstünden koluma koydu ve beni kendisine doğru çevirdi.

Bakışları artık sıcak ve dostça değildi; hatta bana hitap ederken neredeyse düşmanca görünüyordu. "Gitmen gerekiyor."

Dokunuşu, yakınlığı, bakışlarının yoğunluğu içimi lav gibi hissettirdi. Ona karşı verdiğim düzensiz ve tamamen kasıtsız tepkilere anlam veremiyordum; sanki başka biriydim, aptalın tekiydim.

Kendimi toparlamaya karar verdim ve cevap vermek için ağzımı açtım ama ben daha cevap vermeden Elizabeth arkamdan söze girdi.

"Evet, aslında gitmemiz gerekiyor." Çağrı cihazını salladı, yanıma geldi ve özür dileyen bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Az önce çağrı aldım. İçeri girmemi istiyorlar. Özür dilerim Janie."

Elizabeth ve Quinn'in arasına baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Bekle, neden gitmem gerekiyor?"

Quinn'in eli çıplak kolumdan aşağıya inerek titrememe neden oldu ve elimi içine aldı; parmakları benimkilerle birleşti. Sabırsızca çekiştirdi ve konuşurken beni girişe doğru götürmeye başladı.

"Çünkü arkadaşın gidiyor ve bu halinle böyle bir kulüpte tek başına olmak güvenli değil."

"Ama..." Ne olduğunu ve sözlerinin anlamını anlamaya çalışarak kekeleydim, ama bedenim hâlâ acı verici bir şekilde duyarlıydı, elinin beni tuttuğu yere odaklanmıştı ve zihnim kesinlikle dikkati dağılmıştı. Yine yardım için Elizabeth'e baktım ama o çoktan arkamızda kalmıştı ve konuşmamızı duyabildiğinden emin değildim. Çok hızlı hareket etmiyordu, bu yüzden el ele tutuşarak yan yana yürüdük.

Sonunda dedim ki, "Görünüşümün nesi var? Ve senin yanında güvende değil miyim?" Bilinç akışı sorularımdan oluşan atlama kaydım yeniden dönüyor gibiydi.

Göz ucuyla bana baktı ve sanki bir sırrı isteksizce açıklayacakmış gibi konuşmadan önce bir an tereddüt etti. "Şart değil."

"Burada kalamaz mıyım?"

Elini benimkinden çekip sırtıma koydu ve beni öne doğru iterek "Hayır, kalamazsın" dedi. Omurgamın dibindeki sert gücü bana en kötü günümde beni bodruma kadar nasıl götürdüğünü hatırlattı ve sinirlendiğimi hissettim. "Senin gibi biri zaten burada olmamalı" diye ekleyince kızgınlığım daha da arttı.

Aniden ondan uzaklaştım ve yürümeyi bıraktım; girişten yaklaşık on adım uzaktaydık.

Sözleri yüzüme bir kartopu gibi geldi. "Benim gibi biri mi?" Omuzlarımı dikleştirerek sordum, bir yandan da rahatsız edici bir kızarıklığın boynumdan yanaklarıma doğru yayıldığını hissediyordum. Kulüpteki mükemmel biçimli hareketli mankenlere baktım ve ne demek istediğini tam olarak anladım.

Tuhaflığımla ilgili sözlere alışkındım ve uzun zaman önce görünüşümün garipliğinden zevk almaya karar vermiştim ama haftalar süren sapık fantezilerimin cahil kaynağı olan ondan gelen bu hazırlıksız yorum, uzun zaman önce gizli bir yara olarak iyileştiğini düşündüğüm bir yarayı acıttı.

Ben uzaklaşırken dikkati hareketlerimi takip etti; yüz hatlarında şaşkınlık, kızgınlık ve kafa karışıklığının bir karışımı belirgindi. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım attı ve elime uzandı, ancak daha fazla temastan kaçınmak için kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım.

Duygularımın tahterevallisini merak ettim; önce sıcak sonra soğuk. Kendimi bu kadar dengesiz hissetmek hoşuma gitmiyordu, özellikle de o bana dokunduğunda. Sırf güzel olduğu için ona iç mekaniklerim ve kimyam üzerinde garip bir güç vermiş olmam hoşuma gitmiyordu. Vücudumun beynimi sabote etmeye niyetli görünmesinden hoşlanmıyordum, özellikle de beynim kendini sabote etmekte çok iyi olduğu için. Midemin çukurundaki yanma yerini soğuk bir ağrıya bıraktı. Kendimi deniz tutmuş ve gerçekten saçma hissediyordum.

"Sanırım son birkaç metreyi refakatçi olmadan gayet iyi gidebilirim. Nasıl yürüneceğini biliyorum."

Siyah takım elbisesinin içinde ne kadar hoş görüldüğünü fark etmemeye çalıştım ve ona sert bir bakış olduğunu umduğum bir bakış attım, ancak bunun sadece sert bir bakış olduğundan şüphelendim ve etrafından dolaşıp doğruca kapıya yöneldim. Kulüpten çıkarken arkama bakmadım ve rüzgârlı Chicago şehir havasını memnuniyetle karşıladım.

Elizabeth arkamda önemli bir mesafe bırakmış olmalıydı, çünkü birkaç dakika gibi görünen bir süre boyunca bana katılmadı. Bu bana kendimi kızgınlık ve utanç kasırgasına sokmak için bolca zaman verdi.

Nihayet geldiğinde cep telefonuyla konuşuyordu, belli ki hastaneyle konuşuyordu. Bana kocaman bir gülümseme verdi, dirseğimi dirseğiyle itti ve *aman Tanrım* diye mırıldandı. Yüzündeki sevinçli ifadeye kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Elizabeth konuşmamızın duyulmasını engellemek için telefonunun ahizesini kapattı.

Diğer uçta kim varsa kaşlarının arasında sorgulayıcı bir kırılganlık vardı, gülümsemesinin yerini düşünceli bir endişe almıştı.

"Çok sevineceğini düşünmüştüm," dedi yüksek sesle fısıldayarak ve başını hızlıca sallayarak kulübü işaret etti. "Seninle flört ediyordu!"

İçimi çektim ve ondan uzaklaştım. "Hayır, etmiyordu."

"Ne, delirdin mi sen? Tamamen seninle ilgileniyor. O...evet..." Elizabeth dikkatini tekrar cep telefonundan gelen sese verirken onu dinledim. "Evet, hâlâ buradayım."

Telefon konuşmasının geri kalanını görmezden geldim. Düşüncelerim, uyumsuz kişilik bozukluğuma ve devasa yüz hatlarıma odaklanmış kara bir huysuzluk bulutuydu. Hayatımda gerçekten farklı görünmeyi dilediğim çok az zaman oldu ve sadece olduğum kişiden farklıydım: üç kızdan oluşan bir ailenin ortanca çocuğu ve evrensel olarak grubun zeki, sade Jane'i olarak kabul edilen kişi.

Biz Morris kızlarıydık. Ablam June Morris güzel olandı; ben akıllı olandım; en küçük kız kardeşim Jem Morris ise çılgın olandı. Jem'in ilk tutuklanması dokuz yaşındayken, annemizin ölümünden kısa bir süre sonra gerçekleşti. Bir kafeterya bıçağıyla öğretmenlerinden birini elinden bıçaklamış, sonra da polise okulda bir bomba sakladığını söylemişti.

Daha küçük yaşlardan itibaren ailemle ve onun içindeki yerimle barış içindeydim. Son yıllarda hem June hem de Jem hep birlikte suçlu olarak tanınmaya başlamışlardı. June, babamın deyişiyle organize bir eskort servisinin işletilmesindeki rolü nedeniyle Kaliforniya'da suçsuz bulunmuştu. Buna fuhuş işi diyemeyecek kadar kibardı.

Jem'den en son haber aldığımda, Boston'un hemen dışında Massachusetts'te bir doğrama dükkanında patronluk yapıyordu. June ve Jem'in her ikisi de kendi alanlarında liderdi, işlerinin ustasıydılar. Ben ise mimar olmak için üniversiteye gitmiştim ve hayallerimi gerçekleştirmeye en çok yaklaştığım an, o zamanki erkek arkadaşımın babası tarafından vasat bir firmada muhasebeci olarak işe alınmam olmuştu.

Artık bunun benim hayalim olduğundan bile emin değildim.

Elizabeth beni bekleyen bir taksiye doğru götürürken kolumdan çektiştirerek beni şimdiki zamana geri çekti. "Al." Elime para sıkıştırdı. "Sen daireye git. Hastaneye başka bir taksiyle gideceğim; ters yönde." Ben ondan taksiye bakarken o bana çabucak sarıldı.

Elimde para. "Yarın konuşuruz. Öğleden sonraya kadar evde olmayacağım."

Beni açık kapıdan içeri itip kapattıktan sonra pencereden el salladı ve başka bir taksi çağırmak için döndü.

Araba hareket ediyordu. Avucumdaki banknot yığınının kaşlarını çattım. Kız kardeşlerimin neden bu kadar korkusuz olduğunu merak ettim. June'un güzellik geni ve Jem'in delilik geniyle birlikte bu geni de mi kaçırmıştım acaba? Neden herkesin -Jon, Elizabeth ve hatta bir dereceye kadar Sör Quinn McHotpants- bana eşlik edecek, benimle ilgilenecek, ne yapacağımı söyleyecek ve bana "doğru" yönü gösterecek birine ihtiyacım varmış gibi hissettiğini merak ettim.

"Nereye?" Taksicinin baritonu sersemlemiş dalgınlığını yarıp geçti ve çoktan iki blok gittiğimizi fark ettim. "Nereye gidiyoruz?" diye ön taraftan tekrar seslendi.

Hızlıca seçeneklerimi değerlendirdim. Daireme geri dönebilir, viral enfeksiyonların tarihiyle ilgili yeni kitabımı okuyabilir ve münzevi eğilimlerimi kucaklayabilirdim ya da şoförden taksiyi geri çevirmesini, beni kulübe geri götürmesini isteyebilir ve -sadece bir geceliğine- Morris Girl korkusuz genimin kilidini açmaya çalışırken hayatımı korumasız yaşayabilirdim.

"Beni Outrageous'a geri götür."

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZAMAN ZAMAN , çok fazla alkol aldıktan sonra, yasakçıların "şeytan içkisi" terimini icat ettiklerinde bir şeylerin üzerinde olup olmadıklarını merak ediyorum. Sanki içimde tirbuşonla gözlerimi oyan, sporkla beynimden parçalar koparan, boğazıma pamuk tıkayan ve mesanemde zıplayıp dururken futbol kramponları giyen bir şeytan varmış gibi hissediyordum.

Bu benim üçüncü akşamdan kalmalıgımdı ve diğerlerinde olduğu gibi bunun da son olacağına dair kendime söz vermiştim. İlki benim hatam değildi; küçük kız kardeşim Jem, ÖSS sabahı portakal suyu ile yaptığım kahvaltıyı votka ile sulandırmıştı. Bunun bir protein içeceği olduğunu ve beynimi uyanık tutacağını söylemişti. Sonunda sınavımın her yerine kustum ve gözetmen onun mükemmel sınav yönetimi rekorunu mahvettiğim için çığlık attı.

İkinci kez Jon'la birlikte ailesinin Hamptons'daki evinin yakınındaki bir tiki bardaydık. Bana "The Hurricane" adında, tadı meyve suyundan başka bir şeye benzemeyen bir içki ısmarladı. Bardağın kenarındaki küçük şemsiyeler ve diğer aksesuarlar hoşuma gittiği için birkaç tane sipariş ettim ve sonunda sahilde hastalandım. Kumların üzerinde bayıldım ve benim boyumda ve zayıf bir yapıya sahip olan Jon beni kaldıracak kadar güçlü değildi. Beni kaldırıp misafirhaneye geri götürmesi için iki arkadaşını çağırmak zorunda kaldı. Uyandığımda ölmek istiyordum.

Şimdi, yabancı bir yatakta yüzükoyun yatarken ve ağzım Azrail'in Şükran Günü'nde servis ettiği her neyse onun tadındayken, üç şeyi kesin olarak biliyordum: Elizabeth'in dairesinde değildim; üzerimde sadece sütyenim, yüksek çoraplarım ve iç çamaşırım vardı; ve ölmek istiyordum.

Gözlerimi daha sıkı kapattım, gerçeklikle çarpışmamı mümkün olduğunca ertelemek istedim ve kendimi tekrar uyumaya zorladım. Orada yatarken, iyilik perimin küçük konuşan kuşlar ve farelerle birlikte ortaya çıkmasını, bana kot pantolon ve tişört giydirmesini, beni balkabağından bir arabaya bindirmesini ve soya latte için Starbucks'a göndermesini umarken ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Sonunda gözlerimi açtığımda, daha önceki tüm tatsız iddialarımın doğru olduğunu gördüm.

Elizabeth'in dairesinde değildim. Aslında nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Büyük bir güçle yutkunarak, ağzımda tükürük olmadan, bakışlarımı yavaşça odanın içinde gezdirdim. Gözbebeklerim zımpara kağıdı gibiydi ve hem dünyanın acımasız parlaklığına hem de lenslerimle uyumaktan kaynaklanan kuruluğa tepki olarak birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldım.

Gözlerim uygun şekilde yağlandığında, yattığım yerden etrafımı taradım. Çok büyüktü, duvarları kırmızı tuğlayla örülmüştü ve seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Tavan teneke döşeliydi, birkaç yerde paslanmıştı, diğer her yer bejdi. Üstten aydınlatma armatürleri yoktu; güneş ışınları odanın iki bitişik tarafındaki uzun pencerelerden içeri süzülüyordu. Yatağın yanında, şu anda kapalı olan bir yer lambası vardı. Zemin sızdırmaz çimentoydu.

Bulduğum noktadan, yatak ve lambader dışında sadece beş parça mobilya görebiliyordum: bir çalışma masası, masanın üzerinde duran uzun ahşap bir sandalye, bir kitaplık, kahverengi deri bir kanep ve bir yan sehpa. Çizim masası kâğıtlarla kaplıydı ve kitaplık makine parçalarına benzeyen şeylerle doluydu.

Üzerimde sadece sütyenim, çoraplarım ve iç çamaşırım vardı. Sırtımın ortasında biriken beyaz çarşafın altına bakarak bu inancımı doğruladım. Odaya tekrar göz attığımda elbisemin tahta sandalyenin arkasında ikiye katlanmış olduğunu ve ayakkabılarımın masanın altına düzgünce yerleştirilmiş olduğunu gördüm.

Dik oturmak ve dikey dünyada dengemi bulmak için mücadele ettim. Ellerim otomatik olarak göğsüme gitti ve askısız sütyenimi ayarlayarak göğüslerimi kapattığından emin oldum.

Saçlarım kabarık, dayanılmaz bir bukle yumağı halinde omurgamın alt kısmına düşüyordu; gece boyunca bir ara tamamen çözülmüş olmalıydı. Elizabeth buna saç yelem derdi; ben ise saç belam. Yine de uzun tuttum, çünkü kısıyken çok daha kötü görünüyordu, dümdüz yukarı ya da garip açılarla dışarı çıkıyordu. En azından uzunken neredeyse yerçekimine itaat ediyordu.

Ölmek istiyordum. Neredeyse şiltenin üzerinde oturur pozisyona geçer geçmez, ancak dünyayı ve şu anki talihsizliğimi tam olarak odaklayamadan, yatağın sağındaki bir kapıdan gelen akan su sesini algıladım. Kalbimde ani bir panik şimşegi çaktı ve kaskatı kesildim, yaptığım acemice hareketten ve bunun sonucunda şakaklarıma saplanan ağrıdan hemen pişman oldum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Birkaç derin nefes aldım. Kafamın içindeki görünmez dolap boşluğuna gittim ve hareketlerimi gözden geçirdim

Panik içinde plaj havlusuna sarındım, bir şekilde kutunun kapağını karıştırdım, sonunda kutunun lanet anahtarını buldum ve kilide soktum. Kafamdaki ben, kutuyu dolabın en üst rafına koyarken, ışığı hızla kapatırken ve hayali dolaptan çılgılık atarak kaçarken ellerimin titremesini görmezden gelmeye çalıştım.

Odaklanmam gerekiyordu. *Gerçekten* ihtiyacım vardı.

Gizemli kişi banyodan çıkmadan önce buradan gitmeliydim. Hafızam tamamen boştu. Gizemli kişinin kadın mı erkek mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu anda, cinsiyetleri konusunda gerçekten bir tercihim olup olmadığından emin değildim ama yatağın yanında ya da yerde atılmış maymun kıyafetleri görmediğim gerçeğinden biraz umutlandım.

Sandalyeye koştum, elbisemi kaptım ve hızla başımın üzerine çektim. Bir gece önce olduğu gibi gün ışığında da kendimi yetersiz hissediyordum. Tam ayakkabılarımı giyerken banyoda suyun kesildiğini duydum.

"Oh, Tanrım." El çantamı bulamadım.

Bakışlarım masanın ve sandalyenin üzerinde gezindi, ama bunların çantasız bölgeler olduğu ortaya çıktı. Gözlerim kahverengi deri koltuğa ve yan sehpa kaydı.

-Yine el çantası yok. Parmak uçlarıma basarak orta boy yatağa gittim ve çarşafı kaldırdım. Bazalı yatak doğrudan yerde duruyordu; aksi takdirde sürünerek yatağın altına bakardım.

Çantayı aramaktan vazgeçtim ve onun yerine odada telefon aramaya başladım. Ancak, ilk taramamı başlatamadan banyo kapısının kolunun döndüğünü duydum ve keskin bir nefes aldım.

İşte bu kadar.

Bu benim iki hafta içindeki ikinci utanç yürüyüşüm olacaktı. Umarım kapının diğer tarafındaki her kimse göz teması olmayan bir kahvaltıda ısrar etmezdi. İşin en kötü yanı, aptallığımın tek gecelik bir ilişkiye (ve belki de bir sürü tedavisi olmayan zührevi hastalığa) yol açmış olması ya da durumdan anında utanç duymam değildi. Jon ve Elizabeth haklıydı: Bir eskorta ihtiyacım vardı. Münzevi eğilimlerimin bir nedeni vardı; dünyada yaşamak ve kendi başıma karar vermek konusunda bana güvenilemezdi.

Tekrar yutkundum, elimi karnıma götürdüm ve kapıya doğru döndüm.

Ortaya çıktığında halüsinasyon gördüğümü ya da en azından sarhoş olduğum gecenin etkisiyle hâlâ kendimde olmadığımı düşündüm. Anlamak için birkaç kez göz kırpmam gerekti, ve birkaç daha kez bunu kabul etmek için

McHotpants kapının girişinde duruyordu, üzerinde sadece beline kadar sarılmış beyaz bir havlu vardı, sanki havlunun yerinde durması ya da yerde birikmesi onun için önemli değilmiş gibi.

Ben yere oy veriyorum!

Akşamdan kalmalığının verdiği acıya rağmen onun mükemmelliğine, çıplak göğsüne, kollarına ve karnına bakmaktan kendimi alamadım. Her yeri fotoşoplanmış gibiydi.

Sonunda, bir saat gibi gelen ama aslında dört saniye olabilecek bir süreden sonra, yüzüne bakmadığımı fark ettim ve bakışlarımı gözlerine kaydırdım. Gülümsemiyordu. Aslında ifadesi soğuk ya da sıcak, tiksiniş ya da memnun değildi; tamamen okunamaz haldeydi. Durmuş birbirimizi izliyorduk; ben şehvet, utanç ve şaşkınlığın alışılmadık bir karışımıyla yanıyordum, o ise mermerden bir sakinlik maskesiyle. Bu çıkmaz belirsiz bir süre devam etti.

Bakışmayı ilk bozan o oldu, gözleri artık giyinik olan bedenimin üzerinde geziniyordu. İstemsizce ürperdim.

Sonunda dikkatini benden çekti ve odanın içinde biraz daha ilerleyerek kitaplığa doğru yürüdü. "Sanırım bunu arıyorsunuz."

Sırtındaki kasların nasıl hareket ettiğini izledim, aniden ortaya çıkışıyla hâlâ şaşkınlık içindeydim. Kitaplığın tepesine kolayca uzandı ve çantamı aldı. Çıplak ayakları neredeyse hiç ses çıkarmadan durduğum yere doğru ilerledi ve çantayı bana uzattı. Teklif edilen çantayı aldım ve kolumun altına sıkıştırdım.

"Teşekkür ederim." Beynimin, kalbimin, ciğerlerimin, midemin ve kadınsı organlarımın isyan ettiği gerçeği göz önüne alındığında sesim şaşırtıcı derecede sakindi. Çılgınlık tahterevallisinden uzak durmaya kararlıyım; ondan etkilenmeyecektim.

"Bir şey değil." Gözleri yüzümde gezinirken cevap verdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan küstahça uzandı, dağınık saçlarımdan kalın, kabarık bir tutam kopardı ve işaret parmağının etrafına doladı. "Çok fazla saçın var."

Midemde uçuşan kelebekleri bastırarak başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Evet, var." Kendimi durduramadan devam ettim. "Saç, memelilerin tanımlayıcı özelliklerinden biridir." Ona hâlâ hayatta olan ve yumurtlayan sadece dört memeli türü olduğunu söylememek için dudakımı hızlıca ısırđım; bunların arasında ornitorenk ve az tanınan dikenli karıncayiyen vardı; herkes dikenli karıncayiyeni hep unuttur.

Saç tutamını serbest bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Memelilerin diğer özellikleri nelerdir?"

Bir dakika boyunca dikkatle onu izledim, ter bezleri ve kulak kemikleri hakkında bir şeyler söylemek üzereydim ki önceki gecedен bir anlık bir hatıra bilincime nüfuz etti. Birdenbire benimle dalga geçtiğinden emin oldum. Ona karşı doğuştan verdiğim tepkinin saçmalığını hatırladım; beynimin ve bedenimin tam bir uyumsuzluk içinde olduğunu hatırladım. Kulüpten ilk kez ayrılmadan hemen önce bana söylediği sözleri hatırladım - benim gibi birinin oraya ait olmadığını söylemişti. Onun ışıltılı fiziksel mükemmelliği ve ruhumu okşayan mavi gözleri karşısında kontrolümü kaybetmemeye kararlıydim.

Onun alaylarına odaklandım. Karşımdakinin niyetinden emin olamadığım durumlarda bana sataşılmasından pek hoşlanmazdım, bu yüzden omuz silkdim. "Bilmiyorum." Beni incelerken gözleri bir an için kısıldı, ağzı kaşlarını çattı; hoşnutsuz görünüyordu. Sonra şöyle dedi: "Ne yapıyorsun? Dün geceyi hatırlıyor musun?"

Dişlerimi sıkarak çenemi kaldırdım. "Beni kulüpten ayrılmaya zorladığını hatırlıyorum."

"Ondan sonra bir şey hatırlayabiliyor musun?" Sesi temkinliydi.

Dikkatim sol tarafa kaydı ve önceki gecedен tam olarak ne hatırladığımı anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. Akşamdan kalmalığım ve kaçışımla o kadar meşguldüm ki, kendimi onun dairesinde, onun yatağında, iç çamaşırlarımla nasıl bulduğumu düşünmek için durmamıştım. Düşünürken konuşuyordum ve farkına varmadan, "Pek bir şey yok. Sen oradaydın ve ben kulüpten ayrıldığımı hatırlıyorum."

"Ne zaman?" diye araya girdi.

"Elizabeth'le birlikte... Elizabeth'le birlikte çıktık ve beni bir taksiye bindirdi. Şoförden beni geri götürmesini istedim. Geri döndüğümde güneş gözlüklü adam bana el salladı; sonra ben..." Anıları öne çekmeye çalışırken gözlerimin odağı kayboldu. "İçeri girdiğimde bir adamla karşılaştım; beni aradığını söyledi. O..." Boğazımı temizledim ve gözlerimi kısıtım. Tanıdığım birine çarptığımdan emindim, tanıdığım bir adamdı ama yüzünü hatırlayamıyordum. "Sanırım biri beni merdivenlerden yukarı çıkardı; aslında ilk başta bir ağaç gibi görünüyordu, içinde bir ağaç ev vardı ama bir odaydı."

"Gölge Oda." Quinn'in sesi gerçekçiydi ama ses tonundaki örtülü bir keskinlik dikkatimi tekrar ona çekti. Elini hareket ettirdi.

Ellerini kalçalarına götürmüş, mavi gözleri okunamayan bir düşünceyle kararmıştı. "Başka ne hatırlıyorsun?"

Devam etmeden önce bir an onu ve kendi düşüncelerimi inceledim. "Pek bir şey hatırlamıyorum." Dudaklarımı yaladım. Gerçek buydu; fazla bir şey hatırlamıyordum. Bana bir şey ikram edildiğini ve sonra da yanan bir şeyden bir yudum içtiğimi hatırlıyordum ama odanın boyutunu, şeklini ya da herhangi bir somut, fiziksel özelliğini tam olarak seçemiyordum. Birkaç kişinin orada olduğunu biliyordum çünkü güldüklerini duyduğumu hatırlıyordum ama neye benzediklerini hatırlayamıyordum. Sanki ağaç ev odasına girmiş ve siyah bir sis tarafından yutulmuş gibiydim.

Aklıma ani bir düşünce geldi ve hızla kollarımı merkezime sardım. "Bu çok sık olur mu? İctikten sonra?"

"Ne? Hafızanı mı kaybediyorsun?" diye sordu. "Evet." Başımı salladım.

"Hayır, ictikten sonra değil. Seni yukarıda, Gölgelelik Oda'da bulduğumda, çoktan gittiğini *düşündükten* kısa bir süre sonra, hâlâ uyanıktın ama hiçbir anlam ifade etmiyordun, ben de seni dışarı taşıdım."

"Bekle, beni sen mi taşıdın?" Vücudum bu bilgiye garip bir şekilde tepki verdi.

Başını salladı. "Evet, bizimkilerden biri..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Kulüp müşterilerinden biri seninle dans ediyordu, ama sen tam olarak işbirliği yapmıyordun, sadece dans hareketlerini eleştiriyordun. Sanırım biri sana bir şey vermiş olmalı." Tepkimi dikkatle inceliyormuş ya da bir çıldırmaya hazırlanmış gibi beni süzdü.

"Yani biri bana bendothi verdi... bethnzodiath... benzodiazepid..." Ofladım, dişlerimi sıktım, derin bir nefes aldım ve kelimeyi yavaşça seslendirdim. "Ben-zo-dia-ze-pines?"

"Evet, sanırım birisi Canopy'de içtiğin şeyin içine benzodiazepin katmış."

"Oh." Ağzımı yana çevirdim ve birinin bana tecavüz ilacı verdiğini düşündüm. Uzak bir ihtimal gibi görünse de, özellikle de hafıza eksikliğim düşünüldüğünde, ihtimal dışı değildi. Emin olmanın en iyisi olacağını düşündüm. "Yakınlarda eczane var mı?"

Quinn başını salladı. "Sanırım biraz aspirin kullanabilirsin. Banyoda biraz var."

"Teşekkürler, ama ben bir test almayı düşünüyordum. Eczanelerin size reçetesiz testler sattığını biliyor muydunuz?"

benzodiazepin var mı?" Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı, ben de açıklama ihtiyacı hissettim. "Bu bir idrar testi, ven ponksiyonu değil."

Kaşlarını derin derin çattı, sesi kuşkuluydu. "Bunu nereden biliyorsunuz? Bu daha önce başına geldi mi?"

"Hayır, hayır, daha önce hiç hafızamı kaybetmedim ve pek parti/kulüp/bar insanı değilimdir. Bir keresinde kız kardeşim üniversite sınavından önce portakal suyuma ilaç katmıştı ama o sadece votkaydı; sarhoş olduğum diğer sefer de kazaydı."

"Diğer sefer mi? İki kere mi sarhoş oldun?" Kaşlarını çattı ve gözlerini kırıştırarak bana baktı. Gözlerinin çok mavi olduğunu ve göğsünün çok çıplak olduğunu tekrar fark ettim.

Ne söyleyeceğimden emin olmadığım için hemen cevap vermedim, özellikle de onun çıplak göğüslü incelemesi altında giderek artan bir rahatsızlık hissettiğim için. Sonunda, örgü grubumdaki psikiyatri stajyeri Sandra'nın bana öğrettiği bir taktiği kullanarak omuz silktim ve sorusuna soruyla karşılık verdim. "Kaç kere sarhoş oldun?"

Hafifçe gülümsedi. "İkiden fazla." Bakışları esrarengizdi. Tamamen yabancı birinin önünde bir havludan başka bir şey giymeden nasıl bu kadar rahat olabildiğini merak ettim. "Buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?" Quinn başını yana eğdi; bu hareket bana bar sohbetimizi ve dün gece başını eğme şeklini hatırlattı.

Başımı yavaşça sallamadan önce hafızamı yokladım, bu çaba başımı ağrıtmaya başlamıştı. "Hayır, buraya geldiğimi hatırlamıyorum ya da," dedim ve sonra yutkunarak ekledim, "ya da başka bir şey."

Bana yaklaştı, sesi alçaktı. "Hiçbir şey olmadı." Ne demek istediğini hemen anlayamadığım için gözlerim büyüdü. "Dün gece hiçbir şey olmadı."

Ona tekrar göz kırptım, konuşmak için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerim çenesine kaydı, sonra göğsüne indi.

Hiçbir şey olmadı.

Elbette hiçbir şey olmadı.

İstemsizce dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Biliyorum." Sesim bir vıraklamaya benziyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım; kalbim göğsümde acıyla çarptı ve ayaklarımın üzerinde kaydım. Gözlerine bakamıyordum. İfadesine verdiğim tepkiyi anlayamıyordum. *Hiçbir şey olmadı.* Rahatlamaktan başka bir şey hissetmemem gerekirken neden aniden hayal kırıklığına uğramıştım? Kendimi anlayamıyordum. Onu banyo kapısından çıkarken gördüğüm anda aramızda hiçbir şey olmadığını anlamalıydım. Neden şaşırmış gibi hissettim?

Elbette hiçbir şey olmamıştı. Tabii ki benimle ilgilenmezdi. Tabii ki o benim ligimin on bin fersah dışındaydı.

"Nereden biliyorsun?" diye karşı çıktı, sesi savunmacı çıkıyordu.

Bir adım geri çekildim ve elimi saçlarımda gezdirmeye çalıştım ama parmaklarım yine inatçı düğümlerle karşılaştı, "Anladım, tamam mı? Buradan çıkmam gerekiyor. Saat kaç?" Ondan uzaklaştım ve kanepeye doğru yürümeye başladım, ön kapıyı arıyordum.

"Bana inanıyor gibi görünmüyorsun. Burası kız kardeşimin dairesi. Söz veriyorum; aramızda hiçbir şey olmadı." Sesinin arkamdan yaklaştığını duydum ve beni takip ettiğini anladım.

Yüzümü ona döndüm ama bakışlarını tam olarak karşılayamadım. "Hayır, sana gerçekten inanıyorum. Hiçbir şey olmadığını kesinlikle biliyorum." Nefesimin altında ekledim. "Tabii ki hiçbir şey olmadı."

Son kısmı duymamış gibiydi. Quinn tekrar önümde durdu, bu sefer en az birkaç metre uzağımda duruyordu. "Güzel." Başını salladı, elleri belindeki havluyu kavıyordu. "Hadi gidip kahvaltı edelim."

"Kahvaltıya mı gitmek istiyorsun?" Sonunda gözleriyle buluştuğumda ses tonumdaki şaşkınlığı engelleyemedim. Tekrar başını salladı ve ben kekeledim. "Bunun gibi mi?"

Bana küçük alaycı bir gülümseme verdi. "Hayır, tabii ki üzerime bir şeyler giyeceğim."

"Ama-" Şaşkınlıkla tekrar göz kırptım. Bu kadar çok göz kırpmayı bırakmam gerekiyordu. "Ama neden?"

Omuz silkti ve banyoya geri dönmeden önce, "Acıktım. Akşamdan kalma olduğun için yumurta ve pastırmaya ihtiyacın var. Ve bana memelilerin tanımlayıcı özellikleri hakkında daha fazla bilgi vereceğini umuyorum. Söylediğinden daha fazlasını bildiğinden eminim."

ALTINCI BÖLÜM

G IAVANNIS PANCAKE HOUSE masasız, son derece küçük bir açık hava lokantasıydı. L şeklinde, bel hizasında, benekli gri bir tezgah, işletmenin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu ve kırmızı vinil döşemeli kısa, dairesel tabureler, tezgahın kenarı boyunca ahşap zemine sabitlenmişti.

Mekan tıklım tıklımdı.

Bir sıra blok boyunca uzanıyor, köşeyi dönüyor ve görüş alanının dışına çıkıyordu. İnsanlar sabırla ayakta duruyor, Dunkin' Donuts kahvelerini yudumluyor ve gazete okuyarak kahvaltı edecekleri bir yer bekliyorlardı. Quinn sıranın arkasına geçmek yerine, tezgahın en ucundaki göze çarpan iki boş tabureye doğru yürüdü, her bir koltuğun üstünden bir REZERVE işareti çekti ve duvara bitişik tabureye oturmamı işaret etti.

İşarete uymadan önce, "Arayıp rezervasyon yaptırdınız mı?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. "Gel. Otur," dedi ve elini dirseğimin üstündeki koluma koyarak beni kırmızı vinil koltuğa çekti. "Memeliler hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum." Ağzı kötü gizlenmiş bir gülümsemeyle yana doğru kıvrıldı.

Ona ve alaylarına kaşlarımı çatarak itaat ettim.

Evden çıkmadan önce, ama Quinn giyinmeyi bitirdikten sonra, kahvaltıda küçük siyah kulüp elbisem dışında bir şey giymek istersem kız kardeşinin kıyafetlerine bakmamı önerdi. Tüm kişisel eşyaları banyoya bitişik bir odadaydı, ama aslında daha çok büyük bir gömme dolap gibiydi. Dolaba ulaşmak için banyodan geçmem gerekiyordu. Başkasının eşyalarını karıştırırken kendimi pek rahat hissetmiyordum, bu yüzden gördüğüm ilk gündelik kıyafeti aldım: mavi pamuklu diz boyu bir etek ve V yakalı siyah bir tişört.

Ayakları tam bir numara küçüktü, bu yüzden kahvaltıya giderken zebra desenli stiletto larımı giydim. Neyse ki etek tam oturmuştu. Ancak gömlek göğsüme tam oturmuştu. Taktığım askısız sütyen şaşırtıcı derecede destekleyiciydi ama aynı zamanda push-up'tı.

Bu nedenle, V yakanın dar kesimiyle birleştiğinde, genellikle iyi gizlenmiş göğüs dekoltem yüzüsüzce, gözle görülür bir şekilde genişlemişti. Straplez sütyeni çıkarmayı düşündüm ama hiçbir zaman rahatça sütyensiz gezebilen kızlardan olmadım; kıpırdanışlarımda çok fazla sallantı vardı.

Yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçalamak için parmağımı kullandım, sonra aynaya bakmak için durakladım. Kuzey Avrupa mutt mirası rengim parlak, floresan banyo ışığının altında özellikle pasteldi: bronzlaşmak yerine yanan soluk ten, hafif bir çil, kızıl-kahverengi saçlar, kaşlar ve kirpikler.

Kısa süren bakımdan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim; ancak saçlarım tam bir felaketti. Quinn'e kız kardeşinde saç bağı, toka, ip ya da vahşi canavarı evcilleştirmek için kullanabileceğim herhangi bir şey olup olmadığını sormayı düşündüm. Sonunda, sırtımdan aşağıya, omuzlarıma üzerine ve bazen de yüzüme dökülen düğümlerden oluşan bulanık bir karmaşa yarattım. En kötü ihtimalle bunu geniş göğüslerimi örtmek için kullanabileceğimi düşündüm.

Ancak kahvaltılık kafesine doğru yürürken, Quinn çok asi olduğunda yanaklarımdan geriye doğru fırçalandı, bu da her zaman cildimin soluk pastelden kırmızıya yanmasına neden oldu ve tüm düşünce veya odaklanma görünümünü kaybediyordum. Bu etkileşimlerin hemen ardından, sıçrama saniyesi kavramı, nanoteknoloji ve Ay'ın bir turizm merkezi olarak Disney World'e rakip olmasını sağlayacak kaçınılmaz uzay asansörü hakkında gevezelik ettim.

Quinn fazla konuşmadı ama ben bu çeşitli ve muhtelif konuları anlatırken ilgiyle dinliyor gibiydi. Belirli aralıklarla sorular sordu; özellikle de Ay'daki uzay asansörü konusunda soruları çığ gibi büyüdü. Tüm cevapları bilmediğimde, ona NASA'nın projeye ilgili güncelleme sayfasının linkini e-posta ile göndereceğime söz verdim.

Ve şimdi işte buradaydık, sessizce tezgâha oturmuştuk. Onunla duvar arasında sıkışıp kalmıştım ve menüyü görmeden ona bakıyordum. Belki de apartmandan ayrıldığımdan beri ilk kez sessiz kaldığım içindi, ama kendimi tüylerimi diken diken eden ve boynumu ısıtan ani, rahatsız edici ama her yerde var olan öz farkındalığı görmezden gelmeye çalışırken buldum.

Kalçası benimkine sürtündü; dirseği benimkini hafifçe sıyırdı. Mümkün olduğunca mesafe kazanmak için duvara yaslandım ama dar alanda küçük dokunuşlardan kaçınamadım. Göz ucuyla ona baktım; tamamen rahat görünüyordu, menüsünü inceliyordu, dikkatsiz yakınlığının neden olduğu nazik işkenceden habersizdi. Rahatsızlığıma o kadar dalmıştım ki garson kız benimle konuştuğunda gözle görülür bir şekilde irkildim.

"Hey-ya, Quinn. Shelly nerede? Arkadaşın kim?" Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında, kısa boylu, siyah saçlı bir kadın bana kısa ve dostça bir

Önümüze iki fincan kahve koyarken gülümsedi. Sigara tiryakisi olduğu her halinden belliydi ve kalın Orta Batı aksanıyla birleşince sesi Mike Ditka gibi çıkıyordu.

"Shelly bu sabah erken çıktı ve gelemedi. Bu Janie. Janie, bu Viki."

Aptalca elimi tezgâhın üzerine uzattım ve hissettiğimden daha sakın görünmeye çalıştım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Viki."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bebeğim, ellerim yağ içinde. Ellerini terebentinle yıkamak istemiyorsan el sıkışmak istemezsin." Bir sipariş defteri ve kalem çıkarırken dudaklarından derin, çakıllı bir kahkaha kaçtı. "Ama sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Shelly'nin arkadaşı mısınız?"

Shelly'yi tanımadığımı söyleyemeden Quinn sözümü kesti. "Burada benimle birlikte."

Viki şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, gerçekten de tek bir kaştı ve ağzı küçük bir O harfi oluşturdu. Gözlerinin yeni bir ilgiyle üzerimde gezindiğini hissettim, bu da yüzümün kızarmasına neden oldu... yine. Menüü biraz daha sıkı kavradım ve yutkunmaya çalıştım ama bu basit eylemi yapmakta zorlandım.

"Bu..." Viki gözlerini kırptırdı. Büyük kahverengi gözleri açık değerlendirmelerini sürdürdü ve ağzı hareket etti, ama kelimeler için mücadele ediyor gibiydi. Sonunda mırıldandı: "İşte bu sürpriz oldu."

Yanaklarım yandı; kalbimin güm güm attığını ve kanımın kulaklarımın arasına hücum ettiğini duyabiliyordum. Bu Viki denen kişinin kabalık etmek istemediğini biliyordum. Dürüstçe şaşkın görünüyordu ve eğer garip sessizliğini doğru okuyorsam, Quinn ve benim orada bir çift olarak bulunma olasılığımız karşısında afallamıştı. Kendimi bu fikirden uzak tutma ve bu fikrin benim için de gülünç ötesi olduğuna inandığından emin olma ihtiyacı hissettim.

Onun ilgilenmediğini bildiğimi bildiğinden emin olmalıyım. Kafam karışmaya başlamıştı.

Konuştugumu fark etmeden önce, sözel ishal ortaya döküldü. "Oh, biz birlikte değiliz. Yani birlikte oturuyoruz ve buraya birlikte geldik ama belli ki *birlikte* değiliz. Nasıl birlikte *olabiliriz* ki? Muhtemelen bugünden sonra onu bir daha asla görmeyeceğim. Arkadaş bile değiliz. Onu tanımıyorum bile. Yani, bilirsin, *gerçekten* değil." Başımı ona doğru eğdim ve dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü. "Hayal edebiliyor musun? *Maymunlar Cehennemi* gibi olurdu. O Charlton Heston'ın tüm kaslarıyla

Ben de o dişi maymunum. Asla birlikte olamazlardı çünkü bu bir Neandertal ile bir insan gibi olurdu, türler arası üreme... ve bu doğru değil. Neandertaller insanlarla yakın akraba olmalarına ve aslında aynı türün bir parçası olmalarına rağmen. Kesin olmak gerekirse, onlar insanın bir alt türü ya da alternatif türüdür."

Ona baktım ve ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim. Bunun hem güven hem de uyumluluğumuzdaki bariz eşitsizliğe karşı neşeli bir kararsızlık ifade ettiğini umuyordum. Ancak gözleri beni izlerken kısıldı. Benzetmemi kusurlu bulup bulmadığını merak ettim. Belki de Charlton Heston'ı NRA'ya katılımı yüzünden sevmiyordu.

Tersine, Quinn silahları seven bir tipe benziyordu.

Boğazımı temizledim ve devam ettim. "Peki Charlton Heston neden bir maymunla birlikte olmak istesin ki? Kocaman bir beyni olmasına rağmen kimse istemez."

Viki bana göz kırptı ve Quinn'e baktı. "Bununla nerede tanıştın?"

Quinn daha konuşmadan, gafımı telafi etmek umuduyla cevap vermek zorunda hissettim kendimi. "Onunla geçen hafta tanıştım, ondan önce de güvenlik görevlisi olarak çalıştığı binada birkaç kez görmüştüm. İşten çıkarılmadan önce orada muhasebeci olarak çalışıyordum."

Viki'nin tek kaşı burnunun üzerinde bir noktaya gelene kadar kırıştı. "Güvenlik görevlisi mi?"

Yutkundum ve konuyu değiştirmek isteyerek kahveme uzanırken ona sıkı bir gülümseme verdim. "Kahveye bayılırım. Brezilya şu anda yeşil kahve üretiminde dünya lideri, ancak Doğu Afrika ve Yemen'de kahve, Hristiyan Kilisesi ile rekabet eden yerel dini törenlerde kullanılıyordu. Bu nedenle Etiyopya Kilisesi uzun yıllar boyunca laik kahve tüketimini yasakladı." Kupayı dudaklarıma götürdüm ve acı siyah demi yudumladım, çoğunlukla kendimi konuşmaktan alıkoymak için. Kahve dilimi yaktı. Görmezden geldim. "Mmm, kahve."

Viki'nin gözleri Quinn ve benim aramda gidip geliyordu, tek kaşı hâlâ yüzünde asılı duruyordu. "R-i-g-h-t," dedi sonunda, kelimeyi uzatarak.

Quinn'in boğazını temizlediğini duydum ve sonra siparişimizi verdi. "Kolay yumurta, domuz pastırması, sosis, mücver ve ekstra tereyağlı kızarmış ekmek alacak. Ben her zamankinden alacağım." Siparişi verirken benim menümü çekip kendi menüsüyle birlikte Viki'ye uzattı ve sesinin farklı, mesafeli çıktığını fark ettim. Viki ikimize de küçük, tuhaf bir gülümseme verdi ve sonra gitti.

Sade kahvemden biraz daha yudumladım ve Quinn'e tekrar baktım. Bana bakmıyordu. Ağzı kesin ve düz bir çizgiydi ve çenesini esnetirken şakakları titriyordu. Yontulmuş yüz hatlarını okuyamıyordum. İçimden bir ses onu utandırdığımı ya da uygunsuz bir şey söylediğimi söylüyordu. Bu benim için yeni bir duygu değildi -sözlerimden pişmanlık duymak- ama bu sefer onun adına pişmanlık duydum.

Fincanı yere bıraktım ve iç çektim. "Özür dilerim." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmeye çalıştım ama asi düğümlerle karşılaşınca bu çabamdan yine vazgeçtim. "Aklımdan geçenleri söylemek gibi kötü bir alışkanlığım var ve-"

Elini kaldırdı ve başını salladı. "Hayır, özür dilemene gerek yok." Bana gözlerine yaklaşmayan sıkı bir gülümseme verdi. "Sen sadece... dürüst davranıyordun. Bana ilk kez Neandertal denmiyor."

"Sen bir Neandertal değilsin." Ona kaşlarımı çattım. "Bir kere çok uzunsun. Ben de fiziksel özelliklerimden dolayı kendimi bir Neandertal ile kıyaslıyordum; mesela kafamın büyüklüğü."

"Yani senin kafanın benimkinden daha büyük olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet-hayır demek istediğim, büyük ve garip kafaları var ya da vücutlarına göre çok büyük olan büyük ve garip kafaları olduğuna inanılıyor. Bir de saçları var."

"Saç mı?"

"Evet, saç. Kızıl saçın..." Çılgın şehir buklelerimi işaret ettim, "...Neandertallerin ilk insanlarla melezleşmesinden geliyor."

"Yani Neandertaller ve insanlar çiftleşti mi?"

"Evet. Dişi insanlar ve erkek Neandertaller başarılı bir şekilde çiftleşmiş olabilirler, ki düşünürseniz bu o kadar da uzak bir ihtimal değil çünkü büyük kafalı erkekler ve daha küçük, normal kafalı kadınlar günümüzde de oldukça sık çiftleşiyorlar. Ancak şu anda bilim insanları, dişi Neandertallerle çiftleşen erkek insanların kısır yavrular yarattığına inanıyor. Buna inanmalarının nedeni, modern insanlarda Neandertal mitokondriyal DNA'sının bulunmamasıdır. Yani, gördüğünüz gibi ve üzerinde düşünürseniz, garip kafalı dişilerin güzel ve normal kafalı erkeklerle çiftleşmesi kötü bir fikir."

Bana bir kez göz kırptı, kaşlarını çattı ve sonra dikkatini kahvesine verdi. Dayanılmaz sessizlik etrafımızda kalın bir sis örtüsü gibi uzanıyordu. Beni kahvaltıya davet etme kararından pişman olduğunu düşündüm. Düşündüm ki

Kendimi bir eŖeęe, onu da bir ata benzetmek yerine, konuŖmamak için dudağımı ısırđım.

Yanaklarının, boynunun ve burun kemerinin hafif bir pembe tonuyla renklendiğini fark ettim, muhtemelen beceriksizce yaptığım konuŖmadan duyduğu rahatsızlıktan kaynaklanıyordu. Beynimde onun dikkatini dağıtacak bir Ŗey aradım. Aklıma aniden bir fikir geldi ve daha iyi bir strateji bulamadığım için, genellikle insanları ŖaŖırtan ya da beni onlara sevdiren bir salon numarasına baŖvurmaya karar verdim. Bu aynı zamanda ucubeliğimin de mükemmel bir göstergesi olacaktı ama kaybedecek bir Ŗeyim yoktu.

KonuŖmadan önce dudaklarımı yaladım. "Ee, bir numara görmek ister misin?" Omuzlarını silkti, sesi hevesli değildi.

"Elbette."

Koltuğumda dönüp ona baktım, dirseğimi ve kolumu tezgâha dayadım. "Bana herhangi iki sayı verin, ben de size toplama, çıkarma, çarpma ve bölme iŖlemlerindeki değerlerini vereyim."

Bana doğru döndü ve bakıŖlarımı kendi inanmayan bakıŖlarıyla karŖıladı. "O dev beyninle mi?"

Sesinin alaycı olmaktan çok ilgili olduğunu fark ettim, ki bunun bir geliŖme olduğunu hissettim, ama dev beyin yorumunu görmezden gelmeyi seçtim. "Evet, beynimde. Kâğıt yok."

Ağzı hafifçe yana kaydı. "İki numara var mı?" Bir kez baŖımı salladım. "Dene bakalım."

Vücudunu tamamen bana çevirdi ve bacaklarının bana nasıl çarptığını görmezden gelmeye alıŖtım, birbirimize bakarken dizlerinden biri benimkinin arasına yerleŖti. "Hmmm..." bakıŖları spekülatif bir Ŗekilde daraldı. "Tamam, dört yüz yedi yüz."

Burnumu kırıŖtırdım. "İŖte: toplama-1100; çıkarma- negatif 300; çarpma-280,000; bölme-.57 yada yada yada. Tamam, Ŗimdi bana zor bir tane ver."

Bana gözlerini kırıŖtırdı, ağzı hafifçe aralandı, sonra küçük ama gerçek bir glmsemeyeyle ellerini kalçalarına vurdu. "Peki, o zaman zor bir tane: yirmi bir ve beŖ bin bir yüz yirmi dört."

Rahat bir nefes aldım; önceki tatsızlığımız unutulmuŖ gibiydi. "Tamam, daha önce olduğu gibi aynı sırayla cevaplar 5145, 5103, 107,604 ve .004 yada yada yada. Bu da zor bir soru değildi."

Yarı güldü yarı i geçirdi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Her zaman yapabildim. PerŖembe günleri iŖe yarıyor."

"Perşembe günleri ne oluyor?"

"Perşembe öğleden sonraları Çocuk Kulübü'nde matematik ve fen dersleri veriyorum. Bazen odaklanmalarını sağlayamazsam, 'ucubeliğimle' dikkatlerini dağıtıyorum." Ucubelik kelimesi için tırnak işareti kullandım ve sonra bunu yaptığım için kendime kızdım. İnsanların tırnak işareti kullanmasından nefret ederdim. Birinin 'ben' yerine 'biz' demesi gibi bir şeydi. "*Çok memnun oluruz... çamaşırları yeni yıkadık... mantar enfeksiyonumuz var*" gibi.

"Neden seni küçülttüler? Senden inanılmaz bir muhasebeci olurmuş gibi görünüyor."

"Bunu ben de bilmiyorum. Arkadaşım Kat -hâlâ orada çalışıyor- öğrenmeye çalışacaktı ama nedense bir türlü öğrenemedi."

Kahvesinden bir yudum aldı ve "İşten çıkarılan başka biri var mı?" diye sordu. "Hayır. Bir tek ben varım. Ama kabul etmelisin ki oldukça tuhaf biriyim.

Belki de benden kurtulmak için bir bahane arıyorlardı. İnsanları -biliyorsun- bir sürü önemsiz gerçeğe rahatsız etme eğilimim var." "*Ucubeliğimi*" tekrar dile getirmek üzereydim ama bunu yapma dürtümü başarıyla bastırdım.

"Hmm." Berrak mavi gözleri beni incelerken daraldı. "Sen...?" Fincanını yere bıraktı ve biraz daha yaklaştı. "Fotoğrafik bir hafızan var mı?"

Kendime rağmen güldüm, çoğunlukla yakınlığından kaynaklanan gerginlikten. "Hayır, Tanrım, hayır. Ehliyetimde yazmasaydı adımları bile unuturdum." Sonra ifademini yanlışlığı karşısında kaşlarımı çattım. "Aslında şehre taşındığımdan beri ehliyetim yok ama kredi kartımda ve eyalet kimliğimde adım yazıyor, bu da yardımcı oluyor."

Uzun bir süre beni incelemeye devam etti ve sonra "Henüz bir iş bulamadın mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. Sadece bir buçuk hafta geçmiş olmasına ve işsizlik maaşı almaya hak kazanmış olmama rağmen işsiz kalmaktan endişe duyuyordum.

Kahvesine uzandı ve sanki bir şey düşünüyormuş, daha doğrusu beni bir şey için düşünüyormuş gibi fincanın kenarından beni izledi. Fincanını yere bıraktığında elini arka cebine attı ve bir kartvizit ile kalem çıkardı. "Sanırım size yardımcı olabilirim." Kartvizitin arkasına bir isim ve numara yazdı.

"Ne? Sence güvenlik işine mi girmeliyim? Bir kıza göre oldukça uzunum. Gerektiğinde de sert olabilirim."

Alışmaya başladığım bir hareketle başını yana eğdi ve sonra bana kartı uzattı. "Bundan şüphem yok, ama şirketimin iş ofisinde her zaman iyi birine ihtiyacı vardır." Kalemini kapattı ve tezgâhın üzerine koydu. "Ticari operasyonlar direktörümüzün adını ve numarasını yazdım. Onu aramalısın; özgeçmişini ona gönder. İstersen sana mülakat ayarlayabilirim ama işi kendin bulman gerekecek."

Ben kartı incelerken Viki yemeğimizle döndü. Parmaklarımın arasında çevirdim ve ön yüzünü okudum:

Quinn Sullivan
Cypher Systems, Inc.

İSMİNİN ALTINDA telefon numarası ve iş e-posta adresi vardı. Kartı arkaya doğru çevirdim ve yazdığı isim ve numaradan ziyade el yazısına baktım. Harfleri büyük, sert ve kesindi; yedilerin arasına küçük çizgiler koyuyor ama sıfırların arasına koymuyordu; kelimeleri çizgili kâğıdın yokluğunda aşağı yukarı kaymak yerine düz bir çizgi halindeydi.

El yazısını seviyordum. Ondan el yazısıyla yazılmış bir mektup okuduğumu hayal ettim. Onun yazdığını düşündüm -oturup bana bir şeyler yazmak isteyecek kadar beni düşünmek için zaman ayırdığını. Bu, midemde bir sıcaklık volkanının patlamasına neden oldu.

Kafamı kaldırdığımda bana kaşlarını çatmış, bakışları temkinli bir şekilde bakıyordu. "İstemiyorsan tabii ki başvurmak zorunda değilsin."

Elimi hiç düşünmeden koluna koydum. "Hayır, başvuracağım. Gerçekten, teşekkür ederim. Beni düşündüğün için teşekkür ederim." Gözleri parmaklarıma kayınca elimi hızla geri çektim ve Viki'nin bıraktığı yağlı yemek tabağına dönerken saçlarımı kulaklarımın arkasına toplamaya çalıştım. Konuşmadan önce bir süre tabağa baktım. "Benim için yaptığın her şey için minnettarım, dün gece, bu sabah ve şimdi de bu." Tezgâhın üzerindeki kartı işaret ettim. Minnettar bir gülümsemeyle "Gerçekten iyi bir adamsın" diye eklerken bakışlarını yakaladım ve tuttum.

Sanki az önce ona hakaret etmişim gibi kaşları çatıldı. Dikkati yüzümde, saçlarımda ve boynumda gezindi, sonra içini çekti ve neredeyse gizli bir göz devirmeye yukarı baktı.

Çoğunlukla "Ben o kadar iyi biri değilim" diye mırıldandı.

Quinn'in beni motosikletiyle eve bırakmak istediği ve benim biraz korkup inatla reddettiğim ve taksiye binmekte ısrar ettiğim SON DERECE KORKUNÇ BİR AN DIŞINDA, birlikte geçirdiğimiz sabahın geri kalanı aslında gerçekten güzeldi. Daha doğrusu, zamanın çoğunu dikkatim dağılmış bir şekilde onu tekrar gömleksiz yakalamanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdiğimi düşünürsek, olabildiğince güzeldi. Zayıf bir anımda kahvemi ona fırlatmayı düşündüm.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Elizabeth'in dairesindeki kanepede uzanıp kitabımı okumaya konsantre olmaya çalışırken ve bunu başaramazken, Quinn'le motosiklet konusunda yaptığımız tartışmayı düşündüm. Beni eve arabayla bırakmayı teklif etseydi muhtemelen kabul ederdim.

Halbuki bir motosikleti vardı.

Hiç motosiklete binmedim ve annem bir motosiklette öldüğünden beri de motosiklete binmek gibi bir arzum yok, asla. Belli ki bunu ona söylemedim. Annemin ölümü hakkında konuşmak şöyle dursun, düşünmekten bile hoşlanmıyorum. Muhtemelen zaten benim tam bir kaçık olduğumu düşünen Quinn'in bunu duymak isteyeceğinden şüpheliydim.

"Janie? Janie, burada mısın?" O gün onuncu kez dişlerimi fırçalayıp yatmak için kalktığım sırada Elizabeth'in kapıdan içeri daldığını duydum. Sesinde beklenmedik bir aciliyet vardı, bu yüzden onu koridorda karşıladım.

"Evet, buradayım; iyi misin?"

Beni görünce bir adım geri çekildi ve elini göğsüne götürerek gözlerini kapattı. "Oh, Tanrım. Jon'u öldüreceğim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Jon mu? Benim Jon'um mu? Ne oldu?"

Elizabeth içini çekti ve omzundaki çantanın yere düşmesine izin verdi. "Bugün beni on bir bin kere falan aradı; sürekli çağrı bıraktı. Bugün ikinizin buluşması gerektiğini söyledi ama sen gelmedin."

Günün erken saatlerinde unuttuğum Jon'la planlanmış buluşmayı hatırlamam yaklaşık beş saniye sürdü. Quinn'in çıplak göğsünün görüntüsü hafızamı silmiş olmalıydı.

"Tanrım, tamamen unutmuşum!"

Elizabeth gözlerini devirdi. "Bir cep telefonu almalısın. Onun numarasını benimkinden engelliyorum."

"Çok üzgünüm, Elizabeth. Seni işte rahatsız ettiği için üzgünüm."

"Bunun için endişelenme; ben daha çok senin için endişelendim." İş takunyalarını çıkarırken hafifçe güldü. "Ama belki de onu

bir e-posta gönder ya da Skype'tan ara. Kayıp ihbarında bulunmakla ilgili bir şeyler söyledi." Odasına doğru yürümeden önce durup bana kısa bir süre sarıldı. "İyi olmana sevindim."

Başımı salladım ve dizüstü bilgisayarına döndüm. Saat gece on olmuştu bile. Uyanık olacağını biliyordum ama özellikle onunla konuşmak istemiyordum, bu yüzden ona bir e-posta göndermeyi tercih ettim. Hesabımı açtığımda, bana zaten beş kez e-posta gönderdiğini ve her mesajın endişe seviyesinde ilerlediğini gördüm. Sonuncusu yarım saatten kısa bir süre önce gönderilmişti ve şöyle yazıyordu:

Lütfen beni arayıp iyi olduğunu söyler misin? Endişeden deliye döndüm. Seni seviyorum Janie ve sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Seni incittiğimi ve kızgın olduğunu anlıyorum ama lütfen beni bu şekilde cezalandırma. Bu sana göre değil. Beni üzme çalışıyorsan, başardın demektir. Beni görmek istemiyorsan, söyle gitsin. Bir yerin incindi diye çok korkuyorum. Eğer bunu anladıysan ve iyiysen, o zaman sana bir cep telefonu almak için konuşmalıyız. Lütfen beni arayın. Jon

İçimi çektim ve dişlerimi sıktım. Bana bir cep telefonu "almak" hakkında konuşmamız "gerektiğini" varsaymasından (sanki istesem bunu kendim yapamazmışım gibi) ve cevabımı yazarken hissettiğim suçluluk duygusundan rahatsız oldum:

Jon, ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, bugün seninle buluşacağımı unutmuşum. Aramadığım için üzgünüm ama endişelenmene gerek yok. Elizabeth az önce eve geldi ve onu işten aradığını söyledi. Lütfen bunu bir daha yapma. Genellikle günde en az bir kez e-postalarımı kontrol ettiğimi biliyorsun ve cep telefonları hakkında ne düşündüğümü de biliyorsun. Seninle buluşmakla ilgili bir sorunum yok, seni üzme istemiyorum ve seni cezalandırmıyorum. Gerçekten arkadaş olmamızı istiyorum. Gelecek hafta bir ara buluşmayı denemek istersen haber ver. Yakında konuşuruz, Janie

İmlecime baktım ve e-postamı tekrar okudum. Yakında konuşuruz yazısını silmeye karar verdim ve sonra gönderdim. Onunla yakında konuşacağıma söz verdiğimi düşünmesini istemiyordum. Bir an için gelen kutumdaki e-posta listesini gözden geçirdim ve hiçbirinin gönderdiğim yüzlerce iş talebine yanıt içermediğini büyük bir hayal kırıklığıyla fark ettim.

Düşüncelerim Quinn'e geri döndü ve kahvaltıda bana verdiği kartı hatırladım. Önümdeki sehpayı uzandım ve kartı çıkardım, arkasına yazdığı iletişim bilgilerini okumak için ters çevirmeden önce başparmağımın adını okşamasına izin verdim. Ağzım kıvrıldı

Gözlerim Quinn'in el yazısının görüntüsüyle buluştuğunda hüzünlü bir gülümseme. Gerçekten gülünç durumdaydım.

Oluştur düğmesine tıkladım ve özgeçmişimi mesaja eklediğimden emin olarak hızlı bir tanıtım mektubu yazdım. Sonradan aklıma geldiği için Quinn'i de e-postaya kopyalamaya karar verdim. Pozisyonla gerçekten çok ilgilendiğimi ve tavsiyesi için minnettar olduğumu görmesini istedim.

Tam e-postayı gönder tuşuna bastığımda hesabım Jon'dan gelen yeni bir mesajla çınladı. Konu satırına baktım:

Özür dilerim. Seni seviyorum.

İçimi çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Başımı sallayarak mesajını açmadan dizüstü bilgisayarımı kapattım. Yorulmuştum. Tekrar ofladım. Dişlerimi fırçalamak ve yatağa gitmek istiyordum. Artık birlikte olmamamızın sebebinin o olduğundan eminken -daha doğrusu çoğunlukla eminken- Jon'un beni bu kadar rahatsız ve suçlu hissettirmesi hoşuma gitmiyordu.

"İç çekip duruyorsun; seni odamdan duyabiliyorum." Elizabeth kanepenin etrafından dolanıp yanıma uzandı ve bunu yaparken kollarını başının üzerine uzattı. "Jon'la ne oldu?"

Omuz silktim ve düşünmeden sesli bir nefes daha verdim. "Ona e-posta gönderdim. Şu anda onunla gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Bir cep telefonuna ihtiyacın var."

"Hayır. Cep telefonum olsaydı onunla konuşmak zorunda kalırdım. Cep telefonum olmadığına göre, bu konuşmayı yapmaya hazır olana kadar erteleyebilirim."

"Yeterince adil." Elizabeth ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Zaten eski vıcık vıcık pantolonlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Güldüm ve gözlerimi devirdim; Elizabeth bir keresinde sinemada yanlışlıkla ıslak bir koltuğa oturduğunda Jon'a ıslak pantolon demeye başlamış ve sıvının soda olduğunu doğruladıktan sonra tüm filmi ıslak pantolonla geçirmişti.

"Yani..." Elizabeth kaşlarını bana doğru salladı. "Senin için bir şeyim var." Havadan bir kart çıkardı ve elime tutuştururken ciyak ciyak bağırdı. "Bak! Bu Quinn'in kartı! Dün gece kulüpten ayrılmadan önce bana verdi."

Cevap vermeden önce bir dakika boyunca ona baktım. "Oh. Onu arayacak mısın?"

Elizabeth kaşlarını çattı ve koluma vurdu. "Ne? Ne? Hayır! Kulüpten o kadar hızlı çıktın ki beni durdurdu ve bunu sana vermemi istedi." Omzuyla beni dürttü. "Onu aramanı istiyor. Ah! Janie ve McHotpants, bir ağaçta oturuyorlar, k-i-s-s-i-n-g ve f-u-c-..."

"Bekle!" Sözüünü keserek haykırdım. "Hayır, hayır, kartı sana verdi çünkü iş bulmama yardım etmek istiyor. Çalıştığı güvenlik şirketinde bir açık olabileceğini düşünüyor."

Elizabeth sırtıttı. "Gerçekten mi? Bu çok saçma! Sana bu fikri veren nedir?"

Dizüstü bilgisayarımın yanından aynı kartı çıkarıp Elizabeth'e uzattım; "Çünkü bana da bir tane verdi; arkasına bir işletme müdürünün adını yazdı ve iş başvurusunda bulunmamı söyledi."

Elizabeth bir karttan diğerine baktı, nutku tutulmuştu, sonra "Bekle, bunu sana ne zaman verdi?" diye sordu.

"Bu sabah."

"Sen ne zaman...? Tamam, baştan başla. Ne oldu? Bu sabah Quinn'i ne zaman ve nerede gördün?"

Ona dün gece kulübe geri döndüğümü ve sonrasında olanları anlattım: bayılma, Quinn'in kız kardeşinin dairesinde çırılçıplak uyanma, bana asılmadığından emin olmak istemesi, kahvaltı ve kartvizit. Elizabeth kaşlarını çatarak, onaylamayarak ve şaşırarak ama en çok da şaşkınlıkla dinledi ve benimle eşleşen kartvizitin kaynağına ulaşmak için sabırsızlandığını bildiğim halde sözümü kesmedi.

Sözlerimi bitirdikten sonra bir süre beni düşündü. "Peki sana ilaç verilip verilmediğini anlamak için testi aldın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, almak istedim ama ben..." İçimi çektim ve başımı kanepeye yasladım. "Eve geldiğimde çok yorgundum."

"Oh! Tanrıya şükür Quinn seni buldu!" Elimi kendi eliyle sıktı. "Bekle, bir şey mi oldu? Seni nasıl buldu? Seni eve ne zaman getirdi? Kimse... iyi misin? Doktora gittin mi?"

"Evet, yani hayır." Tekrar iç çektim. "Evet, iyiyim. Hayır, hiçbir şey olmadı. Hayır, doktora gitmedim. Sanırım Quinn beni hiçbir şey olmadan önce buldu."

"Oh." Elimi daha sıkı sıktı, sonra bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. "Bunu sindirmek çok zor. Çok yoruldum. Kulübe geri döndüğüne inanamıyorum. Belli ki senden hoşlanıyor. Seninle flört ediyordu. Neden seni kız kardeşinin evine götürsün ki? Bunu kim yapar ki? Ve kahvaltıdaki ayrılmış koltuklar da neyin nesiydi? Bu garson kadının gerçekten tek kaşı var mıydı? İyi olmana gerçekten sevindim."

Yorgun olduğu belliydi çünkü genelde düzenli olan düşünceleri sağa sola sıcıyordu. Ona gülümsedim. "Uyumalısın; bunu sabah konuşabiliriz." Onu yukarı çektim ve bana bir kez daha sarıldı.

"İyi olmana sevindim. Jon beni gerçekten korkuttu." Beni kucaklamadan bıraktı ve soluk mavi gözleriyle beni sabitlerken omuzlarımı tuttu. "Eğer sana bir şey olsaydı, Mojito Pazartesileri sürahiyi bitirmeme kim yardım ederdi? Trivial Pursuit'te ortağım kim olurdu? Banyomu kim temizlerdi?"

Onu odasına doğru iterken ikimiz de kıkırdadık. "Ben taşınmadan önce banyonu gayet iyi temizliyordun."

"Hayır, yapmadım. Sen taşınmadan önce birkaç aydır temizlememiştim. Herkese oranın benim ıslak bakteri laboratuvarım olduğunu söyledim." Elizabeth esnedi. "İyi geceler Janie. Seni seviyorum."

"İyi geceler, Elizabeth. Ben de seni seviyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

BING, BANG, BOOM -Bir iş buldum.

Pazar sabahı Cypher Systems İş Operasyonları Direktörü Carlos Davies'ten aldığım geri dönüş e-postası ve ardından hızla gelişen olaylar dizisi beni şaşırttı ve açıkçası inanmamamı sağladı: Carlos mesajıma yanıt verdi ve e-postada da yer alan sekreteri Olivia Merchant'tan Pazartesi sabahı için bir randevu ayarlamasını istedi. Pazar günü öğleden sonra cevap verdi ve sabah 10:00'da ofiste olmamı istedi.

Olivia e-postasına ofisin yol tarifini, sosyal haklarla ilgili bilgilendirici bir belgeyi ve varışım ile ilgili talimatları da eklemişti. Cypher Systems'in önceki işimle aynı bina olan Fairbanks Binası'nda bulunduğunu hemen fark ettim. Pazar akşamı yanıt vererek Pazartesi sabah 10:00'daki randevumu teyit ettim.

Yan haklar paketinde Kıdemli Mali Proje Koordinatörü pozisyonu için bir maaş teklifi yer alıyordu; bu teklifi, rakamın gerçek olduğunu ve ondalık noktasının sıfırlarla olan ilişkisini yanlış okumadığımı anlayana kadar üç kez okudum. Cypher Systems'ı Google'da aramaya çalıştım ancak çok şık, grafik ağırlıklı bir web sayfası ve potansiyel müşteriler için bir sorgulama formu bulmak dışında arama sonuçları yardımcı olmadı.

Mevcut bilgi eksikliği beni dalgın ve mülakata hazırlıksız hissettirdi. Bana pozisyonla neden ilgilediğimi sorduklarında, bu soruya nasıl dürüstçe cevap vereceğimden emin değildim. Şirket hakkında Fairbanks Binası ve Club Outrageous'un güvenliğini sağladıkları ve pozisyonun önceki yıllık maaşımın iki katını ödediği dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Bir de Quinn Sullivan *gibi* süper model güvenlik görevlileri tutmuşlardı.

Cypher Systems, Fairbanks Binası'nın en üst katında bulunuyordu.

Bina. Olivia'nın talimatlarına göre lobi katında güvenliğe giriş yapmam gerekiyordu, ardından bir güvenlik görevlisi bana Cypher Systems ofislerine kadar eşlik edecekti.

Görünüşe göre Cypher Systems'da güvenlik görevlisi olmak için epeyce eskortluk deneyimi gerekiyordu.

Refakatçimin isim etiketinde Dan yazıyordu ve benden kısıydı, özellikle de gök mavisi ipek stilettolar giydiğim için. Benim yaşlarımda ya da birkaç yaş büyük, tıknaz ve kalın boyunlu görünüyordu; üniformasının mavi yakasının hemen altından kıvrımlı dövmeleri görünüyordu. Dan beni asansöre doğru götürürken şöyle bir süzdü. Asansöre vardığımızda normalde olduğu gibi bir düğmeye basmak yerine avucunu cam bir ekrana dayadı. Ekran geri çekilerek bir tuş takımını ortaya çıkardı. Dan daha sonra bir dizi rakam tuşladı ve bekledi.

"Çok büyüksün," dedi.

Ona üstünkörü bir gülümseme verdim. "Evet. Çocukken bütün sebzelerimi yedim." Biri boyumdan bahsettiğinde verdiğim standart yanıt buydu. Nedense insanların, sanki ortalamanın üzerindeki boyumun farkında değilmişim gibi boyuma dikkat çekme ihtiyacı hissetmeleri beni hep rahatsız ederdi. Bir keresinde "Evet, sen de çok ufak tefeksin" diye cevap vermiştim. Doğru olmasına rağmen bu pek hoşuma gitmemişti.

Dan benim hazır cevabıma kıkırdadı ve beni asansöre yönlendirdi. Bu asansörü daha önce hiç fark etmediğimi fark ettim. İçeri girdiğimizde, sadece bir hedef düğmesi olduğunu da fark ettim. Gözleri gizli bir değerlendirmeye üzerimde gezinmeye devam etmesine ve ağzının köşesi dostça, orantısız bir gülümsemeyle kıvrılmasına rağmen Dan yolculuğun geri kalanında sessizdi. Sessizdim ve yukarı doğru çıkarken kulaklarımı patlatmak için yarı yarıya esnemek zorunda kaldım.

Asansörün kapıları, tamamen camdan bir resepsiyon masasının arkasındaki etkileyici şehir manzarasına açıldı. Işık neredeyse kör ediciydi. Endişeyle yutkundum ve sahanlığa adım atarken boşta kalan elimi bej rengi özel dikim ceketimin ve eteğimin kalçalarında gezdirdim. Diğer elim yanımda duran ve içinde özgeçmişimin kopyaları ile üniversite profesörlerinden aldığım tavsiye mektuplarının bulunduğu mektup boyutundaki portföyü kavradı.

Dan asansörden çıkmadı ama arkamdan konuştu. "Resepsiyondaki Keira sizinle ilgilenecek."

Ona teşekkür etmek için döndüm ama kapılar çoktan kapanmıştı. Doğrulup cam masaya doğru yürüdüm ve önünde durakladım. Keira olduğunu tahmin ettiğim kadın bir telefon görüşmesi yapıyordu.

Kahverengi gözlerini benimkilere dikti, tek bir parmağını kaldırdı ve kulaklığına, "Bir dakika, senin için onu bulayım," dedi. Daha sonra çok yüksek teknolojik görünen bir telefonda bir dizi tuşa bastı. Keira'da ilk fark ettiğim şey, siyah saçlarının sımsıkı topuz yapılmış olmasıydı.

acı verici görünüyordu. Gözlerinin ve ağzının köşelerini çekiştiriyor, ona sürekli gülümseyen bir kedi görüntüsü veriyordu.

Bana Cheshire sırtışıyla baktı ve "Size yardımcı olabilir miyim?" dedi. "Ah, evet. Carlos Davies ile bir randevum var."

"Oh? Randevu mu? Adınız nedir?"

Tekrar yutkundum; ağzım çok kurumuştı. "Ben Janie Morris. Bir görüşme için buradayım."

Keira dikkatini masasının üzerindeki etkileyici büyüklükteki monitöre verdi ve başıyla onayladı. "Evet, işte buradasınız. Bugün senin ilk günün, değil mi?"

Ağzımı açtım ve küçük bir ciyaklama sesi çıkarıp, "Hayır, hayır -"Ben sadece bir röportaj için buradayım."

Dikkatini tekrar bana çevirdi, köşeli yüz hatlarını bulanıklaştıran bir kafa karışıklığı vardı. "Ama sizi Bay Sullivan işe almadı mı?"

"Ben işe alınmadım. Yani, Bay Sullivan görüşmeyi ayarladı."

Sözüm yeni bir ses tarafından kesildi. "Ah, sen Janie Morris olmalısın."

Soluma döndüm ve yaklaşan adama sıcak bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama bir an için nutkum tutuldu. Topuklu ayakkabılarımı giydiğimde tam olarak benim boyumdaydı ve arkadaşım Ashley'in deyimiyle tam bir esmer şeker gibi ateşliydi. Bitter çikolata gözleri uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmişti, teni sıcak zeytindi ve gamzelerle çevrili yavaş, kolay bir gülümsemesi vardı. Gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymiş ve gümüş bir kravat takmıştı.

"Evet, ben Janie," diye yarı mırıldandım elimi uzatırken. Elimi iki elinin arasına aldı ve sert, profesyonel bir şekilde sıkı.

"Ben Carlos. Bu kadar kısa sürede başlayabildiğinize çok sevindim. Benimle gel; seni yerleştireyim."

"Başlamak mı?" Sesim gergin ve boğuk çıkıyordu, bu yüzden boğazımı temizledim. "Bekle. Ben bunun bir mülakat olduğu izlenimine kapılmıştım."

Carlos güzel kirpiklerini kırıştırarak bana baktı, gülümsemesi azaldı ama kaybolmadı. "Oh, anlıyorum." Gözleri benimkilerin arasında gezindi, bakışları hâlâ sıcaktı. "Elbette, dilerseniz bir röportajla başlayabiliriz." Döndü ve koridorda onu takip etmemi işaret etti.

Eğer istersem mi?

Adımlarına ayak uydurdum ve yanında yürürken yeni bir belirsizlik duygusunu bastırmaya çalıştım. "İhtiyacın olursa özgeçmişimin fazladan kopyaları var."

Hafifçe kıkırdadı. "Hayır, gerek yok. Geçmişini kontrol ettik; çok kalifiye birisin ve mükemmel referansların var."

Bu iltifat karşısında yüzüm ısındı ama bunu hak ettiğimden emin değildim. Beni bir dizi ofisin önünden geçirdi ve kabinlerin olmayışını fark ettim. Bir ofiste durdu ve bir dakika beklememi istedi. Ofis sakinine bize katılmasını söylediğini duydum ve sonra devam ettik.

Carlos'un ofisi orta büyüklükteydi, çok büyük değildi ama küçük de sayılmazdı ve geçtiğimiz diğer odalardan sadece biraz daha büyük görünüyordu. Masasının etrafında dolanırken bana iki kahverengi deri koltuktan birine oturmamı işaret etti.

"Evet, Bayan Morris, neden bana kendinizden bahsederek başlamıyorsunuz?" Sesi çok rahatlatıcıydı ve sandalyesinde arkasına yaslanırken kahverengi gözleri parlıyordu.

İyi bir izlenim bırakmak için elimden geleni yapıyor, kelimelerimi dikkatle seçiyor ve konuya bağlı kalmaya çalışıyordum ki içeri başka bir adam girdi. Uzun boylu ve zayıftı, sarı saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı. Gri gözleri, ince yüzüne göre biraz fazla belirgin olan burnunun üzerine oturtulmuş siyah, boynuz çerçeveli şık gözlüklerinin arkasından bana bakıyordu.

Hemen yanıma geldi ve elini uzattı. "Oh, Tanrıya şükür buradasın! Ben Steven; çok iyi arkadaş olacağız." Beni bir kez salladıktan sonra yanımdaki boş kahverengi kulüp sandalyesine yarı çöktü, yarı çöktü. "Bu insanlar! Yapacak o kadar çok şey var ki. Bu sabahı sizin için projeleri özetleyerek geçirdim."

Carlos boğazını temizledi ve Steven'a dostça bir gülümseme verdi. "Bayan Morris bir görüşme için burada. Henüz pozisyonu kabul ettiğini sanmıyorum."

Steven Carlos'la benim aramda bakıştı, yüzü içindeki dehşeti ele veriyordu. "Ne?"

Carlos başını eğdi. "Steven." Sesinde yoğun bir uyarı vardı. Steven dikkatini doğrudan bana yöneltti. "Janie, sana Janie?" Başımı salladım ama devam etmeden önce sözlü onay vermemi beklemedi. "Janie, yardıma ihtiyacım var. Carlos'un da açıkladığı gibi, sen sayılardan anlayan birisin. Müşteri hesaplarını yönetme tecrüben var. Referansların çok iyi bir muhasebeci olduğunu söylüyor. Sabıka kaydın yok. Haftada bir çocuklara ders veriyorsun, yani büyük bebeklerle aran iyi. Diana Prince'in İskandinav versiyonuna benziyorsun." Wonder Woman'ın alter egosu olduğumu ima edince öksürdüm ama Steven devam etti. "Ve, varsayarsak

Üç kelimeyi bir araya getirebilirsen, iş ortaklarımız arasında çok başarılı olursun. Dürüst olacağım, Janie; benden hoşlanmıyorlar. İnsan içine çıkacak kadar güzel değilim. Çok çalışkanım ve bir vergi sihirbazıyım ama müşterileri rahatsız ediyorum. İyi iş çıkaracaksın."

"Steven, Bayan Morris de bana iş deneyiminden bahsediyordu."

Carlos'u görmezden gelen Steven koltuğunu benimkine yaklaştırdı ve dikkatimi kucağındaki iPad'e çekti. "Şimdi, bunlar tüm cari hesaplar," dedi, parmağını hesap adlarını gösteren sayı kodlarından oluşan bir sütunda gezdirirken, sütunlarda başlık bulunmadığını fark ettim. "Ve bunlar da ödeme vadeleri... dosyalama vadeleri... ve işte bu çeyrek için tahmini harcamalar ve geçen çeyrek için fiili harcamalar. Bu da yıl için proje bakiyesi. Anladınız mı?"

Başımı salladım, hesap çizelgesine baktım. "Neden sütun başlıklarını kullanmıyorsun?"

"Beni yavaşlatıyorlar."

"Hmm." Verdiği yanıt hiç mantıklı değildi. Dolar rakamlarının devasa büyüklüğüne odaklanmamaya çalıştım, bunun yerine hesaplanan miktarların doğruluğunu inceledim. "Formülünüz burada yanlış..." Hesap tablosundaki iki ayrı kutuyu işaret ettim. "...ve burayı. Ayrıca, bu hesap ne zaman açıldı? Öngörülen harcama sütunu doğruysa bakiye negatif olmalı."

Steven'a baktığımda ince dudaklarının titrek bir gülümsemeyle birbirine yapıştığını gördüm. "Aferin kızıma. Test geçti. Sanırım seni seviyorum, Janie. Hadi evlenelim ve çocuk yapmayalım."

Gözlerim kısa bir an için açıldı. Benimle alay ettiğinden emindim ama dans eden gri gözlerine baktığımda bunu bir iltifat olarak söylediğini anladım. Gülümsemesine karşılık verdim. Steven'dan hoşlanmıştım.

Carlos sessizliği bozdu. "Bayan Morris, eğer isterseniz iş sizindir."

"Lütfen evet deyin." Steven'ın gülümsemesi genişledi.

"Teklife mi yoksa işe mi?" diye sordum.

"Eğer birini seçmek zorundaysan, o iş olsun." Steven iPad'i bana uzattı ve elimi sıkmak için tekrar elini uzattı. "Ben horluyorum ve sen de çok uzunsun; bir yıl içinde boşanırız."

Güldüm, ayağa kalktım ve boyuma dikkat çekmesine aldırmadan elini sıktım. "İyi o zaman; işi kabul ediyorum." O sırada ayakta olan Carlos'a döndüm. "Yine de bir iş tanımı görmek isterim. Görünüşe göre beni işe aldığınız işi gerçekten yapabileceğimden emin olmak istiyorum."

Carlos bana sadece sevimli olarak tanımlanabilecek başka bir silahsız, gamzeli gülümseme verdi. "Elbette. Sen Steven'ın yanına yerleş, ben de Olivia'ya sana e-postayla göndermesini söyleyeyim." Masaya geldi ve daha önce olduğu gibi iki eliyle de elimi sıktı. "Ve herhangi bir sorunuz olursa, lütfen beni bulmakta tereddüt etmeyin."

Örgü gecesi için Kat'in evinde buluşmak yerine, ev sahipliği sırası onda olduğu için, hepimizin bir şeyler içmek için buluşmasına, ardından da Janie'nin bir kez daha gelir vergisini ödeyebilir hale gelmesini kutlamak için South Water Kitchen'da akşam yemeği yememize karar verildi. Günlerden Salı'ydı, yeni işimdeki ikinci günümdü ve en kötü günümün üzerinden tam iki hafta geçmişti.

Yerimize yerleştikten hemen sonra Elizabeth, Quinn konusunu Cuma gecesi, maymunlar, çıplak kafes dansları, Cumartesi sabahı McHotpants kahvaltısı ve beni yeni işime götüren kartvizitle birlikte açtı.

"Hepiniz güvenlik görevlisi McHotpants'i hatırlıyor musunuz? Janie ve ben onu çıplak kadınların maymunlarla dans ettiği yeni kulüpte görmüştük - evet, Outrageous adlı kulüpte! Her neyse, adı Quinn ve Janie ilaç verildikten sonra onunla eve gitti. Cumartesi sabahı birlikte kahvaltı ettiler ve Quinn ona yeni işi için mülakat ayarladı."

Seks bağımlılarına *Hustler* dergisi fırlatmak gibiydi. İki saniyelik şaşkın bir sessizlikten sonra herkes aynı anda heyecanla konuşmaya başladı. Elizabeth buzlu suyunun üzerinden bana tatlı bir gülümseme gönderdi.

Gecenin ilk yarım saatinin tamamı, bayanlara hafta sonu yaşadığım olayları ve Pazartesi günü yapacağım mülakatsız iş görüşmesini anlatmamla geçti. Çoğunlukla önemsiz açıklamalarla ilgili birkaç soru hikayemi böldü, ancak çoğunlukla oturdular ve ciddi, neredeyse saygılı bir sessizlikle dinlediler. Garson siparişimizi almak için her geldiğinde, Sandra ve Ashley sessiz, acil fısıltılarla şarap isteyerek onu kovdular.

Hikâyemin sonuna yaklaştığımda gruptaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Sorularla huzursuz olduklarını hissediyordum ama Elizabeth'in bir gündemi var gibiydi ve nihayet sonuca ulaştığımda araya girdi.

"Anlamadığım şey şu: Quinn senin Gölge Oda'da olduğunu nereden biliyordu? Yoksa biliyor muydu? Oraya seni almak için mi gitti, yoksa sadece oraya gidip kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu mu gördü? Ve bu yüzden mi Canopy Room'dakilerin bize içki ısmarladığını öğrenince aniden 'gitmeniz gerek' dedi? Oradaki insanların şaibeli olduğunu biliyor olmalı. Ayrıca, sizin bir şey kaçırdığınızdan şüphelendiğimize göre, bu konuda ne yapılması gerekiyor?"

Neredeyse Sherlock Holmesvari bir memnuniyetle parladı ve grup onun soruları üzerine spekülasyon yaparken koltuğuna geri oturdu. Şüphesiz, Elizabeth tüm bu karşılaşmayı benden çok daha fazla düşünmüş görünüyordu.

İngilizce konuşma dili, ortalama Brezilya cevizi ağacının boyu ve uluslararası hurma standartları gibi konulara kafayı takma eğiliminde olmama rağmen, bana kimin ilaç verdiği ve yedi parça mobilyanın olduğu yabancı bir dairede çoğunlukla çıplak bir şekilde uyanmak için bayılmak konusunda ne hissettiğim gibi önemli ayrıntıları göz ardı etme alışkanlığım vardı.

Sonunda dikkatsizliğimin ağırlığını hissederek ve ne kadar tehlikeli bir durumda olduğumu gerçekten anlayarak biraz ürperdim. Aynı şekilde, Quinn'in beni bulup ikinci kattaki odadan çıkaracağı ve ben baygınken kız kardeşinin evine götüreceği düşüncesi de midemi alt üst etti.

Her çoğul olasılık için uygun bir kolektif isim hayal etmek yerine gerçekten önemli ayrıntılara odaklansaydım belki de kurtarılmaya, eşlik edilmeye veya şımartılmaya bu kadar çok ihtiyacım olmazdı.

Sonunda hanımlara, Quinn'i işte gördüğümde onu köşeye sıkıştırmaya çalışacağıma, bu noktada onu Gölge Oda ve gelecekte şüphelenmeyen kadın misafirlerin güvenliğini sağlamak için alınan önlemler hakkında sorgulayacağıma söz verdim. Garson yeniden ortaya çıktı ve neyse ki herkes siparişini verdi, böylece hafta sonumla ilgili bir saat süren soruşturmadan kurtulmuş oldum.

"Onu gördün mü? Ofiste yani?" Marie bana doğru eğildi ve parlak mavi gözlerini bana dikerek sordu.

"Quinn'i mi? Hayır, bugün sadece ikinci günümdü. Çoğunlukla evrak işlerini hallettim, avukatlarla görüştim ve ofisime yerleştim."

"Avukatlarla mı görüştün?" Fiona'nın kararlı sesi sağımdan geliyordu. "bir gizlilik sözleşmesi ve bir rekabet etmeme sözleşmesi imzalattım. anlaşma."

Fiona kaşlarını çatdı. Gözleri bir an Marie'ninkilerle buluştu, sonra tekrar bana döndü. "Bunu neden imzalamam gerekiyordu?"

"Temel olarak, işimin niteliğini ya da kimlerle çalıştığımı ifşa etmemem gerekiyor."

Fiona'nın kaşları daha da çatıldı. "İsimlerini mi kastediyorsun? İş arkadaşların hakkında konuşmana izin yok mu?"

Başımı salladım ve şarabımdan susadığım bir yudumu bitirdim. "Hayır, yani birlikte çalıştığım müvekkiller hakkında konuşmam yasak: isimleri, bize ne kadar ödedikleri, onlar için ne yaptığımız ya da hangi hizmetleri sunduğumuz gibi şeyler."

Günün erken saatlerinde iki avukatla yaptığım konuşmayı hatırladım. Her ikisi de otuzlu yaşlarının başında yumurta şeklinde adamlardı ve görünüşleri bana Tweedledee ve Tweedledum'u hatırlatıyordu. Ancak konuştuklarında Fransız aksanları daha önceki izlenimimi gölgeliyordu.

Le Dee ve Le Dum, yakında etkileşime gireceğim müşterilerle ilgili hiçbir ayrıntıyı açıklamamam gerektiğini son derece net bir şekilde belirttiler: ne isim, ne karakter, ne izlenim, hiçbir şey. Ayrıca, iş tanımım veya görevlerim ya da Cypher Systems'in sunduğu hizmetler de dahil olmak üzere iş yerinde ne yaptığım hakkında konuşmama da izin verilmedi. Ancak, sorulursa iş unvanımı söyleyebilirdim.

Sipariş verme sırası Marie'deydi; menüye göz atma fırsatını değerlendirdim ama Fiona bu konuda beni sıkıştırdı. "Sanırım mantıklı..." Sanki bir boşluğu doldurmamı bekliyormuş gibi sesi kesildi.

Dikkatimi ona çevirdim ve elf gözlerinin endişeyle yumuşadığını gördüm. Ona rahatlatıcı bir gülümseme verdim. "Oh, öyle; mantıklı. Bu çok gizli bir şey değil, sana söylerim ama seni öldürmek zorunda kalırım türünden bir şey; daha çok özel bir şey - ticari sırlar ve benzeri."

Bu cevap onu yatıştırmışa benziyordu, çünkü gülümsememe karşılık verdi ve menüyü incelemeye devam etmeme izin verdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

T O MY DUELING chagrin and girlish glee, Quinn ile konuşmak için çok uzun süre beklemem gerekmedi. Bu olay işteki ikinci haftamda gerçekleşti.

Cypher Systems son derece verimli, iyi yağlanmış bir şirket makinesiydi ve çok gizliydi. İkinci gün imzaladığım gizlilik anlaşmasının gerekliliğini hemen öğrendim ve ilk haftanın sonunda hesaplarımın genel bakımı, sistemler ve iş ofisinin yapısı konusunda kendime güvenmeye başlamıştım.

Yeni işimi sevmiştim.

Steven'in tüm kamu hesapları olarak adlandırdığı, çoğunlukla Cypher Systems'in Guard Security adlı bir yan kuruluşunu kullanan orta büyüklükteki işletmeleri yönetiyordum.

Guard Security çeşitli kurumsal mülkler ve binalar için güvenlik ve CEO tipleri için kişisel güvenlik detayları sağlıyordu. Steven'in elektronik tablolarında neden sütun başlıkları kullanmadığını çabucak keşfettim. Steven bana Cypher'in güvenlik duvarının neredeyse sürekli saldırı altında olduğunu söyledi; tüm veri dosyaları ve kimlikler kodlanmıştı. Dolayısıyla, önümüzdeki ayın ilk yarısında, eğitimimin büyük bölümünde, kimin hesabı üzerinde çalıştığımı bilmeyecektim; sadece kodu bilecektim. Steven ilk iki haftadan sonra bana bir flash bellekte bir kod anahtarı vereceğini ve her hesap için hangi kodun hangi müşteriye ait olduğunu ezberlemem için bana sadece bir gün vereceğini söyledi.

Steven özel hesapları yönetiyordu; muğlak tanımından çıkarabildiğim kadarıyla bunlar bireylerle, özel vatandaşlarla ve üst düzey ailelerle yapılan sözleşmelerdi. Güvenliğe ek olarak, sözleşmeler genellikle soruşturma işlerini de içeriyordu. Cypher Systems'in bu alt bölümü aynı zamanda bir yan kuruluşu ve Infinite Systems olarak anılıyordu.

Guard Security ve Infinite Systems'in yanı sıra Cypher Systems'in başka holdingleri de vardı ve bir dizi başka işletmenin ana şirketi idi, ancak Steven ve ben güvenlik bölümündeki tek iki muhasebeciydik. Aslında Cypher Systems, tüm alt şirketleri saymazsanız, ofiste sadece on dokuz çalışanıyla oldukça küçük bir şirketti. Buna rağmen, benim şirketim sadece en üst katın tamamını işgal ediyordu ve her ofis binanın kuzey çevresi boyunca uzanan bir pencere ofisiydi.

Steven'a göre ofisler ve bulundukları yer yeniydi; şirket buraya sadece birkaç ay önce taşınmıştı.

Benim pencereyden göl manzarası görünmüyordu ama kuzeydoğu köşesindeki ofis muhtemelen hatırı sayılır bir manzaraya sahipti. Ne olursa olsun, bir parçam ofisime taşınmak ve orada yaşamak istiyordu; şehir merkezinin muhteşem manzarası dikkatimi dağıtıyordu ve bunun gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için sık sık kolumu çimdikiyordum. Alanın geri kalanı çoğunlukla giriş olarak sadece bir ağır kapı ile kapatılmıştı. İçeri girebilmek için beş parmak ve retina kimlik taramasından geçmeniz gerekiyordu.

Steven'a odanın içinde ne olduğunu sorduğumda kayıtsızca omuz silkti ve "Veri depolama" dedi.

İkinci günümde neredeyse herkesle tanışmıştım. Quinn'i henüz rolünü bilmesem de on sekiz iş arkadaşım arasında sayıyordum ve işe alınmadan önceki Cumartesi gününden beri onu görmemiş ya da konuşmamıştım. On sekiz kişiden sekizi muhasebeciydi; bazıları Kıdemli Mali Proje Koordinatörü unvanımı paylaşıyordu, bazıları ise sadece Mali Proje Koordinatörü unvanına sahipti.

Carlos'un yanı sıra ofiste sadece bir direktör daha vardı, İnsan Kaynakları Direktörü ve idari asistanı dışında herhangi bir personeli yok gibiydi. Grubun geri kalanı resepsiyonist ve telefon operatörü sayılabilecek Keira, Joe adında bir masaüstü destek elemanı, iki bilgisayar programcısı ve hiç konuşmadığım ama ofisimin önünden geçerken sık sık gördüğüm Betty adında bir başka idari asistandan oluşuyordu.

Betty, aynı zamanda CIO, CFO ve COO olan şirket CEO'su için çalışıyordu, ancak herkes ona sadece patron diyordu.

Betty ve patronun, ya da Steven'ın deyimiyle B & B'nin, personelin geri kalanıyla çok fazla etkileşime girmediğini fark ettim. Görünüşe göre patron ofise pek gelmiyordu. İşe başladığım ilk haftası ya da ikinci haftası boyunca gelmemesi kimseyi şaşırtmadı, bu yüzden onunla hiç tanışmadım.

Betty çok şıktı ve altmışlı yaşlarının ortalarında görünüyordu. Çelik grisi saçları ve siyah gözleri vardı ve her gün özel dikim bir etek takımla inci takardı. Dostça olmayan biri gibi görünmüyordu; sadece her zaman çok meşgul görünüyordu.

Quinn tesadüfüm Cypher Systems'daki ikinci haftamın Çarşamba günü gerçekleşti.

Betty'nin ofisten ayrıldığını hiç görmediğimi fark ettim. Ne kadar erken gelirsem geleyim oradaydı ve ne kadar geç çıkarsam çıkayım yine oradaydı. Betty'nin sürekli meşguliyeti beni o gün ona öğle yemeği ısmarlamayı teklif etmeye itti. Sanırım ilk başta kafasını karıştırdım çünkü öğle yemeği kelimesini birkaç kez tekrarladı, sanki uzun zaman önce bir masalda duyduğu efsanevi bir şeymiş gibi.

Sonunda, açıkça minnettar bir gülümsemeyle teklifi kabul etti ve Smith's Take-away and Grocery adlı şarküteriden bir kase sebze çorbası, yanında salata ve dev bir yulaflı kurabiye istedi. Burası, binamızdan sadece bir sokak ötede, birkaç bakkaliye ürününün de satıldığı tanınmış bir şarküteri ve sandviç dükkanıydı.

Dışarıda yiyecek ve öğleden önce dönebilmek için erken çıktım. Şarküteride uzak bir duvar boyunca sıralanmış birkaç masa vardı. Köşedeki masada oturmuş en sevdiğim çizgi romanlardan birini, ciltli bir ciltle basılmış bir serinin antolojisini yeniden okuyordum.

Çoğu insan çizgi romanları düşündüğünde, sadece birkaç sayfalık küçük broşür tarzını hatırlar ve her broşürün başında, hikaye her zaman *devam etmek üzere* ile biten başka bir çizgi romanda bir öncekinin kaldığı yerden *devam eder*. Daha büyük, ciltsiz antolojiler, Netflix'te veya Amazon Instant Videos'ta bir TV şovunun tüm sezonunu izlemek gibidir. Tek bir epik oturuşta tüm seriyi mideye indirebilir ve kendinizi çizgi roman iyiliğine kaptırabilirsiniz.

Antolojiyi özel ders verdiğim çocuklardan birine ödünç vermiştim ve o da geçen hafta bana iade etmişti. Özel ders verdiğim son iki yılda, çocuklar için ödünç çizgi roman kütüphanesi gibi bir şey olmuşum. Aldırmadım; onlara çok iyi bakıyorlardı ve bitirdikten sonra hikayeleri tartışmaya bayılıyorlardı.

Hikâyenin derinliklerine dalarken başparmağım birkaç yıl önce kapağı yırttığım yerde ileri geri hareket etti. Bacaklarım altımda kıvrılmıştı ve tam kötü adamın iyi adamın en iyi kızını kaçırmak üzere olduğu bölüme gelmiştim ki hemen solumda bir ses duydum.

"Ne okuyorsun?"

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi kaskatı kesildim ve otomatik olarak sese doğru döndüm. Quinn'i bana bakarken buldum, gözleri hariç ifadesi temkinli ve nötrdü. Gözleri her zaman bir gölge gibi görünürdü.

güzel mavi. Varlığını anlamlandırmakta zorlandım ve ona birkaç kez göz kırptım.

Ağzımın açık kaldığının farkına vardım. Ağzımı kapattım ve alışkanlıkla elimi saçlarımda gezdirerek başka tarafa baktım. Sert bir topuz haline getirilmişti ve vücudumun diğer kısımları için söyleyebileceğimden daha iyi bir davranış sergiliyordu gibiydi.

Boğazımı temizledim ve ona kitabımın kapağını gösterdim, sonra tekrar ona baktım. Güvenlik görevlisi üniforması giymediğini fark ettim. Aksine, çok hoş bir gri yün takım elbise, beyaz gömlek ve içinden mavi ipek iplikler geçen gri kravat giymişti. Viktorya dönemi İngiltere'sinde yaşıyor olsaydık, ona yakışıklı derdim; ama yirmi birinci yüzyılda yaşadığımız için, *GQ modeli* seksi kelimesiyle yetinmek zorunda kaldım.

"Hmm..." Boynunu bükte ve kapağı okumak için yaklaştı, sonra doğruldu, ifadesi donuktu. Gözleri yüzümde gezindi. "Çizgi roman mı okuyorsun?"

Başımı salladım, dalgın bir şekilde kapağı okşuyordum. Her zamanki gibi onun yakışıklı erkeklik aurasının yanında, nihayet konuştuğumda ağzımın kuruduğunu hissettim. "Evet, okuyorum."

"Hmm," dedi tekrar. Bir süre birbirimizi izledik ve saat gibi, onun varlığına her zaman eşlik eden sıcak farkındalığın karnımın altından boynuma, ayak parmaklarıma ve parmak uçlarıma yayılmaya başladığını hissedebiliyordum.

Birdenbire, "Kenara kay." dedi. Sonra aniden yanımdaki bankta duran çantamı aldı ve karşımdaki bankın üzerine koydu. Yemeğini benim boş sandviç paketimin yanına bıraktıktan sonra takım elbisesinin ceketini çıkardı, özenle katladı ve çantamın üzerine örttü.

"Ben-uh-" Telaşla, o yanıma kayarken kendimi kabinin köşesine doğru itebildim ama çabalarım pek işe yaramadı. Kabin aslında iki kişi için değildi. Belki bir ve üç çeyrek kişilikti, yani arkamdaki duvara sırtımı dayadığımda bile Quinn gibi iri bir adam ve benim gibi koca popolu bir kız zar zor sığıyordu. Sonunda yerleştiğinde, bacağı uyluğun üstünden bileğime kadar benimkine baskı yaptı.

Alt dudağımı çiğnedim ve kitabı kucağıma koydum. Çizgi romanın etkisiyle Quinn'in ani yakınlığı ve iri cüssesi karşısında kapana kısılmış gibi hissetmem birleşmiş olmalıydı ama sebep her ne olursa olsun bayılacak gibi hissediyordum.

"Biraz dar bir yer," dedi küçük bir gülümsemeyle, bana doğru döndü, sandviçini açarken yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Evet, eğer-"

"Hayır, hayır. Burada kal. İş nasıl buldun?" Sandviçini ısırdı ve tüm dikkatini bana çevirdi.

"Sevdim." Normal nefes almaya odaklanmak zorundaydım; ona bu kadar yakın olmak çıldırtıcıydı. Onun bir parçasını görmeden hiçbir yere bakamıyor gibiydim, bu yüzden ellerine bakmakla yetindim. Biri biftekli sandviçi tutarken diğeri peçeteyi kavırıyordu. "Bunu çok seviyorum. Daha yeni başladım ve... uh..." Kaşlarımı çattım, sonra bir nefes aldım. Quinn'le iş hakkında konuşmaya iznim olup olmadığından emin değildim. Onu işte görmemiştim ve bildiğim kadarıyla benim katımda bir ofisi yoktu.

Bu konuyu biraz fazla tartışmış olmalıyım çünkü birkaç dakika sonra Quinn, "Sorun ne?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil. Sadece..." Onun araştıran bakışlarıyla karşılaştım. "Sana ne söyleyebileceğimden emin değilim."

Gözlerini bana dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimseyle ne yaptığım hakkında konuşmamam gerekiyor." Bana göz kırptı. "Ne?"

"Geçen hafta gizlilik anlaşmasını imzaladım." Ona özür dileyen bir yüz ifadesi takındım.

Sandviçini yere bıraktı ve bana inançsızlığa benzer bir şeyle baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı ve kısa bir kahkaha attı. "Janie, güven bana. Benimle konuşabilirsin. Burası benim şirketim."

Omuzlarım biraz çöktü. "Senin de orada çalıştığını biliyorum. Özür dilerim; daha önce hiç gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kalmamıştım ve bir hata yapmak istemiyorum."

Bakışları üzerimde gezinirken gülümsemesi belli belirsiz genişledi. Gözleri kahkahaya benzer bir ifadeyle parladı ve sonra cebinden telefonunu çıkardı. "Carlos'u arayacağım. Eğer benimle rahatça konuşabileceğini söylerse, konuşur musun?"

Düşünmeden, hareketlerini durdurmak için elimi onunkinin üzerine koydum. "Hayır, bunu yapma. Haklısın; aptallık ediyorum. Gerçekten işleri berbat etmek istemiyorum ve herkes çok iyi görünüyor -gerçek olamayacak kadar iyi- ve ofis gerçek olamayacak kadar iyi ve işi nasıl aldığım gerçek olamayacak kadar iyi ve tüm bunları bir araya getirdiğinde, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum." İçimi çektim. "Hayır, ilk ayakkabı düşmedi, bu yüzden bu doğru deyim değil."

Chicago gibi şehirlerde ortaya çıkmasına rağmen kullanılıyor." Elimi onunkinden çekip kitabıma uzandım ve endişeyle kapağını karıştırdım.

Quinn başını salladı ve her zamanki mesafeli, şahin gibi bakışlarının daha yumuşak ve korumasız görüldüğünü fark ettim. "Janie, ne hakkında konuşuyoruz?" "Az önce kullandığım deyimın kökeni hakkında: diğer ayakkabının çıkmasını beklemek

Bırak. Chicago ve New York gibi şehirlerde ortaya çıktığını biliyor muydunuz?" "Hayır, yapmadım." Başını yana eğdi, ağzı yukarı doğru bir Sanki gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi. "Bir de bana sor." Yine benimle alay ediyordu. "Evet, öyle oldu. Yani..."

Kaşlarını kaldırdı. "Hepsi bu kadar mı? Nasıl ortaya çıktığına dair ayrıntıları bana anlatmayacak mısınız?"

Başımı salladım. "Detayları bilmiyorum."

Beni taklit etti ve cevap olarak başını salladı. "Yalan söylüyorsun. Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Bu tıpkı memeliler gibi." İçini çekti ve telefonunu masanın üzerine koydu. Sandviçinden bir ısırık almadan önce, "Bilgi konusunda cimrisin," dedi.

Kaşlarını daha da çatıldı. "Hayır, cimri değilim."

Çiğneme arasında konuştuğu için kelimeleri biraz karıştı. "Bilgiyle dalga geçiyorsun."

"Ne?"

"Ya da belki de kökenini gerçekten bilmiyorsun ve beni etkilemek için bir şeyler uyduruyorsun." Bir ısırık daha aldı.

"Ben uydurmuyorum! On dokuzuncu yüzyılın sonları ve yirminci yüzyılın başlarındaki sanayi devriminden kaynaklanıyor. Dairelerin hepsi aynı kat planında ve benzer bir tasarımla inşa ediliyordu, böylece bir kiracının yatak odası diğerinin altına kalıyordu. Bu nedenle, üst kattaki komşu gece soyunurken önce bir ayakkabının sonra diğerinin yere vurduğunu duymak normaldi."

"Başka ne duyduklarını merak ediyorum." Bakışları benimkileri tuttu ve yeni bir yoğunlukla yanıyor gibiydi.

"Sanırım yeterince gürültülü olan her şeyi."

Bana dolu dolu bir sırtış attı ve ardından derin bir kahkaha attı. Gülüşünün sesi hoşuma gitti ve isteksizce gülümsedim; yine de onu güldürdüğüm için memnun ama bana gülündüğü için endişeli olmanın savaşıyla savaşıyordum. İkinci duygu birincisini gölgede bıraktı ve kaşlarımı çatıttım, sonra kucağıma baktım ve bilinçsizce

kitabımın kapağına tekrar baktım. Boynuma yayılan kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ona verdiğim tepkinin yoğunluğu beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Beni bu kadar sinirlendiren sadece meleklerin şarkı söylediği mucizevi yakışıklılığı değildi - en azından artık değildi. Eğer muhteşem bir pislik ya da yakışıklı bir moron olsaydı, tepkim oldukça hızlı bir şekilde soğur ve normalleşirdi. Şanssız bir şekilde, o bir pislik değildi ve kesinlikle bir moron da değildi. Düşünceli, zeki, kendine güvenen ve tanıdığım en seksi erkekti. Bana güldüğünü düşünmek hoşuma gitmiyordu.

"Hey, Janie-bana bak" demeden önce kahkahasının aniden kesildiğini duydum. Çenemi kaldırdım ama gözleriyle buluşmayı başaramadım. "Sadece sana takılıyordum" dediğinde yüzünde hâlâ bir sırıtış vardı.

Küçük bir kahkaha attım ve omuz silktim. "Biliyorum. Ben... uh..." Saatime bilerek baktım. "Ofise dönmem gerekiyor; öğle yemeği molam bitti."

Sırıtışı soldu. Bir süre sonra boğazını temizledi. "Bana hâlâ işin nasıl gittiğini anlatmadın."

"Harika, ama geri dönmekte geç kalmak istemiyorum."

Yutkundu ve sandviçini kenara itti. "Geç kalma konusunda endişelenme. Carlos'u ararım."

"Bunu yapma."

"Benim için sorun değil."

"Ama benim için var."

Birkaç dakika boyunca beni izledi ve kalbimin gümbür gümbür atmasına rağmen sessizce onun incelemesine katlandım. Kendimi çok sıcak, çok bilinçli, çok her şey gibi hissediyordum. Sonunda bakışlarıyla karşılaştığımda, yüzünün vurdumduymaz bir maskeye dönüştüğünü fark ettim, ama her zamanki gibi mavi gözleri yoğun bir şekilde yanıyor gibiydi. Sonunda ayağa kalktı. Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi serbest bıraktım. Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde elini uzattı ve beni kabinden çıkarmak için elimi tuttu.

"Dinle," dedi ve sonra tekrar boğazını temizledi. Hâlâ elimi tutuyordu ve böylece beni yerimde tutuyordu. "Önümüzdeki hafta boyunca benimle birlikte birkaç yere uğrayacaksın. Bu eğitiminin bir parçası."

Şaşkınlıkla ağızımı açtım. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi düşündükçe göğsümde küçük bir zevk ve acı sancısı hissettim. Sonunda,

Kelimeleri bir araya getirecek kadar aklımı topladığımda kekeleyerek, "Ne tür duraklar?" diye sordum.

"Seni bazı kurumsal müşterilerle tanıştırmaya götüreceğim."

"Steven eğitim programında bununla ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi."
dedi

. "Unutmuş olmalı." "Bu pek
mümkün görünmüyor,"

Quinn kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Bir nedeni var mı?
gitmek istemiyor musun?"

"Motosikletini almayacağız, değil mi?" "Hayır,
şirket arabasıyla gideceğiz."

"Oh. Tamam." Kabinden çıkmama yardım ettiği için hâlâ birbirine bağlı
olan ellerimize baktım. Onun eli çok büyüktü; benimki ise ona kıyasla
küçüktü. Vücudumun herhangi bir parçasının küçük olduğunu hissetmek garip
bir duyguydu. Jon'un yanında kendimi hep çok büyük hissetmiştim. Ellerim
onunkilerle aynı boyuttaydı.

Quinn bakışlarımı fark etmiş olmalı ki elimi aniden bıraktı ve ceketinin
çantamın üzerinde durduğu banka doğru uzandı. Ceketini kenara çekti ve
çantamı aldı. Bana uzatmadan önce birkaç dakika çantamı incelemiş gibiydi.

"Teşekkürler," diyerek çantayı aldım ama gitmek için harekete
geçmedim; bunun yerine ona küçük, kapalı dudaklı bir gülümseme verdim ve
sabit bakışlarının ağırlığı altında kıpırdandım.

"Bir şey değil. Öğle yemeğinizi bölmeme izin verdiğiniz için de
teşekkürler." Omuz silkdim. "Oh, sorun değil; istediğin zaman
bölmekten çekinme."

"Gerçekten mi? Her zaman mı?" Ağzının köşesi yana doğru kıvrıldı ve
beni bakışlarıyla buluşmaya zorlamak istercesine çenesini eğdi. "Eğer ciddi
değilsen bu çok tehlikeli bir söz. Bunu öğle yemeği, akşam yemeği ve
kahvaltıyı da kapsayacak şekilde yorumlayabilirim."

Önce sorusu, sonra açıklaması ve her ikisinin de söyleniş tarzı topuzumu
çok sıkı hissettirdi ve boynumu ısıttı. Kirpiklerimin arasından ona baktım, bu
işin nereye varacağından emin değildim. Sınırlı da olsa çeşitli
karşılaşmalarımızdan sonra bile, Quinn'le ilgili her şey beni aşırı hassas ve
utangaç yapıyordu.

Kuşkusuz, benden cilveli ve komik bir şeyle karşılık vermemi
bekleseydi, o zaman tamamen başarısız olurum. Flörtöz şakalara nasıl
katılacağımı bilmiyordum. Aklımdan Elizabeth ile yaptığım konuşmalar geçti.

Quinn'in benimle ilgilendiği konusunda ısrar etmeye devam etti ve ben de bu iddiayı saçma bulmaya devam ettim. Dolayısıyla, benimle bu şekilde konuşan bir adamla karşı karşıya geldiğimde, tamamen hazırlıksızdım. Çoğunlukla üniversitede olmak üzere, benzer durumlardaki önceki tüm girişimlerim felaketle sonuçlanmış ve acı verici bir şekilde rahatsız edici olmuştu. Ya yanlış zamanlanmışlardı ya da seçtiğim konular yanlış tasarlanmıştı.

Örnek olarak: termitlerin feromon salgıları.

şimdi, garip bir şekilde ayakta dururken, göz temasından kaçınırken, cevabımı ertelemeye çalışırken, Quinn'in beklediği ya da istediği şeyin flörtöz şakalaşmalar olup olmadığını bile bilmiyordum. Genel olarak erkekler beni tedirgin ederdi; özellikle bu adam sadece bana doğru bakarak içimi bir kaos kargaşasına dönüştürdü.

Sonunda, beliren endişe duygularını görmezden gelerek, samimi bir içtenlikle cevap vermeye karar verdim. Dürürlükte yanlış bir şey yoktu ve cevabımdan istediği kadar çok ya da az anlam çıkarmak onun seçimiydi.

Gözlerine tam olarak bakamadan sonunda cevap verdim. "Evet, ciddiylim. İstediğin zaman bana katılmaktan ekinme." Sesimin bu kadar yumuşak çıkmasına şaşırmıştım.

Yüz hatlarına yavaş, tereddütlü bir sırtıma yayıldı ve nefes almakta zorlandım. Seksi bir sırtıştı, çok seksi bir sırtıştı. Gözleri ağzıma kaydı ve dudaklarını neredeyse belli belirsiz yaladı. Kendimi biraz sersemlemiş hissettim.

"Güzeli. Bunu yapacağım." Quinn bana sırtıtmaya devam ederek uzandı ve kabinden ceketini aldı. "Seni geri götüreyim."

QUINN, Fairbanks Binası'na kadar olan kısa mesafeyi yürürken **BETTY**'nin öğle yemeğini taşıdı. Güvenlik masasına yaklaştığımızda Quinn'e Guard Security'nin faturalandırma yapısındaki olası bir iyileştirmeyi açıklıyordum. Dan, mülakatsız ilk iş günümde bana eşlik eden boynu dövmele güvenlik görevlisi, Quinn'e başını salladı. Sonra Dan bana göz kırptı.

Ben de gülümseyip sıcak bir şekilde el salladım ve Quinn'e üzerinde çalıştığım maliyet analizinin nedenini açıklamayı bitirdim. "Teklifle ilgili en iyi şey yazılımın ücretsiz olması." Bu harika habere tepkisini ölçmek için Quinn'e baktım ama hayal kırıklığına uğradım, kaşlarını çatmıştı. Asansörün önünde durduk ve yüzümü ona döndüm. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

Quinn'in ifadesi sertti ve lobiye doğru baktı; çenesiyle güvenlik masasını işaret etti. "Dan'i nereden tanıyorsun?" "Kim?" Quinn'in bakışlarını takip etmek için omzumun üzerinden baktım ve Dan bize, bana baktı, ben de ona ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim ve Quinn'e döndüm. "Oh, güvenlik görevlisi Dan; sadece binadan. Cypher Systems'daki ikinci günümde, malzeme kutumu getirmeme yardım etmişti."

"Siz ikiniz çok konuşur musunuz?" Quinn hâlâ bana bakmıyordu ve bunun için mutluydum. Bir fareyi yutmak üzere olan bir şahin gibi görünüyordu ve bu kadar yakın durduğumda gözlerinin ateş saçan bir cerulean olduğunu görebiliyordum.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Sadece arada bir sabah geldiğimde ya da öğle yemeğine gittiğimde. Neden? Endişelenmeli miyim?" Tereddüt ettim, kaşlarımı çattım. "Onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Kötü bir adam mı?"

Quinn dikkatini bana çevirdi ve burnumdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı; ifadesi yumuşadı ve bir sonraki adımda ne söyleyeceğini tartışıyor gibiydi. Sonunda içini çekti ve "Çok fazla çizgi roman okuyorsun." dedi.

"Ne?" Suçlamayı reddetmeyi düşündüm ama bunun yerine "Nasıl anladın?" diye sordum.

Asansör açıldı ve kapıyı tutup beni içeri kadar takip etti. "Kötü adam, iyi adam - çoğu adam ikisinin arasında bir yerde kalır."

İddiası üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Bunun gerçekten doğru olduğunu sanmıyorum. Bence eylemlerine bakarak birinin iyi ya da kötü olduğunu söyleyebilirsiniz."

Bu, üzerinde çok düşündüğüm bir konuydu. Kız kardeşlerimin ikisi de suçluydu. Annem ailesini terk etmiş bir seri dolandırıcıydı. Etiketleri severdim; insanları ve nesneleri kategorilere koymayı severdim. Bu, insanlar ve ilişkiler hakkındaki beklentilerimi ayarlamama yardımcı oluyordu. Eğer kız kardeşlerimi kötü olarak etiketlemezsem, tıpkı babam gibi onların davranışlarını kolaylaştıran biri olacaktım. Hayatımı bir paspas olarak geçirmeyi ya da değişeceklerini umarak sürekli hayal kırıklığının bekleme odasında yaşamayı planlamamıştım.

"Peki, tek bir kötü hareket insanı kötü yapar mı?" Quinn avucunu beş noktalı parmak izi ekranına dayadı; ardından asansörü çağırmak için kodu tuşladı.

"Hayır, bir insan seçimlerinin toplamıdır ve bu nedenle büyük ölçüde eylemleri tarafından tanımlanır."

"Hiç kimse tüm iyi seçimleri yapmaz ve herkes hata yapar."

"Ah, ha! Evet, işte bu yüzden iyi insan, kötü insan güven aralığımda niyetleri de belirleyici payda olarak görüyorum."

Quinn'in ağızı yana doğru çekildi. "Bu ne anlama geliyor - senin iyi insanlar, kötü insanlar güven aralığın?" Omzunu asansörün duvarına yasladı.

"Açıkçası herkes hata yapar, ama bunu sadece yakalandığın için hata olarak görüyorsan, bu kötüdür. Ancak, hata yaptığının farkına varırsanız ve bunu değiştirmek için çaba gösterirseniz, o zaman bu iyi bir şeydir. Arada büyük bir fark vardır."

"Yani, gerçekten, bir insanın eylemlerinin değil niyetlerinin toplamı olduğunu düşünüyorsunuz."

Asansör açıldı ve ben felsefe yapmaya devam ederken dışarı çıktım. "Hayır. Eylem olmadan, iyi niyetler bile anlamsızdır."

Konuşmamızın rahat ilerleyişi beni aniden çarptı. Garip bir şekilde, Quinn'in yanında her zaman hissettiğim karıncalanma hissi, bu konuya girdikçe dağılıyor gibiydi. Kendimi neredeyse rahatlamış hissediyordum. Bana başıyla selam veren ama Quinn'i görünce birden yazmayı bırakan Keira'nın yanından geçtik.

Keira'ya iyi olup olmadığını sormaya fırsat bulamadan Quinn, "İyi niyetli olup da hiçbir şey yapmayan bir insan nasıl olur?" diye sordu. Boştaki elini belime bastırdı ve koridordan ofisime doğru ilerlemeye başladık.

"Tembel."

Tam kapımın önünde, dirseğime hafifçe bastırarak beni durdurdu. "Peki kötü niyetli ve iyi eylemleri olan ya da iyi niyetli ve kötü eylemleri olan birine ne denir?"

"Aptal."

Uzun bir süre beni düşündü; kaşları çatılmıştı ama dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bakalım doğru anlamış mıyım; sana göre dört çeşit insan var: iyi, kötü, tembel ve aptal. Bu doğru mu?"

Felsefemi özetleyişini düşünürken gözlerim Quinn'in yüzünde gezindi. "Aşağı yukarı doğru. Bunu dört çeyreklik bir dağılım grafiği gibi düşün."

Bana göz kırptı. "Farklı bir benzetme kullan. Ben dört çeyreklik dağılım grafikleri üzerinde pek çalışmam."

Güldüm ve masama doğru yürüdüm. "Tamam. Birleşik Devletler'in bir haritasını hayal edin. Bunu dört çeyreğe ayırın: kuzey, doğu, güney ve batı. Diyelim ki ben genellikle hep kuzeye doğru yolculuk yapıyorum ama bazen doğuya gidiyorum. Bazen kuzeydoğuya giderim ve nadiren de olsa güneye giderim. Yaptığım her yolculuk harita üzerinde bir nokta olsun. En çok noktanın bulunduğu çeyrek benim kişiliğimi temsil eder."

"Bu nedenle, birisi biraz aptal olma eğilimine sahip iyi bir insan olabilir."

Yavaşça başımı salladım. "Evet, kesinlikle. Örneğin beni ele alalım. Özellikle işle ilgili olmayan kararlar ve eylemler söz konusu olduğunda, biraz tembellik ve aptallık eğilimi olan iyi bir insan olduğumu söyleyebilirim."

"Peki benim ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun?"

Quinn yavaşça önüme geçerken bakışlarım onunkilerle buluştu; yüz hatları kayıtsız bir maske gibi duruyordu ama gözleri delici ve sabitti. Karıncalanmalarım hemen geri döndü; kalbim hızlandı ve boynum ısındı.

"Şey." Hafifçe dengesiz bir nefes verdim ve parmaklarımı masaya dayadım, çoğunlukla denge için. Benden bir adım kadar uzakta durdu, böylece ikimiz de masanın arkasında duruyorduk. Göz temasını korumak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. "Aptal ya da tembel olduğumu düşünmüyorum."

"Hmm." Yüzünden kısa bir süreliğine bir gülümseme fısıltısı geçti. "O zaman geriye ya iyi ya da kötü kalıyor."

"İyi olduğunu

düşünme

eğilimindeyim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kulüpte bana yardım ettin ve burada da benim için iyi şeyler söyledin." Dudaklarımı yaladım; ağzım kurumuştı. "Hâlâ kız kardeşinin kıyafetlerini geri vermem gerekiyor ve görüşmeyi ayarladığın için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

Gözleri odağını kaybetti ve kaşlarını çatı. Aniden bir adım geri çekildi ve dikkatini yere verdi; paket servis siparişini tutan elini kaldırdı. "Bunu Betty'ye götüreceğim ve bu haftaki eğitimle ilgili Steven'ın ofisine uğrayacağım. Ben..." Boştaki eliyle ensesini ovuşturdu. "Yarın görüşürüz."

Birden Elizabeth'e Canopy Room olayıyla ilgili verdiğim sözü ve kimliği belirsiz birinin kadınları uyuşturmaya meyilli olduğu iddiasını hatırladım. Hiç düşünmeden iki adım öne çıktım. "Bekle; gitmeden önce sana bir şey sormam gerekiyor."

Durdu, gözlerini bir kez daha kaldırdı ve sabırlı bir ilgiyle devam etmemi bekledi. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım düğümlendi. Bu konuyu nasıl açacağımı bilemediğim için konuşmaya başladım. "Peki, geçen hafta kulüpte olanlar hakkında; sana sormak istiyorum... demek istediğim... bana benzodiazepin veren kişiye ne oldu?"

"Tutuklandı," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle.

Ona ağzım açık bakarken şaşkınlığımı gizleyemedim. "Tutuklandı mı?" Quinn başını salladı. Yüz ifadesi nötr ve okunaksızdı.

"Ama bir şey yapmama gerek var mı? Rapor tutmalı mıyım?"

"Hayır. Sana uyuşturucu verdiği için tutuklanmadı. Başka bir şey için tutuklandı."

"Ah." Kaşlarımı çattım, sonra bunu düşününce iç çektim. "Kim o? Ne için tutuklanmış?"

"Sadece bir adam. Merak etme; seni bir daha rahatsız etme fırsatı bulamayacak." Quinn arkasını döndü ve ofisimden ayrıldı.

Kapıya baktım, kafam karışmış ve rahatlamaıştım ama daha çok kafam karışmıştı, konuşmamızın son kısmından ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Ben daha tam olarak üzerinde duramadan Olivia Merchant ofisime girdi. Bana değil, koridorun aşağısına, Quinn'in gidiş yönüne bakıyordu.

"Bay Sullivan mıydı o?" Olivia'nın sesi benim hissettiğim kadar şaşkıındı.

Carlos'un yöneticisi olarak Olivia'yla birkaç kez karşılaşmıştım. Bana iyi, kötü ya da aptal gibi gelmemişti. İşinde çok verimli değildi ama ne zaman Carlos etrafta olsa iyi bir gösteri yapıyor gibiydi. Onu umursamıyordum; sadece isteklerime karşı duyarlılığını artırmanın bir yolunu bulmam ya da iş uyuşukluğuna bir çözüm bulmam gerekiyordu.

"Evet, oydu." Masamın yanında durdum ve biraz sersemlemiş bir halde ona yaslandım. Bu kadar sersemlememiş olsaydım, Olivia'nın ilk kez benimle konuşmak için bu kadar zahmete girdiği aklıma gelebilirdi.

"Onun burada ne işi vardı?" Ellerini kalçalarına koyarak bana döndü. Yine o kadar sersemlememiş olsaydım, ses tonundaki suçlama ve şüpheyi fark edebilirdim.

"Öğle yemeğini Betty'ye götürüyorum."

Doğruldu ve ellerini iki yanına bıraktı. "Çok nazik bir davranış."

Başımı salladım. Çok nazikti. Şarküteride benimle oturması, benimle işe kadar yürümesi ve aptalca felsefelerimi şımartması çok hoştu. Pek güvenli, hoş ya da yaklaşılabılır biri gibi görünmüyordu ama Quinn Sullivan iyi bir adamdı.

İyi bir adamdı.

Olivia, Keira'yı kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve sonra gitti ama ben ona pek dikkat etmedim. Heyecanlı, gergin ve kafam karışık.

Yarının bir bölümünü Quinn ile geçirecektim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elizabeth'e haberimi vermek ve tamamen tipik bir kadın davranışı olduğunu tahmin ettiğim şeyi yapmak için eve koştum: Quinn Sullivan, nam-ı diğer McHotpants ile yaptığım konuşmanın ve geçirdiğim zamanın her ayrıntısını didiklemek. Ne yazık ki eve geldiğimde, beklenmedik bir vardiya için hastaneye gittiğini ve makul fiyatlı iki yatak odalı daireler aramaya başlamam gerektiğini belirten bir not buldum.

Kız kıza konuşmak yerine BBC America'da bir dönem dizisi izlemekle ve yeni yaşam alanları için craigslist'i incelemekle yetinmek zorunda kaldım. Doğruyu söylemek gerekirse, onun şu anki evini boşaltmak için hiç acelem yoktu. Kanepede uyumayı seviyordum; her gece yatıya kalıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Kalıcı olmamasını seviyordum.

Ertesi gün heyecanlı bir gerginlik içindeydim. Çok erken uyandım ve sahip olduğum her kıyafeti denedikten sonra geç saatlerde evden çıktım. Sonunda, kep yakalı beyaz bir gömlek, lacivert pantolon ve uyumlu yüksek topuklu ayakkabılarda karar kıldım. Çok fazla uğraşmadan profesyonel iş hayatı hedefime ulaştığımı hissediyordum ama treni beklerken yeterince uğraşmadığımdan endişeleniyordum.

Sıkıcı görüldüğümünden endişelendim.

Neredeyse anında bu düşüncüyü aklımdan çıkardım. Kendime hatırlattım: *Quinn Herr Handsomestein Sullivan benim iş arkadaşım; benimle ilgilenmiyor ve ne giydiğimi umursamıyor ya da fark etmiyor.*

Bu hatırlatma beni hem daha iyi hem de biraz daha kötü hissettirdi.

İşe vardığımda Steven'in ofisine uğrayıp eğitim için bir şeyler hazırlamam ya da getirmem gerekip gerekmediğini sordum.

Steven sadece omuz silkti ve "Hayır, Bay Sullivan bana bu konuda pek bir şey söylemedi ama zaten pek konuşkan biri değil, değil mi? Muhtemelen size mülklerden birini gösterecek ve sizi bir saat içinde geri getirecektir." Steven bir konferans görüşmesi yapmak için telefonunun düğmesine bastı ve beni ofisinden kovdu.

Bütün sabah Quinn'in aramasını bekledim. Ofis telefonumdan uzak durdum ve ne zaman başka birinin telefonunun çaldığını duysam yerimden sıçradım. Saat üç civarında saatime baktım ve o gün kırk ikinci kez kaşlarımı çattım.

Hâlâ arayan yoktu ve öğle yemeği vakti geçmişti. Sabah altıda yaptığım kahvaltıdan beri bir şey yememiştim ve o da iki haşlanmış yumurtadan ibaretti. Ayrıca, Perşembe gecesi özel ders seansım için üç saat içinde Güney Yakası'nda olmam gerekiyordu. Hayal kırıklığımı Smith's Take-away and Grocery'den bir İtalyan bifteği sandviçiyle bastırmaya karar verdim.

Betty ve benim için öğle yemeği almak için dışarı çıktığımda işler ters gitti, çünkü ofiste henüz yemek yememiş olan sadece bizdik. Öğle yemeğini almam için geçen on yedi dakika içinde Quinn ofis telefonuma iki mesaj bıraktı.

İlki "Beni en kısa zamanda ara." şeklindeydi.

İkinci arama daha az detaylıydı.

Ben çıkar çıkmaz aramış olmalı. Bir elimle sesli mesajımı kontrol edip diğer elimle hazır yemeğimi tutarken sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonra Keira ofisime geldi. Kulağında bir Bluetooth kulaklık vardı. Bana Bay Sullivan'ın telefonda olduğunu ve onunla alt katta, kösedeki Starbucks'ta buluşmamı istediğini söyledi.

Yemek yeme fikrinden vazgeçtim ve hemen asansöre binerek en alt kata indim. Tedirgindim. Gergindim. Anlaşıldığı üzere, her iki hissim de haklıydı. Onu gördüğümde, yüzündeki sert ifadeyi ve elinde tuttuğu nesneyi fark ettiğimde midem bulandı.

Kahve tezgahının yanında karşılıklı durduğumuzda, elindeki benim kıyametimi görebiliyordum: parlak bir ekranı ve algılanabilir tek bir düğmesi olan küçük, şık, siyah bir dikdörtgen. Cypher Systems'daki hemen hemen herkesin bir iş telefonu vardı.

Mantıklı olduğunu biliyordum ama yine de hoşuma gitmesi gerekmiyordu.

Ellerim kalçalarımdaydı ve cep telefonuna küçümseyerek baktım. "Nedir bu?"

Gülümsemesi isteksizdi, sanki gerçekten vurdumduymaz bir maske takmak istiyordu ama bunu yapmanın imkânsız olduğunu düşünüyordu. "Neye benziyor?"

"Cep telefonlarına inanmıyorum," dedim.

Termodinamik yasalarına inanmadığımı da söyleyebilirdim.

"Anlamıyorum." Bakışları son derece nüfuz ediciydi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Her zamanki soğukkanlı soğukkanlılık maskesi kafa karışıklığıyla renklenmişti.

Ayaklarımın üzerinde beceriksizce kaydım ve parmaklarımı birbirine geçirdim. "Cep telefonu taşımak istemediğim anlamına geliyor."

"Sormuyorum." İri elleriyle uzandı ve telefonu avucuma yerleştirdi.

"Peki ya Carlos? O ne diyor?" "Bu onun fikriydi."

Onun bu cevabı beni şaşırtmamıştı. Belki kız kardeşinin dairesinde yarı çıplak uyandığım için, belki bir gün önce flört etmiş olabileceğimiz ya da olmayabileceğimiz için, belki de cep telefonu taşımak zorunda olduğum düşüncesine duyduğum gerçek kızgınlıktı. Her neyse, onun yakınlığının içimde yarattığı olağan kargaşaya karşı aniden yarı duyarsız göründüm.

"Hayır, bu Carlos'un fikri değil. Senin fikrin. Muhtemelen onunla sen konuştun."

"İyi, evet, benim fikrim ve Carlos bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Ve Carlos senin patronun olduğu için..." kaşlarını kaldırdı ve boşlukları doldurmamı bekledi.

Elimi iki eliyle kavrarken çenem meydan okurcasına kalktı. Dokunuşundan etkilenmemeye çalıştım ama elimi tutuşundaki nezaket ile bakışlarındaki inatçı kalite arasındaki uyumsuzluk sinir bozucuydu. Başparmağı da elimin arkasında yavaş daireler çiziyordu. Öfkemi, kendi numaramdaki son bir çift markalı Jimmy Choos gibi göğsüme bastırdım.

Sonunda aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Bu kişisel bir seçim. Ben istemiyorum."

İçini çekti, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Neden olmasın?"

"Çünkü... Çünkü..." Nefesimi tuttum, geleneksel teknolojiye olan alışılmadık tiksintimi açıklamak istemiyordum ama kendime engel olamıyordum. Yakınlığı, ellerimi tutuşu, başparmağının alçakça küçük dairesel hareketi, hatta hafif tedirgin bakışı bile saçma sapan laf kalabalığımın taşkınlıklarını serbest bıraktı.

"Çünkü dünyayla küçük bir kara kutu aracılığıyla bağlantı kuruyorsak gerçekten burada mıyız, yaşıyor muyuz? Beynimin bir fiçıda olmasını istemiyorum. Kurgu ile gerçeği ayırt edemeyecek hale gelene kadar bir beyin implantına eşdeğer girdilerle beslenmek istemiyorum. Bu insanları görmüyor musun?" Boştaki elimle kahve siparişlerinin doldurulmasını bekleyen müşteri kuyruğunu işaret ettim. "şunlara bakın. Nereye bakıyorlar? Birbirlerine bakmıyorlar, duvardaki sanata ya da gökyüzündeki güneşe bakmıyorlar; telefonlarına bakıyorlar. Her bip sesini, uyarıyı, mesajı ve tweet'i takip ediyorlar.

ve durum güncellemesi. Ben yle olmak istemiyorum. Gerçek, somut, fiziksel dünya zaten dikkatimi yeterince dağıtıyor. İş ve araştırma için bir masaüstü bilgisayarın verimliliğini benimsedim ve hatta boş zamanlarımda bir dizüstü bilgisayar kullanıyorum, ancak cep telefonunda sınırı iziyorum. Eğer sosyal medya istiyorsam, bir kitap kulübüne katılırım. Okyanustaki etiketlenmiş bir Orca gibi tasmalanmayacağım ve takip edilmeyeceğim."

Sözlerimi bitirdiğimde biraz nefes nefese kalmıştım ve parmaklarımı onunkilerden çekerek telefonu elinde bıraktım. Ona ve onun lanet olası ten rengi mavi gözleri dışında her yere bakmaya çalıştım.

Telefonu bir kez daha elime tutuşturdu. "Her ne kadar seni tasma ve bağlama fikri kulağa umut verici gelse de, telefonun amacı sana ulaşılabilmesini sağlamak."

Sözünü kestim. "Bağlı ve zapt edilmiş demek istiyorsun."

"Janie, seni bağlamak isteseydim ip kullanırdım." Konuştuğunda sesi alçaktı ve ancak samimiyet olarak tanımlanabilecek bir yumuşaklıktaydı.

Bakışlarıyla aniden karşılaştım, ses tonundan irkildim ama bakışları beni bir an için susturdu. Daha yakına kaymış, üzerimde yükselmişti, bu yüzden bakışlarını karşılamak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım, ağzı bir kaş çatmadan daha tehditkâr hissettiren bir gülümsemenin fısıltısına dnuştu. Haşlayıcı bakışları altında gözlerimi kırıpıştırdım ve denge için bir dirseğimi tezgâha dayadım.

Ona kaşlarını atarken sıcaklığın boğazıma ve yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettim. "Ne yaptığını biliyorum." Kendi kızgınlığım kendime olan güvenimi artırdı.

Tek kaşını kaldırdı ve benim duruşumu taklit ederek tezgâha yaslandı. "Neymiş o?"

"Dn olduğu gibi yine benimle dalga geçiyorsun; dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun." Telefonu tezgâhın üzerine koydum.

"Dikkatini dağıtmaya alışmıyorum." Gözleri yavaşça yüzümde gezindi.

Yüzümün kızarmasını ve aptal kalbimin atışını kontrol altına almak için dişlerimi sıktım. "Evet, yapıyorsun ve bu işe yaramayacak."

Gülümsemesi büyüdü ama hâlâ küçük bir kıvrımdı; bakışları yüz hatlarımı yakıcı ama yavaşça incelemeye devam etti. "Peki neden?"

Sesimi toparlayarak ama beynimi tam olarak kontrol edemedem, kelimelerime gerçekten dikkat etmeden konuşmaya başladım. "nk halat kullanmıyorlar; ağ kullanıyorlar. G yollarını, çiftleşme düzenlerini ve doğum oranlarını belirlemek için Alaska ve Hawaii adaları arasındaki Orkaları izliyorlar. Aslında büyüleyici. Katil balinaların çoğunun erkek olduğunu biliyor muydunuz?"

esaret altında yetiştirilenler - ki bunların yaklaşık yüzde altmış ıla doksanı -"Sırt yüzgecinde çökme yaşar mısın?"

"Gerçekten mi? Ne kadar ilginç. Sırt yüzgeci çökmesi nedir?" Sesi donuktu ama bana hâlâ o tehlikeli gülümsemesini takınıyordu.

Geriye doğru bir adım attım. "Sırt yüzgecinin -biliyorsunuz, sırtlarındaki genellikle sert olan yüzgeç- yana düşmesi ve onu kaldıramamalarıdır. Bilim insanları bunun sebebinin erkeklerin esaret altındayken yeterli derinliğe kadar yüzememeleri ve bu yüzden sırt yüzgeçlerinin sarkması olduğunu düşünüyor. İşte bu yüzden cep telefonu istemiyorum. Sarkık bir yüzgeç istemiyorum."

Quinn'in bakışlarındaki amaca yönelik durgun okşayış, benim sayıklamam sırasında gülümsemesi gibi soldu. Gözlerimle buluştu ve sanki tamamen çılgınca ya da dehşet verici bir şey söylemişim gibi bana göz kırptı. Quinn başını salladı ve muhtemelen düşüncelerinden arınmak için başka tarafa baktı.

"Bak," dedi neredeyse hırlayarak ve telefonu tezgahıtan alıp bir kez daha avucuma vurdu. Kollarını hızla göğsünün üzerinde kavuşturdu, ellerini yumruk yaptı. "O telefonu sen taşıyacaksın." Taviz verirken bile ses tonu tartışmaya pek yer bırakmıyordu ama karakteristik hiç de iyi olmayan bakışları tekrar yerine oturmuştu. "Ona bakmak zorunda değilsin; sadece çaldığında cevap vereceksin. Kimse sana mesaj atmayacak; söz veriyorum. Mesaj atarlarsa da görmezden gelebilirsin. Tıpkı bir sabit hat gibi kullan; hatta istersen kişisel aramalar için de kullanabilirsin." Mümkünse, her zamankinden daha da dalgın ve ilgisiz görünüyordu.

"Ama yine de nerede olduğumu takip etmek için kullanabilirsin, bu yüzden hala bir balina gibi olacağım..." Elim aptal akıllı telefonun etrafını sararken sertçe yutkundum ve kaderimi kabul ettim. "Yine de sarkık bir yüzgecim olacak. Yüzgecimin sarkık olmasını mı istiyorsun? Carlos'a bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyemez misin? Ona bir hata yaptığını söyle; belki seni dinler."

Gözleri boynuma kaydı ve orada oyalandı. Sonra, "Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Sorusu kaşlarımı çatmama, hatta daha da kızarmama neden oldu ve içgüdüsel olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bir sorunum mu var?"

"Evet. Bir sorunun var." Delici mavi bakışlarını kaşlarımı çatarak bana doğru kaldırdı ve artık tedirgin görünmediğini görünce biraz afalladım; niyetli ve çok kararlı görünüyordu. Bu beni kızdırdı.

Hiç düşünmeden, "Gerçekten mi? Sorunumun ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum. Beni üç haftadır tanıyorsun ve şimdiden

sorunu teşhis etti. Bu belirsizlik beni öldürüyor. Lütfen beni aydınlat, ey sorunların büyük tanımlayıcısı." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, sertçe yutkunarak bir nefesi bastırdım. Kızgınlıkla beslenen alaycılığımın seviyesi kritik kütleye ulaşıyordu ve bunu kontrol edemiyor gibiydim. "İnanılmaz derecede yeteneklisin ve dünyanın en zeki insanlarından birisin. Şimdiye kadar tanıştığım."

Sözünü kestim. "Evet, bu gerçek bir sorun gibi görünüyor. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ama bariz olanı tamamen görmezden geliyorsun."

Yanaklarımda yeniden sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum. Dışlerimi sıktım. "*Belli* ki haklısın. *Belli* ki sadece cep telefonunu taşımalıyım." Cep telefonunu cebime yerleştirdim. "Yolumdaki *bariz* hatayı gösterdiğin için çok teşekkür ederim Quinn." Ona tatlı bir gülümseme verdim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Daha bir adım bile atamadan uzanıp beni durdurdu ve kolumu dirseğimin üstünden kavradı. "Kahretsin, cep telefonu hakkında konuşmuyorum."

"İşe geri dönmem gerek." Geri çekildim ve tutuşundan kurtuldum; bir adım öne çıkarak beni tezgâha doğru hapsetti ve gözleriyle buluşmayı reddettim.

"Bana kızgınsın." İç çektiğini duydum.

"Kızgın değilim. Ben sinirlenmem."

"O zaman gerçekten iyi bir kızgın taklidi yapıyorsun."

Kızgın mıyım? Merak ettim. Gerçekten kızdığımı hiç hatırlamıyordum, annem beni terk ettiğinde bile, Jem üniversite sınavından önce portakal suyuma ilaç kattığında da, Jon beni iki numaralı sürtükle aldattığında da. Telaşlıydım, tedirgindim ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar sinirliydim.

Elimi alnıma götürdüm ve şakağımı ovuşturdum. "Bak," diye homurdandım. Çok yakınımda duruyordu. Bedenim ona bir ağaç gibi tırmanmak isterken beynimle düşünemiyordum. "Kızgın değilim. Sadece cep telefonlarına karşı tamamen mantıksız bir nefretim var. Ve sen de sadece elçisin."

"Düşündüğün kadar kötü olmayacak." Sesi pişman olmuş gibiydi.

O zaman ona baktım, gözlerimi mutsuzca kıstım. "Zaten oldukça kötü."

"Artık sana günlük şakalar yazabilirim." Yine sesi donuktu ama gözleri muziplikle parlıyordu; ellerini iki elinin üzerine koydu.

Sırtım hâlâ tezgâha dönüktü ve görüş alanımın her santimini dolduruyordu.

Sakinleşmek için boğazımı temizledim. Odaklanmaya çalışırken bile kızgınlığım daha sıcak bir şeye dönüşüyordu. "Mesajlaşma olmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Sadece benden ve cevap vermek zorunda değilsin." "Cevap vermeyeceğim ve şakalarını da okumayacağım."

Sonra her zaman savunmamı delip geçen o yavaş seksi sırıtışıyla gülümsedi. "Evet, okuyacaksın. Onları okuyacaksın." Emin olduğunu vurgulamak istercesine yavaşça, sadece bir kez başını salladı.

Gülümsememeye çalıştım ve ancak yarı yarıya başarılı olabildim. "Sana hâlâ kızgınlım." "Kızgın olmadığını söylemiştin."

"Geriye dönüp baktığımda, sanırım kızgındım..." Yan tarafa doğru bir adım atmaya çalıştım ve sadece kolunun hareketsiz granitiyle karşılaştım. "...kızgınlım."

"Bu konuda ne yapabiliriz?" Gözleri benimkilerin arasında gezindi.

Sesimi sabit tutmaya çalıştım. Onun yakınlığı midemi düğüm düğüm ediyordu. Kişisel alan kavramını anlamıyor muydu?

"Yolumdan çekilerek başlayabilirsin. Çok uzun zamandır yoktum ve çok geç kalan öğle yemeğim artık soğudu."

Geri adım attığında yarı bilinçaltı bir hayal kırıklığıyla karışık rahat bir nefes aldım; doğruldu ve kollarını iki yanına bıraktı. Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın onun yanında biraz daha rahat olmamı sağladığını anladım. Eski işimden çıkarken bana eşlik ederken yaptığı gibi beni köşeye sıkıştırsaydı, sanırım şehvetten kendiliğinden yanar ya da mutluluk komasına girerdim.

Arkadaş olduğumuzu ya da en azından dost olduğumuzu hissediyordum. Onu artık sadece lezzetli bir erkek eti parçası olarak görmüyordum. Onu Quinn olarak görüyordum: saldırgan, zeki, sinir bozucu, beni kızdırmayı seven, zeki ve yetenekli olduğumu düşünen seksi Quinn.

Ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru çekildi. "Dün yemeğini istediğim zaman bölebileceğimi söylemiştin."

Cevap vermeyerek homurdandım ve kollarımı kendime doladım. Onun yakınlığı olmadan üşüdüğümü hissettim ve gözlerindeki bir şey beni ürpertti.

İçini çekti, birden ciddileşti. "Dinle, bugün için iptal etmek üzere aramıştım ama yarın sabah saat onda seni eğitim için alacağım." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve buklelerin kendilerini düzenlemesine neden oldu.

sevimli bir eğrilikle, tekrar kusursuzluklarına kavuşmadan önce. "Sen git soğuk yemeğini ye. Benim bir toplantıya gitmem gerekiyor."

"Git o zaman." Omuz silktim. "Ve eğer kendini arabanın dışında kilitli bırakırsan, beni arama. Cep telefonuma cevap vermeyeceğim."

Gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Cevap vereceksin. Ayrıca, motosikleti ben alıyorum."

Kaşlarımı çattım. "O şeyin üzerinde dikkatli ol."

Bir kez başını salladı, bana yarım bir gülümseme verdi ve gitti. O gittikten sonra birkaç dakika yerimde durdum, yüz hatlarımda aralıklı olarak değişen gülümsemeler ve kaş çatmalar dışında hareketsizdim. Konuşmamızı kafamda tekrar tekrar canlandırımdı; telefon cebimde ağırlaşmıştı. Carlos'a telefon konusunda itiraz etmeyi düşündüm. Quinn'in dediği gibi, Carlos benim patronumdu ve eğer telefonun gereksiz olduğuna karar verirse, belki o zaman onu taşımak zorunda kalmaktan kurtulabilirdim.

Artık soğumuş olan öğle yemeğimi yemek için ofisime dönerken, telefonun kalçamda titrediğini hissettim. Önce ne olduğunu anlamadım ve şaşkınlıkla yerimden sıçradım. Aleti çıkarıp ekrana baktım; sözünün eriydi, bana bir şaka göndermişti:

Dünyada 10 çeşit insan vardır: ikili sayıları anlayanlar ve anlamayanlar.

Başımı salladım ve kimseye belli etmeden "Ne inek ama" dedim.

Asansörle kendi katıma çıktığımda yüzümde aptalca bir sırıtma vardı ve Carlos'a hitap etme düşünceleri yok olmuştu.

O gece özel dersten sonra eve geldiğimde Elizabeth hâlâ yoktu ve görünüşe göre henüz daireye dönmemişti. Bu onun için oldukça tipik bir durumdu ve sanırım bu onun ve benim tek yatak odalı küçük bir dairede hiçbir sorun ya da drama olmadan birlikte yaşayabilmemizin ana nedenlerinden biriydi. Bu ve bizim doğamız gereği dramasız olmamız. Çin yemeği siparişimi bitirdikten sonra bilgisayarımı açtım ve iki yatak odalı daireler aramaya başladım.

Üç saat sonra ve hiçbir ilerleme kaydedemedim e-postama yöneldim. Her zamanki gibi babamdan gelen bir e-posta vardı; bir şakanın iletisiydi. Benimle bu şekilde iletişim kurardı. Sık sık babamın bu şakayı bilip bilmediğini merak ederdim.

Bana iletilen e-postalar dışında hiçbir şey göndermediği için mesajların içeriğini değiştirebiliyordu.

Jon'dan da bir e-posta vardı.

Jon ve ben, bir buçuk hafta önceki çıldırışından beri birkaç günde bir konuşuyor, kahve, öğle yemeği ya da akşam yemeği için buluşuyorduk. Sanki yeniden çıkıyorduk ama ayrı yaşıyorduk ve gecelerimiz yumuşak öpücükler ve okşamalarla değil, garip vedalaşmalar ve garip bakışmalarla sona eriyordu.

Birbirimizi her gördüğümüzde, dolaylı olarak ya da bazen doğrudan, tekrar bir araya gelme olasılığımızı gündeme getiriyordu. Zamanla romantik geçmişimizin tam olarak geçmiş olduğunu fark edeceğini umuyordum.

Jon'dan gelen bu özel e-posta, öğle yemeğini akşam yemeğine çevirme önerime yanıt olarak gelmişti.

Jon ve ben Cuma günü öğleden sonra öğle yemeği için buluşacaktık ve ben Steven'ı da yanımda getirmeyi planlıyordum. Bir gün işte, kurumsal hesap yapılarını gözden geçirdikten sonra ve Steven'ın en son flört felaketlerinden biriyle ilgili özellikle komik bir hikaye sırasında Steven'a Jon ve benim hala arkadaş olduğumuzdan bahsettim. Steven dostane bir ayrılığın neye benzediğini görmek istediğini söyledi. Gri gözlerini şüpheyle kıсарak, bu kavramın kokusuz kedi kumu kadar efsanevi olduğunda ısrar etti.

Ancak, Quinn'in kırk sekiz saatten kısa bir süre önce, günlerimin artık öğleden sonralarını şirket ortaklarıyla buluşarak geçireceğimi duyurmasından bu yana, günün erken saatlerinde Jon'a e-posta gönderdim ve öğle yemeğini iptal ettim. Bunun yerine Jon, Steven ve benim yarın akşam evimin yakınındaki yeni bir Etiyopya restoranında birlikte yemek yememiz kararlaştırıldı.

Gelen kutumu kapatmadan önce başka bir mesaj belirdi. Kelimeler anlam kazanmadan önce ekrana birkaç kez göz kırptım.

Kız kardeşim Jem'den geliyordu.

E-postanın gövdesi boştu ama konu satırında *ziyarete geliyorum* yazıyordu. *Seni görmek istiyorum.*

ONUNCU BÖLÜM

ERTESİ SABAH Uyandım, duş aldım ve on dakika içinde giyindim; ardından yirmi dakikamı ayakkabı seçimimi düşünerek geçirdim. Ofise erken geldim ve e-postalarımı, bekleyen işlerimi sıralayarak ve iki haftadan kısa bir süre sonra Las Vegas'a yapacağım iş seyahatine hazırlanarak çalışmaya başladım. Dakikalar acımasızca yavaş bir tempoda ilerliyordu. Aklım Jem'in garip e-postasına takıldı.

Dalgınlığıma o kadar dalmıştım ki, cep telefonumun çalması beni sıçrattı. Cılgınca ve el yordamıyla nihayet cevap verdim. Bu çok saçmaydı. Ofis telefonum beni asla germezdi.

"Alo?" Sonunda kulağıma götürdüğümde söyledim.

"Hey, benim. Aşağıya gel." Diğer uçtan Quinn'in çakıllı tenor sesi geliyordu. Arka planda trafik vardı ve büyük bir kamyonun gürültüsü duyuluyordu.

Ayağa kalkıp masadan portföyümü toplarken iç çektim. "Neden ofis telefonumu aramadın? Ofisimdeyim."

"*Sana cep telefonundan ulaşabileceğimden emin olmak istedim.*" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Gönülsüzce sinirlendiğimi hissettim.

"Bir dahaki sefere ofis telefonunu ara." Cevap veremeden telefonu yüzüne kapattım ve küçük bir memnuniyet hissettim. Eğer o benimle istediği zaman bir konuşma başlatabiliyorsa, ben de istediğim zaman bitirebilirdim.

Siyah bir Mercedes köşeye yasadışı bir şekilde park edilmişti ve ben binadan çıkarken Quinn arka koltuktan indi. Bekçi üniforması ya da takım elbise giymemişti; onun yerine uzun boyuna siyah botlar, koyu renk kot pantolon ve mavi bir tişört giymişti; her zamanki gibi saçları ustalıkla taranmıştı, yüzü kayıtsızlık maskesiydi ama gözleri bir çift havacı güneş gözlüğünün arkasına saklanmıştı. Onun görüntüsünü takdir etmek için bir an durdum. Gerçekten nefis görünüyordu. İç çekmiş olabilirim. Dudaklarımı yalamış olabilirim.

Kırmızı oxford gömleğim, gri pantolonum ve kırmızı saten stiletto larımla biraz dikkat çekici hissederek arabaya doğru yürüdüm. Lensler yerine gözlüklerimi takmayı tercih etmişim; nedense gözlük taktığımda kendimi hep biraz daha görünmez hissederdim, sanki çerçevelerin arkasındaki manzaraya karışıyor muşum gibi. Saçlarım yine sıkı bir topuz yapılmıştı. Yaklaştığımda, gözlüğümü gördüm.

güneş gözlüklerindeki yansıması tedirginliğimi daha da artırdı. Telefonu yüzüne kapattığım için beni azarlayacağını düşünmüştüm ama onun yerine ben yaklaşırken gülümsedi.

"Selam." Bir kez başını salladı.

"Merhaba." Ona yarım bir el salladım, her ihtimale karşı not almak için portföy defterimi göğsüme bastırdım. Ne Steven ne de Carlos bana eğitimin kapsamı ya da amacı hakkında proaktif bir şekilde bilgi vermedi. Dün Steven'a eğitim için bir şey hazırlamam ya da getirmem gerekip gerekmediğini sorduğumda söyledikleri aklıma geldi; bir mülkü gezeceğimizi ama bunun sadece bir saat süreceğini söylemişti.

Steven yarı yarıya haklıydı. Quinn bana mülklerden birini gösterdi ama bir saat içinde geri dönmedik.

Araba bizi League Center'a kısa bir mesafeye götürdü. League Center tipik bir arena konser salonuydu ve Guard Systems yönetici güvenlik şirketi için güvenlik danışmanlığı yapıyordu.

Son altı ay içinde fiziksel güvenlikte bir dizi ihlal yaşanmıştı. Bunlardan en sonuncusu, etkileyici bir şekilde coşkulu bir hayranın roadie kılığına girerek, konserin başındaki izleyicilere *Girl, I Love You Hard* adlı bir teen pop şarkısının sarhoş/taşlı yorumuyla serenat yapmasıydı.

Oraya vardığımızda bize kapsamlı bir tur verildi ve ziyaretimiz Quinn, Guard Security'nin baş irtibat görevlisi ve güvenlik yönetim şirketinin saha sorumlusu arasında kısmen iş toplantısı; kısmen benim yararına eğitim-bilgilendirme oturumu; kısmen de yeni uygulanan önlemlerin gözden geçirilmesi ve gezilmesi şeklinde sonuçlandı.

Quinn, League Center'a giderken arabada çok sessizdi ve mekanda karşılaştığımız herkese karşı çok işveli, ani ve otoriterdi. Club Outrageous'tan ve ertesi sabah kız kardeşinin dairesinde ve Giavanni's Pancake Diner'da ya da Smith's Take-away and Grocery'de ve hatta Starbucks'ta tanıdığım Quinn değildi. Eğer sıkılmış görünmüyorsa, etkilenmemiş görünüyordu. İnsanlar ona Bay Sullivan ya da efendim derdi. Bir ara yer görevlilerinden birinin selam vereceğini sandım.

Aslında oldukça korkutucuydu.

Bununla birlikte, tüm ziyaret boyunca Quinn, her ne kadar iş adamı gibi davransa da, anlamayabileceğimi düşündüğü kavramları ve kısaltmaları tanımlamak için özel bir özen gösterdi ve zaman ayırdı. mekanındaki güvenlik, ve zayıflıkları net bir şekilde tanımladı ve bağlam ve

satın almalara, personele ve özellikle benim hesap yönetimimle ilgili olduğunu düşündüğü diğer konulara kadar.

Saat 17:30 olduğunda beynim dolmuş ve midem guruldamaya başlamıştı. Sitenin sunucu tesisinin teftişini yeni bitirmiştik ve Güvenlik Görevlisi Jamal bizi dar, alçak tavanlı bir koridordan asansöre doğru götürüyordu.

Cep telefonuna baktı ve şöyle dedi: "Bu akşamki konser için kapılar bir saat içinde açılacak, o yüzden açsanız yemek yemenin tam zamanı. İlk gösteri 19:10'da sahnede olacak."

Jamal'dan Quinn'e yalvarırcasına baktım; açlıktan ölmek üzere olmam ve ayağımdaki sakatlayıcı stiletto ağrısından muzdarip olmam bir yana, saat yedide Steven ve Jon'la planlarım vardı.

"Konser için kalıyor muyuz?"

Quinn başını salladı, yüzündeki vurdumduymaz ifade hiç bozulmamıştı.

Bu benim için yeni bir şeydi. Asansördeki sessiz yolculuk sırasında üst dudağımı çiğnedim ve sonra ne yapacağımı düşündüm. Quinn'le birlikteydim ve onunla birkaç saat daha birlikte olacağımı pek umursamıyordum, üstsüz, gülen, alaycı Quinn yerine *Bay Sullivan* Quinn olsa bile.

Asansör bizim kata, en üst kata ulaştı ve Quinn beni asansörden indirmek için elini omurgamın alt kısmına koydu. Bunu bütün gün yapıyordu ve her seferinde içim ısınıyordu. Quinn'in eliyle o kadar meşguldüm ki Jamal özel bir kutunun kapısını açıp beni içeri yönlendirene kadar nerede olduğumuzu fark etmemiştim.

"Al, akşam yemeğini hazırladık. Bir saat içinde dönüp sizi kapı prosedürlerinden geçireceğim ve sonra da size yeni aldığımız kalabalık kontrol önlemlerini göstereceğim." Cemal odaya girmedi ve ben dönüp ona teşekkür edemedim ya da veda edemedim gitti.

Etkileyici locaya doğru üç adım attım ve durdum, gözlerim geniş süitte dizginlenemez bir merakla geziniyordu. Çok büyüktü. Barlı tam bir mutfak, birkaç yüksek yuvarlak masa ve taburenin yanı sıra sahneye bakan büyük bir resim penceresine bakan beş sıra stadyum derisi koltuk vardı.

Barın üzerinde meyve, yeşil salata, sosisli sandviç, hamburger, çeşniler, barbekü patates cipsi ve konserve sodadan oluşan küçük bir büfe vardı. Bunlar hayal gücünün herhangi bir sınırı içinde süslü yiyecekler değildi, ancak en sevdiğim iki şey temsil ediliyordu: sosisli sandviç ve barbekü patates cipsi.

Quinn resimli pencereye inen basamaklara doğru ilerledi ve ötesindeki arenanın zeminini taradı.

Saatime baktım ve kayışıyla oynadım. Kız kardeşim Jem'in şampanya problemi dediği şeyi yaşıyordum: Şampanya problemi, iyi bir şey olur ama bu, genellikle planlanmış, ya çok önemli ya da aynı zamanda iyi olan başka bir şeyle karışır. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Quinn tedirginliğini fark etmiş olmalı ki, "Aç mısın?" diye sordu.

Yemeğe bakarken başımı salladım ve onaylarcasına midem sesli bir şekilde guruldadı.

"Yemekler iyi mi? Başka bir şey sipariş edebilirim."

"Sadece..." Ağzımı yana doğru büküm. "Aslında bu akşam için yemek planlarım var da."

"Kiminle?"

"İş yerinden Steven ve arkadaşım Jon'la."

"Jon." Quinn ismi tekrarlardı ve ayaklarının üzerinde kaydı. Gözleri benimkiler arasında gezindi. "Bu senin eski sevgilinin adı değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, aynı kişi. Üçümüzün öğle yemeğine çıkması gerekiyordu ama onun yerine akşam yemeğine geçtik çünkü bugünkü eğitim nedeniyle öğle yemeğini kaçıracağımı düşündüm ve bu yüzden..." İfadesindeki soğukluğun onu sıkıştırdığını anlamına geldiğini düşünerek içimi çektim. "Özür dilerim, özür dilerim. Muhtemelen bunların hiçbirisi umurunda değildir. Neyse, onları arayıp bu akşamki randevuyu iptal etmem gerekiyor."

Quinn bir süre beni izledi; her zamanki gibi yüz hatları dikkatle ifadesiz görünüyordu. Sonra, "Jon'la tekrar birlikte misiniz?" diye sordu.

"Oh, hayır. Artık sadece arkadaşız. Ama Steven dostane bir ayrılığın neye benzediğini görmek istedi, bu yüzden hepimiz yemek için dışarı çıkıyoruz."

"Jon denen adamla hâlâ görüşüyor musun?" "Mmm-hmm."

"Her zaman mı?"

Sanki sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyordum. "Hayır, her zaman değil; sadece haftada iki ya da üç kez."

Quinn'in kaşları havaya kalktı. "Hâlâ o adamla çıkmadığına emin misin?"

"Evet. Eminim. Sanırım biriyle seks yapıyor olsaydım bunu bilirdim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudagımı ısırdım; kendimi

Çok ani bir şekilde utandım, dikkat çekici bir kızarıklık sıcak dokunaçlarını boynuma ve kulaklarımın arkasına yaydı. Portföyün fermuarıyla oynadım.

Birkaç dakika boyunca sessizce durduk ve ağzımdan dökülmek üzere olan rastgele seks bilgileri dalgasını durdurmak için dudaklarımı ısırmaya devam etmek zorunda kaldım. Sorduğu sorulardan rahatsız olmuştum ve cevap verme ihtiyacı hissettiğim için kendime daha da kızgındım.

Aşk hayatımın olmayışıyla ilgili her ayrıntıyı bilmesinden hoşlanmıyordum ama onun hakkında, biriyle görüşüp görüşmediği ya da bir kız arkadaşı, nişanlısı ya da karısı olup olmadığı konusunda hiçbir şey bilmiyordum.

Gerçekten istemeden sol eline baktım; üçüncü parmağı çıplaktı. Konuştuğumda sesimin tınısı beni şaşırttı. "Evli değilsin."

"Bu bir soru muydu?"

Çenemi kaldırıp bakışlarıyla buluştum, kendimden emin görünürsem bitmek bilmeyen beceriksizliğimi fark etmeyeceğini umuyordum. "Hayır... evet."

"Hayır. Ben evli değilim."

Verdiği yanıt beni daha da kızdırdı. Evli olmadığını zaten biliyordum. Devam etmeyince üzerine gittim. "Eee?" "Eee ne?"

"Peki ya sen?" Ya boş midem ya da kızgınlığım özgüvenimi artırdı.

"Peki ya ben?"

"Biriyle seks yapıyor musun?"

Açık bir şokla ağzı açık kaldı ve kekeleydi. "Ne-ne-neden bilmek istiyorsun?"

"Artık kiminle seks yapmadığımı biliyorsun. Bence bu adil."

Cevap vermeden önce gözlerini şahine benzer bir şekilde kıstı. "Kimseyle çıkmıyorum."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Bu bir cevap değil. Sana biriyle çıkıp çıkmadığını sormadım. Biriyle seks yapıp yapmadığını sordum."

"Şu anda değil."

Dudaklarımı büzdüm ve ona ters ters bakmak için elimden geleni yaptım. O da beni taklit ederek karşılık verdi; tek fark, bakışlarının gerçekten sert olmasıydı ve eğer bir gülümsemeyi de bastırmıyor olsaydı oldukça etkili olabilirdi.

En iyi anım değildi ama gözlerimi devirdim ve gerçekten de ofladım. "Peki, cevap verme. Neden sorduğumu bile bilmiyorum."

"Hayır. Kimseyle seks yapmıyorum."

"Oh." Umursamazca omuz silktim ama nedense verdiği yanıt beni neşeyle doldurdu. Sanki çift gökkuşağının altında tek boynuzlu bir at belirmiş ve step dansı yapmaya başlamış gibiydi. Tarafsız bir ifade takınmak için elimden geleni yapmama rağmen, ağzımın isyankâr bir sırıtışa dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Quinn beni ve ifadesine verdiğim tepkiyi inceliyormuş gibi başını yana eğdi. Sonra, "Şimdi sıra sende," dedi.

"Benim sıram mı?"

"Evet. Kaç kişiyle seks yaptın?" Sıra bendeydi:

Şoke olma sırası bendeydi.

Çenem düştü ama birkaç saniye boyunca hiç ses çıkmadı; zihnim durdu ve bir noktada onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Sonunda konuştuğumda sesim gıcirtıya benziyordu. "Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

Güldü ve bana bir adım daha yaklaştı. "Beni ilk seferinde duydun."

"Bu seni ilgilendirmez." Bir adım geri attım. "Hayır mı?"

Bana sordun-"

"Önce sen sordun-"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır, ben yapmadım. Sen gönüllü oldun." "Bana hâlâ Jon'la çıkıp çıkmadığımı *sordun*."

"Ama seks konusunu açan sendin."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra haklı olduğunu fark ettim. Ona ters ters bakarken soruyu düşündüm. Cevap verirsem karşılık verip vermeyeceğini merak ediyordum. Ama cevap vermek istemiyordum, çünkü Jon birlikte olduğum tek erkekti. Bu konuda ne hissedeceğimi, sadece bir cinsel partneri olan yirmi altı yaşında bir kadın olmanın beni ne kadar normal ya da anormal yaptığını bilmiyordum. Ve Quinn'e daha fazla muğlak sataşması için koz vermek istemiyordum.

"Peki." Dudaklarımı çiğnemeye başladım, müdürlerden biri ya da bir ayı saldırısı, bir deprem ya da dev yılanlar tarafından tekrar bölüneceğimizi umarak oyalanıyordum.

Çok uzun süre bekleyince sordu. "Eee?" "Yani, yattın... değil mi?"

"Hayır, soru şuydu: Kaç kişiyle seks yaptınız?"

"Bill Clinton'ın tanımını mı kullanıyoruz?" Gerçi fark etmezdi.

"Hayır, Hillary Clinton'ın seks tanımını."

"Tamam, seks kelimesini söylemeyi kes!" Beni bu konuşmadan kurtaracak bir şey bulmak için odaya göz gezdirdim. Buraya nasıl geldiğimizi bile bilmiyordum.

"Eee?"

"Peki, nasıl olacak bu iş? Ben sana söylersem sen de bana söylemek zorunda kalacak mısın?"

Quinn başını salladı. "Sen sormadığın sürece hayır, bu durumda sana başka bir soru sorabilirim." Gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. Acımasızdı.

"Bir sonraki sorunuz ne olacak?"

"Janie, oyalanmayı bırak ve soruya cevap ver."

"İyi, iyi, bir-ok? Bir kişi ve dürüst olmak gerekirse, bunun ne kadar önemli olduğunu bile bilmiyorum. Bana sorarsanız, toplum bunu çok fazla abartıyor. Sanki üreme sürecini yüceltmek istiyoruz. Byron gibi yazarlar fiziksel yakınlığı inanılmaz, ruhu tüketen, hayatın anlamı, dünyanın sonu gibi bir şey haline getiriyorlar ama öyle değil. Bu..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak boştaki elimi havada salladım. "Başka birinin burnunuzu karıştırması ya da diş ipi kullanması gibi bir şey. Çok fazla koordinasyon ve planlama gerektirir. Örneğin, önceden şu kadar saat içinde düş almadığınız sürece bunu yapamazsınız. Bu zaman aralığının dışında kalırsanız, çizgi roman okumayı veya o anda ne yapıyorsanız onu bırakmanız, düş almanız, kurulanmanız, giyinmeniz falan filan gerekir. Ne zahmet ama. Bence bakterilerin doğru bir fikri var; insanlar ikili fisyon yoluyla üremeli."

Gömleğimle yüzümün aynı kırmızı renkte olduğundan emindim. Kirpiklerimin arasından ona bir kez daha baktım ve az önceki eğlencesinden eser kalmadan beni izlediğini gördüm. İfadesini okuyamıyordum, bu da beni daha da tedirgin ediyordu. Quinn'den tamamen uzaklaştım ve kapıya doğru yürümeye başladım; midemdeki tek düğüm bir milyon kişilik bir düğüm yürüyüşüne dönüşmüştü ve artık ona bakacak halim yoktu.

"Bir telefon bulmam lazım. Geri döneceğim." Not defterimi yüksek bir masanın üzerine bıraktım ve çıkışa doğru ilerledim.

Arkamdan bir adım attığını duydum. "Telefonun nerede?"

Daha hızlı yürüyerek ona el salladım. "Ofiste bıraktım."

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim ki elinin elime dolandığını ve beni döndürdüğünü hissettim. "Janie, onu yanında taşımalısın."

Elimi onunkinden çektim ve yarım adım geri çekildim. "Beni bu konuda arayacak tek kişinin sen olduğunu söylemiştin ve sen ve ben burada birlikte olduğumuza göre onu taşımam için bir neden yok."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Peki hafta sonundan önce telefonu ne zaman açmayı planlıyordun?"

"Almayacaktım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Bu hafta sonunu da birlikte geçireceğimiz anlamına mı geliyor?" Bana doğru bir adım attı. Göz temasını korumak için çenemi kaldırmak zorunda kaldım.

Sözleri üzerine midem bal sarhoşu arılarla dolmuş gibi hissetti; çabayla yutkundum ve açık olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim. "Bildiğim kadarıyla bu hafta sonu çalışmıyoruz. İş saatleri dışında beni neden arama ihtiyacı duyduunuz?"

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı, dişlerini sıkarken çenesi titriyordu. Gözleri yarı kapalı ve deliciydi. Uzun bir süre sonra cebinden cep telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "Al, *arkadaşını* benim telefonumdan arayabilirsin."

Önce ona, sonra telefona, sonra tekrar ona baktım. İsteksizce telefonu elinden aldım. "Teşekkür ederim." Ona sırtımı dönüp Jon'un numarasını çevirmeden önce mırıldandım. Nedense Quinn'in telefonunu kullanarak Jon'u aramak bana yanlış gelmişti. Rahatsızlığı bir kenara ittim ve kendime Jon'la ayrıldığımızı ve Quinn'le iş arkadaşı olduğumuzu hatırlattım. İş arkadaşları birbirlerine telefonlarını ödünç verebilirlerdi. Bu yakışsız bir şey değildi. Normaldi.

Jon'un telefonu dört kez çaldı ve sonra biraz tereddütlü bir şekilde "*Alo?*" diye cevap verdi.

"Merhaba Jon, benim, Janie." Nedenini tam olarak bilmesem de sesimi alçak tutarak Quinn'den birkaç adım uzaklaştım.

"*Hey, numarayı tanıyamadım. Açmam uzun sürdüğü için özür dilerim. Bu gece için her şey hazır mı?*"

"Ben de bu yüzden aradım." Omzumun üzerinden baktım; çevresel görüşümde Quinn'in birkaç metre ötedeki barın yanında durduğunu ve bana baktığını görebiliyordum. "Dinle, bu gece çalışmam gerekiyor, o yüzden gelemeyeceğim. Yarın için yeniden plan yapabilir miyiz?"

"*Oh, tamam. Bu çok kötü...*" Jon'un kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. İç çektiğini duydum. "*Yarın saat kaçta?*"

"Zaten planlarınız var mı? Planlarınızı iptal etmeyin; her zaman
-"

*"Janie, seni görmek istiyorum. Tabii ki, planlarımı iptal edeceğim. Sen gel.
önce."*

Yarısı hayal kırıklığından, yarısı da suçluluk duygusundan boğazımın düğümlendiğini hissettim ve Quinn'den birkaç adım daha uzaklaştım. Sesimi alçak ama yine de fısıltının üzerinde tutmaya dikkat ediyordum. "Jon, böyle şeyler söyleyemezsin."

Quinn'in varlığının farkındaydım ve sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi sessizce, "Geri döneceğim," dediğini duydum. Yanımdan geçip özel locadan çıktı.

"Kimdi o? Yanında biri mi var?" Jon'un tonu biraz değişti, sesi yükseldi. *"Janie, bu gerçekten işle mi ilgili?"*

İç çekme sırası bendeydi. "Jon, iş arkadaşlarımdan biriyle bir saha ziyaretindeyim."

"Erkek bir iş arkadaşı mı?"

"Evet, teknik olarak soracak olursan, burada kelimenin tam anlamıyla düzinelerce erkek iş arkadaşım var." Gözlerimi devirdim.

"Ve hepiniz geç saatlere kadar çalışıyorsunuz? Neredesiniz?"

"Sana bunu söyleyemem; biliyorsun gizlilik anlaşması imzaladım. Sana hiçbir müşterimden bahsedemem." Arkamı döndüm ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm.

"Bu çok saçma. Cuma geceleri kimse geç saate kadar çalışmaz. Seninle ilgilenmeme izin verirsen, ben de-"

"Jon." Umarım sesimdeki uyarıyı duymuştur.

"Ne var biliyor musun? Tamam, tamam. Tamam. Geç saatlere kadar çalışman gerekiyor, anlıyorum." Sesi sinirli ama teslim olmuş gibiydi. *"Yine de seni yarın görmek istiyorum. Dinle, üzgünüm Janie. Özür dilerim. Baştan başlayabilir miyiz? Arkadaşın Steven'la tanışmak istiyorum. Yarın akşam yemeğinde buluşup iyi vakit geçiremez miyiz?"*

Gözlerimi ayırmadan duvardaki bir noktaya baktım, suçluluk duygum hayal kırıklığıma galip gelmişti. "Evet," dedim nefes verirken ve arkamdan bir hareket duyduğumda omzumun üzerinden baktım. Quinn odaya tekrar girdi, bana kısaca bir göz attı ve sonra yiyecek büfesine döndü. "Evet, kulağa hoş geliyor; yarını ayarlamaya çalışacağız. Şimdi Steven'ı arayıp müsait olup olmadığını soracağım. Dinle, gitmem gerek."

"Tamam, ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, para ya da başka bir şey. Yarın görüşürüz."

"Tamam. Hoşça kal Jon."

"*Seni seviyorum, Janie. Bunu sakın unutma.*"

Gözlerimi kapattım, ağzım kaşlarımı çattı. "Yarın görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Steven'ın numarasını cep telefonuma tuşladım ve telefonu açması için sadece bir kez çalmasını bekledim. "*Bay Sullivan?*"

"Hayır, hayır, ben Janie. Dinle, hâlâ şantiyedeyiz ve geç saate kadar çalışmam gerekiyor, yani bu akşam yemek yok." Kelimeler aceleyle çıkmıştı. Quinn elinde iki tabakla önümden geçerek bir masaya yöneldi ve burnuma gelen sosisli sandviç kokusu ağzımı sulandırdı.

"*Oh...*" Steven'ın telefonun diğer ucundaki kâğıtları karıştırdığını duydum. "*Bekle bir dakika, neredesin?*"

"Ben-"

"*Biliyor musun, boş ver onu. Bilmek istemiyorum. Bu gece için sorun değil. Vegas gezisinden sonrası için yeniden plan yaparız.*"

"Onun yerine yarın akşam yemeğinde bir araya gelebilir miyiz?" Gerçekten istemeden de olsa Quinn'in oturup yemeğini yediği yere doğru yürüdüm. Hamburgerinden büyük bir ısırık almasını izledim. Çenesi esnedi, yanaklarındaki ve boynundaki kaslar garip bir şekilde büyüleyiciydi. Ona bakıyor olabiliyordum.

"*Üzgünüm, yapamam bebeğim. Ateşli bir randevum var.*"

Süitin kapısından gelen bir hareket dikkatimi Quinn'den çekti; iki kızın içeri girmesini şaşkın bir ilgiyle izledim, ikisi de orta boylarını gösteren dar tişörtler ve çok kısa şortlar giyiyordu. İkisi de ellerinde çeşitli alkollü içecek bardaklarına benzeyen şeylerle dolu birer tepsi taşıyordu.

"Um-" Kızların varlığıyla dikkatim dağıldı ve Steven'la konuşmama yeniden odaklanmak zorunda kaldım. "Sorun değil. O zaman yeniden planlarız."

"*Tamam, tatlım. Pazartesi günü görüşürüz. Ve Bay Patron'un sizi geç saatlere kadar çalıştırmasına izin vermeyin. Güle güle.*"

Ben cevap veremedim Steven'ın hattı kapandı. Telefonu tutan elimi yanıma bıraktım ve 1. Kız diyeceğim kızlardan birinin bira olduğunu tahmin ettiğim üç büyük bardağı Quinn'e doğru taşımasını, 2. Kız diyeceğim diğer kızın da diğer bardakları tepsilerden bara indirmesini izledim. 1. Kız Quinn'e gülümsedi. Bu gülümsemeyi "külotumu çıkar" gülümsemesi olarak tanıdım. Kız kardeşim June, lisedeyken futbol takımının üyelerine karşı bunu sık sık kullanırdı.

Beni öfkelen­dirmişti.

Şaşırtıcı ve rahatlatıcı bir şekilde, Quinn onun gülümsemesini fark etmemiş gibi görünüyordu. Bunun yerine kısık bir "teşekkürler" dedi ve hemen biralardan birini ağzına götürüp uzun bir yudum aldı. 1 numaralı kız masasında oyalanarak onu izliyordu. Ben de odanın bir köşesine çekilmiş onları izliyordum. 2. kız barın yanında durmuş hepimizi izliyordu.

Kısa bir süre sonra Quinn 1. kızı­dan 2. kıza, sonra da kısaca bana baktı. Koltuğunda kıpırdandı ve onları başından savdı. "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa Jamal'a haber veririm."

Giderken 1. Kız'ın yüzündeki hayal kırıklığı bulutunu kaçırmadım. Kapı kapandığında dudaklarımda beliren küçük gülümsemeyi kendime açıklamakta da biraz güçlük çektim. Yerimde durdum, Quinn'in telefonu hâlâ elimdeydi ve onun yemesini izlemeye devam ettim. Büyük ısı­rıklar alıyordu. Her ısırık aldığı­nda hamburgerin dörtte biri yok oluyordu. Sanırım dört ısırıkta bitirdi.

Düşüncelerimden aniden onun sesiyle sıyrıldım. "Telefon görüşmelerini bitirdin mi?"

Ona göz kırptım ve sonra başımı salladım. "Evet. Evet, tüm aramalar bitti." Başparmağım telefonunun pürüzsüz ekranında gezindi. Masasına doğru yürüdüm ve telefonunu yüzeye yerleştirdim. "İşte telefonun. Kullanmama izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Her zaman." Gözleri bazen kullandığı şekilde üzerimde gezindi: sade, açık bir değerlendirme. Bunu çok sık yapardı ve bu beni her zaman rahatsız, sıcak ve telaşlı hissettirirdi. Çenesini bara doğru kaldırdı. "Ne içtiğinizi bilmiyorum, o yüzden birkaç şey sipariş ettim."

Dikkatimi gösterdiği yere yönelttim ve barın ucunda duran bardakları taradım. "Biz...?" Boğazımı temizledim ve elimle Quinn'in önündeki üç bira bardağını işaret ettim. "Çalışırken içmeli miyiz?"

Quinn sosisli sandviçinden bir ısırık aldı ve omuz silkti. "Şu anda çalışmıyoruz."

"Ama işimiz bitmedi; hâlâ yeni kalabalık kontrol önlemlerini gözden geçirmemiz gerekiyor."

Quinn elini sallayarak sözümü kesti. "Jamal'la konuştum. Turun o kısmı iptal edildi, yani bugünlük işimiz bitti." Quinn bu gerçeği vurgulamak istercesine bardağından uzun bir yudum aldı ve içindekilerin üçte birini daha bitirdi. Bardağı sertçe yere bıraktı ve bana baktı.

"Oh." Gözlerimi kırptım. Şaşkındım ve şaşkın olduğumda, normal bir insan gibi içsel bir diyaloga girmek yerine düşüncelerimi aklıma geldiği gibi söyleme eğilimindeyim. "Yani bu akşam yemeği planlarımı iptal etmeme gerek olmadığı anlamına mı geliyor?"

Quinn'in çenesi gerildi ve ağzı kaşlarını çattı. "Sanırım hayır." Ağzına üç cips koydu ve çiğnerken yüksek bir çıtırtı sesi çıkardı. Çenesi çalışırken gözlerini bana dikmişti ve bakışlarının delici ağırlığı altında artık tanıdık gelen bir endişe hissettim.

"O zaman-" diye boğazımı temizledim, "Jon'u geri aramalı ve hâlâ bir araya gelip gelemeyeceğimizi öğrenmeliyim." Sözcükleri söyledim, ama özellikle bu eylemi gerçekleştirmek istemiyordum. Saatiye bakarak oyalandım.

"Ya da," Quinn yavaşça uzanıp cep telefonunu masadan aldı ve cebine koydu, "burada kalıp benimle konserin tadını çıkarabilirsin."

İri gözlerimi onunkilere diktim. "Konser için mi kalıyorsun?"

Başıyla onayladı.

Kalmamıza izin verilip verilmediğini sormak için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Şu anki durumu düşündüm. Quinn'i düşündüm; rahat ama bir şekilde gergin görünüyordu. Ayrıca o anda ne kadar ürkütücü ve hatta acı verici derecede yakışıklı olduğunu bir kez daha fark ettim. İçime yeni bir farkındalık saplandı ve umutsuzca bir şeyler içmek istedim. Dikkatimi ondan uzaklaştırarak barda duran, parlak sarı bir sıvı ve limon kıvrımlı garnitürle dolu martini bardağına göz attım; ağzı ya tuz ya şeker ya da her ikisinin karışımıyla kaplanmıştı.

Barın önüne geçtim ve bardağı ona doğru kaldırdım. "Nedir bu?"

"Bu bir limon damlası."

Elime aldım ve kokladım. Güzel kokuyordu. "İçinde ne var?"

"Limon suyu, şeker ve votka."

"Votka mı?"

"Kız kardeşim Shelly, tadının limonata gibi olduğunu söylüyor." Quinn birasından büyük bir yudum alıp bitirdi ve sonra tabağının yanındaki ikinci bardağa uzandı.

Votka ve Quinn'i karıştırmayı düşündüm; *Quodka* olurdu, bu da bana gangsterler ve fahişeleri içeren bir tür Bulgar kart oyunu gibi geldi. Limon damlasını tezgâha geri koydum ve bira bardaklarını işaret ettim. "Başka bira var mı?"

"Bunlar bira değil; bira ve viski."

Kaşlarım kendiliğinden kalktı. "Oh."

Seçeneklerimi düşünerek limonlu içkiden bir yudum aldım. Tadı tam olarak limonata gibi değildi ama lezzetliydi. Büfeye doğru ilerledim ve boştaki elimle bir tabak aldım, ama patates cipslerini üst üste yığmaya başlayamadan Quinn'in sesi beni durdurdu.

"Sana çoktan bir tabak hazırladım. Burada, masanın üzerinde."

Yüzümü ona döndüm. Söyleyebildiğim tek şey yine "Oh" oldu.

Boş tabağı yerine koydum, parlak sarı sıvıyla dolu ikinci martini bardağını aldım ve Quinn'in oturduğu yere geçtim. Karşısındaki tabureye kaydım. Hazırladığı tabakta bol ketçaplı ve hardallı iki sosisli sandviç, bir bereket meyvesi ve mükemmel bir porsiyon barbekü patates cipsi vardı.

Tabağa gülümsedim, midem tekrar guruldadı ve iki bardağı da yere koymadan önce limon damlasından bir yudum daha aldım. "Sosisli sandviçlerimi tam da böyle severim."

Ağzı yana eğildi. "Sosisli sandviç hayranısın, değil mi?"

Sosisleri ısıırken başımı salladım. Hâlâ sıcaktı ve çok lezzetliydi. Çiğnemeyi bitirdim ve "Çocukken en sevdiğim akşam yemeği idi. Sanırım annem izin verseydi sosisle beslenirdim."

"Ama izin vermedi mi?"

"Hayır, biz çocukken bile vücut konusunda çok bilinçliydi." İşaret parmağımdaki hardalı yaladım.

Quinn hareketi takip etti ve "Kaç kardeşin var?" diye sorarken gözleri ağzımda kaldı.

"İki kız kardeşim var; ben ortancayım." Bir ısırık daha aldım, ağzımın kenarını yaladım ve nitratin tüm güzelliğini cömert bir limon damlasıyla yıkadım. Alkolün tadını zar zor alabiliyordum. "Peki ya sen?"

"Bir kız kardeş ve..." Quinn ikinci birasından bir yudum aldı.

Devam etmesini bekledim; etmediğinde, "Ve?" diye sordum ve hiç de hanımefendice olmayan bir ısırık aldım.

"Bir de erkek kardeşim var ama birkaç yıl önce öldü."

Çiğnemeyi bıraktım ve dolu ağzımı düşünmeden, "Erm serrie erbert er beerder." dedim.

Quinn yarı gülümsedi. "Neydi o?"

Yemeğimi yuttum, içkimden bir yudum daha aldım ve tekrar, "Çok üzgünüm. Kardeşin için üzgünüm."

Bir süre beni izledikten sonra bakışlarını kaçırdı; birasından büyük bir yudum aldı, ikincisini bitirip üçüncüsüne başladı.

Başım hafiflemeye başlamıştı, büyük olasılıkla boş mideye votka eklenmesinden kaynaklanıyordu, ama bu hissi uzaklaştırmaya ve konuşmamıza odaklanmaya çalıştım. "Çok yakın mıydınız?"

Başını salladı ve boğazını temizledi. Yine de bana bakmadı; yine de hiçbir şey söylemedi. Hiç düşünmeden uzandım ve masanın üzerinde duran elini kendi elimle kapattım. "Bu tamamen berbat." Limonlu içeceğimi bitirdim, boştaki kolumun dirseğini masaya doğru kaldırdım ve çenemi avucumun içine dayadım.

Bakışlarımı karşıladı. Bakışları ciddiye, araştırıyordu. Avucunu el ele tutuşacak şekilde çevirdi ve sessizce onayladı. "Öyle."

Gözlerim açık bir gözetim içinde onun üzerinde gezindi; muhtemelen alkolün de etkisiyle sıcak ve gevşek dudaklı hissediyordum ve bu nedenle hızlı bir şekilde art arda sormadan önce iki kez düşünmedim, "Nasıl biriydi? Senin gibi miydi? Yaşlı mıydı, genç mi?"

"O daha büyüktü. Şey gibi değildi..." Dikkati birleşmiş ellerimize yöneldi ve bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı; mutsuz ifadesini fark ettim ve geri çekilmeye çalıştım ama o elimi daha sıkı kavradı -acı verici bir şekilde değil, sadece sertçe- ve bana ters ters baktı. Tekrar kaçmaya kalkışmayacağımdan emin olmak istercesine elimi çekiştirdi. Tek kelime etmeden yerimden kaydım ve onun yanındakine oturdum. Tabureye yerleştiğimde rahatlamış görünüyordu. "Birbirimize benzemiyorduk," dedi. "Boston'da polis memuruydu." Bacaklarından biri benimkinin arasında olacak şekilde yüzünü bana döndü; ayağı taburenin alt basamağında duruyordu.

Sözlerine odaklanmaya çalıştım ama dünya bulanık görünüyordu. "Onun polis memuru olması ikinizin birbirine benzemediği anlamına mı geliyordu?" İkinci limon damlasından bir yudum aldım, dudaklarımdaki şeker kalıntılarını yaladım.

Gözleri ağızıma kaydı, orada kaldı ve odağını kaybetmiş gibiydi. "Hem evet hem hayır. Onurlu biriydi. Bence her zaman doğru olanı yapmak istediği için polis memuru olmak istedi."

Ona bir kaşımı kaldırdım ve daha önce birkaç kez yaptığına tanık olduğum şekilde başımı öne eğdim. "Hâlâ anlamıyorum; daha açık olmanız gerekecek." "Polis olmadığın için mi onun gibi olmadığını söylüyorsun?" diye sorduğumda çoğunlukla gevelememeyi başarmıştım.

Cevap verirken gözleri dudaklarımdan ayrılmadı. "Hayır. Ben onun gibi değilim çünkü genellikle doğru olanı yapmak istemem."

Ya onun yakınlığı ya da benim bir buçuk kadeh şekerli-tatlı alkolüm, atan kalbimin ısınmasından sorumluydu; sanırım her ikisinden de biraz vardı.

Hava değişmiş ve yavaşlamış gibiydi

-Daha kalın. Az önce önemli bir şey olmuş gibi hissediyordum ama bunu kavrayamayacak kadar sersemlemiştim. Bana bakma şeklinin karnımın alt kısmının hoş bir şekilde ağrmasına ve dolmasına neden olduğunu biliyordum.

Ancak ben bu konuyu daha fazla düşünmeden beni öptü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

AĞZIMI ^{KAPTI}, dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı, sonra başını eğdi ve sanki beni her açıdan tatmak istiyormuş gibi tekrarladı. Aramızda sadece dudaklarımız ve kenetlenmiş ellerimiz vardı. Bu sadece kısa bir süre sürdü ve Quinn elimi bırakıp parmaklarını sırtımın küçük kısmına geçirdi ve beni oturduğum yerden kaldırıp tamamen kendisine doğru çekti. Bacaklarının arasındaydım, yarı ayakta yarı göğsüne yaslanmıştım.

Hiç düşünmeden öne doğru eğildim; ellerim kalktı ve kısmen denge için, kısmen de fırsat doğduğu için gömleğini kavradı. Dudakları sıcak ve teslimiyetçiydi. İlk başta beni nazıkçe, yavaşça, her dokunuşun tadını çıkararak öptü; ama beni kavrayışı güçlüydü, sanki yıkılacakmışım ya da onu itmeye çalışacakmışım gibi beni kendisine bastırıyordu.

Beynim ve bedenim birbirinden kopuktu ve mevcut duruma hemen uygun bir coşkuyla karşılık vermedim, dürüst olmak gerekirse bu bir şans eseri olabilirdi. Öpücüğe hazırlıklı olsaydım ve öpücüğün geleceğini bilseydim, muhtemelen telaşlanırdım, aşırı istekli olur ve yüzünün yarısını ağzıma alırdım.

Ancak, olduğu gibi, küçük, istemsiz bir inilti benden kaçtı. Bunun çok iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü neredeyse anında dilinin nazıkçe ağzıma doğru ilerlediğini hissettim. Dudaklarımı araladım ve düşük bir hırıltıyla karşılık verdi, ağzımı sahiplenirken kolları tamamen etrafımda kayıyordu. Elleri sırtımdan yukarı doğru hareket etti ve saçlarımı karıştırdı; topuzumu bükerek çıkardı ve her yöne serseri bukleler gönderdi. Saçımın bir kısmını elinin etrafına doladı ve ağzımı keşfederken beni yerinde tuttu. Öpüşme açılığa dönüştü ve aramızda sıkışıp kalan ellerim sadece gömleğinin önünü kavrayabildi.

Tepkilerim tamamen medulla oblongata temelliydi. Quinn'in hislerine - ellerine, kollarına, ağzına, göğsüne- o kadar dalmıştım ki arkamdan kapının açıldığını duymadım ve Quinn'in neden aniden sertleştiğini ve sonra ağzını benimkinden çektiğini anlamadım. Elini saçlarımdan ayırıp konuştuğunu duyduğumda gözlerim hâlâ kapalıydı, çenem hâlâ yukarı doğru eğikti ve dudaklarım hâlâ ayrıktı.

"Ne oldu?" Sesi kızgın geliyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ne demek istediğini anlamamıştım, ilk başta bu sözleri benim için söylediğine inanmıştım. Bana değil de omzumun üzerinden baktığını fark edene kadar zihnimin devreye girmesine izin vermedim. Bu sefer arkamdaki sesi tanıdım.

"Özür dilerim, bir şey yok. Kahretsin. İstedğini sanmıştık, neyse boş ver." Jamal kutudan çıkarken kapının kapandığını duydum.

O anda gözlüklerimin yamuk olduğunu fark ettim. Quinn'in yüzüne bakmaya çalıştım ama gözlük çerçeveleri görüşümü engelliyor, her yöne doğru siyah, boynuz çerçeveli çizgiler çiziyordu. Quinn'in kolları hâlâ beni sözde bir mengeneye sarıyordu ve vücudunun sert düzlemlerine bastırılmanın tadını çıkarmak için kendime altıya kadar süre verdim. Altıya ulaştığımda on ikiye kadar saymaya devam ettim.

Quinn hiç hareket etmedi; o kadar hareketsizdi ki nefesini tutuyor olabileceğini düşündüm. Gözlüklerimi olabildiğince zarif bir şekilde yeniden ayarlayarak hafifçe göğsüne bastırdım. Kavrayışını gevşetti ama ben doğrulurken ellerini belimde tutmaya devam etti. Bakışlarının yüzüne kaymasına izin verdim ve kirpiklerimin arasından ifadesini okumaya çalıştım.

Gözleri karanlıktı, okunmuyordu ve yarı kapalıydı, beni izliyordu; ve ağzı daha önceki öpüşmemizden dolayı kırmızımsı ve karışıktı. Bacaklarımın üzerinde sallanıyordum ve ayağa kalkarken başarısız bir şekilde dengemi sağlamaya çalıştım; elleri üzerimde olmasa muhtemelen geriye doğru düşecektim. Dudaklarını yaladı. Bir iniltiyi daha bastırmak zorunda kaldım. Gözlerimi tekrar kapattım ve çenemi göğsüme doğru eğdim.

Göz kapaklarımın sağladığı karanlık sığınak, dikkatimi çekmek için düelloya tutuşan ev partisindeki kargaşayı ve akşam yemeğindeki şüpheleri ayıklamak için ortak bir çaba göstermeme izin vermeliydi; ancak Quinn'in devam eden yakınlığı, ortama kıvrılmış ellerinin ağırlığı ve parmaklarımın altındaki göğsü, bir kez daha yüksek beyin fonksiyonlarımı uzaklaştırıyordu.

Beynimin içinde bir düşünce dört nala dönüp duruyordu: *Bunun az önce olduğuna inanamıyorum.*

Sonunda bu düşünceye başka bir düşünce eşlik etti: *Bunun tekrar olmasını nasıl sağlayabilirim?*

Dengemden emin olduktan sonra gözlerimi açtım ve isteksizce kaldırdım ama ancak boynuna kadar gidebildim. Quinn'in ellerinin kısa süreliğine gerildiğini ve sonra yanlarına düştüğünü hissettim. Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha attı; parmaklarını saçlarının arasından geçirerek küçük

Dağınık düzensizliğin sivri uçları. Quinn onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini kalçalarına koydu.

"Böyle bir şey olmamalıydı" dedi.

Ayılıcı sözleri anında etkisini gösterdi; vücuduma yayılan alkol ve Quinn kaynaklı tropik hava sistemi kutupsal bir fırtınayla örtüldü. Şaşırtıcı bir beceri ve hızla, baş edilemez hale gelmeden önce kendimi nişastalı hayal kırıklığı duygularımdan uzaklaştırmayı başardım: *kutu kilitli, ışık kapalı, dolap kapalı*. Gözlerim havaya kalktı ve kısa bir süre onunkilerle buluştu; omzunun üzerinden baktım.

"Üç tane çimento karıştırıcınız vardı." Sesim biraz soluksuz çıkıyordu, bu yüzden yutkundum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sözcük akışımı sabitlemeyi umdum. "Alkol bir depresandır ve depresanlar beyindeki birincil inhibitör nörotransmitter olan GABA adlı bir kimyasalı hedef alır. Ayrıca içkinin, içmeye başladığınızda artan heyecanı açıkladığına inanılan, uyarılmadan sorumlu nörotransmitter olan norepinefrin seviyelerini artırdığı da bulunmuştur. Norepinefrin birçok uyarıcının kimyasal hedefidir, bu da alkolün sadece bir depresandan daha fazlası olduğunu düşündürmektedir. Yüksek norepinefrin seviyeleri dürtüselliği artırır ve bu da muhtemelen sisteminize alkol girmeden yapmayacağınız zevk arayışı davranışlarına yol açar."

Dudağımı çiğnedim; çok mantıklı açıklamam konusunda çelişkiye düşmüştüm. Öpücüğü alkolün neden olduğu delilikle açıklamak kafamı daha iyi hissettirdi, sanki dünya kendi ekseninde düzelmiş ve devredilemez gerçekler hala varmış gibi. Aynı zamanda Noel Baba'nın bir efsane olduğunu ya da Süpermen'in gerçekte var olmadığını öğrendiğinizde olduğu gibi kalbimin artı tüm kızsı parçalarımın kötü hissetmesine neden oldu.

Alkolün suçluluğu hakkındaki konuşmam boyunca Quinn dalgın dalgın beni izlemişti ve konuşmamı bitirdiğimde sesli bir şekilde iç çekti. "Az önce olanların alkolle hiçbir ilgisi yok."

Vazgeçilemez gerçeklere tutunmaya karar verdim. Devredilemez gerçeklere sarılırsanız hayal kırıklığına uğramazsınız. "Bundan emin olamazsın." Ondan uzaklaştım, gömleğimin eteğini çekiştirdim ve özellikle bu konuşmayı yapmak istemediğim için not defterimi aradım. "Dürtüsellik kontrolümüz, sistemimize alkolün girmesi nedeniyle hâlâ tehlikede." Yerde saç kravatımı aradım.

"Beni bu yüzden mi öptün? Dürtüsellik kontrolün tehlikede olduğu için mi?" Saç bağıni aramaktan vazgeçip atılmış not defterimin ve portföy çantamın bulunduğu masaya doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onları elime aldım.

"Mantık, hem benim hem de sizin katılımınızın büyük ölçüde alkollü içecek tüketiminden kaynaklandığını gösteriyor." Gözlerimi ayırmadan saatime baktım ve kapıya yöneldim. Gitmem ve o gün ve akşamki olayları gözden geçirmem gerekiyordu. Soğukkanlı kabadayılığımı rağmen, konuşmamız uzadıkça kendimi pek de dengeli ve istikrarlı hissetmiyordum.

Çıkışa varmadan önce önüme geçti, kaçışımı durdurdu ve ellerini kaldırdı, böylece bir adım geri atmak zorunda kaldım. "Bir konuda açık olayım: Seni öptüm çünkü istedim. Seni haftalar önce Fairbanks Binası'nın lobisinde ilk gördüğümünden beri öpmeyi düşünüyordum."

Onun bu açıklaması, eğer öyle denebilirse, beni tamamen şaşırttı ve bu nedenle boğazımdan küçük, şaşkın bir ses çıktı. Üst kattaki beynim ve alt kattaki beynim bir risk oyununa girişmişlerdi ve zar atma sırası alt kattaydı.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğimden ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ve derin bir nefes alıp yavaşça bırakarak bakışlarıyla buluştum. Yüzündeki hafif temkinli ifade midemi bulandırdı; gözleri benimkileri arıyor gibiydi.

Boğazımı temizledim. "Az önce bunun olmaması gerektiğini söyledin."

Bir an tereddüt etti, sanki bir satranç hamlesini düşünüyormuş gibi, gözleri hâlâ temkinliydi. "Bu olmamalıydı."

Başımı yana eğdim, onun tavırlarını almaya başladığımın çok açık olduğu gerçeğini görmezden geldim ve ona meydan okudum. "Peki sence içki içmemiş olsaydık da böyle bir şey olur muydu?"

Sesli bir nefes daha aldı; göğsünün genişlediğini ve bakışlarının ağızıma düştüğünü izledim. "Eninde sonunda."

Ona iki kez göz kırptım. "I..." Tek kelime daha edemedim. Kuzey aşağıdaydı ve güney yukarıdaydı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve kelimelerini zar zor seçebildiğim şekilde mırıldandı. "Bu konuda fazla deneyimim yok." Yüz hatları ciddi ve temkinliydi.

"Neyle?" Ağızımdan kaçırdım.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum." Yutkundu ve ekledi, "Yemeğe çıkıyoruz."

"I..." Doğu batıdaydı ve batı da Andromeda Galaksisi'nde bir yerdeydi. "Beni yemeğe çıkarmak ister misin?" Bu bir çeşit hataydı. Gözlerim şaşkınlık ve inançsızlıkla açılmıştı. Ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimenin tamamen küçük düşmeme neden olacağından emindim; ama ceza oburu olduğum için yine de söyledim ve sesim son kelimede çatladı. "Randevu gibi mi?"

Gülümsemedi; eğlenmiş görünmüyordu; sadece başını salladı ve "Randevu gibi" diye tekrarladı.

Belirsiz bir süre ona baktım, sözünü geri almasını ya da etkinlik tarihinden değil kurutulmuş ve şekerlenmiş yiyecek *tarihinden* bahsettiğini açıklamasını ya da birinin beni bu tuhaf dik evrenden uyandırmasını bekledim. Sonunda yaklaşık on desibel yüksek sesle "EVET!" dedim.

Aslında bağırdım. Evet kelimesini bağırdım.

Quinn nefesini bıraktı. "Güzel."

"EVET, SENİNLE BİR RANDEVUYA ÇIKACAĞIM QUINN SULLIVAN, AKŞAM YEMEĞİ YIYECEĞİMİZ BİR YERE." Duramadım Bağırılan kelimeler. Beden dışı bir deneyim yaşıyordum, bu da nedense cümlemi bağırarak söylememe neden oldu.

Hafifçe güldü. "Güzel! Bunu duyduğuma sevindim."

Başımı salladım, sesimi kontrol edebildiğimden emin olana kadar konuşmadım. "Tamam o zaman. Bu kadar." Bu gibi durumlarda uygun protokolün ne olduğundan pek emin olmadığım için elimi sıkması için uzattım.

Uzattığım eli inceledi ve sıkmak yerine beni öne doğru çekerek kendi elinin içine aldı. Eğildi ve beni tekrar öptü, bu sefer sadece dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sonra doğruldu. Bu küçük ama büyüleyici öpücük ayak parmaklarımdan kıvrılmasına, omurgamın titremesine ve kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu. O geri çekilirken içgüdüsel olarak öne doğru sallandım.

Yedi yüz otuz birinci kez kızardım. "Gitmeliyim." "Konser için kalmak istemiyor musun?"

"Oh." Konseri tamamen unutmuştum.

Defterimi elimden aldı ve resimli pencereye doğru işaret etti. "İlk perde birazdan başlayacak."

Tereddüt ettim.

"Yemeğimizi bitirelim; sonra konseri izleriz. Ne zaman istersen gidebiliriz."

Odaya şöyle bir göz attım. Son derece kısa bir süre içinde çok şey olmuştu; olaylar analiz edilmeyi hak ediyordu.

Quinn, parmaklarımızı birbirine doladığı elimi çekiştirerek bakışlarıyla buluşmamı sağladı; gözleri sıcak ve korumasızdı, hatta ısıtılıyordu. "Söz veriyorum: maymunluk yapmak yok ve dürtüsellik kontrolünden ödün vermek yok..." Artık alametifarıkası haline gelen seksi, dolambaçlı gülümsemesi bana doğru parladı ve ardından ekledi: "Sen istemedikçe."

Sırıışının ısıtılı yoğunluğu karşısında dilsiz kalarak sadece başımı sallayabildim ve onun seçtiği yönde dümen kırmama izin verdim.

SÖZÜMÜ TUTTU, maymun işi yoktu. İkimiz de fazladan alkollü içecek tüketmemize rağmen, ikimiz de sık sık kısa dokunuşların ötesinde herhangi bir fiziksel yakınlık başlatmadık. Quinn zaman zaman saçlarımı omuzlarımdan veya yüzümden uzaklaştırıyor ve kolunu koltuğumun arkasına koyuyordu.

Bir konsere aktif olarak katılmak yerine onu dinlemek garip hissettirdi; şarkı söylemedik, dans etmedik ya da alkışlamadık. Aslında, çoğu zaman konuştuk; bir stereo sistemindeki fon müziği de olabilirdi. Bir noktada, müziği tamamen görmezden geldik ve kırk beş dakikamızı benim iyi-kötü-aptal-tembel felsefemi tartışarak geçirdik.

Quinn'in inancına göre, eğer iyi ve kötüyü dahil edersem, zeki ve motivasyonu da eklemem gerekirdi. Ben de aptallığın yokluğunun zeka anlamına geldiğini, ancak kötülüğün yokluğunun iyi anlamına gelmediğini söyledim.

Beni ikinci kez esnerken yakaladığında, beni eve götürme zamanının geldiğine karar verdi. Aşağıya indiğimizde bizi siyah bir Mercedes karşıladı; şaşkınlığıma rağmen bizi tanıdık bir yüz karşıladı.

Bu Vincent'tı; Jon'un dairesinden eşyalarımı taşımama yardım eden ve en kötü günümde beni Elizabeth'in dairesine götüren limuzin şoförü Vincent. Önce gözlerime inanmadım ama sonra kapıyı açarken bana göz kırptı. Ona sadece aptal aptal bakabildim.

Quinn ve ben araba yolculuğunun ilk yarısını ayrı bir sessizlik içinde, uzun deri koltuğun iki ucunda oturarak geçirdik. Beynim ağrıyordu. Yorulmuştu tutmaya çalışmaktan ile çok çok değişiklik ve ölçmekten

tepkilerimin uygunluğu. Yine de son birkaç saati gözden geçirmeye çalıştım. Vincent'ın başının arkasına baktım ve bir iki kez dikiz aynasında gözüme takıldı. Bir noktada Quinn'e haftalar önce beni eve götüren limuzini ayarlayıp ayarlamadığını ya da Vincent'ın bu geceki varlığının sadece bir tesadüf olup olmadığını sormam gerekecekti.

Bir ışıktta Quinn kemerimi çözerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bakışlarıyla karşılaştım, gözlerinin berrak mavisi karanlık arabada opalesan gibi görünüyordu; beni sessizce bankın ortasına çekti. Kollarını bana doladı, sırtımı göğsüne yasladı ve ortadaki tokayı etrafıma bağladı. Kendimi sıcak ve güvende hissediyordum, bu da paradoksal olarak ürpermeme ve kalbimin endişeyle çarpmasına neden oluyordu.

Binamın önüne geldiğimizde şoför Vincent kapıyı açtı ve elini uzattı. İnerken önce yukarı, sonra aşağı gülümsedim. "Seni tekrar görmek güzel."

"Seni de öyle. Çok güzel görünüyorsun." Kahverengi gözleri sokak lambasının altında parıldadı; parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve tıpkı daha önce yaptığı gibi onlara bir öpücük kondurdu.

Quinn arkamdaki arabadan kalktı ve ben de şoförle konuşmaya devam etmek için dönerek ilerledim. "Peki karın nasıl? Torunlarınız?"

"Ah, günler uzun ama yıllar kısa." Başını salladı ve gökyüzüne baktı.

Quinn ondan bana baktı, sonra tekrar geri döndü. Bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Vincent'a veda ettim ve Quinn elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni binamın merdivenlerine doğru yönlendirdi. Kapımın önünde durduk ve portföy kutusundan anahtarlarımı çıkardım.

"Vincent'ı nereden tanıyorsun?" Quinn'in ellerinden biri cebindeydi; diğeri çenesindeki bir günlük kirli sakalı kaşıyordu.

"Ben de sana bunu soracaktım." Ön kapının anahtarını diğelerinden ayırırken durakladım. "İşten çıkarıldığım gün beni eve götüren limuzini Vincent kullanıyordu."

Quinn'in gözleri bulutlandı, sonra ani bir anlayışla kaşları kalktı. Benden uzaklaşıp binamın kapısına doğru baktı.

"O gün arabayı sen mi ayarladın?" diye sormadan önce ona şüpheyile baktım.

Tereddüt etti, sonra başını salladı ama hâlâ göz teması kurmuyordu. "Evet." "Bunu neden yaptın?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "Üzgün görünüyordun." İç çekti. "Beni tanıımıyordun bile."

"Ama tanımak istedim." Karşı çıktı, yaklaştı, elini kaldırdı ve bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Çabayla yutkundum ve göğsümde çılgınca bir sıcaklık kıvranırken göz temasını sürdürmek için çenemi kaldırdım. "O zaman neden benimle konuşmadın?"

-Bana çıkma mı teklif edeceksin?"

Quinn'in gözleri kısıldı ve beni süzdü; "Ben kimseyle çıkmam" derken özellikle şahin gibi görünüyordu.

Ona kaşlarımı çattım ama cevabını değerlendiremeden eğildi ve beni o gece üçüncü kez öptü. Bu seferki farklıydı; ilk öpüşmemizdeki yavaş, tatlılığın tadını çıkaran ve kesinlikle son öpüşmemizdeki gibi hızlı bir dudak okşayışı değildi. Bu seferki aç, ani ve talepkârdı.

Elini saçlarımda dolaştırdı ve beni binanın kapısına doğru iterek olduğum yere hapsetti. Bu öyle bir öpücüktü ki tüm tutarlı düşünceleri yok ediyordu; kana susamış bir kurdun tavşanı kovalaması gibi. Vücudum, mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde karşılık verdi, sırtım kamburlaştı, her santimimi onun gergin formuna bastırmak istedim, karnımın alt kısmındaki acı verici ağır uzuvlarımın etrafında dolanıyordu.

Başladığı gibi aniden bitti; alt dudağımı ısırarak ve gözlerimin içine bakabilmek için gözlerimi açmamı bekleyerek bitirdi. Cebime bir şey sıkıştırdığını hissettim.

Neredeyse belli belirsiz gülümsedi. "Jamal'a cep telefonunu ofisten aldırđım. Yarın seni arayacağım, böylece akşam yemeği için ayarlamalar yapabiliriz." Cevap vermek için ağzımı açtım ama hızlı bir öpücükle beni durdurdu. Quinn anahtarlarımı elimden aldı ve kapıyı açtı; kapıyı itti ve anahtarlarımı avucuma koyarak beni içeri yönlendirdi.

Mekanik bir şekilde itaat ettim, basamaklarda duraklayıp kapının hemen dışında bekleyen ona baktım. Hâlâ o gizli, sessiz haliyle sırtıyordu. Sonra döndü ve gitti.

Elizabeth'in dairesine ^{girdiğimde} kendimi zombi gibi hissediyordum. Beyne ihtiyacım vardı. Quinn Sullivan rollercoaster'ı beni tamamen bitkin düşürmüştü. Yine de, uyumak yerine, tek yapmak istediğim oturup

ve olan biten her şeyi takıntı haline getirdim. Bu takıntı arzusunu benimsedim çünkü bunun normal insanların yaptığı şey olduğunu biliyordum.

Elizabeth halı kaplı zeminde uzanmış, bacaklarını duvara dayamış mükemmel bir Viparita Karani yoga pozu veriyordu. Oldukça uzun bir kabloyla stereo sistemine bağlı olan büyük boy kulaklıklardan müzik dinliyordu.

Elizabeth'in etkileyici derecede tuhaf bir plak koleksiyonu vardı ve sık sık yere yayılıp yoga pozları verirken, örgü örerken ya da tıp dergileri okurken plak dinleyerek rahatlardı. Erkek gruplarını çok severdi ve New Kids on the Block'tan başlayarak koleksiyonunun büyük bir kısmını plaklardan oluştururdu. Girişteki hareketimi fark etmiş olmalı ki sadece başını çevirdi ve bana tuhaf bir gülümseme verdi. Bacaklarını duvardan aşağı indirdi, dik oturdu ve kulaklığını çıkardı. Gözleri açık bir değerlendirmeyeyle üzerimde gezindi.

Elizabeth kaşlarını çatı. "Az önce Jon'la birlikte miydin?"

Başımı salladım ve sonra sersemlemiş bir halde kanepeye oturdum. Dekoratif bir yastık alıp karnıma bastırdım. "Hayır, Quinn'le birlikteydim."

Ayağa fırladı ve koltukta yanıma oturdu; kulaklıklarından gelen One Direction albümünün hafif sesini duyabiliyordum. "Aman Tanrım. Ne oldu? Bu iş için miydi? Siz neredeydiniz?"

Yüzüm ellerime düştü ve başımı salladım. "Elizabeth, bir daha hastanede eş zamanlı vardiyalara girmene izin yok."

Çarşamba günü Smith's'te ona rastladığımı anlatarak başladım ve Quinn'in bana Club Outrageous'taki sözde kız-uyuşturucu satıcısı hakkında verdiği muğlak tutuklama ayrıntılarını da ekledim.

Perşembe günü tatsız görüşmemizi ve artık bir cep telefonu taşıma zorunluluğu içinde olduğumu anlattım.

Günümüzün çok kısa bir versiyonu, eğitim seansımız ve ardından her şeyin sakinlikten çılgınlığa dönüştüğü sonraki bölümle bitirdim.

Ona seks sohbetinden bahsettiğimde omzuma vurdu ve "Yapmadın!" dedi.

Ona öpücükten bahsettiğimde nefesi kesildi, gözleri büyüdü ve ağzını kapattı.

Bana çıkma teklif ettiğini söylediğimde ise koltukta bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. "Kim söyledi? Ben aradım! Bu doğru, uh huh!"

Konserin çoğunu atlardım ve ona Vincent'tan ve Quinn'in limuzinin ayarlanmasındaki rolüyle ilgili öğrendiklerimden bahsettiğimde

Kaşlarını çattı, gözlerini kırıştırdı ve "Sanırım biraz fazla ileri gitmesi hoş bir davranıştı" dedi.

Sonra ona akşamki son yorumundan bahsettim.

Tarih.

Kaşları daha da çatıldı ve koltuğa yaslandı. ve kollarını kavuşturdu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra içini çekti. "Biliyor musun, ben de onun hakkında böyle bir tahminde bulunmuştum."

Kaş çatma sırası bendeydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazı erkekler erkek arkadaş için uygun değildir."

"Peki, o zaman ne tür bir malzeme onlar? Süet mi?"

Kaşlarından biri kalkarken ağzının köşesi kasıldı; bana bilmiş bir bakış attı. Sorun şu ki, neyi bilmediğimi bilmiyordum. Başımı ona doğru salladım. "Ne? Bu bakış ne için? Neyi bilmiyorum?"

"O bir Wendell."

Bir Wendell.

"Wendell nedir?"

Elizabeth hemen ekledi, "O ateşli bir oyuncu, bir Wendell, çıkmayacağın biri."

"Bir Wendell ile ne yapmam gerekiyor?"

Beni omzumdan itti. "Janie! Bir Wendell ile akıllara durgunluk veren bir seks yaparsın! Onunla sevişirsin ve orgazm cennetinde saatlerce onun sert vücudundan, her bir harika deliğinden ve zevk veren uzantılarından faydalanırsın, ta ki ondan bıkana kadar."

Kızardım ve ellerime baktım. "Düşünmüyorum, yani düşünmüyorum-"

"Evet, doğru. Düşünme. Sadece kendini iyi vakit geçirmeye bırak."

Elimi kendi eliyle kapattı ve ben bakışlarıyla buluşana kadar okşadı. "Bunu hak ediyorsun. Benden sonra tekrar et: *Ben, Janie Morris, Sör McHotpants ile muhteşem bir orgazm terapisini hak ediyorum.*"

Gözlerim büyüdü ve cesurca bir nefes aldım. "Bu delilik."

Elizabeth'in gözleri kısıldı. "Söyle!"

Başımı salladım. "Söyleyemem! Söyleyemem!"

"Sadece söylemekle kalmayacaksın, bunu sık sık yapacaksın!"

Kendime rağmen güldüm. "Bir erkek fahişeyle yakın ilişki kurmamı istiyorsun."

"Sözde erkek-fahişe. Ve evet, istiyorum." Yüzü ciddileşti. "Sen sadece Jon'la birlikte oldun ve..." Öfkelendi. "Yatak odası konusunda o kadar da iyi olmadığını biliyorum."

"Bunu hiç söylemedim."

"Söylemene hiç gerek yoktu. Hiçbir şey söylememiş olman çok şey anlatıyordu."

Dudağımı ısırdım. Gerçek şu ki Jon'un yatak odası konusunda iyi olduğunu düşünüyordum. Sadece iyi. O... sadece... iyiydi. İyi olmanın nesi yanıltı ki?

"Janie, seks harika olabilir. *Gerçekten* harika, eğlenceli ve şaşırtıcı olabilir. McHotpants ile olan bu şey harika bir şey olabilir. Bu, erkeklerin yanında daha rahat olmana ve seksin ve fiziksel yakınlığın gerçekten iyi olduğunda nasıl olabileceğini deneyimlemene yardımcı olabilir. Wendell, Quinn niyetleri konusunda sana karşı dürüst davranıyor. Ondan sıkıldığınızda, duyguları hakkında endişelenmenize gerek yok; bu ne kadar harika? O zaman, Wendell olmayan ve senden hoşlanan biriyle tanıştığında, yatak odasında kendine nasıl hükmedeceğini bileceksin."

Başımı salladım. "O kişi olabileceğimi sanmıyorum. Beni önemseydiğini ve benimle birlikte olmak istediğini bilmeden biriyle seks yapabileceğimi sanmıyorum... daha fazlası olmadan. Kulağa Viktorya dönemi gibi geldiğini biliyorum ama eğer yanında bir şey yoksa harika bir seks istemiyorum."

"Aşk mı?" Elizabeth alaycı bir ses tonuyla yanıtladı.

Dudaklarımı yana doğru büktüm. "Karşılıklı ilgi, saygı, şefkat ve bağlılık ve evet, umarım bunların hepsi bir tür aşka dönüşür."

Gerçek şu ki o kişi olmak, bir ilişkinin fiziksel yönüne duygusal bağlılık ve tutarlılıktan daha fazla değer verebilen kişi olmak beni korkutuyordu. Bunun evcilleşmemiş ve öngörülemez doğası beni korkutuyordu. Bu bana annemi, onun geçici seks partnerleri uğruna ailesini endişe verici bir sıklıkta nasıl terk ettiğini hatırlatıyordu. O kadınla hiçbir zaman ortak bir yanımın olmaması benim için önemliydi. Ve eğer bu hiç partnerim olmayacağı anlamına geliyorsa ya da hayatımın geri kalanını güvenilir ve güvenilir olsa da durağan, tutkusuz bir ilişki içinde geçireceksem, o zaman bununla gerçekten iyiydim.

Öfkelendi. "Tüm bunları bir köpek ya da kediyle de yaşayabilirsin. Bunları söylüyorsun ve böyle düşünüyorsun çünkü hiç harika seks yapmadın."

Onun hoşnutsuz kaşlarını çatmasına güldüm. "O zaman, oh iyi; sanırım hiçbir zaman harika seks yapamayacağım."

Tekrar ofladı ve sonra sarılmak için beni kendine çekti. "Seni seviyorum Janie ve sana harika bir seks yaşatabilirim ama kızlardan hoşlanmıyorum."

Gömleğinin içine gülümsedim. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Geri çekildi ve beni kol mesafesinde tuttu, yüzü ve ses tonu ciddiye. "Eğer ateşli Wendell seksi istemiyorsan, o zaman sana söylemeliyim ki, bu adama karşı dikkatli olmalısın. Biriyle çıkmadığını söylerken sana karşı dürüst davranıyor. Ona inanmalısın."

Başımı salladım ve hissettiğim üzüntüye ihanet etmemeye çalıştım. "İnanıyorum. Ona inanıyorum."

Birkaç dakika beni izledi, düşündü. "Randevu yok yorumundan sonra ne dedi?"

Yutkundum, parmaklarım kendiliğinden dudaklarıma doğru kayd. "Sonra da beni öperek öldürdü."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cumartesi öğleden sonra kız kardeşimin e-postasına büyük bir ertelemeden

sonra nihayet adresinden yanıt verdim.

Dokuz buçuğa kadar uyudum, sonra yirmi dakika daha şilteye uzanıp Quinn Sullivan'ın sihir ve gizem dolu dudaklarını düşündüm. Garip bir hevesle Michigan Gölü boyunca koşmaya karar verdim. Hava hala güzeldi, özellikle de Eylül sonu için ve rüzgar aydınlatıcı hissettiriyordu. Millennium Park, Akvaryum, Doğa Tarihi Müzesi gibi manzaralarla dikkatimi dağıttım ve şehrim üzerine düşündüm.

Chicago'da gerçekten özel bir şeyler var.

Chicago, büyük ABD şehirlerinin meşhur ortanca çocuğudur. Bazıları bu benzetmeyi sadece Şikago'nun ülkenin ortasındaki coğrafi konumuna atıfta bulunarak düşünebilir. Ancak bu benzetme çok yönlüdür; çoğu ortanca çocuk gibi ve özenle hazırlanmış kitap ayraçları arasındaki kitaplar gibi Chicago da bazen kolayca gözden kaçabilir. Zeki ve özgündür, ancak iyi ya da kötü her zaman büyük ve küçük kardeşleri New York ve Los Angeles ile karşılaştırılır. New York'un daha az şöhretli ama daha zeki kardeşi; Los Angeles'ın daha az gösterişli ama çok daha samimi kardeşi.

Nefes kesici ve güzeldir ama yine de bir şekilde popüler bilincin kör noktasında yakalanmıştır.

Chicago'nun şöhretin zahmetli ve genellikle işlevsiz ilgi odağından uzak durmayı tercih edip etmediğini hep merak etmişimdir. Şöhretli ve gösterişli şehirlerin başına bela olan dikkatleri üzerine çekmeden akıllı, samimi ve nefes kesici olmaktan memnun olduğunu varsayıyorum.

Dönüş yolunda Starbucks'tan kahve aldım ve Quinn Sullivan'ı takıntı haline getirmeye devam ettim. Sonunda Utrecht Art Supply'ın önünde durdum ve vitrin alışverişimi tamamladım. Eve geldiğimde Elizabeth'i mutfak temizlerken buldum. Biraz hayal kırıklığına uğramış hissettim; tam da bu işle uğraşarak zamanımı ertelemeyi planlıyordum. Bunun yerine duş aldım ve tıraş edilebilecek her şeyi tıraş ettim. Kaşlarımı aldım, sonra da kendime pedikür yaptırmaya karar verdim.

Kanepeye oturup ayağımı sehpanın üzerine koyduğumda Elizabeth bana şüpheyle baktı. Sivri bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım.

Bir süre gergin bir sessizlikten sonra, "Peki, yapmak istemediğin ne yapman gerekiyor?" diye sordu.

Beni bu kadar iyi tanımasından hem hoşlanarak hem de hoşlanmayarak oflayıp pufladım ve itiraf ettim. "Jem bana bir e-posta gönderdi."

"Jem mi?" Elizabeth şaşkınlığını bastıramadı. "Ne zaman?"

"Perşembe günü."

"Ne istiyormuş?"

Oje çıkarıcının kapağını açtım ve bir pamuğa bol miktarda sürdüm. "Ziyaret etmek istiyor."

"Kimi?"

"Sanırım beni. Beni görmek istediğini söyledi."

Başını iki yana salladı. "Bu çok garip. Senden hoşlanmıyor bile."

Omuz silktim. "Biliyorum."

Bu doğrudu. Öz kardeşim benden hoşlanmıyordu. Anlaşamadığımızdan değil; Jem kimseden *hoşlanmıyor* gibi görünüyordu. Bazen insanlardan hoşlanıyormuş gibi davranırdı ama sadece onlardan istediği şeyi elde etmek için gerekli olduğu sürece. Onun bir sosyopat olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu hissediyordum.

Aniden oje çıkarıcının kapağını yerine taktım ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Üzerimdeki endişeli yara bandını söküp atmam ve lanet olası e-postasına cevap vermem gerekiyordu. Cevap verdim:

Jem, önümüzdeki hafta boyunca şehirdeyim ama sonraki haftanın bir bölümünde bir iş gezisi için olmayacağım. Ne zaman gelmeyi planlıyorsun? Ne kadar kalacaksın? Buradayken özellikle görmek ya da yapmak istediğin bir şey var mı? Müsait olduğunuzda detayları bana bildirin. Yakında görüşmek üzere, Janie

Yeterince iyi niyetli görünüyordu ama bunun onu çok kızdıracağından emindim. Bir başkasını doğrudan etkilese bile planlarını anlatmaktan hoşlanmazdı.

Bu konu şimdilik kapandı ve Jon'a akşam yemeği için e-posta göndermeye karar verdim. Steven gelemeyecek olsa da, Jon'la yaptığım akşam yemeği anlaşmasına sadık kalmak zorunda hissediyordum, özellikle de iki kez üst üste iptal ettikten sonra. E-postayı yazmaya başladığım sırada yakınımıdaki bir şey çalmaya başladı.

Yazmayı bıraktım ve şaşkınlıkla Elizabeth'e baktım. "O da ne? Dondurma kamyonuna benziyor."

Elizabeth bulaşık makinesini doldurmaya ara verdi, elinde damlayan bir tabak tutuyordu. "Aslında cep telefonuna benziyor. Bu senin yeni telefonun mu?"

Telefonu hatırlayarak başladım ve lanet olası şeyi bulmak için oturma odasını karıştırmaya başladım. Bir ara çalmayı kesti ama saniyeler sonra tekrar çalmaya başladı. Küfrediyordum ve lanetli aleti bulduğumda tek heceli, dört harfli bir kelimenin ortasındaydım.

Nefes nefese cevap verdim. "Evet!

Alo?" "Hey."

Dışarıdan vücudum kaskatı kesildi; içimden kemiklerim eridi. "Oh, hi-hi-hello! Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?" Quinn'in sesi gülümsüyor gibiydi. Onun gülümsediği bir görüntü bilincimde parladı ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"İyiyim. Bu, uh-" Elizabeth'e baktım. Hâlâ ıslak olan elleriyle müstehcen hareketler yapıyordu. Ona pis bir bakış attım ve sonra tamamen arkamı döndüm. "Senden haber almak güzel."

"Cep telefonuyla bile mi?"

Kendime rağmen gülümsedim ve "Cep telefonuyla olmasa daha iyi olurdu" diye cevap verdim.

"Katılıyorum. Akşam yemeği için arıyorum. Seni ne zaman alayım?"

"Akşam yemeği mi?"

"Evet, akşam yemeği." "Bu gece mi?"

"Evet. Akşam yemeği. Bu gece."

"Um..." Kaşlarımı çattım ve dizüstü bilgisayarımda Jon'a yazdığım ve hâlâ açık olan mesaja baktım.

"Janie? ...Vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır, hayır. Vazgeçmiyorum. Sadece bu gece gelemem. Zaten planlarım var." Elizabeth'ten gelen bir hareket gözüme çarptı ve bana ters ters bakarak, "*Ne halt düşünüyorsun sen?*" dediğini fark ettim. Onu uzaklaştırdım.

Quinn hemen cevap vermedi, ben de telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım ve telefonu yüzüne kapatıp kapatmadığını anlamaya çalıştım. Sembollerin hiçbirisi değerli bir şeye işaret etmiyor gibiydi, bu yüzden telefonla tekrar konuştum. "Quinn? Hâlâ orada mısın? Yüzüne mi kapattım?"

"Evet, hâlâ buradayım." İç çekiğini duydum. "Bunlar dün eski sevgilinle yaptığın planlarla aynı değil, değil mi?"

İçten içe ürperdim. Sonra dışımdan da ürperdim. "Evet."

Cevabı sessizlik oldu.

"Quinn?"

"Ben de geleceğim." Kulağa hiç de rica gibi gelmiyordu. "Uh, ne?"

Sesi iş gibi ve kabaydı. "Sen ve ben yarın dışarı çıkacağız. Bu gece arkadaşın Jon'la tanışabilirim."

"Jon'la tanışmak mı istiyorsun?" İçgüdüsel olarak bakışlarım Elizabeth'i aradı ve sanırım ben de hissettiğim kadar şaşırılmış görünüyordum. Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Seni görmek istiyorum."

Sözleri kalbimi hoplattı; tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlandım. "Şey, sanırım- yani- sanırım bu- yani- belki yapabiliriz gibi değil- sadece bunu düşünmüyorum..."

"Nereye gidiyoruz? Onunla ne zaman buluşacağız?"

"Detayları konuşmak için ona e-posta gönderiyordum."

"Tamam. Chez Jean'e ne dersin? Seni saat yedide alırım."

"Hayır, restoranda buluşuruz." Onunla birlikte gelmek istemedim. El arabası randevusuna çok benzeyecekti: iki tekerlek ve bir destek.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Al's Beef'in bir blok batısında, değil mi?"

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Senin dönüm noktan Al's Beef mi?"

"Al's Beef'i nasıl gözden kaçırabilirsin? Sarı ve siyah renkte ve tabelasının ortasında dev bir plastik bardak var. Sanırım franchise fırsatları var."

Güldü. "Saat yedide görüşürüz."

Gülüştü beni aptal gibi gülümsetti. "Tamam. Yedi olsun. O zaman görüşürüz."

Arama sona erdiğinde, birkaç dakika boyunca görmeden cep telefonuna baktım. Kendimi hafif hissediyordum, sanki ayaklarım yere değmiyordu ve canım isterse bulutların üzerinde zıplayabilirdim. Arka planda bir orkestra çalarken bir tarlada koşmak ve etrafımda dönmek gibi hissettim. Topuklarımı birbirine vurup etkileyici büyüklükte ve diklikte bir tırazbandan aşağı kayıyormuşum gibi hissettim. "O beni seviyor... Ben onu seviyorum... O da beni seviyor" derken bir papatyayı koparmak istedim.

Elizabeth'in endişeli sesi beni dalgalı düşüncelerimden çıkarıp gerçeğe biraz daha yaklaştırdı. "Kötü durumdasın. Seni hiç böyle görmemiştim."

Şapşal sırtışıım hâlâ yerindeydi, iç çektim. Neye benzediğimi ve nasıl göründüğümü biliyordum. Aşırı aktif beynimin girintilerindeki küçük bir ses bana bağırdı: *Sen aşıksın! Aşık oldum diyorum!*

Aşık olmanın ne kadar görkemli olabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim. Belki de Quinn ortaya çıkana kadar böyle bir fırsatla hiç karşılaşmamıştım.

O GECE YEMEK, hayatımda yaşadığım en garip sessizliklerden biriyle başladı. Söylenmemiş kelimelerin kara deliğini doldurmamak için iki yanağımı da ısırmak zorunda kaldım. Tanışma faslından sonra Jon, duvar boyunca uzanan kabinde yanıma oturdu ve Quinn'e ters ters baktı. Quinn de karşıımızdaki sandalyesinden Jon'a gülümsedi.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeydi ve belli bir kibir de içeriyordu. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum, o yüzden şimdilik görmezden geldim. Sadece aşırı gergin yutkunmalarımın fark edilmemesini umuyordum. Sonunda, patlayacakmış gibi hissederek masadan kalktım ve yarım yamalak tuvalete gittim. Kafamda dönüp duran kara deliklerle ilgili bilgilerden oluşan taşkın listeyi dizginleyebileceğimi hissedene kadar orada kaldım.

Tuvaletten çıktığımda ilk kez restoranın ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Sarımsak ve roux gibi kokuyordu ve duvarlar koyu, doğal lekeli bir ahşap olan taç kalıpları dışında soluk sarı renkteydi. Pencereleler şeffaf bordo perdelerle çerçevelelenmişti. Fransız kırsalı olduğunu tahmin ettiğim güzel yağlıboya manzaralar, mekânı karmaşık ya da bir sanat müzesi gibi hissettirmeden samimi bir zarafet katıyordu.

Masalar beyaz örtülerle kaplıydı; çatal, kaşık ve bıçak sıraları, üst üste dizilmiş bir dizi tabağın her iki yanına taç yaprakları gibi yayılmıştı; en büyüğü altta, en küçüğü üstte. Tabakların sağındaki su bardağından, kuğuya benzeyen, özenle katlanmış keten bir peçete dökülüyordu.

Ortam o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki masaya dönene kadar Quinn'in yalnız oturduğunu fark etmemiştim. Küçük restorana şöyle bir göz attım ve Jon'un geri çekilerek kapıdan çıktığını gördüm. Hiç düşünmeden onu takip ettim ve adını söyledim.

Durakladı. Yavaşça döndü ve bistroya geri adım attı. Gözleri benden öteye, Quinn'in oturduğu yere kaydı ve sonra tekrar bakışlarımla buluştu. Genelde çok açık ve savunmasız olan ifadesi uzak ve somurtkandı.

"Neler oluyor Jon? Nereye gidiyorsun?"

Ofladı ve sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben gidiyorum," dedi.

"Neden?"

Jon'un yeşil gözleri arayışla benimkilere baktı ve ifadesi yumuşamış gibiydi. Ayaklarının üzerinde kaydı ve ellerimden birini avucunun içine aldı. "Dinle Janie, o ne derse desin, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Sadece yarın beni arayacağına söz ver; ne olursa olsun, yarın beni arayacaksın ve konuşacağız."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" "Hayır. Hiç tanışmadık."

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?" "Hiçbir şey..."

"O zaman neden gidiyorsun?"

Elimi sıktı. "Sadece bana söz ver, lütfen?"

Omuz silktim. "Tamam, tamam, söz veriyorum. Seni yarın arayacağım. Bu çok tuhaf."

Gözlerine ulaşmayan bir şekilde sıkıca gülümsedi ve elimi bıraktı. Hızla, tek bir akıcı hareketle Jon öne eğildi ve yanağımdan öptü, sonra döndü ve gitti. Birkaç dakika boyunca kapıya baktım.

Arkamı döndüğümde Quinn'in beni izlediğini gördüm. İfadesi her zamanki gibi esrarengizdi; ve her zamanki gibi, serulean gözleri muzip bir titreşimi ince bir şekilde maskeliyor gibiydi. Duvarı kaplayan kabine doğru yürüdüm ve yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Şaşkınlıkla ona baktım ve sonra sandalyesinin karşısındaki kabine kaydım.

Hiçbir şey olmamış gibi önümdeki martini bardağını işaret etti. "Sana bir limon damlası söyledim."

Dikkatim onun önündeki viski renkli sıvıya ve benim önümdeki bardağa kaydı. Sadece iki bardak vardı.

Kaşlarımı çattım.

Şüphelerimin yoğunluğunu anlatabilmek umuduyla Quinn'e dik dik baktım. "Jon'la ne hakkında konuştunuz? Neden gitti?"

Quinn utanmış görünecek kadar bile terbiyeli değildi. Onun yerine, hiç de iyi olmayan gözleriyle beni izledi ve cevap vermeden önce viskisinden uzun bir yudum aldı. "Ona sormalısın."

"Sordum. Bir şey olmadığı konusunda ısrar etti." Ses tonum düzdü ve hissettiğim güvensizlikle doluydu.

Quinn omuz silkti. "O zaman bir şey olmamış olmalı..." dedi, ağzını zoraki bir gülümsemeyle yana çekerek, "...tabii Jon yalan söylemiyorsa."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve arkama yaslanıp onu ve tatmin edici olmayan cevabını düşündüm. Bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı. En sonunda, "Pek nazik davranmıyorsun," dedim.

"İyi olmayan ne yaptım ki?"

"Bence biraz sinsi davranıyorsun. Ve bu yüzden iyi davranmadığını düşünüyorum."

Gülümsemesi soldu. "Sinsilik senin dört çeyreklik dağılım grafiği kişilik matriksinde yok."

Gözlerim daha da kısıldı. "Belki de öyle olmalı. Belki de dürüstlüğü bir eksen olarak eklemeli ve üç boyutlu bir model yapmalıyım."

"Dürüst olmadığımı mı düşünüyorsun?" Sesi düzdü ama gözleri meydan okumayla parlıyor gibiydi.

"Hayır, bence teknik olarak dürüst davranıyorsun ki bu neredeyse daha kötü."

Yüzündeki tüm somut ifadeler kayboldu ve sabit bakışları şiddetle yandı. Onun bakışları altında yanaklarımın kızardığını hissettim ama kalbim çarpmaya başladığında ve göğsümde bir gerginlik kıvranmaya başladığında bile göz temasını sürdürdüm. Uzun bir sessizlikten sonra sandalyesinden kalktı; yüksek formu panter gibi rahat ve ustaca bir zarafetle hareket etti. Quinn yanıma kaydı. Kolunu arkama, kabinin arkasına koydu ve bakışları boynum, dudaklarım ve gözlerim arasında gezindi.

Bir an için beni öpmeye çalışacağını düşündüm. Bunun yerine yakınımaya eğildi ve "Ne bilmek istiyorsun?" diye fısıldadı.

Düşüncelerimi oluşturmam bir an aldı. Kelimeler bir süre sonra ortaya çıktı. "Ben tuvalete gittiğimde Jon'a ne söylediğini bilmek istiyorum."

Quinn spekülatif bir şekilde bana baktı ve sonra iç çekti. "Konuştuk. Ve muhtemelen gitmesinin nedeni de söylediklerim. Kaçamak cevaplar vermeye çalışmıyorum ama bu benim sırrım değil."

"Ne demek söyleyecek bir sırrım yok?"

"Jon'un sana söylemesi gereken bir şey var demek. Eğer ne olduğunu bilmek istiyorsan, ona sormalısın."

"Ve sen bana bunun ne olduğunu söylemeyecek misin?"

Başını salladı; bakışları sabitti ve sesi gerçekçiydi. "Hayır. Bu benim haddime değil."

Üst dudağımı çiğneyerek onu inceledim ve sonunda ona inandığıma karar verdim. "Peki," dedim kararlılıkla. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı. "Bir şey değil. Şimdi bir soru sorabilirim."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Bu oyunu tekrar mı oynuyoruz?"

Gülümsemesi anında ve göz kamaştırıcıydı. "Bu oyunu seviyorum ve kesinlikle seninle oynamaktan hoşlanıyorum."

Sorusunun devamını getiremeden, sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı soran garson tarafından sözümüz kesildi. Quinn isteksizce dikkatini benden çeker gibi oldu ama kolunu arkamdaki kabinde tutmaya devam etti. Aceleyle bir seçim yapmak için menüyü elime aldım ama Quinn kısa tanışıklığımızda ikinci kez filmlerde gördüğümüz ama gerçek hayatta asla deneyimlemediğimiz o şeyi yaptı: Fikrimi sormadan benim yerime sipariş verdi.

"Tarte aux champignons ve iki salade au chevroletin ile başlayacağız. Hanımefendi Gigot D'Agneau au jus et Romarin, ben de Steak Grillé au Poivre alacağım, orta pişmiş. Ayrıca bir şişe Chateauneuf du Pape, 2005 Cuvee alacağız."

Quinn elimdeki menüyü alıp ona uzatırken garson belinden hafifçe eğildi. Garson bize sıkıca gülümseyerek "Çok iyi efendim" dedi ve gitti.

Quinn vücudunu tekrar bana çevirdi ve o yavaş, seksi gülümsemesini bana bahsetti. Bu gülümseme içimde garip bir etki yaratmış, onları kemiksiz, sıcak bir sersemlik kütesine dönüştürmüştü. Beynim de bulanıklaşmıştı. Bana sipariş vermesinden duymam gereken rahatsızlığı duymuyordum.

O sorusuna devam edemeden ben kendi sorumu sordum. "Neden sürekli skor tutuyorsun?" Ellerimle bir şeyler yapmak isteyerek peçetemi bardaktan çıkardım; kuğu düz, beyaz, keten bir dikdörtgene dönüştü. Peçeteyi kucağıma koydum.

Konuşurken sesi alçaktı; gözleri dudaklarımı okşadı. "Her ilişkide ya da etkileşimde kazananlar ve kaybedenler vardır. İş, aile ya da..." bir an durakladı, gözleri daha parlak bir maviyle yanıyordu, "...ya da karşı cinsle ilişki. Birileri her zaman kazanır; birileri her zaman kaybeder. Ben kaybetmeyi sevmem."

Sözleri biraz ayıltıcıydı. İçim katılaştı ve beynim sisin üzerinden fırlamayı başardı. "Bu ilginç bir teori." Ve

öyleydi. İlginç bir teoriydi. Haklılığını görüyordum ama temelde kusurlu olduğunu da hissediyordum. "Ve sanırım eğer ilişki skor tutan iki kişi arasındaysa, o zaman haklısınız - bir kazanan ve bir kaybeden olacaktır. Ancak, eğer kimse skor tutmuyorsa, o zaman kimse kaybetmez."

Gözleri kısa bir süre bana dikildi ve sonra öne doğru eğilip bir kolunu masaya dayadı. "Skor tutmamanız, ilişkide bir kişinin eksik çalıştığı, vermekten çok aldığı anlamına gelmez." Masanın diğer tarafına uzandı ve terk edilmiş viski bardağını aldı.

"Bu cümlede çok fazla olumsuzluk vardı, 'yapmaz, yapmaz, değildir'. Belki de senin sorunun budur."

"Benim sorunun mu?" Gözleri daha da kısıldı.

"Evet, senin sorunun. Belki de ilişki tablosundaki olumsuz faturalara çok fazla odaklanıyorsun." Güldüm. "Benim sorunun bariz olanı gözden kaçırmam; senin sorunun ise buna çok fazla dikkat etmen."

Kendine rağmen gülümsüyor gibiydi; dudaklarından isteksiz bir kahkaha geçti. "Bir şeylerin peşinde olabilirsin" derken bakışları korumasız ve değerlendirciydi. Başparmağı ve işaret parmağıyla dikkati dağılmış bir şekilde alt dudağını çekiştirdi, beni açık bir şekilde değerlendirmeye devam etti, gülümsemesi genişledi.

Onu dürtmeden önce onaylayan bakışlarının sıcaklığının tadını çıkardım. "Peki, seni bu karamsar bakış açısına iten ne oldu? Ailen seni sürekli arayıp kedilerine bakmanı ya da evlerine oluk takmanı mı istiyor? On altı yaşımdayken babamın evimize oluk takmasına yardım etmiştim. Gerçekten korkunçtu."

Quinn'in yüzüne ancak acımasız bir melankoli olarak tanımlanabilecek bir ifade gölge düşürdü. Güçlkle yutkunduktan sonra, "Ailemle konuşmuyorum. Kardeşim öldüğünden beri onlarla konuşmadım."

Benim gülümsemem hemen soldu ve uzun bir süre ona baktım. Peçetemle oynadım, sonra onu yere bıraktım ve ellerimi kucağımdaya birleştirdim. "Ah. Şey..." Başımı salladım, karşılığında bir şeyler sunmam gerektiğini hissediyordum, belki kişisel bilgilerinin çetelesini tutuyordur diye. "Birkaç hafta önce işimi kaybettiğimde babamla konuştum. Pek konuşmayız ama iyi bir adamdır. Başkalarından aldığı e-postaları bana iletir ama asla sadece bana bir şey yazmaz. İki kız kardeşimle de konuşmuyorum."

Bana yandan bir bakış attı. "Neden konuşmuyorsun?"

"Gerçekten ortak bir noktamız yok ve kariyer seçimleri onlarla anlamlı bir ilişki sürdürmemizi zorlaştırıyor."

"Hem babam hem de kardeşim Boston'da polis memuruydu. Kariyer seçimimden pek memnun değillerdi."

"Ne? Güvenlik görevlisi, danışman ya da her neysen?"

Quinn'in ağızı yana kaydı ve cevap vermeden önce durakladı, gözleri üzerimde geziniyordu, ifadesi şaşkınlıkla eğlence arasında bir yerdeydi. "Hayır, aslında gençken bir çeşit ters hacker'dım."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlara bilgisayarlarının, sistemlerinin, ağlarının güvenliğini sağlamaları için yardım ederdim, bu tür şeyler işte."

"Baban neden bundan hoşlanmıyor?"

"Çünkü beni bu iş için tutan insanların çoğu suçluydu." "Yani mafya babaları için güvenlik duvarları mı yarattınız? Bir kenara, eğer bir Band, Mob Boss Firewall mükemmel bir isim olurdu." Yüzümü buruşturarak, patavatsızca bir kenara attığım için kendimi zihinsel olarak tekmeledim.

"O kadar şiirsel bir şey değildi." Neredeyse boş viskisine baktı ve kehribar rengi sıvıyı inceledi; omuzları göremediğim bir şeyin ağırlığı altında çökmüş gibiydi. Uzun bir dakikanın ardından, "Aslında yaptığım şey, bilgisayarlarına ya da donanımlarına el konulması durumunda verilerinin onlara karşı kullanılmasını engellemekti," dedi.

Bu duymayı beklediğim bir şey değildi. Kendimi tutamadan, "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordum.

Omuz silkti, bana bakmadı. "Çoğunlukla kendi kendime öğrendim; Boston'da iki yıl üniversiteye gittim. Branşım bilgisayar bilimi idi ama işler açılmaya başlayınca bıraktım."

"Neden bıraktın? Suçlular için tersine korsanlık yapmayı neden bıraktın?"

Gözlerini benimkilere kaldırdı, ifadesi boştu. "Bıraktığımı nereden biliyorsun?"

"Sanırım bilmiyorum. Bıraktın

mi?" "Yaptım."

"Neden? Madem bu kadar kârlıydı, o zaman neden..."

"Çünkü..." diye araya girdi, gözleri araştırmacı bir şekilde benimkilere bakıyordu ve kaşları bir gizemi çözmek için çok uğraşıyormuş gibi aşağıya doğru çekilmişti. Dikkati omzumun üzerinden dökülen saçlarıma kaydı. Dalgın bir ifadeyle bir tutamı aldı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında ovuşturdu. Cevap verirken sesi uzak ve dalgın geliyordu. "Çünkü kardeşimin ölümüne ben sebep oldum."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için onu izledim.

Quinn'in gözleri tekrar benimkilere kaydı; tepkimi ölçmeye çalışıyor gibiydi. Gülümsedi ama bu gülümseme acıyla karışıktı. "İlk programın çalışma şekli şöyleydi: RFID vericisi yokken verilere erişilmeye çalışıldığında, arka planda çalışan bir komut dosyası sabit sürücüyü silerek çalışmaz hale getiriyordu. Daha sonra, daha büyük veri sistemlerine olan taleple birlikte müşteri tabanım büyüdükçe, bir degausser inşa ettim. Sistemin kapatılması ihtimaline karşı bir batarya yedeği eklemem gerekti. Tahmin edebileceğiniz gibi, yedek bataryanın alev almak gibi kötü bir huyu vardı."

Boğazımı temizledim ve yutkundum, yangın riskinin degausser'ı yalıtarak ve soğutarak azaltılabileceğini eklemek istiyordum. Bunun yerine, "Neden kardeşinin ölümüne senin sebep olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

Ağzı kaşlarını çattı ve içini çekti. "Çünkü adamlardan biri -benim için çalışan 'kötü adamlarınızdan' biri- kardeşimi vurdu."

Gözlerimi kırptım. "Anlamıyorum... Anlamıyorum."

"Kardeşim Des öldürülmeden aylar önce polis arama emri çıkardı ve bu adamın tüm bilgisayarlarını, yedeklerini, her şeyini aldı. Adam için hazırladığım program mükemmel bir şekilde çalıştı ve polis hiçbir şey bulamadı. Eğer programı onun bilgisayarına koymasaydım ve bilgilerini polisten korumasına yardım etmeseydim, o zaman şu anda hapiste olacaktı..."

Cümlesini bitirmesini istemediğim için elimi onun elinin üzerine kapattım. Korkunç bir hikâyeydi. Bunun onun suçu olmadığını söylemek istedim ama bu ifadenin kendimi beğenmişlik ve patronluk taslama olarak algılanacağını hissettim.

Bunun yerine, "Neden kendini suçladığını anlıyorum" dedim.

Bana göz kırptı, sonra beni daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi bakışlarını biraz daralttı. Bu kez hem gözleri hem de gülümsemesi hüzünlüydü. "Beni mi suçluyorsun?"

"Tetiği çeken ve onu öldüren kötü adamı suçluyorum. Bu durumda, yaptığı hatanın farkına varmış ve değişmeye çalışmış bir insan gibi konuşuyorsun. Hatırlarsanız, iyi bir adamla kötü bir adam arasındaki fark budur."

Tuttuğunu bilmediğim bir nefes bıraktı. Gözleri hâlâ hüzünlüydü ama sıkıntılı ifadesi düzelmiş gibiydi. Bana merakla baktı ve sesini alçaltarak, "Seninle skor tutacağımı sanmıyorum," dedi.

KONUŞTUK. Konuştuk, güldük ve harika zaman geçirdik. Sohbet güzel bir şelale gibi aktı ve duyularım doydu. Yemekler geldi ve gitti. Şarap döküldü ve bir anda ortaya çıktı. Zaman geçti ve Quinn'den başka kimsenin o restoranda olduğunu hatırlamıyor ya da bilmiyordum. Ve bir noktada, midemdeki kelebekler Yakışıklı McHotpants için gerçekten durdu ve tamamen ve tamamen Quinn Sullivan içindi.

Bana ailesiyle ilgili hikâyeler anlattı. Ailenin en küçüğüydü ve gençliğini cehennemde geçirmişti. Kız kardeşi Shelly üç yaş büyüktü ve toplumla etkileşime girmektense klasik arabaları tamir etmeyi ve kaynaklı metal heykeller yaratmayı tercih eden münzevi bir özgür ruhtu. Erkek kardeşi Desmond, kısaca Des, en büyükleriydi ve çok sorumluluk sahibiydiler.

En sevdiğim hikaye, Quinn ve Shelly'nin on üç ve on altı yaşlarındayken yirmi yaşındaki Des'in arabasının arka yolcu koltuğu hariç tüm kapılarını kaynakla nasıl kapattıklarını anlatıyordu. Des iki hafta boyunca arabaya arka koltuktan girip çıkmak zorunda kalmış ve hiçbiri bunu ailesine söylememiş. Bir noktada Quinn'in babası arabayı kullanmak istedi ve Des kardeşlerini ispiyonlamaktansa babalarını kapıların paslanıp kapandığına ikna etmeye çalıştı.

Kardeşi, kız kardeşi ve anne-babası hakkında öyle bir sevgiyle konuşurdu ki, bu Quinn'i daha da çok sevmeme neden olurdu. Gözleri anılarla parlıyordu ve hikayesinin can alıcı noktasına gelmeden önce gülmeye başlıyordu, bu da beni güldürüyordu, bu da onu güldürüyordu.

Ancak arada bir duraksıyor ve yüz hatlarını hangisinin olduğunu anlayamadığım bir hüznün ya da pişmanlık bulutu kaplıyordu. Kendimi bu bölümlerin her birinin özel nedenlerini bilmek isterken buldum. Ayrıca kendimi ona destek ve teselli kaynağı olmak isterken buldum.

Bunlar alışık olduğum düşünceler değildi ve eğer bunları tartışmak için kendime zaman ayırıyordım rahatsız edici olabilirlerdi. Bunun yerine, düşüncelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim; duyguları sahiplendim ve onları yakınımda tuttum.

Ve bir de dokunmak vardı. Oh.

Tanrım. Tanrım. Dokunmak.

Dokunmak.

Bana dokunmak için her türlü sebebi buluyordu. Çıldırıcı derecede harikaydı. Zaman zaman yakınımaya eğilip

Kulağıma bir şeyler fısıldar; yanağı yüzümün ve boynumun pürüzsüz tenine değer; ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılırdı. Yemeğin çoğunda bacağı benimkine dayanırdı. Komik ya da ilginç bulduğu bir şey söylediğinde ya da şarabı henüz denemediğim için koluma ya da dizime dokunurdu.

Tüm bu basit dokunuşlar kendi başlarına anlamsız olmasa da zararsız görünüyordu; yine de midemde uyandırdıkları tepki, bir rollercoaster'ın en dik düşüşünden inmeye benziyordu.

Sonra, tatlıyı yediğimizde, dalgınlıkla parmağımdaki kremayı yaladı; birkaç saniye sonra adımı ve doğum yerimi unuttum.

Quinn'e olan ilgi düzeyim, Quinn'le birlikte olma isteğim, Quinn'e dokunma ve onun tarafından dokunulma isteğim, sohbetimizi ve dolayısıyla birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatma isteğim beni şaşırttı. Bir noktada iyi geceler dilemek zorunda kalacağımı düşündüm ve bu beni üzgün, endişeli ve kederli hissettirdi.

Bu duygular üzerinde durdum ve rahatsız ediciydi. Tercihimin gücü, yalnızlığı sürdürmek yerine Quinn'le birlikte olmayı istemek, daha önce hiç deneyimlemediğim bir duyguydu. Geçmişte genellikle yalnızlığı arkadaşlığa tercih ederdim ama her zaman ilişkilerin ve insan temasının önemini farkındaydım.

Akşam yemeğini bitirdiğimizde kendimi sınırsız hissettim. Yemekten önceki kokteyl ve yemek sırasındaki şarap arasında, rahat bir rahatlığın uğultulu sıcaklığında boşaldım. Bunun nedeninin o anlaşılması zor, tam kararında alkol olduğunu biliyordum; çekingenliğinizin sınırlarını zorlayacak kadar çok içmiş olsanız da sizi hasta ya da halsiz hissettirecek kadar değil.

Hesap geldiğinde kavga ettik. Kavga etmekten kastım, ben yüksek sesle yarısını ödemek için ısrar ettim ve o da buna kuşkulu bir sessizlikle karşılık verdi.

Tartışmak ya da benim tek taraflı konuşmama katılmaya çalışmak yerine, sözsüz bir şekilde kredi kartını tutucuya koydu. Ben hesabı bölüşmemiz gerektiğine dair tüm nedenleri sıralamaya devam ederken, ki bunların en önemlisi bunun bir randevu olmadığına dair daha önce anlaşmış olmamızdı, kartı dikkatlice ulaşamayacağım bir yerde tuttu; sonra yanımdan geçerken gizlice garsona uzattı. Quinn fişi imzaladığında ben hâlâ farkında değildim, hâlâ davamı savunuyordum.

"Bekle, ne yapıyorsun?" Ondan kâğıda baktım. Sessizlik.

Karalama. Sessizlik.

"Az önce bunu imzaladın mı? Çek bu muydu?" Sesim bir oktav yükseldi ve gözlerim sahte bir öfkeyle irileşti.

Yüz hatlarını aydınlatan sahte bir masumiyetle bana baktı ve "Özür dilerim. Bunu bölmek mi istiyordun?" dedi.

Ona kaşlarımı çattım ama gülümsediğinde içimdeki kızgınlık duygusuna engel olamadım. Artık onun gülümsemesine iliştirilmiş anılarım vardı ve hepsi de sıcak duygularımı artırmaya yarıyordu. İyi şarap, lezzetli yemekler ve harika bir sohbetle sarhoş olmuştum.

Dikkatini cüzdanına verdi; kredi kartını yerine koyarken dudaklarında hâlâ küçük, gizemli bir gülümseme dans ediyordu. Kızgınlığım dağıldı ve utanmadan ona bakarak kendimi şımarttım. Ona gerçekten baktım.

Aslında fiziksel olarak mükemmel değildi ama buna çok yakındı. Sağ kaşının ortasını kesen bir yara izi vardı; bunun arkasındaki hikayeyi ona sormak için aklıma bir not aldım. Bir kulağı diğerinden biraz daha büyüktü ve burnu sadece bir fısıltı kadar sola doğru eğikti. Saç çizgisi eşit değildi ve saçları çok kalındı; kesilip inceltilmesi gerekiyordu. Alt dişleri hafifçe çarpıktı ama bin vatlık gülümsemesini tam olarak yapmadığı sürece onları fark etmiyor ya da görmüyordum.

Ona baktığımda artık mükemmelliğin göz kamaştırıcı McHotpants cephesini görmemeyi seviyordum. Sinir bozucu derecede otoriter, komik, sinir bozucu derecede alaycı, büyüleyici derecede zeki, cidden seksi bir iyi adam gördüm.

"Bu gülümseme ne için?"

Ona göz kırptım ve kafamı hafifçe sallayarak temizledim. Sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarırken uzaktan geliyor gibiydi. Bakmakta olduğumu fark ettim ama rahat, konforlu, sınır tanımayan halimle pek de utanmadım. "Sadece seninle ilgili ilk izlenimlerimi ve aslında nasıl gerçek bir insan olduğunu düşünüyordum" diye cevap verdim.

"Bunun aksine...?" Kaşlarını kaldırdı.

"Yakışıklı bir robotun aksine."

Çenesini eğdi ve gözlerini bana dikti. "Sence ben yakışıklı mıyım?"

"Hadi ama. Yakışıklı olduğunu biliyorsun." Gözlerimi devirip kaburgasını dürttüm ve alışılmadık bir şekilde alıngan davrandım.

"Sadece bilmene şaşırdım. Giovanni'ye gittiğimizde kafama kese kağıdı geçireceksin sandım."

"Ne? Neden? Sen neden bahsediyorsun?" Onu tekrar d rt erek tükürdüm.

"Viki orada birlikte olup olmadığımızı sorduğunda, sen-"

"Çünkü sen orada seninle olduğumu söylediğinde bana Cerberus ile bir tepeg z n a k  ocuğuymuşum gibi baktı." Onu    nc  kez d rtecektim ama bileğimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Ellerimiz dizinin üzerine yerleşti.

Omuz silkti ve biraz kaşlarını çatarak ellerimize baktı. "Sanırım  a ırdı."

Bir sonraki sorumu cevap isteyip istemediğimden emin olmadan sordum. "Senin tipin olmadığım için mi?"

Gözleri aniden benimkilere kayd ; yüz hatları daha önceki saklanmamı  rahatlığını biraz kaybetti. " yle de denebilir."

Ka larımı  atmaktan kendimi alamadım ya da göğsümdeki batma hissini durduramadım. O anda kendimi gerçek bir kız gibi hissettim; hoşlandığı çocuktan güzel olduğunu duymak isteyen bir kız gibi. Ergenlik  ağındaymışım gibi hissettim, tuhaf bir şekilde acı verici ve  ileden  ıkarıcıyd  çünkü ergenlik çağında olduğumu biliyordum. "Peki, senin tipin ne? Güzel mi? Sarı saçlı mı? Manken gibi zayıf mı?"

Ağz  yana doğru kıvrıldı. "Kastettiğim bu değildi." "Peki... ne demek istedin?"

Yüz ifadesi hafifçe sertle ti. "Shelly ve ben neredeyse her Cumartesi Giavani'ye gideriz. Viki beni başka biriyle görmeye alışık değil."

"Yani seni kız karde inden başka bir kızla, bir randevuyla görmeye alışık değil mi?"

"Ben kimseyle çıkmam." İfadesi, son bir haftadır alı tığım o temkinli soğukluk maskesine büründü. Sonra ekledi, "Bunu açıklığa kavu turmalıyım; hiç çıkmadım."

O bir Wendell.

Elizabeth'in o sabah söylediğı sözler kafamdan geçiyordu. Midemin hayal kırıklığıyla ayaklarımın dibine d  mesini cesur bir gülümsemeyle örtmeye çalıştım ve cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru daha sorarak onu konudan uzakla tırdım. "Peki neden  ıkmıyorsun?"

"Bu büyük bir gizem değil. Buna ihtiya ım olmadı." Sesinin tonu çok önemliydi. gerçek.

"Bu da ne demek oluyor, ihtiyaç duymadın mı?" Sanki her biri her konu tuğunda bana isteksizce bir yapboz parçası veriyordu; bitmiş

Görüntü giderek daha çok Wendell'a benziyordu. İsteksizce de olsa Elizabeth'in onun hakkındaki değerlendirmesinin doğru olduğunu kabul etmeye başlıyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Sesi tereddütlüydü, sanki bu ifadeye ikna olmamış gibiydi.

Başımı salladım ve iri gözlerle onu izledim. "Hayır. Gerçekten bilmiyorum.

Bunu benim için hecelemeniz gerekecek."

Bir an için beni düşünmüş gibiydi, bakışları şahin gibi ve araştırıyordu.

Sonra sordu, "Peki ya sen? Jon'la neden ayrıldınız?" "Öncelikle *'ihtiyaç duymadım'*ın ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Sen-" Wendell'in alternatifi olan bir açıklama aradım ve şarapla beslenen cüretimden memnun olarak sadece bir şey bulabildim. "Sen

bekâr mısın?"

"Hayır." Dudaklarından alaycı bir gülümseme geçti ama tam olarak gözlerine ulaşmadı. "Güzel, demek ki iyi vakit geçirmek için biriyle çıkmama hiç gerek yok. Ben..." Boğazını temizledi, ensesini kaşdı ve bakışlarımdan kaçmak istercesine yan tarafa baktı. "Zaman zaman birlikte olduğum birkaç kız vardı ama özel bir ilişkimiz yoktu."

Bu bilgiyi özümseyerek gözlerimi kırptım. "Yani... yani sırf seks yapmak için aradığın bazı kızlar mı var, yani *serseriler* mi?"

Loş mum ışığında bile boynunun ve yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Cevap vermedi ama iç çekti. Elimi bıraktı, ayağa kalktı ve paltomu aldı; havaya kaldırdı ve içine girmemi bekledi. Sessizliğini onay olarak kabul ederek ona baktım. Sözsüz bir şekilde elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

Batma hissinin bir noktada duracağını düşünmüştüm. Ama durmadı. Quinn bir Wendell'di. Daha da kötüsü, birden fazla Wendell erkek fahişesiydi. Kendimi üzgün ama teslim olmuş hissediyordum ve garip bir şekilde Elizabeth'e haklı olduğu için biraz kızgındım.

Dışarı çıktığımızda Chicago'nun serin havası yanımdan geçerken bana iyi geldi; kafamı boşaltmama yardımcı oldu. Quinn'e baktım ve içinde bulunduğum durumun gülünçlüğü üzerinde düşünmeye başladım. Elizabeth'e göre bana akıllara durgunluk veren bir seks yapmak isteyen gerçekten harika bir adamla birlikteydim, ama sadece akıllara durgunluk veren bir seks, diğer nedenlerin yanı sıra aynı seksi zaten başka kızlara da yaptığı için bunu reddedecektim. Kendimi durduramadan bir adım uzaklaştım ve "Hepsi aynı anda mı yoksa teker teker mi?" diye sordum.

Olduğu yerde durdu. Quinn bakışlarımla karşılaştı, kendi bakışları şaşkınlığını ele veriyordu.

"Ne?" Ben zorladım.

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirirken başını salladı. Eli benimkini buldu ve ayaklarım hareket edene kadar beni çekmeye başladı. "Senin sıran," dedi, sorumu açıkça geçiştirerek.

"Henüz değil. Bunun lojistiği hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Kendime engel olamadım. Tüm bu konsept bir anda hem saçma hem de garip bir şekilde verimli göründü. "Kaç kişiden bahsediyoruz? Chicago'daki kadınların yüzde kaçısı şu anda seninle seks yapmaya hazır? İçlerinden birinin seyahate çıkması gerekirse ne olacak? Bir telefon ağaçları var mı? Acil durumlar için bir kapsama planı ya da yedek plan var mı?"

Quinn boştaki eliyle ağzının alt yarısını kapatırken omuzları sessiz kahkahalarla titremeye başladı.

Kendisine gülebildiğini bildiğim için biraz daha iyi hissederek devam ettim. "Giriş kriterleri var mı? Oluşturulmuş bir arama komitesi? Bir mülakat süreci? Beceri testi? Ne tür bir yarıçap istiyorsunuz? Şu anda blokta dolaşan bir tane var mı? Her zaman yakınlarda bir tane bulundurur musunuz? Restoranda bir tane var mıydı? Belki barda?"

"Janie, cidden, sıra sende." Ses tonu otoriterdi, ama gözlerinin eğlenceyle parladığını görebiliyordum ve yüzünü asmamak için çok çaba sarf ediyordu.

"Benim sıram mı?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı; onun düzeniyle dalga geçme çabalarımına rağmen, Quinn'in biraz kirli cinsel geçmişini doğrulamaktan hâlâ hüznün duyuyordum; benim geçmişime kıyasla daha iğrençti, bu da onu karşılaştırıldığında iğrenç yapıyordu. "Zaten her şeyi biliyorsun. Ben *tek* kısıkaçlı bir kıyım."

"Jon'la neden ayrıldınız?"

Soruyu düşündüm ama Quinn'in itirafının gerçekliği dikkatimi dağıttı. Quinn hiç kimseyle çıkmamıştı.

Hiç ihtiyacı olmadığını söylemişti.

Bu benim için sorun olur muydu? Erkek-fahişe gerçekte neydi? Serserilerle yaptığı onca pratik yatakta iyi olduğu anlamına geliyorsa bu o kadar kötü bir şey miydi? Eğer birlikte yatarsak, onun çok sayıdaki cinsel yolla bulaşan hastalığından korunmak için kendimi streç film ve Lysol ile kaplamam gerekecek miydi? Onda cinsel yolla bulaşan hastalık var mıydı? Birlikte mi yatacaktık? Eğer kıdemli serserilere sınırsız erişimi varsa, acemi olduğum halde benimle yatmakla ilgileniyor muydu? Ben

bir Wendell'le yatmak ister miydim, özellikle de bekleyen birden fazla serseri olduğunu öğrendikten sonra? Onun sürtüklerinden biri mi olacaktım?

Quinn Sullivan'ın birçok serserisinden biri olmak istemediğimden oldukça emindim.

Bir kenara, "Birçok Slamp'tan Biri "nin iyi bir grup adı ya da en azından bir albüm adı olabileceğini not ettim.

"Janie?"

Kirpiklerim kırıştı ve gözümü kaldırımdan ayırmadan etrafıma bakındım. "Evet?"

"Sen ve Jon; neden ayrıldınız?" Sesinin daha sakın, neredeyse ikna edici olduğunu fark ettim. Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık.

Düşünmeden cevap verdim. "Ayrılmamızın gerçek sebebinin ne olduğundan emin değilim ama katalizörün beni aldatması olduğuna eminim."

"O..." Quinn merdivenlerde durdu ve ben onun bakışlarıyla karşılaşana kadar elimi çekti. "*Seni* aldattı mı?"

Başımı salladım. "Evet ama dürüst olmak gerekirse sarhoş olduğunu ve bunun sadece bir kez **o l d u ğ u n u** söyledi."

Quinn'in gözleri inançsızlığa benzeyen bir ifadeyle irileşmişti. "*Seni* aldattığına inanamıyorum."

"Evet, şey... Sanırım nedenini biraz anladım ama hâlâ olasılıkları değerlendiriyorum." Elimini onunkinden çektim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Konuşurken doğrudan ona bakmak zorunda kalmamak için tekrar merdivenleri çıkmaya başladım. "Ama bundan önce de başka sorunlar vardı. Birincisi, o çok zengin." Sahanlığa ulaştık ve geçiş kartlarımızı kapıdan geçirdik.

Quinn'in kaşları söylediklerim karşısında havaya kalktı. "Bunun benimle ne ilgisi var? ne oldu?"

"Bir kere, önceliklerimiz hiçbir zaman uyuşmuyordu. Yapabilirdi ve yaptı da, istediği her şeye para harcardı. Tüm alışverişlerimde her zaman dikkatli davrandım ve davranıyorum. İkincisi, kendimi her zaman bir handikapım varmış gibi hissettim; sanki sürekli ondan faydalanıyormuşum ya da bana verdiği her şeyi (para, hediye, yardım) kabul edersem ona borçlu olacaktım gibi geliyordu. Eğer onun yardımını kabul etmezsem, bu her zaman kötü duygulara ve rahatsız edici tartışmalara yol açıyor, sorun hep benmişim gibi hissediyordum." Zihnim iki dakika önceki konuşmadan ziyade şu anki konuşmamıza odaklanmaya başladı. Daha sonra bir noktada slamp sorunlarım üzerinde çalışmaya karar verdim. "Kararlıyım

kendi sosyoekonomik alanımın bir standart sapma yukarısında kalmak."

Trenimiz geldi ve durana kadar konuşmak için bekledi. Quinn'in yüz ifadesi şaşkınlık, kararlılık ve telaşın üçlü sınırında geziniyordu. "Yani..." dedi ama sonra nefesini tuttu ve bakışlarını ani bir yoğunlukla bana dikti. Konuştuğunda sesindeki tartışmacı ton beni şaşırttı. "Hiç senden daha az kazanan biriyle çıkar mıydın?" Beni sürgülü kapının yanındaki koltuğa götürdü; oturduğumuzda kolunu arkamdan geçirip sırtıma ve pencereye dayadı.

Hemen başımı salladım. "Evet, kesinlikle; bununla ilgili bir sorunum yok. Benim endişem, bir hevesle gerçek hayattan kopup her yere seyahat etmeye karar verecek kadar serveti olan ve sırf bunu finanse edebilecek imkânlara sahip olduğu için benim de aynısını yapabileceğimi bekleyen biriyle birlikte olmak. Ya da bana sebepsiz yere araba veya pahalı mücevherler gibi abartılı hediyeler alıyor ve bu beni rahatsız ediyor."

Sanki biri beni izliyormuş gibi ani bir ürperti hissettim. Başımı çevirdim ve treni inceledim. Soldan sağa baktım ve sadece üniversite öğrencisi gibi görünen bir grupta karşılaştım. Bu, haftalar önce kulüpte yaşadığım açıklanamaz hissin aynısıydı.

"Bunda yanlış olan ne? Eğer biriyle ilişkin varsa, neden sana bir şeyler alamıyor ve seni bir yerlere götüremiyor?"

Dikkatimi tekrar Quinn'e verdiğimde, zihnimin onun sözlerini ve anlamlarını çözmesi biraz zaman aldı; dikkatim hâlâ birinin hareketlerini incelediği algısıyla keskinleşmişti.

Dudaklarımı yaladım ve zihnimi toparlamak için başımı hafifçe salladım. "Finansal olarak bağımsız olmak istiyorum. Jon'la birlikteyken bunu sürekli gerekçelendirmek ya da açıklamak zorunda kalmak hoşuma gitmiyordu. Bir keresinde Jon bana bir araba aldı - gerçekten güzel bir araba - ve bunu yapmasının uygun olmadığını anlayamadı."

"Neden uygun değildi?"

İzlendiğime dair ısrarcı izlenimi görmezden geldim, bunun rastgele aşırı aktif hayal gücüm olduğuna karar verdim ve Quinn'in sorusuna yanıt olarak dudaklarımı büzdüm. "Nedenini biliyorsun."

"Hayır. Gerçekten bilmiyorum. Bunu benim için hecelemeniz gerekecek." Az önceki sözlerimi yineledi; yüz ifadesi garip bir şekilde kaskatı kesilmişti.

Öfkelendim. "Çünkü nasıl karşılık verebilirim ki? Ne sunabilirim ki?"
"Kendini."

Burnumu kııştırdım. "Bu kendimi satıyormuşum gibi bir izlenim yaratıyor."

Quinn başını yana eğdi, beni açıkça inceledi ve sonra sordu, "Şimdi kim skor tutuyor?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, kapattım, yutkundum ve "Aynı şey değil ve bu konuda onun tarafını tuttuğuna inanamıyorum" dedim.

"Bu tamamen aynı şey," diye karşı çıktı. "Eğer bir ilişkide kimse skor tutmuyorsa, o zaman bunun bir önemi yoktur, değil mi? Suçlu hissetmen ya da karşılık vermen gerektiği konusunda endişelenmene gerek kalmadan sana istediğimi verebilmeliyim."

Kaşlarımı çatarak onu inceledim, mantığını gerçekten özümsemeye çalıştım. "İstemeyerek de olsa, haklı bir noktaya değindiğini kabul ediyorum," dedim tereddütle, ama yüzünde bir zafer ifadesi belirmeden önce ekledim: "Yine de bu bakış açısını sindirmem ve potansiyel olarak buna alışmam biraz zaman alacak."

Quinn'in bakışları yüzümde gezindi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sen bana karşı skor tutmayacağına söz verirsen ben de sana karşı skor tutmayacağıma söz veriyorum."

Ona uzun, yan bakışlar attım. Teklifini düşündüm. Adil görünüyordu. Bir kez başımı salladım ve elimi uzattım. "Tamam. Anlaştık."

Yavaş bir gülümseme ve gerçek bir zafer ifadesi yüzünü aydınlattı; elimi sıkıp "Önce sana ne alayım?" dediğinde gözleri her zamanki gibi yaramazdı.

Onu kaburgasından dürttüm.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Binama vardığımızda ^{hala} sohbet ediyorduk, bu yüzden Quinn'e kapıda iyi geceler dilemek aklıma gelmedi. O hafta içinde New York'a yapmayı planladığı iş gezisi hakkında konuştuk, bu da doğal olarak Gotham City'nin New York'ta geçtiği gerçeğini gündeme getirdi. Daha sonra hem gerçek hem de kurgusal favori şehirlerimiz hakkında konuştuk.

Ancak, Elizabeth'le paylaştığım küçük dairenin merdivenlerini çıkarken, teklif ettiğim pasif davet karşısında biraz gerginlik hissettim.

Quinn yukarı geliyordu. Birlikte yukarı çıkacaktık.

Evin küçük olduğu ve eşyalarımın gelişigüzel dağıldığı ve hiç de düzenli olmadığı konusunda onu uyarmam gerektiğini hissettim. Şu anda yaşam alanının ortasındaki Ikea çekyat/futonda uyuduğumu açıklamak istedim ama bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim.

Ayrıca ona onun kölesi olmayacağımı söylemek istedim ve onunla akıllara durgunluk veren seks kulağa çok cazip gelse de, seks sadece ılık bir şekilde akıllara durgunluk verecek olsa bile, Wendell olmayan bir erkek istediğimden oldukça emindim. Merdivenleri çıkarken her adımda yüzümü kızıl bir sıcaklık kaplıyordu ve kapıma yaklaştığımda sohbetimiz durgunlaştı.

"Ee," dedi.

Kapının önünde aniden durdum, yüzümü ona döndüm ve dudaklarımı büzerek gülümsedim. Yavaşça kapı çerçevesine yaslandı, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve gözlerinin yüzümde telaşsız bir iz bırakmasına izin verdi.

"Yani," diye tekrarladı. Sakin, kendinden emin ve şaşırtıcı derecede seksi görünüyordu. "Yani..." İçimi çektim, sonra bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve anahtarları elime aldım. "Dinle, bu gece çok eğlendim. Seninle konuşmak güzeldi ve ben de iyi vakit geçirdim ama akşam yemeğimin parasını ödemek istiyorum."

Elleri aramıza girdi. "Janie, skor tutmak yok, unuttun mu?" "Evet, ama bu bir randevu değildi ve bunun bir randevu olmadığını biliyorum ve anlıyorum.

ve seninle arkadaş olmak istiyorum ama-"

"Benimle *arkadaş* olmak mı istiyorsun?" Sesi biraz karanlık ve şaşkıncı.

"Evet." Gözlerimi onunkilere kaldırdım, ama sadece kısa bir süre için. Yüz ifadesi ses tonuyla eşleşti. İçimi çektim. "Dinle, içeri gelmelisin, böylece konuşabiliriz..." Kapıya döndüm ve hafif titreyen ellerimle kilidi açtım. Kilitte uğraşırken az önceki kızıl sıcaklık bir cehenneme dönüştü. "Etiketlerden, Wendell'dan, akşam yemeğinden ve serserilerden konuşabiliriz... Tanrı'ya şükür." Kapı açıldı ve kendimi içeri attım, arkamdan seslendim, "İçeri gel, içeri gel. Kahve yapayım."

Koridordaki ışığı açtım ve mutfağa giden yoldaki tüm ışıkları yaktım. Kapının kapandığını ve arkamdan gelen tereddütlü ayak seslerini duydum. Suyu kaynatma ve önceden öğütülmüş çekirdekleri French press'e doldurma işlemini aceleyle tamamladım. Her şey hazır olduğunda kanepeye -yatağıma-doğru yürüdüm ve Quinn'in ceketinin kanepenin bir köşesine örtüldüğünü fark ettim. Bu görüntü mideme ve yalan söylemeyeceğim, kadınsı organlarıma garip şeyler yaptı. Sıkışmış olabilirler.

Ceketimi aceleyle çıkardım, bu noktada neredeyse terliyordum ve onunkinin üstüne attım. Küçük alanda yavaşça yürüyor, benim çizgi romanlarımın ve Elizabeth'in plak koleksiyonunun bulunduğu kitap raflarına göz gezdiriyordu. Bir Backstreet Boys plağı çıkardı ve kaşlarını çatarak bana döndü.

Hafifçe güldüm. "Oh, o Elizabeth'in. Arkadaşım Elizabeth'le yaşıyorum; onunla barda tanıştığın gece... şey, burası onun evi ve ikimiz için de yeterince büyük yeni bir yer bulana kadar burada -aslında kanepede- kalıyorum."

Plağı yerine koyarken gözleri kanepeye kaydı. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve boğazımı temizledim. Onun dairede olması garipti.

Kuşkusuz, ben sadece geçici bir ziyaretçiydim ve dekor ve stil beni temsil etmiyordu; yine de, onun buraya, hayatıma ait olmadığını hissediyordum. Sanki etrafı, küçücük alanı dolduran ve ben de dahil olmak üzere onun dışındaki her şeyi gölgede bırakan uhrevi bir parıltıyla çevriliydi. Çok büyük, çok yakışıklı ve çok zarifti. Bizim küçük, yetersiz dünyamıza sığmıyordu.

Bu düşünce beni üzdü ve alt dudağımı kararlılıkla sıktım. Tam o anda gözleri benimkilerle buluştu ve yüz ifadem karşısında kaşlarını çatı. Bakışlarımı tutarak bana doğru geçti ve ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu hareket karşısında tereddüt eder gibi oldu ama yine de yaklaşmaya devam etti ve benden sadece iki adım ötede durdu.

Bakışları yüzümde gezinirken sessizlik uzadı; sonunda konuştu. "Wendell kim?"

Gözlerimi kırptım, irkildim. "Wendell mi?"

"Etiketler, akşam yemeği ve Wendell hakkında konuşmak istediğini söylemiştin."

"Ah, evet. Wendell." Döndüm, ceketlerimizi aldım ve şiltenin koluna yerleştirdim; sonra bacaklarımı altına sokup kolumu kanepenin arkasına sarkıtarak oturdum. "Lütfen oturun."

Dizlerimiz birbirine değecek ve kolu benimkini örtecek şekilde bacaklarından birini altına alarak oturdu; iri eli dirseğime dayanmıştı ve ben nefesime odaklanmıştım.

"Peki, Wendell kim?"

Başımı salladım, dudağımı ısırdım, tüm tuhaflıklarımı sergilemeden bu konuşmayı nasıl yapacağımdan emin değildim. Her zamanki gibi, beynim bir uyarı fişeği göndermeden ağzım hareket etmeye başladı.

"Sen Wendell'sin. Daha doğrusu, sen bir Wendell'sin ve ben bir sersem olamam, bu yüzden seninle akşam yemeği ve etiketler hakkında konuşmak istiyorum."

Kaşlarından biri kalktı ve kaskatı kesildiğini hissettim; sözümü kesecekmiş gibi ağzı açıldı ama ben bu kadarını söyledikten sonra cesaretimi topladım ve yüksek sesle devam ettim.

"Mesele şu ki, senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum ve seni gerçekten sadece birkaç haftadır tanıyorum - bir aydan kısa bir süredir - ama çok sempatiksın. Arkadaşın olmak isterim çünkü Wendell olma konusundaki dürüstlüğüne takdir ediyorum. Bu nedenle, seninle bir akşam yemeği yemek istiyorum - bir randevu değil - ama bence akşam yemeğimize uygulanan etiket Wendell- slash-slap değil, arkadaşlık olmalı, çünkü buna hazır olduğumu sanmıyorum. Ama arkadaşım olmakla ilgilenmezsen anlarım, özellikle de zaten ağır bir slap yüküyle hokkabazlık yaptığın için. Hayal kırıklığına uğrardım ama anlayışla karşıladım."

Tiradım boyunca hafifçe gevşediğini hissettim; sonra gerildi; sonra rahatladı. Gözleri tetikteydi. Daha yakına eğildi ve sordu, "Tamam, öncelikle Wendell nedir?"

"Wendell bir erkek..." Onu işaret ettim. "Bu durumda, sen Wendell'sin - çok... hoş... görünümlü ve aynı zamanda çok..." Ona bakamıyordum, bu yüzden eteğimin üzerinde bir nokta seçtim ve onu inceledim. "Bir Wendell, yetişkin yatak odası aktiviteleriyle ilgili belirli alanlarda çok becerikli ve/veya yeteneklidir ve aynı zamanda geniş bir kadın

Yukarıda bahsedilen yetişkin yatak odası aktiviteleri için herhangi bir durumda seçebileceğiniz yoldaşlar."

Gözlerim yüzüne kayd ve onun şaşkın bir gülümsemeyle beni izlediğini, belli ki rahatsızlığımdan zevk aldığını gördüm. Boğazını temizledi. "Janie, sadece söyle."

İçimi çektim ve aniden elini tutmak istedim, muhtemelen bunu son kez yapacağımdan oldukça emindim.

Parmaklarımı onunkilere doladım ve sıktım. Gözlerinin içine baktım ve kararlılığımın zayıfladığını hissettim ama devam ettim. "Peki; bir Wendell son derece yakışıklı ve yatakta harika olan bir erkektir. Wendell'lerin özel ilişkileri yoktur - yani çıkmazlar, daha ziyade birçok kadınla takılırlar. Wendell'ler için bir yargım yok; aslında, dayanıklılıklarını ve bu kadar çok kadına mükemmel hizmet sunma yeteneklerini alkışlıyorum. Kaynakların çok verimli ve cömert bir kullanımı gibi görünüyor. Ancak," derin bir nefes alıp yutkundum ve bir korkak gibi parmaklarımıza baktım, "Ancak, ne kadar adil bir düzenleme olursa olsun, bir Wendell ile çıkmamakla ilgilenmiyorum. Aslında bir Wendell olduğun için, sanırım sen ve ben arkadaş etiketini kabul edersek daha rahat olurum, öpüşen arkadaş ya da Wendell kısı kacı arkadaş değil; sadece normal arkadaş."

Yine sessizlik uzadı. Bakışlarını üzerimde hissettim, iç çektiğini duydum ve sonra "Lütfen bana bakar mısın?" diye sordu.

Gözlerimi onunkilere diktim. Korktuğum gibi rahatlamış, sinirli ya da kızgın görünmüyordu. Aksine düşünceli ve tedirgin görünüyordu. Konuşmadan önce durakladı ve gözlerinin arkasında bir acı parıltısı gördüğümü sandım ama bu ya hayaldi ya da anında gizlendi. "Buna alışık değilim, bu yüzden alışmam için bana biraz zaman vermeniz gerekecek," dedi sessizce.

"İstediğin kadar zaman ayırabilirsin." Bu güvenceyi cesurca verdim, yarım ağızla parmaklarımı onunkilerden çekmeye çalıştım. Denemesi başarısız oldu; elini daha da sıktı.

"İstemiyorum..." Tekrar derin bir iç çekti ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra yeniden soğukkanlılıkla benimkilerle buluştu. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Alt dudağımı çiğneyip bekledim; devam etmeyince gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Bekle. Hepsi bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Başını salladı. "Evet. Hepsi bu."

Nefesimi tuttum ve içgüdüsel olarak kaçırdığım şeyi bulmak için dairenin etrafına bakındım. "Kafam karıştı."

"Kafanı karıştıran ne?"

"Az önce arkadaşlık etiketini kabul ettin mi?" "Hayır."

Konuşmak için ağzımı açtım, kapattım, tekrar açtım ve kuruyan dudaklarımı yaladım. "O zaman hangi etiketi kullanacağız?"

Bakışları ağzıma indi; dirseğimde duran elini saçlarıma doğru kaldırdı ve uzun parmakları boynumda gezinirken bir tutam bukleyi omzumun üzerinden itti. "Etiket kullanmayacağız."

Kararsız bir nefes aldım; bu noktada kendimi daha fazla utandırmak umurumda değildi. Bilançom zaten yüz binlerce dolar eksideyken bir borç daha vermenin ne anlamı vardı ki?

"Etiketleri severim. Etiketli haritaları severim. Etiketli rakamları ve dipnotları severim. Birinin niyetini bilmeden ya da beklentilerimi buna göre nasıl ayarlayacağımı bilmeden iyi yapamam."

"Bunu bildiğim iyi oldu." "Quinn!"

Dudaklarını çekiştiren gülümsemeye karşı takdire şayan bir mücadele verdi ve gözlerine bakmadı. "Çok güzelsin. Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

Sözleri karnıma çarptı ve parmak uçlarıma, ayak parmaklarıma ve kulaklarımın ucuna kadar yayılan sıcak bir farkındalık tsunamisine neden oldu. "Bu hiç adil değil. Hiç nazik davranmıyorsun."

"Sana söyledim; ben nazik değilim." Bakışları yoğunlaşmış gibiydi, dudaklarımdan hiç ayrılmadan sonsuz derecede yakınımaya eğildi.

O anda beni öpmek isterse onu durdurmayacağımı biliyordum ama lanet olsun, onunla yatmayacaktım.

İç çamaşırlarımı giyeceğim, iç çamaşırlarımı giyeceğim, iç çamaşırlarımı giyeceğim

Hadi!

Eli nazikçe yanağımı kavradı ve uzun parmakları yanağıma dolandı. boynuma sarıldı ve beni öne doğru çekti. Kirpiklerim dalgalandı ve ağzı benimkiyle buluşmadan hemen önce nefes nefese, "Çok iyisin. En azından bana karşı iyisin."

Durakladı, gözlerini gözlerime dikti, hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde hüznle gülümsedim.

Uzun bir süre sonra beni bıraktı ve ellerini yüzünde gezdirerek kafasını temizlemek istercesine salladı. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Ocaktaki su kaynamaya başlamak için o anı seçmişti, tiz ıslığı odadaki yoğun gerilimi kesiyordu. Ayağa kalktığımda bacaklarımın biraz titrediğini hissettim ve "Kahve ister misin?" diye sorarken başparmağımı omzuma attım.

"Daha sert bir şeyiniz var mı?"

"Bir bakayım."

Çaydanlık alarımını çalarken aniden dönüp mutfığa kaçtım ve onu ocaktan aldığımda rahatladım. Evde bulunan tek sert içkinin tekila olduğunu biliyordum ve Quinn'le tekila içmeye hiç niyetim yoktu.

Quinn artı tekila eşittir *Quinquelia* ve bu kulağa Meksika hapishanelerinde olan bir şey gibi geliyordu.

Oturma odasına dönmeden önce kendime oyalanmak ve düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika verdim. Quinn girişte durmuş resimlere bakıyordu ve biraz hayal kırıklığına uğrayarak ceketinin üzerinde olduğunu fark ettim. Ben yaklaşırken kapıya doğru ilerledi; kilidi açıp koridora doğru bir adım attı. Yüzünü bana döndü.

Ceketinin yakasını düzeltirken bakışları nihayet benimkilerle buluştu. "I..." Tereddüt etti; elleri yanlarına düşerken ve gözleri yüzümde hafifçe gezinirken yüz hatları yumuşadı. Bir süre sonra sessizce, "Fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum" dedi.

"Öyle mi? Ne hakkında?" Kapının pervazına yaslandım ve başımı kaldırıp Onu

. "Seni öpmek hakkında."

Kendimden utanarak dudaklarımı yaladım ve kıpkırmızı kesilerek kendime sarıldım.

Ne zaman orta derecede müstehcen sözler söylemeyi seçse, kırmızının çeşitli ve muhtelif tonlarına dönüşmeye mahkummuşum gibi görünüyordu. Sonunda konuştuğumda sesim gergin ve tizdi. "Peki, tamam, uyardığın için teşekkürler. Kendimi usulünce uyarılmış hissediyorum."

Kendine özgü yavaş, seksi sırtışı yüz hatlarına nefis bir şekilde yayıldı ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Bunun için içten içe ondan nefret ediyordum. Bu gülümseme beni deli ediyordu ama bunu bildiğinden şüpheleniyordum.

Ayaklarının üzerinde kaydı ve bir elini başımın üzerindeki kapı çerçevesine dayadı, hala bana gülümsüyordu. "Ee, yarın için hala anlaştık mı?"

Omuz silktim. "Elbette, *dostum*. Akşam yemeği için nereye gitmek istersin?"

Örtülü alaycılığım karşısında gözleri kısıldı ama hiç etkilenmemiş g i b i konuştu. "Sadece akşam yemeği yerine, öğle ve akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm."

"Tabii. Saat kaçta?"

Duvardan uzaklaştı ve telefonunu çıkardı. "Seni on bir buçukta alırım. Piknik için giyin."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Oh, tamam. Ne getirebilirim?" "Hiçbir şey; sadece getirmek kendin." O destekli Uzakta, basarak ve telefonunun dokunmatik ekranına bakıyordu, artık bana bakmıyordu.

Koridora doğru bir adım attım. "Bir şeyler getirmeme izin ver. Ya da en azından yemek ısmarlamama izin ver. Bu senin için adil değil-"

Merdivenlere doğru dönerken boştaki elini kaldırdı ve bana yıkıcı bir gülümseme verdi. "Skor tutmak yok."

Homurdandım ama sadece gülüşünü ve ayrılırken basamaklardaki ayak seslerini duyabildim. İç çekerek daireye geri döndüm, kapıyı kapatıp kilitledim ve başımı kalın ahşap bölmeye yasladım.

Artık lanet olası cep telefonu olduğunu anladığım bir zil sesi düşüncelerimi böldü. Oturma odasına döndüm ve aleti sehpanın üzerinde buldum. Mesaja bir göz attım. Bir kısa mesajdı. Quinn'den gelmişti.

Günün sözü: "Arkadaşlık altına işlemek gibidir; herkes görebilir ama sadece sen hissedebilirsin."

SÖZÜNÜ TUTAN Quinn tam 11:29'da beni arayarak aşağıda olduğunu haber verdi. Sinirlerimin kabarmasını bastırdım ve gözlüklerimle oynadım, kendime sık sık yarım günümü diğer arkadaşlarımla takılarak geçirdiğimi hatırlattım. Yarım günümü de en yeni arkadaşım ile takılarak geçirebilirdim. Bunda endişe verici hiçbir şey yoktu -hiçbir şey, en ufak bir şey bile.

Aynaya son bir kez bakma tehlikesi atlatırken küçük tırnağımı çiğnedim ve Elizabeth'in omzumun üzerinden endişeli bakışını yakaladım. Bir şey söylemedi ama benim adıma endişelendiğini hissedebiliyordum.

Güzel görüldüğümü kabul ettim: hatta hoş. Elizabeth saçlarımı örerek topuz yapmama yardım etmişti. Üzerimde beyaz ipek bir elbise ve

Üç çeyrek boy kollu, tüllü, beyaz yazlık bir elbise. Basit pamuklu dantel dokunuşu göğüs kafesimin hemen altında, kollarımın önünde ve kare yakanın etrafında toplanmıştı. Dizimin hemen altında bitiyordu ve beyaz parmak arası terlikler görünümü tamamlıyordu.

Elbiseyi daha önce hiç giymemiştım çünkü tek başına oldukça transparandı. Elizabeth slip giymemi önerdi. Bu sade yazlık elbise en iyi özelliklerimi -göğüslerimi, belimi ve bacaklarımı- öne çıkarıyordu ama hafif, hatta biraz muhafazakârdı ve arkadaş pikniğine uygundu.

Lens yerine bilerek taktığım gözlüklerimi burnuma doğru ittim ve kazağımla çantamı toplamak için döndüm; çantada iki taze elma ve pazarda bulabildiğim son yaz şeftalileri vardı. Elizabeth telaşla ellerini iki yana açarak beni kapıya doğru giderken durdurdu. "Başka bir şey giymelisin. Çok güzelsin; seninle sevişmek istiyorum. Arabada üzerine atlayacak!"

"Oh, lütfen!" Beni kucaklamak için kendine çekerken güldüm.

"Ciddiyim Janie," dedi ve beni omuzlarımdan tuttu. "Bütün bu Wendell McHotpants olayı sana bir şey öğrettiyse, o da çok seksi olduğun ve birçok insanın donuna girmek istediği gerçeğini kabullenmek olmalı."

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve kapıya doğru ilerledim. "Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?"

"Ben mi? Spor salonuna gideceğim, sonra da bazı çizelgeleri hazırlamak için işe gitmem gerekiyor." Gerindi ve esnedi. Altı saatten az uyuduğunu biliyordum; buna rağmen, Jon ve Quinn'in akşam yemeği ve "arkadaş olalım" tartışmasıyla ilgili hikayeyi dinleyebilmek için gerekenden bir saat önce uyanmakta ısrar etmişti.

Durumu ele alışımından etkilendiğini söyledi ve içten içe Quinn'in Wendell'inin kısa süreli kölesi olmamın cazibesine kapılmamı istemesine rağmen cesur ve dürüst olduğum için beni tebrik etti. Ayrıca Quinn'in arkadaş etiketini kabul etmediğine de dikkat çekti.

Bunu birkaç kez belirtti.

Etikete tutunmak zorundaydım çünkü o olmadan kendimi sınırsız bir bilinmezler denizinde sürükleniyor gibi hissediyordum, bu yüzden yeni arkadaşım Quinn'i göreceğim için heyecanlı bir şekilde merdivenlerden aşağı zıpladım. Evet, işte buydu: arkadaşım, sadece arkadaşım.

Binadan çıktım ve onu merdivenlerimin dibindeki kaldırımında dururken buldum. Çimento merdiven korkuluğunun dibine yaslanmış, muhtemelen cep telefonundaki mesajları tarıyordu. Deli gibi yakışıklıydı ve sessizce iç geçirdim. Bunlar şanslı serserilerdi. Güneş gözlüklerimi taktım.

Güneş parlak ve kör ediciydi. Mükemmel bir Eylül günüydü ve muhtemelen Ekim ayı başlamadan önceki son ılıman günlerden biriydi. Kapının arkamdan kapandığını duymuş olmalıydı çünkü telefonundan aniden başını kaldırıp merdivenlerin başında durduğum yere baktı. Doğruldu ve hiç kıpırdamadan durdu.

Aşağı inerken çantamı karıştırdım. "Bir şey getirmememi söylediğini biliyorum ama pazar pazarından biraz elma ve şeftali aldım." Kanıt olarak bir elmayı ona uzattım, sonra da çantama geri koydum.

İnledi ve sesi biraz acı çekmiş gibiydi. "Pek nazik davranmıyorsun." Sesi alçak ve çakıllıydı.

Yanıt olarak yüzümü buruşturdum. "Oh, hadi ama. Meyve getirebilirim. Meyve getirmeye iznim var." Onu dürttüm ve o da elimi tuttu.

"Şeftalilerden bahsetmiyorum."

"Elma sevmiyor musun? Sevmelisin. 2010 yılında elma genomunun şifresini çözdüler ve bu da elma üretiminde hastalık kontrolü ve seçici ıslah konusunda yeni anlayışlara yol açtı. Gerçekten daha geniş çaplı sonuçları var..."

Yumuşak bir öpücükle ağzımı kapattı, eli belime dolandı ve beni kendine çekti. Tıpkı bir şeftalinin tadına bakar gibi tadıma bakıldığı izlenimine kapıldım. Hain bedenim hemen eğilerek ve onunkine bastırarak karşılık verdi ve ben de onu öptüm, karşılığında onun tadına baktım. Bu bir arkadaş öpücüğü değildi; en azından ben bir arkadaşımı hiç böyle öpmemiştim.

Birbirimizin tadına iyice baktıktan sonra Quinn öpüşmeyi kesti, alnını benimkine dayadı ve "Merhaba" diye fısıldadı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım; kalbim ve zihnim yokuş yukarı bir koşuda yarışıyordu ama karşılığında küçük bir "merhaba" demeyi başardım.

"Seni öpmekle ilgili fikrimi değiştirdim."

"Şey," dedim, "beni uyarmıştın." Göğsümde sıcak bir uğultu yankılanıyordu.

Arabada söyleyecek pek bir şeyim yoktu ama kendimi sık sık alt dudağımı çekiştirirken buluyordum. Arabayı Quinn kullanıyordu; yine siyah bir Mercedes'ti ve şirket arabası olup olmadığını merak ettim. Randevumuz için şirket malını kullanacağı düşüncesi beni rahatsız etti.

*Ya da belki de sorun değildir çünkü bu bizim randevumuz değil...
Wendell-slamcapade'imiz.*

Her neyse.

Arabanın kullanımı hakkında endişelenmeme izin verdim çünkü bu bana odaklanabileceğim bir şey verdi. Herhangi bir konuşma girişiminde bulunmadı ve sessizlik içinde sürmekten memnun görünüyordu. Ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, sessizlik garip ya da rahatsız edici değildi. Sadece öyleydi.

Parkın yakınlarına geldiğimizde, gökdelenlerin bulunduğu özel alanlardan birine park ederek beni şaşırttı. Bodrum katında numaralı bir yere çekti. Motoru kapatırken koltuğumda kıpırdandım ve göz ucuyla ona baktım.

"Senin... burada mı yaşıyorsun?"

Hızla arabadan çıktı ve yanıma geldi. Ben daha mandalı çekemedim Quinn beklenmedik ama şaşırtıcı olmayan bir nezaket gösterisiyle kapımı açtı. Araçtan inmeme yardım etmek için elini uzattı ama sonra geri uzatmadı. Aksine, parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni asansöre doğru çekti. Bu noktada, onun elimi tutma hissine oldukça alışmış olduğumu fark ettim.

"Pikniğimizi yapmadan önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Başka bir açıklama yapmadan asansörü bekledik. İçeri girdikten sonra, asansör yükselirken el ele tutuşarak yan yana durduk. O anla ilgili her şey bana tuhaf, hatta gerçeküstü geldi ve bu ana nasıl geldiğimi merak ettim.

Düşüncelerimi geri sardım ve buraya nasıl geldiğimi gözden geçirdim: Her şey haftalar önce o gece barda ve ertesi Cumartesi sabahı başlamıştı. Geçen Çarşamba Smith's'te bana rastladığı ana kadar hızlıca ilerledim. Ardından Perşembe ve cep telefonu olayı geldi. Cuma günü iyiydi, normaldi, ama sonra normal değildi, ama yine de iyiydi ve beni üç kez öptü. Cumartesi günü hem açıklayıcı hem de kafa karıştırıcıydı, bu da beni Pazar gününe ve başka bir öpücüğe ve bu ana getirdi: asansörde el ele tutuşmak.

En iyi çabalarımaya rağmen, şimdi etiketsiz bir bilinmeyenler okyanusunda sürükleniyordum ve hiçbir harita, diyagram veya dipnotlu şekil olmadan deniz ayaklarımı bulmaya çalışıyordum. Kendimi belirgin bir şekilde dehşete düşmüş ve heyecanlı hissediyordum... ama daha çok dehşete düşmüştüm.

Beynimdeki tüm geri sarmalara rağmen asansör yolculuğu aslında çok kısaydı. Kapılar kayarak dört kapılı uzun, düz beyaz bir koridora açıldı. Mermer zemini plastik kaplama kaplıyordu ve ağır bir boya kokusu vardı. Quinn elini omurgamın alt kısmına koydu ve beni koridorun sonuna götürdü. Bir dizi anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı ve bana küçük ama beklenti dolu bir gülümseme vererek içeri girmemi işaret etti.

Eşiği tereddütle geçtim ve kül rengi parke zemine bastım. Şimdi çok ama çok güzel bir daire olduğunu anladığım daireye şöyle bir baktım. Mobilyasızdı, bu yüzden ahşap paneller kesintisiz bir şekilde yayılıyor ve Millennium Park'a bakan oturma odasındaki üç büyük tavandan tabana pencereden yayılan yatay ışık mızraklarıyla çaprazlanıyordu. Yavaşça geniş yaşam alanına, pencerelere doğru yürüdüm ve her şeyi içine almak için döndüğümde katedral tavanın yüksekliğini fark ettim. Ayak seslerim gürültülü ve yankılıydı. Duvarlar, taç kalıpları ve süpürgelikler gibi düz bir beyaza boyanmıştı.

"Mutfak şurada." Quinn'in sesi yanımda yankılandı; geniş, mavi-gri mermer bir mutfaka götürdüğü yolu takip ettim. Beyaz porselen ve kocaman olan lavabo hariç tüm aletler paslanmaz çelikti -çift fırın, gazlı ocak, bulaşık makinesi, dev buzdolabı. Bu mutfak yemek pişirmek içindi.

Mutfak, küçük aletler, yemek kitapları ve tezgâhın üzerinde duran yiyecekler olmadan, yakar top takımına seçilmeyi bekleyen bir çocuk gibi biraz hüzünlü görünüyordu.

Etrafı incelemem için bana bir dakika verdikten sonra avucunu sırtıma koydu ve beni nazıkçe iki yatak odasının bulunduğu bir koridora yönlendirdi. Boyutları birbirine çok benziyordu ve her ikisinde de ebeveyn banyosu vardı. Temel fark, ikisinden biraz daha büyük olanın park manzaralı olması ve banyosunda sarnıç büyüklüğünde bir jakuzi küvetinin bulunmasıydı.

Küveti gördüğümde gözlerim büyüdü. Etkileyici bir küvetti. Küvetin görüntüsünü ve en yakın on yedi arkadaşımın birlikte banyo yapmanın bende uyandırdığı imgeleri asla unutabileceğimi sanmıyorum. Küvette tam anlamıyla örgü gecesi düzenleyebilirdim.

Quinn küvetin muazzamlığını özümsemek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi, bu yüzden beni ana yatak odasında bekledi. Çıktığımda, ona

küvete son bir kez özlemle baktıktan sonra dikkatimi Quinn'e çevirdim.

Küvet artı Quinn eşittir Quinntub ya da Tubinn. Tubinn'in kulağa daha çekici geldiğine karar verdim; bu düşüncenin beni yıkamasına izin verdim: Quinn ile Tubinn.

Ardından gelen kızarmayla savaşıma bile çalışmadım.

"Hey." Pencere kenarındaki bir koltukta oturuyordu; depo olarak kullanılabileceğini fark ettim.

"Selam," diye karşılık verdim, yavaşça nefes alıp vererek Tubinn dışında konuşacak bir konu bulmaya çalıştım.

"Ne düşünüyorsun?" d i y e sordu ve başını eğerek tahta koltukta ona katılmamı işaret etti.

"Gerçekten güzel..." Yavaşça ona doğru yürüdüm, hâlâ odayı inceliyordum. "Kiralamayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ben değil; sen ve Elizabeth için iyi olabileceğini düşünüyordum." Oturduğu yerden yaklaşık bir metre ötede durdum.

"Ne dedin?"

"İkinizin daha büyük bir yer aradığınızdan bahsetmişsiniz, sen ve Elizabeth."

"Evet, daha büyük bir yer, ama..." Ağır çekim kanat çırpma benzediğinden şüphelendiğim bir hareketle kollarımı etrafımda kaldırdım. "...Richie Rich McMansion kadar büyük değil."

Hemen sırtıttı. "O kadar da büyük değil."

Başımı sık sık yaptığı gibi ona doğru eğdim ve ellerimi kalçalarım götürdüm. "Fiyat aralığımızın çok dışında olduğundan oldukça eminim."

O da başını eğdi. "İşte mesele de bu, bu kat ve altındaki dört kat Cypher Systems'a ait. Çalışanlar için özel olarak satın alındılar."

"Yani... yani şirket bu dairelerin sahibi mi?" Başını salladı.

"Ama patron neden çalışanları için daire satın almak istesin ki?"

Omuz silkti. "Aslında bu Betty'nin fikriydi. O ve kocası küçülüyorlar; tüm çocukları öldüğü için evlerinden taşınmak istiyorlar ve işe gidip gelmek zorunda kalmaması için işe yakın bir yer bulmasına yardım etmem konusunda benimle konuştu."

"Oh." Bunu düşündüm. "Ve patron Millennium Park'a bakan bir gökdelenin beş katını satın almaya mı karar verdi?"

"Eğer düşünürsen, mantıklı geliyor." Ayağa kalktı, bir adım attı, ellerimi tuttu ve ikimizi de pencere kenarındaki koltuğa geri götürdü. "Burası

Çalışanlar için güzel bir avantaj. Burası Loop'a, şehir merkezinin geri kalanına ve parka yakın, yaşamak için güzel bir yer. Cypher'ın ana işi güvenlik. Çalışanların Chicago'nun dört bir yanına dağılmış olması herkesin güvenliğini sağlamayı zorlaştırıyor. Herkes burada yaşarsa, işe yakın olur ve insanları takip etmek daha kolay olur."

"Patronun insanları takip etmek istediğini mi düşünüyorsunuz?" "Hem evet hem hayır; kastettiğiniz şekilde değil."

"Ne şekilde o zaman?" Kaşlarımı atıyordum.

İçini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi ve konuşmadan önce gergin bir an boyunca yeri inceledi. "zel hesaplarla pek alışmıyorsun."

Bu iddiaya gözlerimi kırptıştırdım ve bu rastgele gibi görünen ifadeyle nereye varmaya çalıştığını merak ettim. "Evet... yani?"

"Ne demek istediğimi çok detaylı aıklayamam."

Bu ifadeyi araştırdım ve hızlıca bir sonuca vardım. "Bunun gizlilik anlaşmalarıyla bir ilgisi var mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Onlar... Özel müşteriler... kötü adamlar mı?"

Yüz hatlarını bir gülümseme fısıltısı aydınlatırken bana değerlendirici bir yan bakış attı. "Hayır, tam olarak kötü adamlar değerler; sadece güçlüler."

"Hm." Gözlerim görmeden dairenin üzerinde gezinirken alt dudağımı tekrar çekiştirmeye başladım. Sözcükleri yüksek sesle söylemek istemeden, "Yeni dairelerden birine mi taşınıyorsunuz?" dedim.

Tereddüt etti ve sonra "Hayır, yeni dairelerden birine değer" dedi.

"Oh." Banyoya açılan kapıya baktım. "Kiranın ne kadar olacağını biliyor musun?"

"Evet, bir fikrim var. İkinizin şu anda ödediğinden daha fazla olur; muhtemelen iki katından biraz daha az."

"Oh. şey, bu mantıklı. Aslında çok da fazla değer." Bacaklarımı aprazladım ve ayağım yere vurmaya başladı. "Aynı insanların arasında yaşamak ve çalışmak tuhaf olurdu. Ya işimden ayrılırsam? Ayrılmak zorunda kalır mıyız?"

"İçinden ayrılmayı mı planlıyorsun?" Sesi monotonda ama hafif bir tonu vardı.

"şey, hayır. şu anda değer. Aslında yakın zamanda da değer." "Orayı seviyor musun? İşini hâlâ seviyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, seviyorum. Garip ama eski işimde hesap yönetiminden hiç hoşlanmamıştım. Tek düşünebildiğim şu işlerden birine başvurmaktı.

mimar pozisyonları. Şimdi ise gerçekten keyif alıyorum. Bu farklı bir şey." "Nesi farklı?"

Ona baktım; en az sesi kadar ilgili görünüyordu, ben de bacağımı ahşap koltuğa doğru çektim ve ona doğru döndüm, park manzarası bir an için dikkatimi dağıttı. "Sadece daha iyi. Yeni bir iş öğreniyorum, bu da ilginç. Carlos ve Steven fatura yapısı ve operasyonlarla ilgili iyileştirme fikirlerime gerçekten açıklar, oysa eski yerimde hiçbir yeni fikirle ilgilenmiyorlardı. İnsanları da seviyorum."

Quinn'in kaşları kalktı ve bana geniş bir sırıtış attı. "Öyle mi? Hangi insanları?"

"Bir bakalım, tabii ki Keira var; çok iyi biri ve Steven. Dan de çok arkadaş canlısı. Ve Carlos..."

Quinn kaşlarını çattı. "Peki ya Carlos? Sana asılmıyor, değil mi?"

Kıkırdadım, gerçekten kıkırdadım ve ona kocaman bir sırıtış attım. "Hayır, hayır, hiç de değil. Gülünç olma."

"Neden gülünç olsun ki?"

"Çünkü Carlos benim patronum. Patronumla asla ilgilenmem."

Quinn'in yüzü dondu; sanki gerçekten rahatsız edici bir şey söylemişim gibi bana göz kırptı. "Neden olmasın?"

Kaş çatma sırası bendeydi. "Beni Carlos'la çıkmaya mı ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır, kesinlikle hayır. Ama birinin patronun olması onu otomatik olarak yasak kategorisine sokmamalı."

"Evet, öyle olmalı. Patronunuzla çıkmak sizi belirgin bir dezavantaja sokar."

"Zengin biriyle çıkmak gibi mi?"

Öfkelendim. "Evet, sanırım. Benzer ama daha kötü."

"Neden daha kötü?"

"Quinn."

"Janie." Ses tonu ve yüz ifadesi granit gibiydi.

"Neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

"Dalga geç benimle."

"Bariz olanı kavrama yeteneğinden yoksun olan ben bile bu kavramı anlıyorum." Bu kadar ciddi görünmesinden hoşlanmayarak onu dürttüm, ruh halinin aniden değişmesine neden olacak ne söylemiş olabileceğimi anlamaya çalıştım.

Gözleri yoğun bir şekilde bana odaklanırken d a r a l d ı ve yüz hatları donuklaştı. "Bence dar görüşlü davranıyorsun."

Kollarımı kavuşturdum ve omurgamı dikleştirdim. "Gerçekten mi?

Nasıl yani?" "Neden her şeye bir etiket yapıştırmayı seviyorsun?"

"İşleri basitleştiriyor."

"İnsanlar basit değildir."

"Ama etiketler onları basitleştirmeye yardımcı olur. Neden etiketleri sevmiyorsun?"

Gözleri benimkiler arasında gezinirken çenesi kıpırdadı. "Başka bir insanı tanımlarken ve dolayısıyla ona nasıl davranacağınızı belirlerken tek faktör olarak etiketleri kullandığınızda, buna stereotipleme denir."

Ağzımı açtım ama sonra aniden kapattım ve yutkundum. Göğsümde rahatsızlık ve kızgınlık karışımı bir sızı hissediyordum. Birbirimize ters ters bakıyorduk ve nefes alışım biraz tedirginleşmişti.

"Ben insanları kalıplaştırmam. Klişeleştirme, geçerli veriler olmadan, daha ziyade cahil toplumsal kestirme yollara dayanarak yargıda bulunduğum anlamına gelir."

"Patronlarla çıkılmaz," dedi. Onun kasıtlı olarak ölüp bittiğini fark ettim. tonda.

"Bu sadece sağduyu." Ayağa kalktım ve kolumu tuttu.

Zorla ama kararlı bir şekilde, ayağa kalkarken beni kendisine doğru döndürdü. "Zengin erkekler kötü erkek arkadaş olur, bu bir etiket değil mi?" "Bu bir etiket değil; bu bir tercih," diye karşı çıktım.

"Slamplar ve Wendelller mi?" diye meydan okudu.

"Ördek gibi yürüyorsa, ördek gibi vaklıyorsa ve gelişigüzel birden fazla partnerle seks yapıyorsa, o zaman...!" Sesim yükselirken gözlerimi anlamlı bir şekilde açtım. Kızgınlığın ötesinde, artık öfkeye çok yakın olduğunu fark ettiğim başka bir şeye doğru ilerliyordum.

Hırladı ve sanki kafese kapatılmış gibi huzursuzca kıpırdandı. "Kategorize edilmekten hoşlanmıyorum."

"Sen etiketini sevmiyorsun diye bana insanları klişeleştirdiğimi söyleme; eğer Wendell olmaktan hoşlanmıyorsan, o zaman olma. Nasıl algılandığınızı ve size nasıl davranıldığını belirleyen sizin eylemlerinizdir."

"Ya da bu kadar dar görüşlü, yargılayıcı olmayı bırakmaya karar verebilirsin..."

"Ve ne?" Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Ve beynimi dağıtacak kadar açık fikirli mi olayım? İnsanların kötü davranışları için o kadar çok bahane

Omurgasız olduğum bir davranış mı? Hayır, teşekkürler. Kimsenin saçmalıklarını el üstünde tutmaya ve ona güzel bir kar tanesi demeye niyetim yok. Etraflarındaki insanlara çöp gibi davrandıkları için bahaneler uydurmayacağım. Bunu isteseydim hâlâ Jon'la birlikte olur, onun aldatmalarına bahaneler uydurur ya da kız kardeşlerime suç işlemleri için borç para verirdim; bu arada da sürekli bir hayal kırıklığı içinde yaşıyor olurdum."

Dişlerini sıkmişti. "İnsanların sana çöpmüşsün gibi davranmasına izin vermeni önermiyorum. Kestirme yollarınızdan birinin kriterlerine uydukları için onları reddetmek yerine, davranışlarını ve arkasındaki motivasyonları anlamak için çaba göstermenizi öneriyorum."

Söylerken yüzümü buruşturmama rağmen ağızımdan çıkan alaycı sözlerle engel olamadım. "O zaman yanıyorsam beni düzeltin: Wendell olmanın ardında yatan motivasyonun partner sayısı, çeşitliliği ve sıklığıyla sınırlı kalmadan seks yapmak olduğunu düşünüyorum."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Ayrıca, birinin geçmişte bir şekilde davranmış olmasının, şimdi ve gelecekte istediği şeyin bu olduğu anlamına gelmediği ihtimaline de açık olun."

"İnsanlar değişmez." Bu sözleri gerçekten kastetmediğim ya da inanmadığım halde düşüncesizce söyledim ve hemen pişman oldum. Bildiklerimden, Quinn'in dün gece bana geçmişi ve kardeşi hakkında anlattıklarından sonra özür dilemek istedim ama bunun yerine alt dudağımı çiğnemeye başladım.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. Bakışlarını sol omzumun üzerindeki bir noktaya sabitlerken yutkundu. Sanki yanımdan geçip gitmeye hazırlanıyormuş gibi ağırlığını değiştirdiğini gördüm.

"Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım ve ona doğru uzandım; ellerim onu yerinde tutmak için bileklerini kavradı. Gözleri benimkilerle buluştu ve ona doğru küçük bir adım attım. "Haklısın, insanlar değişebilir ve motivasyonlar önemlidir. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sadece..." Bileklerini çözdüm, parmaklarımla alnımı ovuşturdum ve iç çektim. "Sadece, büyürken, annem... o..." Gözlerimi devirdim, annemin kararlarının bir insan olarak kim olduğum ve aldığım kararlar üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu birine itiraf edecek olmaktan nefret ediyordum.

Quinn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını yana eğdi. "Annenden hiç bahsetmedin." Bunu sanki yeni fark etmiş gibi söyledi.

Dişlerimi sıkıttım. "Onun hakkında konuşmaktan özellikle hoşlanmıyorum."

"Neden?"

Tekrar içimi çektim. "Çünkü tutarsız ve güvenilmezdi ve bir Wendell'in kadın versiyonuydu."

Açıkça beni düşündü, güzel dudakları yana doğru kıvrıldı. "Bir Wendellette mi?"

Ağzım isteksiz bir gülümsemeye dönüştü ve başımı salladım. "O..." Odaya, onun ötesine, pencereye doğru baktım. "Gerçekten çok güzeldi ve babam tam bir paspas gibiydi. Haftalarca, aylarca bir adamla birlikte olur, sonra geri dönerdi ve babam onu affederdi ve bizden her şey yolundaymış gibi davranmamız beklenirdi."

Elleri kalçalarına gitti. "Babanı aldattı mı?"

Başımı salladım. "Evet, hem de çok. Aslında çok saçmaydı. Sonlara doğru evde olduğundan daha çok dışarıdaydı."

"Sonlara doğru mu?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Sonu ölmeden hemen önceydi." Yer değiştirdim, aniden huzursuz hissettim. "Gördüğünüz gibi, birinin kölesi olmak bana çekici gelmiyor, paspas olmak da istemiyorum. Her şeyin tanımlanmasını seviyorum, sürprizlerden hoşlanmıyorum ve net beklentilerin olmamasından hoşlanmıyorum." Ellerim kalçalarıma gitti ve omurgamı dikleştirdim. "Ve eğer bu beni biraz kapalı fikirli yapıyorsa, sanırım bununla bir sorunum yok."

Uzun bir süre birbirimizi izledikten sonra aniden hareket etti.

Aramızdaki mesafeyi kapattığında, kelimenin tam anlamıyla kapattığında, vücutlarımız arasında boşluk kalmadığında, önsezili bir savunmasızlık hissettim ve sessizce kendi bedenimin benim rızam olmadan onunkine karşı nasıl eridiğini düşündüm.

Ellerini kollarımdan geçirip belime doladı ve kalçalarımın üzerine, popomun hemen üzerine koydu. Şaşkınlığıma ve biraz da utanç verici takdirime rağmen, karnıma bastıran sert bir uzunluk da dahil olmak üzere vücudunun her sert düzlemini hissettim.

Yine kızardım.

Quinn'in başı eğildi ve ağzı yıkıcı bir yumuşaklıkta bir öpücük için benimkini yakaladı. Endişem dağılmadı; aksine, yeni bir duygu göğsümdeki yanan endişe topunun etrafını sardı ve onu daralttı. Bu duyguyu tanıımıyordum; tek bildiğim, kıyafetlerini parçalamak istememe neden olduğuydu.

Başını hafifçe kaldırdı, gözleri kapalıydı. "Randevumuz için hazır mısın?"

Boğazımı temizledim, kendimi ona sürme arzumu bastırdım, aniden sürünme için çaresiz kaldım. Tekrar boğazımı temizledim. "Senin çıkmadığını sanıyordum."

Quinn'in yanağı yanağıma doğru hareket etti, böylece fısıltıyla söylediği sözler kulağımı ısıttı. "Seninle çıkmak isterim."

Titredim ve gözlerim kapandı. "Bu, serserileri rotasyondan çıkaracağını anlamına mı geliyor?" diye sorarken sesim titriyordu.

Omzuma kalıcı bir öpücük kondururken boynuma doğru gülümsediğini hissettim. "Onlar zaten rotasyonun dışındalar."

Omzuma, dantelin tenimle buluştuğu yerin hemen yanına bir öpücük daha kondurdu. Bedenim, vefasız bedenim, ona daha sıkı bastırdı ve kelimelerim bir iç çekişle çıktı. "Bu ne zaman oldu?"

Omuz silktiğini hissettim. Bu basit hareket göğsünün benimkine sürünmesine neden oldu ve inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Bir süre önce." Uzaklaştı, bir çift parmağı kalçamdan kalktı ve beni öptüğü omzumdan köprücük kemiğime, göğsüme ve sonra tekrar yukarıya doğru elbisemin kenarını yavaşça izledi. Tüylerim diken diken oldu. Kafa derim gerginleşti.

Bir süre önce.

Kirpiklerim kırpışarak açıldı ve bakışlarıyla karşılaştım; kafam karıştı, kafam bulanıktı ve kaybolan serseriler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bunun yerine, bana yavaşça gülümsediğinde düşünce lokomotifimi kaybettim. Yukarıda bahsettiğim, elbisemin kenarıyla oynayan parmakları omzumun üzerinden kayarak koluma indi ve benimkiyle birleşti.

Elimi çekiştirdi. "Hadi gel. Hadi gidip pikniğimizi yapalım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

gününün tamamını parkta geçirdik. Birkaç frizbi oyunu sırasında beyaz elbisemde çim lekeleri oluşmuş olabilir.

Sürpriz bir şekilde Jay Pritzker Pavilion'da ücretsiz bir blues konseri vardı ve birlikte geçirdiğimiz eğlenceli günün ardından müzik için kalmaya karar verdik. Diğer park sakinleriyle aramızda bolca boşluk bırakmak için kendimizi çimlerin kenarına konumlandırıdık.

Quinn sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi başını kucağıma yaslayarak battaniyenin üzerine uzandı ve ben de parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Rüya görmediğimden ya da *Matrix* türü bir alternatif gerçekliğe çekilmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek için durabilirdim ama bilmek istemedim. Benim için kırmızı hap olmayacaktı.

Quinn uyuyakaldı ve onu uyandırmak istemedim, bu yüzden son setin sonuna kadar kaldık. Onu izledim, yüzünün çizgileri, açıları ve dudaklarının şekli beni büyüledi. Dudakları hafifçe ayrılmıştı ve onları öpme isteğimle başarılı bir şekilde savaştım.

Alkışlar onu uykusundan uyandırdı. Kaşlarını çattı, gözle görülür bir şekilde çevresini karıştırdı ve yüzüme doğru göz kırptı. Gözlerinin rengi ve anlık yoğunluğunun benimkileri tanıması göğsümün gerçekten hoş bir şekilde acımasına neden oldu. Ona gülümsedim.

Dürtüyle eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, uykulu güzelime küçük bir öpücük vermek niyetindeydim. Ancak ben geri çekilemeden Quinn'in elleri beni yerimde tuttu; dev avuç içleri yanaklarımda, uzun parmakları boynumu okşuyordu.

Dik otururken bile öpücüğü derinleştirdi ve üzerime eğildi, böylece hafifçe yaslandım, başımın arkası dizine yaslandı; parmaklarım kendimi sabitlemek için kollarının etrafında kıvrıldı. Dili sıcak, yumuşak ve taparcasına nazikçe, çıldırtıcı bir naziklikle benimkini okşuyordu. Dondurma ya da gurme bir tatlıyı yalar gibi tadıma bakıyor ve tadını çıkarıyordum. Etkisi sarhoş ediciydi.

Yoldan geçen biri ıslık çaldı, muhtemelen bizi izliyordu ve ben nefes almakta zorlanarak öpücüğü kesip doğrulurken çenemi göğsüme doğru eğdim. Ellerini çekti. Kirpiklerimin altından ve siyah çerçeveli gözlüğümün sağladığı korumayla ona baktım. Profilden bakıyordu, gözlerini

sert ifadesi onu kararlı, güçlü ve seksi gösteriyordu.

Dudaklarımı yaladım, onun tadına baktım ve dikkatini tekrar bana çekmeye çalıştım. "İyi uyudun mu?" Sesim hafif nefes nefese çıkmıştı.

Bakışlarımla buluştu ve aniden felç olduğumu hissettim. Uzuvarım ağır ve işe yaramaz hissediyordu. Sorumu duymazdan geldi ve kendi sorusunu sordu. "Neden lens yerine gözlük takıyorsun?"

Samimiyetle cevap verdiğim için öpücük manyağı olmuş olmalıydım. "Çünkü beni güvende hissettiriyor."

Ağzı yana kaydı ve bir kez göz kırptı. "Bu yüzden mi saçlarını böyle yapıyorsun?" Saçlarımın başımın tepesinde sert bir topuz halinde durduğu yeri işaret etti. "Saçların arkaya toplandığında kendini daha mı güvende hissediyorsun?"

"Hayır. Saçımı topuz yapıyorum çünkü yapmazsam Medusa'nın yılanlarına benziyor."

Quinn'in alametifarikası olan yavaş ve rahat gülümsemesi yüz hatlarını gölgeledi. "Medusa'nın yılanları gibi görünmüyor."

"Benziyor. Medusa'nın da iki kız kardeşi olduğunu biliyor muydun? O da benim gibi ortanca bir çocuktur. Ama Medusa üçü arasındaki tek ölümlüdür. Çoğu efsaneye göre Perseus tarafından öldürülmüş. Ona doğrudan bakmak zorunda kalmamak için aynalı bir kalkan kullanmış. Öldüğünde, kanatlı at Pegasus, kılıçlı bir dev gibi bedeninden fırladı."

Quinn ağzını yana çevirdi ve sonra gözlüklerimi yavaşça çıkarıp yanımdaki battaniyenin üzerine koydu. "Bu pek olası görünmüyor."

Omuz silktim, kendimi uyuşuk hissediyordum ve alacakaranlıkta parkta onunla bir battaniyenin üzerinde oturduğum için biraz başım dönüyordu. Ayrıca gözlüklerimi çıkardığım için kendimi biraz açıkta hissediyordum. "Bazıları o sırada Poseidon'dan hamile olduğunu düşünüyor. Belki de spermi, normal X ya da Y kromozomu taşımak yerine büyülü at ve dev türündendi."

Suyuma uzandım, uzun bir yudum aldım ve plastik şişenin kenarından Quinn'i düşündüm. Akşamın ilk ışıkları yerini gecenin karanlığına bırakıyordu ama onun hâlâ gülümsediğini görebiliyordum. "Sihirli spermlere sahip olabilseydin, ne tür yaratıklar yaratmak isterdin?" diye sorduğumda utanç duymayacak kadar Quinn-kiss-tipsiydim.

Gülümsemesi genişledi; etrafta toparlanan insanlara bakarken başını salladı. "İçine koyacak yılan saçlı bir kız olmadan sihirli spermin bana ne kadar faydası olur bilmiyorum."

Quinn kendi suyuna uzandı ve bir yudum aldı, ama "Beni kullanabilirsin!" dediğimde boğuldu.

İçkisini aniden bıraktı, topuklarının üzerine oturdu ve bir peçete aldı; öksürürken gözleri büyümüştü. Uzandım ve yatıştırıcı bir şekilde sırtını sıvazladım.

"Biraz daha su içmelisin."

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve şişeden su içerken beni dikkatle izledi.

Utanmadan oturdum ve Quinn'in kendini toparlamasını bekledim. Sonunda sordum: "İyi misin? Yanlış boruya mı girdi?"

Başını salladı, peçeteyi biraz fazla sıkı tutarken gözleri hareketlerimi takip etti ve sonra, "Seni nasıl kullanabileceğim hakkında bir şeyler söylüyordun?" dedi.

"Oh evet. Bu varsayımsal durumda, yaratık yapabilen sihirli spermeliniz var." Su şişemin kapağını kapattım, battaniyenin üzerine bıraktım ve saçlarımı açmaya başladım. "Ve Medusa-vari saçlarım olduğu çoktan tespit edildi." Çılgın bukleleri salladım ve omuzlarımın, sırtımın ve göğüslerimin üzerine düşmelerine izin verdim. "Artık yılan saçlı sihirli sperm deponuz var. Hangi yaratıkları yaratacağız?"

Gözleri saçlarımın üzerinde karanlık bir yoğunlukla gezinirken bile yüz ifadesi ancak kuşkulu olarak tanımlanabilirdi. "Bu suyun içine ne koydunuz?"

"Sadece su. Ne? Neden?"

Quinn iç çekti. Sesi düzensizdi. Sanki bunu yapmak acı verici ya da yorucuymuş gibi bakışlarını benden çekti. Ayağa kalktı ve elini sertçe bana uzatarak beni kolaylıkla yukarı çekti. "Akşam yemeği yemeye gitmeliyiz."

Başımı yana eğip onu düşündüm. "Soruma cevap vermeyecek misin?"

Başını salladı, sepeti, şişeleri ve battaniyeyi toplarken bana bakmadı; gözlüklerimi gömleğinin cebine soktu. Onu izlerken dudağımı çiğnedim ve parmaklarımı büktüm. Elimde olmadan sanki yanlış bir şey söylemişim gibi hissettim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve temizliğe yardım ettim.

Her şeyi topladık ama o hâlâ bana bakmamıştı. Endişeli hissediyordum ve bu nedenle zihnim dolaşmaya başladı. Çöpü aldım ve çöp sepetine doğru yürüdüm, çöpün her gün mü yoksa gün aşırı mı toplandığını merak ediyordum; ne kadar çöp olduğunu merak ediyordum

park tarafından üretilen; şehir parklarında bir geri dönüşüm programı başlatmayı düşünen olup olmadığını merak eden; bunun şehre ne kadara mal olacağını merak eden;...

"Oh!"

Birine tosladım ve hemen geri adım atmaya çalıştım, ama o omuzlarımdan tuttu, nazikçe değil ve uzaklaşmamı engelledi. Oldukça nahoş bir yüze baktım. Çirkin bir yüz değildi; aslında oldukça yakışıklı bir yüzdü ama yüzünde hoş olmayan bir ifade vardı ve gözleri sert ve soğuktu.

Yabancı benden belki bir ya da iki santim daha uzun ve son derece kaslıydı. Kafası traşlıydı, gözleri zeytin yeşiliydi, oldukça köşeli çenesi bükülmüştü, siyah dövmeleeri gömleğinin yakasından boynuna doğru uzanıyordu ve dolgun ağzı sert bir kaş çatma şeklinde kıvrılmıştı.

Küçük ve kibar bir gülümseme olduğunu umduğum bir hareket yaptım ama o sadece çeliğin tüm esnekliğiyle bana baktı. Benden hoşlanmadığı gibi belirgin bir izlenim edindim. Dahası, bana zarar vermek istediği izlenimine kapıldım.

Yutkundum ve tekrar uzaklaşmaya çalıştım. "Özür dilerim, nereye gittiğime bakmıyordum."

Beni bırakmak yerine acı verici bir şekilde sıkıca kavradı ve başını öne eğdi. "Kendini bundan kurtaracağını sanıyorsan, kurtaramayacaksın" diye fısıldadı.

"Hey!" Quinn'in sesi solumdan geldi ve dönüp bana doğru koşmasını izledim. İfadesi gök gürültüsünü andırıyordu; aslında nahoş da görünüyordu. Birine büyük bir zarar vermeye niyetli gibi görünüyordu.

Quinn bize ulaşmadan önce adam kollarımı bıraktı, beni itti ve teslim olmuş gibi ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde havaya kaldırdı. Ayaklarını geriye doğru kaydırđı. "Hey dostum, burada bir şey olduğu yok."

Quinn hemen önüme geçti ama yabancıya doğru ilerlemeye devam etti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sesinin tonu beni araya girmeye itti. "Quinn, dinle; önemli bir şey değildi. Nereye gittiğime bakmıyordum ve o..."

"Kız arkadaşının sözünü dinle."

Quinn iri yarı adamı sıkıştırdı ve tehditkâr bir şekilde üzerine eğildi; ses tonu ürkütücü derecede sessizdi. "Ona dokunmayacaksın, ona bakmayacaksın. Eğer seni bir daha görürsem, bu seni gören son kişi olacak."

İrkildim. Quinn'in sözlerinin metaforik olduğu ya da bir parça dramatik lisans taşıdığı izlenimini edinmedim. İçgüdüsel olarak bu sözlerdeki gerçeği hissettim ve o anda beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Bakışma yarışı birkaç saniye daha sürdü, ta ki kel adam rahatsız bir şekilde kıpırdayıp bakışlarını kaldırıma indirene kadar. Görünüşe göre tatmin olmuş olan Quinn birkaç adım geri yürüdü, sonra döndü ve bana bakmadan elimi tutup beni terk edilmiş piknik sepetimize geri çekti. Kalbim göğsümde dört nala atıyordu ve hafifçe titriyordum. İstemedem ya da anlamadan omzumun üzerinden baktım.

Kel adam hâlâ beni izliyordu. Bizi değil.

O beni izliyordu.

Sanki beni tanıyormuş gibi, sanki hâlâ bana zarar vermek istiyormuş gibi, sanki onu beni parçalamaktan alıkoyan tek şey yanımdaki iri yarı, öfkeli adammış gibi bana bakıyordu. Gözlerimi çektim ve Quinn'e yaklaştım.

Son birkaç hafta içinde üçüncü kez izlendiğim hissine kapılmıştım. Ama bu sefer haklı olduğumu biliyordum.

Yürürken hiç konuşmadık. Quinn elimi sıkıca tuttu, neredeyse acı verecek kadar kavradı. Ben sepeti ve battaniyeyi taşıırken o da telefonunu tutuyor, birkaç dakikada bir ekrana dokunuyor ve parkın etrafına dikkatle bakıyordu. Garaja geri dönmek yerine Quinn bizi Yüz eşmesi'nin yanındaki Güney Michigan Caddesi'ne götürdü. Orada otuz saniyeden az bir süre durduktan sonra siyah bir SUV yavaşladı ve önümüzde durdu.

Quinn arka yolcu kapısını açtı ve "Bin" dedi.

Onu sorgulayamayacak kadar telaşlıydım, arka koltuğa tırmandım, sepeti ve battaniyeyi yanımdaki bankın üzerine koydum ve kendimi ortaya yerleştirdim. Quinn arkamdan geldi, kapıyı çarptı ve ben hemen kapının kilitlendiğini duydum. Gözlerimin taksinin karanlığına alışması bir an aldı. Quinn'e baktım; koltuğunda iki büküm olmuş, sanki birini arıyormuş gibi camdan dışarı bakarken bacağını benimkine dayamıştı.

Araba hareket etti ve ben şoförümüzün kimliğini aradım. Tek görebildiğim kafasının arkası ve boynunun etkileyici boyutuydu. Eğer Vincent bir buçuk metre uzamamış, otuz yaş gerilememiş ve bir gecede Afro-Amerikan olmamışsa, bu Vincent değildi. Elini kalçama yerleştirip sıkıldığında dikkatim tekrar Quinn'e çekildi.

Beni ihtiyatlı bir şüpheyle inceliyordu. Ona sadece şaşkınlıkla bakabildim. Az önce ne olduğunu anlamamıştım. Parktaki adamın bana neden böyle uğursuz bir ifadeyle baktığını anlamıyordum. Quinn'in neden onu ortaçağ tehditleriyle uyarma ihtiyacı hissettiğini anlamıyordum. Neden sanki takip ediliyormuşuz gibi parktan koşarak çıktığımızı anlamıyordum. Ne yapacağımı tamamen şaşırmıştım.

Çenem sallanmış olabilir.

Quinn bu hareketi fark etmiş olmalı ki kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. Ağlama tehlikesiyle karşı karşıya değildim ama beni rahatlatmasını da elimin tersiyle itmedim. Onun kollarına sarılmak iyi hissettiriyordu, bu yüzden kendimi onun gücüne bırakarak orada dinlenmeye bıraktım. Çenesini başımın üzerine koydu ve iç çektiğini hissettim.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordum, sesim büyük arabanın içinde oldukça küçük çıkıyordu.

Sertleşti. "Hayır." Eli omzumdan kalçama doğru kayarak beni kendine çekti. Sonra dedi ki, "Bilmiyorum. Tanıdık geliyordu."

Gözlerinin içine bakabilmek için başımı göğsünden kaldırdım. "Özel müşterilerden biri mi?"

Quinn başını salladı, gözleri kısa bir süre şoföre, sonra tekrar bana kaydı. "Hayır, kesinlikle değil. Hayır, eskiden tanıdığım birine benziyor."

"Oh."

Başparmağı kalçamı okşadı ve gözleri arayışla yüzümde gezindi. "İyi misin? Seni incitti mi?" Quinn'in sesi sertti.

"Hayır, sadece beni korkuttu. Muhtemelen yabancı biriydi ve unutma, ona çarptım, yani önemli bir şey değil."

Başını salladı ama ikna olmadığı belliydi. Elimi göğsüne koydum, o da kendi eliyle göğsünü kapatıp kalbine götürdü. Kalbi hızla atıyordu. Boğazını temizledi. "Eve gitmek istiyor musun?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Eve mi?"

Başını salladı ve "Eve gitsen iyi olur" dedi.

Alnıma kara bir hayal kırıklığı bulutu çöktü. Gecenin bitmesine hazır değildim. Sakarca karşılaşmamın nedenini anlamıyordum.

gecemizin sona ermesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Seçeneklerim neler?" Kalbini saran sarmaş dolaş ellerimize baktım, sonra gözlerim ağzına kayarken dudaklarımı yaladım.

"Ev." Kelimeyi sertçe söyledi.

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve beni paradoksal bir soğukkanlılıkla izlediğini fark ettim; beni hem uzaklaştırıyor hem de yakınlaştırıyordu. Bir şey beni ele geçirdi, buna ahlaksız kadın içgüdüğü diyebilirsiniz, ve kendimi ona doğru bastırdım; onun sertleştiğini hissettim. Vücudumu yukarı doğru kaydardım, göğsümü onunkine bastırdım; nefesinin kesildiğini hissettim. Bacaklarım onunkilerin arasında hareket etti ve ağzımı önce boynuna sonra kulağına götürüp fısıldadım, kelimelerin beceriksizce ve garip çıkmamasını umuyordum. "Acıktım."

Parktakine benzer bir iç çekiş daha çıkardı ve eli, elbisemin bacağıma açıkta bırakacak şekilde kıvrıldığı kalçama gitti. Eteğimin eteğini dizimi örtecek şekilde aşağı çekmeden ve koltukta benden uzaklaşmadan önce, elinin avuç içi tenimi ısıtarak tereddütlü bir saniye boyunca orada durdu. Uzuvarlarımızı birbirinden ayırırken sıcaklığını kaybettiğini hissettim.

Quinn hafifçe öne, şoföre doğru eğildi. "Bayan Morris'i eve götürmemiz gerekiyor.

Morris'i eve götürmeliyiz."

Onu izledim; önce şaşırdım, sonra kulaklarımda çınlayan reddedilmenin acısını hissettim. Öyle derin bir utanç kızarması oluştu ki, yakılarak yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissettim ve boynuma, yanaklarıma ve kulaklarımdan ucuna doğru ilerledim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve o yanıma yerleşirken dizlerimi ondan uzaklaştırdım.

Kısa bir süre sessizlik içinde oturduk ve ben kalbimin içinden ve kulaklarımdan arasından geçen kanın vızıltısını duyabiliyordum. Beynim, gerçek olarak kabul ettiğim ergenlik çağındaki kendinden şüphe duyma duygusuyla dolup taşıyordu: *Ben asla o kız olamayacağım. Seksi ve baştan çıkarıcı olmak içimde yok. Belki birkaç on bin dolarlık estetik ameliyatla, loş ışıktaki ya da birkaç çekimden sonra bir biyoistatistikçinin ya da bir aktüerin ilgisini çekebilecek kadar çekici olabilirim.*

Binama yaklaşırken piknik sepetinden çantamı aldım. Quinn omzumdaki asi bukelleri fırçalayarak beni şaşırttı. Ona bakmak için döndüm; gözlüklerimi aramızda tutuyordu.

Gözlüğü aldım ve "teşekkür ederim" diye mırıldanırken gözlerimi kaçırdım, sonra da güvenli bir şekilde burnuma yerleştirdim.

Cevap verirken sesi yumuşaktı. "Bir şey değil."

Araba durduğunda Quinn kapıyı hemen açmadı ve gözlerini üzerimde hissettim. Bakışlarından kaçmak için çantamda anahtarlarımı aramaya başladım. Sonunda arabadan indi ve kapıdan çıkar çıkmaz yanından hızla geçtim. Kendimi merdivenlerden yukarı attığımda, topuklarımdan yaklaştığını hissettim.

"İyi olacak mısın?"

"Evet. Çok iyiyim." Anahtarımı ilk denemede kilide soktum ve bu küçük mucize için şükrettim.

İçimdeki öfke nöbeti devam ediyordu: *Quinn Sullivan gibi birinin ilgisini çekmek ve onu elde tutmak için Final Fantasy 7'nin PlayStation 3 grafikleriyle yeniden yapılması ya da Batman'in ilk kitabı olan Detective Comics No. 27'nin orijinal, bozulmamış bir versiyonunu bulmam gerekecek. Tüm girişimler nafile. Bu sadece fantezi olarak kabul etmem gereken bir şey.*

Kapının kapanmasını beklemeden ve omzumun üzerinden arkama bakmadan kapıdan geçip merdivenleri çıkmaya başladım. Üzüntümden onun adımlarının merdivenlerde benimkilerle yankılandığını duydum. Daha hızlı tırmandım. Kapıma ulaştığımda anahtarlarımı aradım; bir kez daha kilitleri çevirmekte başarılı oldum. Yan tarafta, biraz uzakta durmuş beni izliyordu.

Ona üstünkörü bir el sallamak için omzumun üzerinden kısa bir süre baktım. "Peki, iyi geceler. Piknik için teşekkürler." Tam küçücük ortak yatak odamın güvenliğine kaçmak üzereyken, elinin kısa bir süreliğine dirseğimin üstündeki koluma yerleştiğini hissettim.

"Sen ve Elizabeth'in diğer daireye taşınmayı düşünmenizi istiyorum."

Omuz silktim ve kapıyı iterek çantamı bırakıp yarıya kadar içeri girebileceğim kadar açtım. "Evet, tabii. Onunla bu konuyu konuşacağım." Evime doğru bir adım daha attım.

Quinn elini uzattı ve sanki kapıyı kapatmama engel oluyormuş gibi kapıyı kavradı. "Ben ciddiylim."

"Tamam." Tekrar başımı salladım, gözlerim kısa bir süre onunkilerle buluştu. Beynim zaten birkaç metre ötede, dairemde, reddedilme duygusundan uzakta, kütüphaneden Madam Curie hakkında ödünç aldığım yeni biyografiyi okuyordu; şimdiki zamanda, salonda, hüsnükuruntuların zavallı kraliçesi olduğum yerde değildi.

Kapıda birkaç sessiz saniye durduk; bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Yanaklarımdaki gülleri kırmızıya boyamakla tehdit eden utanç kızarıklığıyla savaştım.

Sonra dedi ki, "Şehir dışına çıkmam gerekiyor."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Perşembe günü New York'a gidiyorsun." "Hayır. Bu gece gidiyorum. Bu gece yola çıkacağım.

Bu hafta eğitimler var ve önümüzdeki birkaç gün boyunca bana ulaşmak zor olabilir ama bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj atabilirsin."

Omuzlarımı silktim ve yine kulaklarıma dolan kanın vınlama sesini duydum. Yüzümdeki kızarıklık kazanıp boynuma doğru tırmanmaya, yüz hatlarımda üzerinde yürümeye ve Sherman'ın Atlanta'yı yaktığı gibi beni utançla yakmaya devam ederken dairemin karanlığına geri döndüm.

"Önce Boston'da olacağım, sonra New York'a geçeceğim ve Pazar günü döneceğim."

Bekle, ne dedi? Hâlâ konuşuyor mu?

"Yani belki yemeği gelecek haftaya erteleyebilirim?"

Dalgınca iç çektim, hâlâ gözleriyle buluşamıyordum. "Evet, tabii. Neden döndüğünde beni aramıyorsun?"

Aramasını beklemiyordum.

Başını salladı ve daireme doğru eğilmeye başladı; sonra durdu, durakladı ve kapıyı bıraktı. Geriye doğru sürünerek koridora çıktı. Quinn sinirli bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu gece için gerçekten üzgünüm."

Ona şöyle bir baktım. Üzgün görünüyordu. Kaşlarımı çattım. Ben bir şey söyleyemeden döndü ve yanımdan ayrıldı, giderken cebinden telefonunu çıkardı. Merdivenlerden inen adımlarının sesini duymayana kadar kapıyı kapatmak için bekledim.

Kanepeye doğru yürürken hiçbir ışığı açmadım. Dairemin karanlığında zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Bu adam hakkında hiçbir şey anlamıyordum.

Bir an benimle çıkmak istiyormuş gibi yapıyordu, bir an sonra çok açık olan tekliflerimi geri çeviriyordu ve şimdi de onu rahatsız etmeyeceğimi umarak bir seyahat uyduruyordu. Kafam çok karışmıştı. Eğer beni başından savmak istiyorsa, sahte bir iş gezisi uydurmasına gerek yoktu.

Dairenin içinde bir yerde iğrenç cep telefonumun çaldığını duydum. Bu ses beni hayal kırıklığına uğrattı ama sonra birden meraklandım. Bu

O şeytani cihazın şarj olduğu mutfak tezgahına varmadan önce tekrar çaldı. Ekranı bir göz attım. Quinn'den bir mesajdı; aslında birkaç tane vardı:

Birincisi: *Üzerine birkaç koruma koyacağım, onları fark etmeyeceksin bile, tüm bunlar için üzgünüm.*

İkincisi: *Perşembe günü New York'a vardığımda seni arayacağım.*

Üçüncüsü: *Bir nötron bara girer; barmene "Bir bira ne kadar?" diye sorar. Barmen ona bakar ve "Senin için, ücretsiz" der.*

Telefona ve mesajlara kaşlarımı çatarak baktım. Bana hiyeroglif de gönderebilirdi. Uzun bir süre sonra telefonu tezgâha bıraktım ve kanepeye geçtim. Oturdum ve baktım, sonra ani bir yorgunlukla uzandım. Başım dönüyordu. Erkekleri anlamıyordum. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar ve dengesiz davranıyorlardı.

Hâlâ kıyafetlerimin içinde olduğumu biliyordum ve dişlerimi fırçalamadığımı fark ettim ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum. Kafa karışıklığı beni felç etmişti. Uykuya yenik düştüğümde, erkeklerin kullanım kılavuzları, altyazıları ve sıfırlama düğmeleriyle gelmesi gerektiğine karar verdim.

Kafa karıştırıcı ve anlaşılması zor olan her şeyde pusulam olması için örgü grubuma güvenmeye başladım; bu genellikle diğer insanlarla ilişkiler ve etkileşimler anlamına geliyor. Hanımlarım, tehlikeli ofis politikalarından eski sevgilimin annesiyle olan ilişkilere kadar her konuda bana yardımcı oldular. İşte bu yüzden onlara Quinn ile olan durumumu açıkladığımda destekleyici ve ilgili davrandılar.

Salı gecesi idi ve Sandra'nın iki yatak odalı geniş dairesinde toplanmıştık. Eksik olan tek kişi Fiona'ydı, kızı grip olduğu için son anda evde kalmak zorunda kalmıştı. Çoğumuzun elinde bir içki vardı ve ben de herkesin mesajları okuyabilmesi için şeytani cep telefonunu elden ele dolaştırmayı yeni bitirmiştım. Ayrıca onlara geçen haftanın özetini de yeni bitirmiştım.

Hepsi sessizdi. Ashley boşluğa bakıyor, Marie yarım örülmüş bir kazağa kaşlarını çatıyor, Sandra mutfak girişinde durmuş, derin düşüncelere dalmış gibi duvara yaslanıyor, Kat

bulanık bir iç gözlem ve endişe karışımıyla beni izliyordu ve Elizabeth hâlâ Quinn'in mesajlarını gözden geçiriyordu.

İlk konuşan Ashley oldu; kalın Tennessee aksanı bunu bile çekici kılıyordu: "Bence parktaki o adam yüzünden üzgündü ve bu yüzden senin seksi vücudunu reddetti."

Bazıları onaylarcasına başını salladı; bazıları ise görmeden bakmaya devam etti.

İçimi çektim. "Ama gerçekten ne kadar ilgilenebilir ki? Thor'un kudretli gücüyle kendimi ona fırlattım!"

Elizabeth kaşlarını çattı. "Gerçekten de 'Thor'un kudretiyle' mi dedin?"

"Daha az küfür etmeye çalışıyorum."

Bazıları onaylarcasına başını salladı; bazıları ise görmeden bakmaya devam etti.

İçimi çektim. "Sanırım her şeyi berbat ettim. Sanırım benim zavallı olduğumu düşünüyor ve benimle konuşmak zorunda kalmamak için bir trip uydurarak benden kaçmaya çalışıyor."

Marie başını salladı, sarı şampuanlı saçları yüzünde dalgalanıyordu. "Hayır. Öyle değil." Sesi çok emin geliyordu. "Kesinlikle öyle değil."

Elizabeth başını sallayarak onayladı. "Marie'ye katılıyorum. Çocuk sana aşık."

Bazıları başlarını sallayarak onayladı, bazıları ise gözlerini ayırmadan bakmaya devam etti.

İçimi çektim. "O zaman neden teklifimi geri çevirdi?" Sesimdeki hayal kırıklığına engel olamıyordum. Hayal kırıklığımın bir kısmının onun yokluğundan kaynaklandığını biliyordum. Geçen hafta neredeyse her gün onu görerek şımarmışım ve şimdi onu özliyordum. Geçen Cumartesi, dairemi incelediğinde, onun buraya, hayatıma ait olmadığını düşünmüştüm. Ama şimdi, onun yokluğu bana sonsuza kadar nefesimi tutmaya çalışıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ve sadece iki gün olmuştu.

"Vay canına, kızım! Az önce seni boynu dövmei ürkütücü bir dazlak tarafından tartaklanırken izledi," dedi Sandra duvardan uzaklaşıp oturma odasında bize katılırken. "Eğer ilgilenmiyor olsaydı, cep telefonunun gelen kutusunu mesajlarla doldurmazdı. Bence senin için endişeleniyor."

"Ayrıca, tatlım, ilerlemelerin konusunda sandığın kadar şeffaf olmayabilirsin. Seni gördüm; yetenekli bir flörtçü değilsin. Bunu izlemek genellikle zordur." Ashley yüzünü buruşturdu.

Kat sessizce, "Parktaki adama verdiği tepkiyi anlamıyorum. Tamamen aşırı tepki vermiş gibi görünüyor. Janie, başka bir şey var mı? Adam seni tehdit etti mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece ona çarptım. Korkutucuydu ama kollarımı tutması dışında bir şey yapmadı."

"Ama McHotpants adamı tanıdığını söylememiş miydi?" Sandra elindeki havucu mavi peynir sosuna batırıp çıtır çıtır ısırmadan önce beni dürttü.

"Belli belirsiz bir şeydi; tanıdık geldiğini düşündüğü gibi bir şey. Bilmiyorum." Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırdım ve başımın arkamdaki uzun sandalyeye yaslanmasına izin verdim. "Yani, düşünecek olursan, Quinn'le ilk kez sadece dört hafta önce konuştum. Onu gerçekten hiç tanımıyorum. Belki de parktaki adam onu gerçekten korkutmuştur ve ben yanıliyorumdur. Belki de benden hoşlanmıyordur ve ben haklıyım. Belki de Quinn bir uzaylıdır ve insanoğlunu incelemeyi bitirmiştir ve artık beni bir örnek olarak kullanmıyordur."

Marie başını salladı. "Dört hafta yeterince uzun bir süre. İnsanlar bundan daha kısa sürede bile birbirlerine aşık olabiliyorlar."

"Gerçekten sana koruma mı verdi?" Ashley soruyu bana yöneltti ama onun gözleri Elizabeth'teydi.

"Evet. Koydu." Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Onları ilk kez pazartesi sabahı işe gitmek için evden çıkarken görmüştüm. Binamın dışında bana yaklaşmışlardı, ikisi de kot pantolon ve tişört giymiş, sıradan insanlar gibi görünüyorlardı ve bana Infinite Systems için çalıştıklarını söylemişlerdi. Görünüşe göre Bay Sullivan yirmi dört saatlik iki koruma ekibi için sipariş vermişti. Onları fark etmeyeceğime söz verdiler. Haklıydılar; son iki gündür onları unutmuştum.

"Korumalar muhtemelen şu anda dışarıdadır. Onlara kahve ya da başka bir şey götürmeliyiz." Elizabeth cep telefonundan başını kaldırdı ve bana geri verdi. "İşemekle ilgili olan arkadaşlık komik. Sanırım onu kullanacağım."

Nefret dolu telefonu Elizabeth'ten aldım ve son iki mesaja baktım. Quinn sözünün eri olarak bana her gün şakalar göndermeye devam ediyordu ve bu da kafamı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Marie tekrar örgü örmeye başladı. "Zaman gösterecek. Bence bekle ve gör; Perşembe günü seni ararsa ne diyeceğine bak."

Ayağa kalktım ve gerindim. "Haklısın! Bunu düşünmekten bıktım. Bitti, bitti, bitti!" Elimi daire şeklinde sallayıp üç kez şaklattıktan sonra banyoya doğru yürüdüm, yokluğumun konuyu değiştireceğini umarak kendimi affettirmek istiyordum.

Banyoda fazla kalmamıştım, sadece ellerimi yıkayacak kadar bir süre geçirmiştim ki kapının çalındığını duydum.

"Bir dakika; neredeyse bitirdim," diye seslendim dalgınca.

"Janie, ben Kat. İçeri girebilir miyim?"

"Evet, neredeyse bitirdim."

"Hayır..." Kat'in sesi fısıltıya dönüştü. Dudaklarını kapıdaki çatlağa yaklaştırdığı belliydi. "Yani, içeri gelip sana katılabilir miyim? Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Kapıyı açtım ve havlu aramak için döndüm. "Ne oldu? İyi misin?"

Kat'in sesi tereddütle karışık ağırdı. "Bir şey buldum... dışarıda." Kapının kapanırken çıkardığı yumuşak tıkırtı beni şaşırttı ve yüzümü ona dönerek ellerimdeki nemi inanılmaz derecede kabarık ve emici bir havluyla sildim. Sandra'ya havluları nereden aldığını sormak için aklıma bir not aldım.

Kat devam etmeyince kaşlarını kaldırdım. "Ne hakkında?"

Babamın bana Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylediği günkü gibi çok ciddi görünüyordu. On beş yaşındaydım.

"İşinle ilgili." Yine duraksadı, kahverengi dalgalı saçlarını kulaklarının arkasına atarken düşüncelerini toparladı. "Seni neden gönderdiklerini öğrendim."

"Oh." Havluyu kavradım; çok yumuşaktı. Kat'in beni neden bıraktıklarını bulmaya çalışmayı kabul ettiğini unutmuştum. Şu anda pek de umurumda değildi.

"Janie..."

Adımı, genellikle *cinayet gecesi neredeydin ya da bunun için oturmak isteyeceksin* gibi bir şeyle devam eden bir şekilde söyledi. Havluya daha sıkı sarıldım.

"Bay Holsome'du."

Gözlerimi kırptım. Sessizlik uzadı. Kat'in gözleri geniş çerçeveli bir dikkatle beni izlemeye devam etti.

"Bay Holsome mu?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarladım. "Jon'un babası mı demek istiyorsun? Benim Jon'umun babası mı? Şu Bay Holsome mu?"

Kat başını salladı ve kapalı kapıya yaslandı. İç çekti.

"Ben..." Ona tekrar göz kırptım ve klozet kapağının üzerine oturdum. "Anlamıyorum. Jon'un babası neden işimi kaybetmemi istesin ki?"

Perişan görünüyordu. "Nedenini bilmiyorum ama yüzde yüz onun sorumlu olduğundan emin olduğumu söyleyebilirim. Seni bırakmazlarsa Güney Yakası projesinden çekilmekle tehdit etti ve o gün olması gerektiği konusunda ısrarcıydı."

O gün.

Jon'un beni aldattığını öğrendiğim gün. O sabah işe gitmeden önce ondan ayrıldığım gün.

Kat cılız beynimde dönen çarkları görmüş olmalı ki, "Sence Jon ondan bunu yapmasını istemiş midir?" diye sordu.

Başımı salladım. Sadece oflaya puflaya cevap verebilirdim. "Bilmiyorum; yapamam..." Sözlerim kesildi. Kat'ın dile getirdiği ve benim de düşündüğüm suçlamayı düşündüm.

Pek olası görünmüyordu ama akla yatkın olduğunu fark etmek beni rahatsız etti. Jon, birlikteyken ve ayrıldığımızdan beri birden fazla kez ona güvenmemi istediğini, benimle ilgilenmek istediğini, ona ihtiyacım olduğunu söylemişti. Ben böyle hissetmiyordum; onun neden böyle hissettiğini merak ediyordum. Belki de bunun doğru olduğunu düşündüğü içindi.

Belki de babası bir telefonla işime son verebildiği içindi.

"Ne yapacaksın?" Kat ellerini önünde kavuşturmuş, benim adıma gergin ve endişeliydi.

"Bilmiyorum." Başımı salladım ve tekrar söyledim. "Bilmiyorum."

Jon'un huysuz bir kaprisle işimi kaybetmeme neden olacak bir karar verebilmesi adil görünmüyordu; oldukça yetenekli olduğum ama özlemediğim bir işti bu. Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yanım bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyordu. Jon artık bana bir şey yapamazdı; artık onunla çıkmıyordum. O ve babasının şu anki işverenim üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bunun farkına varınca rahat bir nefes aldım. Yeni işimde kendimi güvende hissediyordum. Kendimden emin ve güvende hissediyordum.

Belki de Jon bana bir iyilik yapmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Üçüncü haftamın PERŞEMBE g ü n ü, yeni işimle ilgili ilk belirsizlik sarsıntısını yaşadım ve belirsizlik sarsıntısı derken korku şimşegi çakmasından bahsediyorum.

Quinn Pazar gecesinden beri ortalıkta yoktu ama hâlâ bana mesajla şakalar gönderiyordu. Onları okuyordum, hoşuma gidiyordu ama davranışlarım konusunda kendimi aptal gibi hissetmeye başladığım için cevap vermiyordum. O gece beni bıraktığında, kendimden şüphe duyma tahterevallime teslim oldum ve bu midemi bulandırdı.

Benden kaçmaya çalışıyorsa neden mesaj atmaya devam ediyordu?

Buna ek olarak, Çarşamba gecesini bana Perşembe günü yapacağımız telefon görüşmesini hatırlatan bir mesaj attı. Quinn'le o iğrenç cep telefonundan konuşacağıma ve oyun parkı ekipmanlarının duygusal drama-koasterlerine katılmayacağıma dair kendime söz verdim.

Ancak Pazar günü yaşanan olay ve ardından Pazartesi, Salı ve Çarşamba günleri ayrı kalmamız bana düşünmek için biraz zaman tanıdı: Quinn hakkında pek bir şey bilmiyordum. İşinin ne olduğunu bile bilmiyordum ve onunla birlikte çalışıyordum. Quinn'in şirketteki rolünü veya unvanını anlamıyordum, çünkü kimse ondan bahsetmiyordu ve bahsettiklerinde de ona hep Bay Sullivan diyorlardı.

Bu nedenle Steven'a Quinn hakkında soru sorma cesaretini kendimde buldum.

Steven ve ben, daha çok binanın çevresi boyunca uzanan ve pencereden şehre bakan uzun bir koridor olan dinlenme odasında öğle yemeği yiyor ve yaklaşan ilk resmi iş seyahatimi ve müşteri toplantımı konuşuyorduk.

Steven ve ben önümüzdeki Pazartesi Las Vegas'a uçacaktık. Müşterinin Club Outrageous'un (bana Quinn'i düşündürdü) sahibi olduğunu ve Las Vegas'taki başka bir kulüp için Guard Security'yi kullanmak istediğini açıkladı. Müşteri ayrıca Infinite Systems aracılığıyla kişisel güvenlik ayarlama konusunu da görüşmek istiyordu.

"Cypher Systems'ın Las Vegas'ta bir ofisi var mı?" Bir ısırtık almadan önce taco salatamdaki tavuğu küçük bir fincan ekşi kremaya batırdım.

Steven çiğneme-yutmanın ortasında başını salladı.

"Peki ya New York? Chicago dışında ofisimiz var mı?"

Steven baharatlı ton balığı d r m n  soya sosuna batırmayı bitirdi ve yemeden önce cevap verdi. "Sweet Pea - sana Sweet Pea diyebilir miyim? Hayır. Sadece biz deliler."

"Bana Sweet Pea deme. Quinn Sullivan'dan ne haber? Ofisi nerede?" Kararsız görünmeye çalıştım; yanaklarımı bastırmakla tehdit eden kızarıklığı bastırmaya çalışırken Steven'ı bir  atal dolusu taco salatasının üzerinden izledim. Umarım fark etmemiştir.

Başını salladı. "Bay Sullivan'ın bu binada bir ofisi var ama muhtemelen fark etmişsinizdir, normal iş saatlerinde pek kullanmıyor. Sanırım sahada olmayı tercih ediyor."

"Neden herkes ona Bay Sullivan diyor?"

Steven suşisinin üzerine bolca traşlanmış zencefil koydu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ona ne dememi istiyorsun? Sully mi? Kazanan Quinning mi?"

"Hayır, demek istediğim, biz Bay Davies'e 'Carlos' diyoruz ve buradaki herkes ilk ismiyle hitap ediyor. Neden Bay Sullivan'a 'Quinn' demiyoruz?"

Steven omuz silkti. "Bilmiyorum.    yıldır burada çalışıyorum; ona hep Bay Sullivan deriz." Steven suşisini çiğnerken bu konu hakkında düşünüyor gibiydi; sonra ağzı yarı dolu bir şekilde ekledi, "Onu sadece müşteri toplantılarında görüyorum ve ona Bay Sullivan demek mantıklı geliyor - müşterinin önünde yani. Belki de onların gözünde daha önemli görünmesini sağlıyor." Steven tekrar omuz silkti ve yutkundu. "şey, sanırım o önemli - garip ama önemli."

"Ne demek 'tuhaf'?"

"şey, geçen Cuma onunla vakit geçirdin, değil mi? Geç saate kadar çalışmak zorunda kaldığında? Çok tipik. Seni eğitmek için bizzat dışarı çıkarmak konusunda ısrar etti." Steven son iki kelimeyi vurgulamak için tırnak işareti kullandı. "Carlos'a sadece ters ters bakacak birini istediğini düşündüğümü söyledim. Bu konuda bu kadar iyi davrandığına inanamıyorum."

Steven'a burnumu kırıştırdım. "Ne demek istiyorsun? O gözlerini dikip Ben."

Steven bana sempatik bir bakış attı. "Sadece sen bu kadar nazik olabilirsin, Janie."

 atalımı yere bıraktım ve Steven'a baktım, ses tonum kuşkuluydu. "Sen neden bahsediyorsun? Ondan çok şey öğrendim. Zamanın faydalı olduğunu gördüm." Quinn'i savunma ihtiya ı hissettim; Steven'ın onun hakkında

Quinn kaba davranmış ya da beni kötü eğitmiş ve bu nedenle Quinn'in başını belaya sokmuştu.

"Gerçekten mi?" Steven kaşlarını kaldırdı. "Evet, gerçekten."

Steven dudaklarını büzdü ve bana inanmayan bir bakış attı. "Bir keresinde havaalanından şantiyeye giderken arabada onunla yirmi dakika yalnız kalmıştım. Bu süre zarfında toplam üç kelime söyledi ve yüz ifadesi bir kez bile değişmedi - hayır, durun, bu yanlış." Sözünü kesmemi engellemek istercesine ellerini kaldırdı. "Yüzünde iki ifade vardı: ilk başta soğukkanlıydı, ama sonra, yirmi dakikanın sonuna doğru, ifadesi kayıtsızlığa dönüştü. Tüm bunlar konuşmamın heyecan verici olduğu gerçeğine rağmen oldu."

"Stoik ve kayıtsız eşanlamlıdır." Steven ve Quinn'i yirmi dakika boyunca bir arabada baş başa hayal ederken gülmemeye çalıştım: Steven sessiz arabada hafta sonu kulüp maceralarını ve en son satın aldığı mobilyaları anlatırken Quinn Steven'a ters ters bakıyordu.

"Elbette çok güzel, bunu kabul ediyorum ama onda bir tuhaflık olduğunu düşünmediğini bana söyleyemezsin." Steven abartılı bir şekilde iki omzunun üzerinden baktı ve sonra sahte bir fısıltıyla teklif etti. "Bazen alt kattaki güvenlik görevlilerine katılıp onlardan biriymiş gibi davrandığını biliyor muydun?"

Dudaklarımı yana büktüm ve Steven'a Quinn'le son işimden çıkarıldıktan sonra bana dışarı kadar eşlik ettiğinde tanıştığımı söyleyip söylememeyi tartıştım. Onun yerine, "Öyle değil mi? Onlardan biri değil mi?" dedim.

Steven çok kuru bir ses tonuyla cevap vermeden önce bir an beni inceledi. "Küçük bir açıdan, evet, öyle. Çok daha büyük ve doğru bir şekilde, hayır, kesinlikle değil."

"Hmm." Çatalımı tekrar elime aldım ve dalgın bir şekilde salatamı karıştırdım. "Neden onu sadece müşteri toplantıları sırasında görüyorsun?"

"Aslında tüm müşteri toplantılarına gitmiyor; sadece bir sorun varsa ya da yeni bir müşteriye inceliyorsa. Genellikle Carlos'u gönderir."

Çatalım plastik kabımla ağızım arasında havada durdu. "Bekle." Kafamın içindeki dişlilerin tıkırtılarını ve gıcırtilarını neredeyse duyabiliyordum. "Ne demek 'Carlos'u gönderir'? Kimin hangi toplantıya gideceğine patron karar vermez mi?"

Steven bana üç kez göz kırptı, kaşları gri gözlerinin üzerinde küçük şemsiyeler gibi görünecek şekilde yukarı kalktı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Konuşmak mı? Patron Bay
Sullivan." Zaman durdu.

Beynim gerçekliği kabul etmekte zorlanırken her şey askıya alınmış gibiydi. Hayatınızın ilerleyen dönemlerinde, beyninizin bu kadar çok düşünceyi nasıl düşünebildiğini; kalbinizin bir saniyelik kısa bir sürede bu kadar çok duyguyu nasıl hissedebildiğini merak ettiğiniz anlardan biriydi. Bunun tek açıklaması zamanın durmuş olmasıydı.

Quinn benim patronum.

Onunla birlikte olduğum zamanları düşünmeye çalıştım ve ipuçları aradım. Birkaç tane buldum. Aslında, birkaç taneden fazlasını buldum. Yüzümü ellerimin arasına saklayıp ağlamak istedim ama alt dudağımı şiddetle ısırarak bu dürtüye direndim.

Bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaırabilirdim?

Quinn'in bir önceki hafta söylediği sözler aklıma geldi: "*Bariz olana karşı tamamen krsn.*"

Gerçekten de o benim patronumdan daha fazlasıydı; o *Patron*'du. şirketin sahibiydi. Gerçekten etkileyici, kârlı bir şirketin sahibiydi. Hayaller karnavalımın alternatif gerçeklik versiyonunda daha önce yzdrdğm umut balonları acımasızca patlamadıysa bile hemen söndü. İki aydır hayalini kurduğum ve bir şekilde belki de çıktığımı düşündüğüm bu adam sadece fiziksel çekicilik ligimin dışında değildi; tüm liglerimin dışındaydı.

Ben garip şekilli kafa Neandertal ligindeydim, o ise ateşli ninja milyoner ligindeydi.

Bir iş arkadaşı olarak Quinn ve ben eşit seviyedeydik. Uzun vadede romantik bir şey gerçekleşmese bile, en azından bir arkadaşlık kurduğumuzu düşünüyordum. Bir arkadaşlık kurduğumuzu umuyordum, çünkü her şeyi bir kenara bırakırsak, ondan gerçekten hoşlanıyordum. Onu endişe verici bir sıklıkta düşünüyordum. İlginç ve konuşması güzel biriydi ve onunla kalıcı bir bağ kurmak *istiyordum*.

En azından o ana kadar böyle düşünüyordum. Son zamanlarda olanları düşündükçe -geçen hafta sonu yaşananlar, sözde eğitim seansı, mesaj şakaları, uzun sohbetlerimiz- giderek daha rahat olmaya başlamıştım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın kalıcı bir şeye -ilişkileri iş arkadaşlığından öte olan iki insan arasında paylaşılan bir şeye- doğru ilerlediğini düşünüyordum.

Körmüşüm. Körün de ötesindeydim. Aptaldım. Yanılmışım. Biz arkadaş olmuyorduk. Normal insanların seksi milyonerlerle kalıcı ilişkileri olmaz.

O gece konserden sonra bana ne dedi? Bana kimseyle çıkmadığını söyledi.

Bana olan ilgisini kaybettiğinde, ki er ya da geç kaybedecekti, onu en iyi ihtimalle periyodik olarak, onun Bay Sullivan, benim de çalışanı Janie Morris olduğum müşteri toplantılarında görebilecektim. Bu *patron* ve *çalışan* etiketleri ilişkimizi Küba'daki Guantanamo Körfezi'nin etrafındaki mayın tarlalarının burayı bir ABD Deniz Üssü olarak tanımlaması gibi tanımlıyordu.

Mayın tarlasında yürüyüşe çıkmazsınız.

Patronunuzla arkadaş olmazsınız.

Ve kesinlikle kendinizi onunla ilgili yatak odası fantezileri kurmaya ya da karşılıksız uzun süreli aşklar yaşamaya hazırlamazsınız. Patronunuzu arzulamak, lisedeki İngilizce öğretmeninize karşı bir şeyler hissetmek gibi bir şeydi; sizi biraz acınası hale getiriyordu.

Şaşkınlığım görülüyor olmalıydı, çünkü Steven'ın yüzü aniden şaşkınlıktan isteksiz bir anlayışa dönüştü. "Oh...oh. Bilmiyordun. Bay Sullivan'ın patron olduğunu bilmiyor muydun?"

Aniden kuruyan boğazıma karşı yutkunmaya çalıştım. "Hayır," dedim açıkça.

"Bunu nasıl bilmezsin?" İnanmaz görünme sırası Steven'daydı. "Seni o işe aldı. Cuma gününü onunla geçirdin. Eminim onu daha önce de tartışmışızdır; 'patron' dediğimde kimden bahsettiğimi sanıyordun?"

Steven'ın düşüncelerinin geri kalanını duymadım. *Matrix*'teydim ve farkında olmadan kırmızı hapı almıştım; düşüncelerim sıkma devresindeki bir çamaşır makinesi gibi telaşlı ve dairesel hale geldi. Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yedik ve ben çoğunlukla Steven'la göz teması kurmaktan kaçınmayı başardım.

Birkaç dakika sonra Steven içimde çığ gibi büyüyen mutsuzluğumu böldü. "Seni işe aldığımda bildiğini sanıyordum."

Kaşlarımı çatarak onun gözlerine baktım. "Dedi ki... bana mülakat ayarlayabileceğini ama işi kendim bulmam gerektiğini söyledi." Sesimi sabit tutmakta zorlanıyordum.

Quinn zengindi. Aslında, sadece zengin değildi; kokuşmuş bir zengindi... bisküvinin oğlu. Ve bir kez daha, bir başkasının

Kader denizimdeki kaptan. Bir kez daha, başarı yanılsamamın tesadüfi bir izleyicisiydim.

Steven düşüncelerimi anlamış gibiydi. "İşi gerçekten de tek başına aldın." Yüz hatlarım şüphelerimi ve mutsuzluğumu ele vermiş olmalı ki çubuklarını bırakıp masaya uzandı ve gri gözleri yumuşadı. "Hayır, gerçekten, beni dinle Janie. İtiraf edeyim, Bay Sullivan daha önce hiç mülakat için birini tavsiye etmemişti. Genellikle onları işe alır ve onlar da başlar. Bak ne diyeceğim, o her zaman haklıdır. Mesela bana bakın." Bana alaycı bir gülümseme verdi.

Ben de gülümsemeye çalıştım ama kendime kızgınlık ve yıkılmışlık karışımı bir duygu hissetmekten kendimi alamadım. Jon'un ya da babasının son firmayla görüşmemi ve muhtemelen işi ayarladığını yeni keşfetmiştim ve bakın ne olmuştu. Cypher Systems'da işe alınmamın tek nedeninin Quinn Sullivan'ın bir hevesle beni öpmek istemesi olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu ve sayılarla aram iyiydi.

"Honey Cakes-sana Honey Cakes diyebilir miyim?" Cevap vermemi beklemedi. "Beni gerçekten dinle. Bay Sullivan seni işe alırsa harika olacağını biliyordum. Ama eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ilk gününde yanlış formüller içeren o iPad tablosunu sana bir test olarak gösterdim ve sen de bunu başarıyla geçtin."

İçimi çektim, birden salatamı bitirdim; bir daha asla yemek yemek istemiyordum. "Teşekkürler."

Spekülatif bir bakış olarak algıladığım bir bakışla beni süzdü. "Bu onun şirketi; onun bebeği. Gerçekten harika olmayan birini işe alacağını mı düşünüyorsun? Tekrar söylüyorum, kanıt olarak bu masadaki ortağından başkasına bakma."

Yarım bir gülümseme denedim ve gözlerimi devirdim. "Hayır, bana Ballı Kek diyemezsin."

Steven'a söyleyemediğim şey, neden bu kadar üzgün hissettiğimin gerçek sebebiydi. O anın netliği canımı yaktı. Göğsüm ağrıyordu ve o ana kadar alternatif gerçeklik karnavalındaki umut balonlarımın, ayaklarımı yere basmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen oldukça şişmiş olduğunu gerçekten anlamamıştım.

Birdenbire Quinn'i tekrar görme fikri beni dehşete düşürdü. Yaklaşan Las Vegas seyahatimi hatırladığımda kalbim iki kez çarptı.

"O...uh..." Boğazımı temizledim ve ellerimi peçeteme sildim. "Bay Sullivan Las Vegas'taki müşteri toplantısında olacak mı?"

Suşisini yemeye devam eden Steven başını salladı. "Evet, sana daha önce de söylediğim gibi, patron özel hesaplar için tüm yeni müşterileri inceler. Bizimle gelecek, Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

"Oh." Bir an için bunu düşündüm. Vegas toplantısına hazırlanırken, Quinn'in patron *olduğunu* anlamadan gizemli patron için teklifler hazırlıyordum. Hatta geçen hafta Smith'teki öğle yemeğimi böldüğünde Quinn'e fikirlerimden birinden bahsetmiştim. Hasta olacaktım gibi hissediyordum. Bir sonraki sorumu mırıldandım. "Hepimiz aynı uçağa mı biniyoruz?"

"Hepimiz şirket uçağına biniyoruz." Steven'ın sesi o kadar lakayttı ki, "Çarşamba günü ayak tırnaklarımı kestiğim gün" diyebilirdi.

"Şirket uçağı mı var?" diye ağzımdan kaçırdım. "Evet."

Quinn'le kapalı bir alanda dört saat geçirme düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırdı. "Ve hepimiz onunla birlikte mi uçacağız?"

"Evet."

Bana cevap verebilecekmiş gibi masaya baktım ve sesimdeki paniği bastırmaya çalıştım. "Ama ya ticari bir uçuşla uçmak istersem?"

Steven bana tek kaşını kaldırdı. "Peki bunu neden yapmak istiyorsun?"

Gerçeği söylemek istemediğim ama ifademin tuhaflığını da fark ettiğim için ofladım. Aklıma tek bir mazeret geldi. "Sık uçuş millerim var."

Steven'ın ince dudakları geniş bir sırıtışla kıvrıldı, sonra aniden öyle bir güldü ki gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. Utancımdan önce kızardığımı sonra da patlıcan moruna döndüğümü hissedebiliyordum. Yine de kahkahası bulaşıcıydı ve ben de kendimi küçümseyen yarım yamalak bir kıkırdamayı başardım.

"Oh, Janie, sen bir şeftalisin." Sanırım bunu bir iltifat olarak söylemişti ama ben sadece *senin tüylü bir meyve olduğunu* duymuştum. "Sık uçuş millerinden feragat etmene aldırmayacaksın, söz veriyorum. Seyahat etmek için oldukça stressiz bir yol. Yolda patronu bilgilendirip strateji üzerine konuşacağız, yani aslında birlikte seyahat etmek için işle ilgili iyi bir neden var. Eğer iş konularına bağlı kalırsanız o kadar da kötü biri değil."

Ne kadar stressiz olacağını bilmiyordum; zaten düşününce bile kendimi oldukça stresli hissediyordum. "Uçakta başka kimler olacak?"

Steven gülmekten gözyaşlarını sildi ve bana açık bir gülümseme verdi. "Sen, ben, Carlos, Olivia ve patron, yani Quinn Sullivan."

Steven'a ters ters baktım. "Teşekkür ederim. Şimdi anlıyorum." Bana tatlı bir gülümseme verdi. "Sadece emin olmak istedim." Birden başım ağrımaya başladı.

^{o gece} Güney Yakası'ndaki özel ders seansımı iptal ettim ve Jon'u aradım.

Söz verdiğim gibi geçen Pazar Jon'u aramamıştım. Başta bir dikkatsizlik olduğunu düşünmüştüm ama Salı günü banyoda Kat'le konuştuktan sonra ondan bilerek uzak durduğumu fark ettim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. İşimi kaybetmemin sebebinin o olduğundan emin değildim ve bunun doğru olmasını istemiyordum.

Ancak, nedense şimdi onu gerçekten görmek istiyordum. Elizabeth ani kararım ile ilgili bir şey söylemedi ama evden çıkmadan önce bana bir sürü onaylamayan bakış attı ve botlarımı çekerken, "Quinn seni bu gece New York'tan aramıyor mu?" dedi.

Göğsümde keskin bir sızı yankılandı; sözleri istemediğim bir hedef bulmuştu: Quinn'i özlemiştim ve onunla konuşmak istiyordum. Onunla konuşmayı, onu görmeyi, ona dokunmayı özlemiştim. Pazar günü ayrıldıktan sonra yaşadığım şaşkınlığa rağmen, bütün hafta boyunca aramasını dört gözle beklemiştim. Boğazımdaki düğümü yuttum ve çenemi tuttum.

Şu anda Elizabeth'e Quinn'in patronumun patronu olduğunu söylemek gibi bir planım yoktu. Önce bunu sindirmem, ne anlama geldiğine karar vermem gerekiyordu. Şu anki zihniyetime göre bu, Quinn'le ilişkimizin çoktan bittiği anlamına geliyordu.

Pasif-agresif sorusuna yanıt olarak omuzlarımı silktim ve gitmek için ayağa kalktım.

Çenesini hücreme doğru kaldırdı. "Bunu kabul etmiyor musun?" Başımı salladım. "Hayır." Ve ceketimi çektim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bakışları geri çekilen sırtıma dikilmişti. "Eğer ararsa, *arkadaşınla* dışarıda olduğunu söylerim."

Kapıda duraksadım, derin bir nefes aldım ve arkamdan kapıyı kapatırken omzumun üzerinden seslendim. "Bekleme."

Koridorda yürürken homurdandığını duyduğumu sandım ama emin olamadım.

Binadan çıkıp metro platformuna doğru yürürken, arkamdaki iki muhafızın farkındaydım. Quinn ile sık sık iletişim halinde olup olmadıklarını merak ediyordum. Ona neyin peşinde olduğumu ve kiminle buluşacağımı söyleyip söylemeyeceklerini merak ettim. Bu düşünce midemi biraz bulandırıldı. Tasmalı olma hissi hoşuma gitmiyordu. Cep telefonu boynumda bir kambur gibi hissediyordum ve sadece bir haftadır elimdeydi. Gardiyanlar da sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Omuzlarımı gerçek anlamda silkerek, artan siniri üzerimden atmaya çalıştım ve önümdeki göreve odaklanmak için çabalarımı iki katına çıkardım. Daha hızlı yürüdüm.

Jon ve ben daha önce düzenli olarak gittiğimiz yerlerden birinde buluştuk. Kuzey Yakası'nda uzun bordo deri kabinleri, loş ışığı ve gerçekten iyi kızarmış peyniri olan bir İtalyan restoranıydı. İçeri girdiğimde bana sarılmasına karşılık vermedim, aksine kollarım yanlarımda gevşek bir şekilde asılı kaldı ve baş döndürücü domates, şarap ve sosıs aroması üzerime yayıldığında hiçbir nostalji hissetmedim. Ama beni her zamanki masamıza götürmesine izin verdim. İçki siparişlerimizi verdik. Ben sadece su istedim, ama Jon bir şişe pahalı Sangiovese ve iki bardak sipariş etti.

Garsonumuz gider gitmez "Beni neden aldattın?" diye sordum.

Sormak istediğim soru bu değildi. Aslında cevabı da umurumda değildi. Sadece Kat'in, babasının işimi kaybetmemdeki rolüyle ilgili kanıtlarıyla yüzleşmeden önce onu oyalyordum. Ayrıca, bir nedenden dolayı, drama arzuluyordum. Birine bağırarak istedim.

"Janie..." Jon içini çekti, başı öne eğildi, omuzları çöktü. "Bu bir hataydı. Hayatımın en büyük hatasıydı."

"Jon, bilmek istiyorum."

"Bu kulağa çılgınca gelecek. Yapmak zorundasın..." ellerimi tutacakmış gibi uzandı ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Sana söyleyeceğim, ama bana kalacağına söz vermelisin - kalıp sonra benimle konuşacaksın. Kalkıp gitme."

"Sordum, değil mi? Bilmek istiyorum; bunun hakkında konuşmak istiyorum." Kendi yalanım karşısında irkildim. Yalancı ve manipülatör olduğu için ona bağırarak istiyordum.

"Ama sana yaptığım şeyi neden yaptığımı anlattıktan sonra kalmayabilirsin. Sadece sonrasında beni dışlamayacağına söz vermelisin. Sanmıyorum."

bununla yaşayabilirim."

Dudaklarımı büzdüm ve kaşlarımı çattım. "Peki, söz veriyorum. Bana söyledikten sonra seninle konuşmaya devam edeceğime söz veriyorum. Bu söze bir zaman dilimi eklesem daha iyi hisseder misin? Tamam, bana söyledikten sonra en az bir saat kalıp seninle konuşacağıma söz veriyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, evet; bu beni daha iyi hissettirir." Rahatlamış ve biraz da çaresiz görünüyordu.

Ona inanamayarak göz kırptım ama yine de söz verdim. "Tamam, sen bana söyledikten sonra bir saat boyunca burada kalıp seninle konuşacağıma söz veriyorum."

Tekrar iç çekti, başını salladı ve hasta olacakmış gibi görünüyordu. Yutkundu. Bakışlarını masanın üzerinde bir noktaya dikti ve başladı. Sesi o kadar kısıktı ki onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldım. "Anlamalısın," dedi. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Hatırlıyor musun?" Hüzünle gülümsedi, hâlâ masaya bakıyordu. "İlk gün doğrusal denklemleri doğrusal olmayan denklemlerin yaklaşımı olarak kullanmak konusunda profesörümüzle tartışıyordun. Çok kızmıştın."

"Kızgın değildim."

Bana baktı, hâlâ biraz hüzünlü olan yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Her denklem çözülebilir değildir. Doğrusal denklemleri tahmin olarak kullanmasaydık, kaosla baş başa kalırdık."

Ben de gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır. Şu anda bunu konuşmuyoruz. Ayrıca, ben sinirlenmem. Sinirlenmiştim."

İfadesindeki eğlence gölgesi kayboldu. "Ama bu konuyla alakalı. Az önce söylediğin şey, sinirlenmediğini söyledin. Bu doğru, sinirlenmiyorsun. Birlikte geçirdiğimiz bunca yıl boyunca, seni normalden bir standart sapmadan daha fazla görmedim. Hiç heyecanlanmıyorsun. Seni hiç utanırken bile görmedim. Hamptons'da çok içtiğin bir seferde bile çok sakindin. Kusmamış olsaydın sarhoş olup olmadığını anlayamazdım."

"Hâlâ ne alaka anlamıyorum."

Boğazını temizledi ve tekrar masaya baktı. "Bunu sana daha yakın olmak için yaptım."

Devam etmesini bekledim. Devam etmeyince daha da öne eğildim ve ellerimi masanın üzerinde kavuşturarak onu kışkırttım. "Ne? Ne demek bana daha yakın olmak için yaptın?"

Derin bir nefes aldı ve bakışlarımla buluştu; zeytin yeşili gözlerinde hüznün, pişmanlık ve biraz da suçlama vardı. "Bunu sana daha yakın olmak için yaptım. Bazen çok..." Masanın üzerindeki eli yumruk haline geldi. "Bana, bize karşı çok mesafeli, neredeyse kayıtsızsın. Sanki orada olup olmamam umurunda değil. Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Seni çok seviyorum. Senin için yanıyorum. Senin için yanıyorum." Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi kavradı; bu hareketin gücü beni ürküttü. "Sadece benim için bir şeyler hissetmeni istiyorum, benim hissettiklerimin onda birini. Seni düşünmeden duramıyorum ve lanet olsun Janie..."

Jon belki de hayatımda ilk kez kalbimin daha hızlı atmasını sağladı. Sesi öylesine ham duygularla doluydu ki neredeyse uzanıp kelimelerine dokunabileceğimi hayal ettim. Hayatımın bir noktasında, evleneceğim ve birlikte bir köpeğim, bir evim ve iki bebeğim olacak kişinin o olduğuna ikna olmuşum. Onun tutarlı, güvenli ve güvenilir olduğunu düşünüyordum.

Şimdi, aniden, *tutkuyla* karşı karşıya kaldım.

Daha iyi bir kelime bulamazsam, kıpırdanmalar vardı; bacağımın uykuya dalmasına benzer bir şey. Kıpırdanmalar hoş ya da nahoş değildi. Sadece öyleydi. Ama onları görmezden gelmeliydim; var olan ya da olmayan duyguların derinliğini tanımlamaya odaklanmadan önce aldatmanın ve istihdam sabotajının açıklamasını çözmem ve anlamam gerekiyordu.

"Anlamıyorum Jon. Beni aldatman bizi nasıl birbirimize yakınlaştırabilir ki?"

Elimi tutuşu arttı ve çenesini sıktı. İtiraf etmeden önce dişlerinin arasında ısıklık çalarak yavaş bir nefes verdi. "Jem'le yattım."

Çenem düştü, kirpiklerim kırıştı. Onu yanlış duyduğumu düşündüm. Sesim bir fısıltı gibiydi. "Az önce ne dedin sen?"

Yutkunmasını izledim; gözleri içimi yakıyordu; yüz ifadesi düpedüz ıstırap doluydu. "Jem'le yattım. Kız kardeşinle yattım."

Kalbimin atışları kulaklarımla arasında bir kreşendoya ulaştı. "Bu hiç mantıklı değil. Jem... Jem burada yaşamıyor..." İçimi çektim. Jon'un ağzı hareket etti ama ne dediğini duyamadım. Adımı duyduğumu sandım. Sanki içinde cevaplar varmış gibi masaya baktım ve tekrar, "Bu hiç mantıklı değil," dedim.

Eli benimkini çekiştirdi ve beni tanımlayamadığım durumumdan uyandırdı; zihnim devreye girdiğinde o cümlenin ortasındaydı. "Beni aradı ve

şehirdeydi. Sana sürpriz yapmak istediğini söyledi, ben de onunla buluştum." Sözcükleri çığ gibi büyüyor, her biri bir öncekinden daha acil bir şekilde hızlanıyordu. "Onu üniversitedeyken bizi ziyaret ettiğinden beri görmemiştim ve onu gördüğümde inanmadım; tıpkı sana benziyordu. Yani, tıpkı senin gibi. Eskisinden daha uzun; senin boyunda, saçları ve gözleri bile seninle aynı renkte. İlk başta uzaktan sen olduğunu düşündüm ama yaklaştığımda aradaki farkları gördüm. Sesi seninkine hiç benzemiyor. Sana hiç benzemiyor. Bunu şimdi biliyorum, ama sonra... ama sonra benimle çok ilgilendi ve sana çok benziyordu ama yine de çok farklıydı -canlı, sınır tanımayan- ve düşündüm ki... düşündüm ki..."

Uzun süre birbirimize baktık, zihnim onun sözlerini yakalamaya çalışıyordu. Bana benzediğini söyledi ama sonra sadece saçlarından ve gözlerinin renginden bahsetti. Bu hiç mantıklı değildi. Jem ve ben her zaman June ve benden daha çok birbirimize benziyorduk ama Jem bunu değiştirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Saçlarını kısacık kestirir, mora boyar ya da ağartırdı. Gözlerinin rengini değiştirmek için lens takardı. Burnunda piercing, dudağında piercing ve başka piercingler vardı. Onu en son altı yıl önce, o on yedi ben on dokuz yaşındayken gördüğüm doğrudu. Temelde aynı görünüyordum.

Sözlerinin geri kalanı üzerime düştü: *Benim gibi biri değil; onun yerine ilginç ve hareketli, sınır tanımayan biri.* Jem'i düşündüğümde, onu hiçbir zaman bir amaç için bir araç olmaktan başka bir şeyle ilgileniyor olarak düşünmemiştim ve o asla hareketli biri değildi. Hatta mümkünse benden daha da içine kapanıktı; onu hep soğukkanlı biri olarak düşünmüştüm. Ancak, kesinlikle sınır tanımazdı.

Tekrar iç çektim. Alnım boştaki elime düştü. Jon bunu devam etmek için bir işaret olarak aldı ve o konuştuğunda gözlerimi kapattım.

"Çok fazla içtim ama bu bir mazeret değil. Ona çekildim. Bana seni çok hatırlatıyordu ama farklıydı çünkü..." Kararsız bir nefes verdi. "Sadece seni istedim. Ama sen beni hiçbir zaman benim seni istediğim gibi istemedin; her zaman çok mesafeliydin. O *beni* istiyormuş gibi davrandı ve bu hoşuma gitti." Son kelimeyi yuttu.

Başımı kaldırdım ve onu izledim. Gerçekten çözülmüş görünüyordu. Boğazımı temizledim ve dikkatini kendime çektim. "Jon, biz birlikteyken neden bu konuda bir şey söylemedin? Hiç bilmiyordum. Bana yanlış bir şey olduğunu hiç söylemedin. Mesafeli olmamla ilgili hiçbir şey söylemedin."

"Denedim. Gerçekten denedim. İlk birlikte olduğumuzda, senin de yola geleceğini düşünmüştüm. Yani, ben senin ilk erkek arkadaşındım; ben senin ilk... ama sonra belki de fiziksel şeylerle o kadar ilgilenmediğini düşündüm. Bunu sorun etmeyeceğimi düşündüm. Seninle birlikte olmak anlamına geliyorsa bununla başa çıkabileceğimi düşündüm." Bir nefes daha almak zorunda kaldı ve bir sonraki konuşmasında sesi boğuk geliyordu. "Ama şimdi seni düşünmeden duramıyorum. Senin için acı çektiğimi söylediğimde ciddiydim. Her gün seni görene kadar dakikaları sayıyor gibiyim ve *belki bugün* diye düşünüyorum. *Belki bugün fikrini değiştirir ve beni affeder.*" Gözleri sulu ve kırmızı çerçeveliydi. "Janie, tekrar deneyemez miyiz? Beni affedebilir misin?"

Aklıma ani bir düşünce geldi. "Seni Quinn'le tanıştırdığım o gece gitmene neden olan şey bu muydu? O bunu biliyor mu?"

Jon cevap vermeden önce sessizce beni düşündü. "Onunla çıkıyor musun?" Sorusunu düşündüm ve dürüstçe cevap verdim. "Hayır."

Gözleri benimkilere dikildi. "Sen mi iptal ettin yoksa o mu?"

Sabırsızca homurdandım. "O biliyor mu? Quinn seninle Jem'i biliyor mu?"

Jon başını yavaşça salladı. "Hayır, en azından benim bildiğim kadarıyla."

"O zaman o gece yemekte neden ayrıldın? Sana ne söyledi?"

Eğer mümkünse, Jon daha da rahatsız görünüyordu. "Henüz bu konuda konuşamam. Sana daha yeni söyledim..." Elini saçlarının arasından geçirdi.

"Bu tek şeyi atlatamaz mıyız? Bana henüz cevap vermedin; beni affedebilir misin?" Tekrar sormadan önce dudaklarımı sert bir çizgi halinde birbirine

bastırdım.

"Geçen Cumartesi Quinn'le ne konuştunuz? Neden gittiniz?" Jon başını salladı, görünüşe göre bakışlarımla buluşmak istemiyordu.

Ama ben biliyordum. Birden emin oldum.

"İşimle ilgiliydi, değil mi? Babanın beni kovdurduğu iş."

Jon gözlerini kapadı ve kabinde arkasına yaslandı. Başı deri minderine arkasına çarptı. Ağzından fısıltıyla bir küfür duyduğumu sandım. Perişan görünüyordu.

Yutkunmaya çalıştım, ancak yapışkan duygularla katmanlanmış kafa karışıklığı boğazımı kalın hissettirdi. "Nasıl..." Boğazım yutkunmak için çalıştı ve sonra tekrar başladım. "Nereden biliyordu? Quinn babanın beni kovdurduğunu nereden biliyordu?"

Jon başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı ve sesi çok yumuşaktı,
"Bilmiyorum. O sadece biliyordu."

ON ALTINCI BÖLÜM

" Q UINN seni işe aldı, değil mi?"

Olivia'ya birkaç kez göz kırptım. Aniden sorduğu soru karşısında kafam karışmıştı ama sonra hemen toparlandım. "Evet, öyle de denebilir."

Cuma öğleden sonraydı, Las Vegas'a yapılacak büyük iş gezisinden önceki cumaydı -şu anda korktuğum Las Vegas'a yapılacak büyük iş gezisinden önceki cumaydı- gelmiş geçmiş en tuhaf hafta olmaya başlamıştı ve ben iki saatlik huzursuz uykuyla işlevimi yerine getirmeye çalışıyordum.

O sabah erken saatlerde eve döndüğümde saat 2:00'yi geçmiş olmasına rağmen yorgun değildim. Elizabeth uyuyordu; yumuşak horlamasını duyabiliyordum, bu yüzden uykusunu bölmek veya daha fazla gazaba uğramamak için botlarımı gizlice çıkardım ve kapısını kapattım.

Zihnim aktifti; huzursuz ama garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordum. Birden Jem'i merak ederek e-postalarımı kontrol ettim. Geçen Cumartesi gönderdiğim mesaja cevap verip vermediğini görmek istiyordum. Bunca zamandır şehirde miydi? Neden Jon'la yatmıştı?

Gmail'e girdim; yeni mesaj yoktu.

Ona tekrar e-posta göndermeyi düşündüm ama sormak istediğim her şey, Jon'a ve ilişkimizin sonuna karşı çoğunlukla kararsız olmama rağmen, muhtemelen çılgın, kıskanç eski kız arkadaş olarak görünecekti. Hayatım bir Jerry Springer bölümüne benzemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu; eksik olan tek şey birinin babalığı ile ilgili bir soruydu.

Yazmaya başladım: *Merhaba Jem, ben de sana şehirde olup olmadığını sormak için e-posta atıyordum. Jon birkaç hafta önce seni görmekten bahsetmişti. Son e-postanda beni görmek istediğini söylemişsin. Hala buluşmak istiyor musun? Janie*

Gönder tuşuna bastım ve bulanıklaşana kadar gözümü ekrandan ayırmadan baktım.

Jon pek çok konuda haklıydı. Duygusal yakınlıktan kaçınıyordum. Başkalarına güvenmekten nefret ediyordum. Bu konuda iyi değildim ve ne zaman bir güçlkle karşılaşsam siniyordum. Bu nedenle, benim için önemli olan şeylere boyun eğdim ya da Jon'u bir örnek olay olarak kullanarak, ilişkilerimi aniden kopardım. Ayrıca ilişkimize son derece düşük beklentilerle girmiştik ve beklentilerimi minimumda tuttuğum sürece ona yaptığım marjinal kişisel yatırımı haklı çıkarabiliyordum. Jon'a haksızlık etmişim.

Ne olursa olsun, beni kız kardeşimle *aldattı* ve ondan ayrıldığımda, *kovulmam* için babasından bazı torpiller yapmasını istedi. Ne motivasyonu ne de çaresizliği yaptıklarını haklı çıkarıyordu. Jon'u affedemezdin ve affetmeyecektim de.

Ve sonra Quinn vardı.

"Onunla nasıl tanıştınız? Görünüşe göre birbirinizi oldukça iyi tanıyorsunuz." Beklentiyle kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Olivia ve ben Pazartesi günü Las Vegas'a hareket etmeden önce yarım kalan işleri tamamlamak için buluşuyorduk. Şimdiye kadar pek yardımcı olmamıştı ama geçerli bir şikâyetle bulunmamı gerektirecek kadar spesifik bir şekilde yardımcı olmamıştı. Toplantımızı bitirmiştik ama o henüz ayrılmamıştı; ona kaşlarını çatıp işinin başına dönmesini söylemek istedim; bunun yerine, "Neden böyle söylüyorsun?" dedim.

Olivia omuz silkti, soluk mavi gözleri beni biraz fazla yakından izliyordu. "Keira bugün seni üç kez falan aradığını ve hiçbirine cevap vermediğini söyledi. Başka biri olsa kovulurdu."

Bu sabah erken saatlerde eve geldiğimde cep telefonuma bakmadan kapatmışım. Ne kadar dikkatsiz olduğumu ya da dikkatsizliğimin onun için ne kadar açık olması gerektiğini takıntı haline getirmemeye çalıştım. Bunu düşünmek istemedim, bu yüzden de düşünmedim.

Aynı şekilde, bu sabah işe geldiğimde telefonumu otomatik sesli mesaja ayarladım. Keira kapıda belirip Bay Sullivan'ın telefonda olduğunu, New York'tan aradığını ve benimle konuşmak istediğini söylediğinde, ona bir toplantıya girmek üzere olduğumu söyledim ve onu geri arayacağıma söz verdim. Bunu üç kez yapmışım.

Doğruydı; onunla konuşmak istemiyordum. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Dün geceki uykusuz muayenemde, patronum olduğu konusunda bana hiç yalan söylemediğini fark ettim. Ama şimdi patronun o *olduğunu* biliyordum ve her şey farklıydı.

Quinn'in telefonlarından kaçtığım imasını görmezden geldim ve Olivia'nın sorusuna gerçek ayrıntıları eklemeden nasıl doğru cevap vereceğimi düşündüm. "Bay Sullivan'la eski işimde tanıştım."

"Seni oradan mı işe aldı?" "Hayır."

"Hmm." Olivia bir an yan gözle beni süzdükten sonra, "Beni Carlos işe aldı. Şirkette Quinn tarafından işe alınmayan tek kişi benim."

"Öyle mi? Bunu bilmiyordum." Geçen haftanın tüm ifşaatlarından dolayı dikkatim dağılmıştı ve bu yüzden kayıtsız uyuşukluğun hoş boşluğuna yenik düşmek istiyordum, ama söylediklerine ilgi gösteriyormuş gibi yapmak için yeterli enerjiyi toplayamadım.

"Sanırım..." Bana doğru eğildi ve sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Sanırım onu rahatsız ediyorum."

Kaşlarım kendiliğinden kalktı ve ona açık bir şaşkınlıkla baktım. "Kim? Carlos mu?"

Olivia hafifçe güldü ve çikolata kahvesi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Quinn, tabii ki!"

Bay Sullivan yerine Quinn'i kullandığında yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Şey, Carlos dışında, Quinn'in işe aldığı herkesin çok... çok... olduğunu fark etmedin mi?" Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi yukarı baktı. "Herkes... bilirsin, çok sade; ya da tuhaflar." Durakladı, gözleri başımın tepesine yerleşti. "Bir kıza göre çok irisin."

Ne demek istediğini anlamamış değildim; aslında sözleri karnımdaki hedefi tam on ikiden vurmuştu. Güzel insanların küçümsemelerine karşı sandığım kadar bağışık olmadığımı keşfediyordum. Gözlerimi kırıştırdım ve hiçbir şey söylemedim ama içimden, "*Sen bir dangalaksın,*" diye karşılık verdim.

Dangalak, Urban Dictionary'de bulduğum yeni bir kelimeydi. Henüz yüksek sesle söylememiştim ama kafamın içinde kulağa hoş geldiğini fark ettim.

Devam etti. "Carlos, Quinn'in gerçekten de berbat bir flörtçü olduğunu ima etti." Güzel ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bence Quinn iş yerinde dikkati dağılmasın diye sade ya da tuhaf görünümlü kadınları bilerek işe alıyor. Bu noktada çaresiz kalmış olmalı. Eminim seninle flört bile etmiştir."

Ona en iyi gülümseme taklidimi yaptım ama dişlerini gösteren bir köpek gibi göründüğünden emindim. "Bu ilginç bir teori."

"Hmm," dedi tekrar, arkasına yaslanarak. "Seninle flört etti mi?"

Başımı salladım ve kucağımdaki portföye baktım. "Öpüşmeye flört demiyorsan hayır."

Olivia'nın gözleri bir an için kocaman açıldı; sonra güldü. "Çok komiksin!" Manikürlü tırnaklarıyla bacağıma dokundu, sonra uzun, parlak, düz saçlarını ince omzunun üzerinden savurdu. "Eh," dedi Olivia sesli bir iç çekişle, "senden etkilenmemesi iyi bir şey; yoksa muhtemelen seni en başta işe almazdı."

Onu boynundan bıçaklamak istedim.

"Janie, ikinizin işi bitti mi?" Steven kapımda belirdi ve ben hemen yerimden fırladım, cinayet girişimi dikkatimi dağıttığı ve kaçma şansı bulduğum için şükrettim. Olivia ile elimdeki kalem arasındaki mesafeyi arttırmak için geniş masama geçtim.

"Evet, hepsi tamam. Sanırım Olivia ihtiyacı olanı aldı."

"Eğer bir sorum olursa, daha sonra uğrayıp sorarım." Ayağa kalktı ve Steven'a geniş, dostça bir gülümseme verdi.

Steven başını salladı; dudakları büzülmüştü. "Olivia, Janie'nin seninle bu konu üzerinde çalışmak için daha fazla zamanı yok. Önümüzdeki hafta için hazırlanması gerekiyor ve o raporun bu geceye kadar bitmesi gerekiyor. Ondan istediğin her şeyi alsan iyi olur."

Olivia'nın gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemesi genişledi. "Evet, sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım."

Hafta sonu boyunca ofiste ^{çalıştım} ve yalnızlığın tadını çıkardım. Kafa karıştırıcı ve/veya tatsız herhangi bir şeyi düşünmekten kaçınmak için ihtiyacım olan boşluğu bana sağlıyordu.

Hafta sonu boyunca ofise gitmeme gerçekten gerek yoktu. Evimde terliklerimin rahatlığında dizüstü bilgisayarım da aynı şeyi başarabilirdim. Ancak, dürüst olmak gerekirse, Elizabeth'ten uzak durmak, evden uzakta geçirdiğim iki günlük çalışkanlığımın kasıtlı bir yan ürünüydü. Ona henüz Kat'in örgü gecesi ifşaatlarından, Quinn'in patron olduğunu öğrendiğimden ya da Jem ve Jon'un *aşırı cinsel ilişkiye* girdiklerinden bahsetmemiştim. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ve şu anda uğraşmak için çok fazla gibi geliyordu. Bu konuda konuşmaya hazır değildim ve onun beni bu konuda konuşturacağını biliyordum.

Yokluğumu, patronun Guard Security için yeni iş uygulaması olarak benimsemesini umduğum faturalama sunumunu bitirmem gerektiği konusunda kendime ısrar ederek gerekçelendirdim. Ancak, şimdi sunumumu bilinmeyen bir varlık yerine Quinn'e yapacağımı bildiğimden, girişim hakkında ikinci kez düşünmeye başlamıştım. Benimle Smith's Take-away and Grocery'de bulunduğu gün Quinn'le bu konuyu daha önce tartışmıştım, ancak ilerleyip ilerlemeyeceğine dair kararı onun vereceğini bilmiyordum.

Şimdi kendimi kanıtlamam gerektiğini hissediyordum. İşim gerçekten benim değilmiş ya da onu hak etmiyordum gibi görünüyordu. Müşteri toplantısında performans gösterme ve Cypher Systems'da çalışmayı hak ettiğimi kanıtlama baskısının yanı sıra Quinn'i bir haftadır ilk kez görme ve artık patron olarak tanıma düşüncesi midemin sakızın içine sıkışmış saç gibi iğrenç, savunulamaz düğümlerden oluşan devasa bir yumak haline gelmesine neden oldu. Zamanımı yorulmak bilmeden fatura sunumu üzerinde çalışarak geçirdim. Sonunda eve gittim ve gece 01:00'e kadar çizgi romanlara daldım, sonra erken kalktım ve kendimi bir kez daha işe gömdüm.

Onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum. Ne söyleyecektim? O ne diyecekti? Bu durum için hiçbir yol haritam yoktu. El ele tutuşmuştuk, öpüşmüştük ve ben bundan hoşlanmıştım, hem de çok.

Yolculuğun Pazartesi sabahı o kadar bitkin düşmüştüm ki Elizabeth beni sarsarak uyandırmak zorunda kaldı; alarmımın yedi dakikadır çaldığını ve ben erteleme düğmesine bile uzanmadığımı söyledi. Duş aldım, saçlarımı ördüm, sonra başımın tepesinde topuz yaptım ve sersemlemiş bir halde siyah pantolonumu giydim.

Son dakikada lens yerine gözlüğümü takmaya karar verdim; kendi kendime bunun sebebinin ellerimin onları takamayacak kadar titremesi olduğunu söyledim. Havaalanına giderken takside birkaç kez kafa-kutu-dolap başa çıkma egzersizlerimi yaptım ve vardığımda kendimi neredeyse bağımsız bulduğum için şükrettim.

Steven beni önceden ayarlanmış bir yerde kahve, yaban mersinli çörek ve güven verici bir gülümsemeyle karşıladı. Bana özel uçak pistine kadar rehberlik etti ve bir yandan da hafta sonu Deloogle adında bir avukatla olan felaket randevusunu anlattı - en azından ismi kulağa öyle geliyordu. Görünüşe göre tüm randevularının isimleri Google ya da Bing ile kafiyeiydi. Pazartesi günleri beni hafta sonu maceralarıyla ilgili hikayelerle eğlendirmesi alışılmadık bir şey değildi. Genellikle akşamları histerik bir felaketle sona ererdi.

Anlattığı hikâyeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki nereye gittiğimizi fark etmemiştim bile. Uçağa bindiğimizde çantamı bir görevliye verdi ve yan yana koltuklara oturduk.

Hikâyesinin sonuna gelmişti. "O kadar iğrençti ki Pazar günü halı temizleyicilerinin gelip lekeyi düzeltmesini sağlamak zorunda kaldım." Başını iki yana salladı. "Bu, aksesuar olarak canlı bir gelincik takan biriyle son kez dışarı çıkışım."

Gülümsedim ve sonra aniden nerede olduğumu fark ettim. Az önceki sakın uyuşukluk bir farkındalık acısıyla delindi. Şirket jetinin ön tarafına yakın bir yerde oturuyorduk ve uçağın geri kalanını görmek için başımı çevirme dürtüsüyle savaştım. İçindekileri ayırt etmeye çalışmak yerine jetin içine odaklandım.

Daha önce hiç özel uçakla seyahat etmediğim için kıyaslama yapamıyordum ama etrafımdakiler etkileyiciydi; her şey yeni ve parlak görünüyordu. Koltuklar bej deri, döşeme ve halı lacivertti ve bölme özenle hazırlanmış ahşap panellerle kaplanmıştı. Koltuklar dörderli gruplar halinde birbirine bakacak şekilde dizilmişti: ikisi öne, ikisi arkaya bakıyordu. Bunun uçuş sırasında sohbeti kolaylaştırmak için olduğunu varsaydım.

Bir görevli bize doğru yürüdü; çok güzeldi ve tahminimce kırklı yaşlarının ortasındaydı.

"Yola çıkmadan önce size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Boğazımı temizledim. "Hayır teşekkürler, böyle iyiyim. Ama... uh... ayrılmadan önce tuvaleti kullanmak için zamanım var mı?"

Başını salladı. "Elbette var tatlım. Baş uçağın arka tarafında." Gülümseyerek teşekkür ettim ve arkaya doğru yürümek için ayağa kalktığımda sert bir erkek duvarıyla yüz yüze, daha doğrusu göğüs göğüse geldim.

"Ah, pardon." Bir adım geri çekildim ve dengemi korumak için koltuğa tutundum, gözlerim otomatik olarak bariyerin yüzüne doğru kalktı.

Bakışlarım Quinn McHotpants Sullivan'ın bakışlarıyla buluştuğunda bu hareketime hemen pişman oldum.

Thor'un gücüyle!

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elleri kollarımın üst kısmına uzandı, muhtemelen beni sabitlemek için ve uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık, ben ağzım açık, o ise sabit bir maske ve ateş mavisi gözlerle beni izliyordu. Hatırladığımdan daha da yıkıcı ve haksız bir şekilde yakışıklıydı. Belli ki özel dikim, güzel kesimli siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek ile göz alıcı mavi ipek bir kravat giymesinin de yardımı olmamıştı.

Bakışmayı ilk kesen ben oldum.

Geri adım atıp adamın elinden kurtuldum ve gözlüklerimle gereksiz yere oynarken dikkatimin lacivert halıya kaymasına izin verdim. Aklımı başıma toplamayı çoğunlukla başarmıştım, adamın varlığının bile beni bir kez daha hormonlarımın tepetaklak olmasına yol açmasından ne kadar rahatsız olduğuma odaklanmanın işe yaradığını fark ettim.

Elini sıkamak için elimi öne doğru uzattım. "Bay Sullivan. Sizi tekrar görmek çok güzel." Elini benimkinin içine sokarken ona baktım, teninin benimkine karşı ne kadar güzel hissettirdiğini ve o aptalca -evet, *aptalca*, çünkü uygunsuzdu ve kelime dağarcığım onun varlığı yüzünden acı çekiyordu- dokunduğumuzda hoş bir acı gibi bir şeyin şokunu görmezden geldim. Onunla profesyonel ve sıkı bir şekilde tokalaşmaya çalıştım.

"Bayan Morris." Selamlamasının resmiyeti karşısında küçük bir üzüntü hissetsem de, sesi sırtımdan aşağı küçük ürpertiler gönderdi ve ben daha da şaşırdım. Gözleri her zamanki açık ve sade değerlendirmesiyle üzerimde gezindi: dudaklar, boyun, omuzlar, aşağılar.

Ellerimiz artık hareket etmeden aramızda asılı duruyordu ve ben onun dikkati altında tamamen kızarmamak için kendimi zor tutuyordum. Geri çekilmek için hareket etmediğim gibi, teması kesmek için de herhangi bir istek duymuyordum. Bu adamın sadece bana bakarak ve elimi tutarak bana ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığından emindim. Bir an için o eli vücudumun başka bir yerinde hayal ettim ve yüzümün kızarmasına karşı verdiğim savaşı kaybettim.

Kızaran utancımı örtmeye çalıştım ve her zamanki gibi düşünmeden konuşmaya başladım. "Burada güzel bir uçağınız var." Gözleri aniden benimkilere kaydı. "Şirket ya da özel jetler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yakıt verimliliği gerçek bir sorun gibi görünüyor, çünkü uçaklar yakıt verimliliği en düşük ulaşım araçları."

Quinn başını yana eğdi ve yoğun bakışlarıyla dikkatimi çekti. "Las Vegas'a arabayla gitmeyi tercih edeceğini mi söylüyorsun?"

"Trenler çok güzel olabilir. Belki de kurumsal bir trene yatırım yapmalısınız. AEA Technology tarafından yürütülen ve Londra ile Paris arasında Eurostar treni ile havayolu yolculuğunu karşılaştıran bir çalışma yapılmıştır. Trenlerin yolcu başına ortalama on kat daha az CO₂ yaydığını gösterdi.

uçaklardan daha fazla. Unutmayın, trenlerde uyumak için yataklı vagonlar da vardır..."

Quinn'in ağzı neredeyse var olmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözlerinin gölgesi kararmış gibiydi. "Uçaklarda da yatak olabilir. Belki bir sonraki seyahatimiz için bu uçağa bir tane yaptırabilirim."

"Kimin yatak alacağına ve kimin koltukta oturacağına nasıl karar vereceksin?" Ona göz kırptım.

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra aniden kapattı ve elini benimkinden çekerek kaşlarını çatı. "İyi bir noktaya değindin."

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses dikkatimi Quinn'den uzaklaştırdı. Olivia Merchant ve Carlos Davies yanımda durmuş, aramızdaki konuşmayı izliyorlardı. Carlos gözlerini kısarak Quinn ve benim aramda gezdirirken bana küçük bir gülümseme verdi. Ama boğazını temizleyen Olivia kaşlarını çatmıştı. Onlar yaklaşırken fark etmemiştim. Aslında, göğsüne çarptığım andan itibaren Quinn'den başka bir şey fark etmemiştim.

"İzninle Janie. Koltuklarımıza geçmeye çalışıyoruz." Olivia eliyle Steven ve benim karşımdaki boş koltukları işaret etti. "Ah, pardon." Geçmelerine izin vermek için diğer tarafa adım attım, sonra Quinn'in etrafından dolandım, daha fazla göz veya fiziksel temastan kaçınmaya dikkat ederek koşarken uçağın arka tarafındaki tuvalete doğru yöneldim.

Uçaktaki tuvaletin güvenliğine girdikten sonra başımı arkamdaki duvara vurdum ve aynadaki yansımaı yakaladım. İtiraf ediyorum; aynada kendi kendime konuşmayı pek sevmem. Aslında bunu oldukça sık yaparım. Bana bakarken bulduğum görüntü, etkileyici bir allığın lekeli kırmızı kalıntıları ve acımasız bir ifadeyle kaplıydı.

Quinn'e karşı duyduğum yoğun istemsiz tepkiyi bastırmanın bir yolunu bulmak istiyordum, hayır, buna *ihtiyacım vardı*. Gideli sadece bir hafta olmuştu ve onun varlığında rahatlama ve huzur bulma yolunda kaydettiğim tüm ilerleme yok olmuştu. Saçma sapan bir ergen gibi davranıyordum.

Tamam, Janie, unutma: Quinn senin patronun, patron. Patron.

İnledim.

Birkaç derin nefes aldım ve kalbimin anlık atışını sakinleştirmeye çalıştım. Neden kendimi bu kadar acı verici bir şekilde farkında hissediyordum? Artık onun ne kadar sınır dışı olduğunu ve sürekli bir karşılıksızlık içinde yaşamaya ne kadar zavallı bir şekilde mahkûm olduğumu tam olarak anlamış mıydım? Tüm umutsuzluğuma rağmen, onun varlığı kafamdaki görünmez kutuyu göz teması anında patlatıyor, bir zamanlar düzgünce katlanmış düşüncelerimi ve duygularımı sakinmiş gibi yaptığım dolabımın her tarafına saçıyordu.

Beni tedirgin eden sadece onun fiziksel üstünlüğü değildi, artık değildi. Asansördeki ilk karşılaşmamızda da görüldüğü gibi, yüz hatlarının muhteşemliği beni normal konuşmalarda acı verici bir şekilde beceriksiz kılıyordu. Artık onu tanıyordum. Artık onunla ilgili anılarım vardı. Dinlerken başını eğişini, sesini, gülüşünü, varsayımsal sorularıma verdiği hazır cevapları, benimle dalga geçişini, omuzlarımın üzerinden saçlarımı okşayan parmaklarının dokunuşunu, vücudumda gezinen bakışlarının sıcaklığını, *duştan sonra göğsünün nasıl görüldüğünü* canlı ayrıntılarla hatırlayabiliyordum.

Son düşünce midemden parmak uçlarıma kadar uzanan yeni bir utanç dalgası yaratırken tekrar inlememe neden oldu.

Küçük banyoda etrafıma bakındım ve fiziksel ya da zihinsel sağlığımla ilgili şüphe uyandırmadan daha ne kadar kalabileceğimi merak ettim. İki ay içinde ikinci kez bir tuvalet kabineye yerleşmeyi düşünmüştüm. Saatime baktım; on dakikadan az bir süre sonra yola çıkacaktık. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ve umursamaz duygularımı katlamak için normal başa çıkma egzersizlerinden geçtim, ama hepsi siyah ve kırmızı dantelli iç çamaşırı şeklini alıyor gibiydi. Sinirle alt dudağımı sertçe ısırdım ve ellerimi yıkamaya karar verdim. Ellerimi yıkamak ve kurulamak kadar basit bir şeye odaklanabilirsem, Quinn Sullivan'ın özel jetinde geçireceğim önümüzdeki dört saati atlatabilirdim.

Son bir önemli nefes aldım, sonra tuvalet kabininin güvenli sınırlarından çıktım, sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi uyluklarımın üzerinde yumuşattım. Ölçülü adımlarla uçağın önüne doğru yürüdüm ve olduğum beceriksiz, koca kafalı Neandertal yerine normal, yetenekli, kendine güvenen bir insan gibi ilgisiz görünmeye çalıştım.

Carlos'un daha önce Steven'in yanında işgal ettiğim koltuğa oturduğunu ve Quinn'in oturduğunu gördüğümde neredeyse tuvalete geri koşuyordum.

Carlos'un karşısında. Böylece dört koltuklu kümede bir koltuk boş kalmıştı: Quinn'in yanındaki koltuk. Zorlukla yutkundum ve tereddüt ettim. Adamlar henüz beni fark etmemişti. Gözlerim kabinde gezindi ve Olivia'nın başının arkasına takıldı; bitişik kümede tek başınaydı. Onun karşısındaki koltuk *Janie'nin en iyi seçeneği* olarak etiketlenmiş olabilirdi.

Kararımı verdim, mesafeyi kapattım ve en iyi seçeneğimi almak için harekete geçtim, ama Steven - lanet olası *Steven!*

"Janie, buraya otur." Quinn'in yanındaki koltuğu işaret etti. "Olivia not alacak. Bay Sullivan son faturaları gözden geçirmeni istiyor. Ben de tam ona Guard Security'nin harcamalarını faturalandırılabilir takip yazılımını kullanarak yönetme konusundaki düşüncelerinizden bahsediyordum."

"Oh. Tamam." Steven'ın gülümsemesinden Olivia'nın kaşlarını çatmasına baktım; Quinn'in yanındaki koltuğa kayarken bu gülümseme daha da derinleşmişti. Ancak Quinn'e bakmadım. Yazılımın amacını, yüksek lisans yaparken açık kaynak projesiyle nasıl karşılaştığımı ve görevler için harcanan zamanı takip etmek ve her bir göreve çaba atamak için etkili bir yol olarak nasıl kullandığımı anlatırken ona bakmadım.

Uçak taksi yaptı ve havalandı. Steven'ın cesaret verici sırtışı, Carlos'un sıcak kahverengi gözleri ve hatta Olivia'nın biraz düşmanca bakışları sinirlerimi yatıştırdı. Sistemin, kullandıkları mevcut zamana dayalı sisteme kıyasla fatura ve tahsilatların verimliliğini ve kârlılığını artırmak için nasıl uyarlanabileceğini açıklamayı bitirdiğimde neredeyse sakinleşmiştim.

"Geçmiş verilere dayanarak, varsayımsal da olsa, kısa vadede bile gelirleri artırabileceğimizi gösteren bir analiz yaptım. Carlos, lütfen bana iPad'imi verir misin? Sanırım koltuğunun altında." Yer değiştirdim ve çantamı işaret ettim.

"Elbette." Carlos çantamı çıkarmak için öne doğru eğildi.

"İlginç bir fikir." Quinn'in sesi düşünceli geliyordu ve ben iPad'i açıp yazılımın uygulanmasının etkileri üzerine hazırladığım madde madde sıralanmış listeyi görürken yanıma doğru kaydığını hissettim.

Carlos, "Açık kaynak kodlu ürünü kullanamayacağız, ancak ekibimizin kendi bünyesinde benzer bir şey geliştirmesini sağlayabiliriz," dedi.

"Aslında gerçekten harika bir ürün." Sistemin açıklamasını aşağı doğru kaydardım. "Geçen hafta kontrol ettim ve yeni bir sürüm yayınlamışlar."

Quinn konuşurken sesi kulağıma çok yakındı ve omzuma doğru eğildiğinde etrafımdaki havanın değiştiğini hissedebiliyordum. "Mesele bu değil. Eminim harika bir üründür ama açık kaynak kodlu yazılım kullanamayız."

"Ayrıca bunu Infinite Systems grubuna da uygulayamayız." Steven söze karışıp omuzlarını silkerken sesinin tonunu değıştirmede. "Ama kurumsal ortaklarımız için faturalama yapısıyla ilgili pek çok soruya cevap verebilir."

Carlos'tan Steven'a bakarak kaşlarını çatıttım. "Burada neyi kaçıyorum? Neden açık kaynak kullanamıyoruz?"

Quinn elini benimkinin üzerine koydu ve iPad'i aramıza çekerek beni ona doğru dönmeye zorladı. "Veri güvenliği sorunları." diye mırıldanırken bana değil ekrana bakıyordu.

Elinin benimkini kapladığı ve beni yerimde tuttuğu hissinden başka bir şeye odaklanmaya çalışırken sesim biraz kararsızdı. "Peki, neden bunu Sonsuz Sistemler grubu için kullanamıyoruz?"

Quinn bakışlarını aniden bana çevirdi, gözleri kısıldı ve sessizlik uzadı. Cevap vermeyeceğini düşünmüştüm. Çenesi sabitlenmiş gibiydi ve ağzı sanki hoş olmayan bir şey düşünüyormuş gibi ince bir çizgi halindeydi. Bu fırsatı değerlendirip ona baktım, gerçekten baktım. Göğüs kafesimin sol tarafının hemen altından gelen bir acı nefesimin kesilmesine neden oldu; Quinn'e bakmayı ve Quinn'le konuşmayı özlemiştim.

Ama o Quinn değildi. O Bay Sullivan'dı, *Patron*.

Dudaklarımı yaladım ve sessizliği bozdum. "Sanırım gerçekten önemli değil, sadece düşündüm ki... Sadece bazı şeyleri tutarlı tutmanın iyi olacağını düşündüm."

Quinn'in yüz hatlarında bir an için neredeyse alarma benzer bir ifade belirdi ve Steven'a döndü; sesi suçlayıcı çıkmıştı. "Janie'nin sadece kamu hesapları üzerinde çalıştığını sanıyordum."

Steven kendini savunuyormuş gibi ellerini hafifçe kaldırdı. "Çalışıyor. İkisini bölüşüyoruz. Arka taraftaki tüm özel müşterilerle ben ilgileniyorum ama..." Steven'ın gözleri devam etmeden önce kısa bir süre benimkilerle buluştu. "Ama Carlos ve ben Infinite Systems müşterilerinden bazılarının ona iyi yanıt verebileceğini düşünüyorduk."

"Çok açık olduğumu sanıyordum." Quinn'in sesi sessiz olmasına rağmen bir hırıltı ritmine sahipti ve iPad'i elimden tamamen çekip aldı, kucağına yerleştirdi ve dikkatini ekrandaki şekillere verdi.

Carlos boğazını temizledi ve ben bu garip alışverişi sadece şaşkın gözlerle izleyebildim. "Bay Sullivan, Janie çok yetenekli. Lütfen düşünün-"

Quinn huffed. "Yapmayacağım. Bu konuyu bir daha açma."

Kızgındı. Quinn kızginken daha da harika görünüyordu. Hazırladığım bilgileri gözden geçirmesini izlerken, düşünce sürecimdeki önceliğimin aptallığı yavaş yavaş kafama dank etti. Onun yakışıklılığına odaklanmak yerine neden Sonsuz Sistemler'e katılmaktan kasıtlı olarak dışlandığıma odaklanmam gerektiğini biliyordum. Belki de bunun işimi hak etmediğime, yeteneğime göre değil de bir hevesle işe alındığıma dair kuşkularımla bir ilgisi vardı.

Dikkatimi ondan çektim ve yutkundum; boğazım kalın ve sıkı hissediyordu. Grubu gözden geçirdim. Steven kısa bir süreliğine bakışlarımla buluştu ve bana gergin, özür dileyen bir gülümseme verdi. Carlos'un yüz ifadesi kucağındaki ellerine yöneltilmiş fırtınalı bir hayal kırıklığıydı. Olivia bana hoşnutsuzluk ve kuşkuya benzer bir şeyle bakıyor gibiydi.

Aklım başka yöne kaymadan Quinn iPad'i aniden kucağıma bıraktı ve konuşurken sesi mesafeliydi. "Web bağlantısını geliştirme grubuna gönder ve gereksinimleri hazırlamaya başlamaları için açık kaynak ürünü kullanmalarını sağla. Şimdi, yere inmeden önce Club Outrageous'un faturalarını ve Las Vegas mülklerinin iş kapsamını gözden geçirmek istiyorum."

Infinite Systems ile olan ilişkim konusu kapandıktan sonra, yaklaşan toplantının konusuna döndük.

İki saat boyunca Quinn'in sorularına ve işaret ettiği yere odaklanmak için elimden geleni yaptım, ağzına ve ellerine değil. Yemin ederim, Quinn Sullivan'ın salgıladığı feromonlar Janie'nin kedi nanesine eşdeğerdi.

En zor ve tehlikeli anlar bana yaklaştığı ve omzuma doğru eğildiği anlardı. Kendimi ceketinin yakasına eğilip onu koklama dürtüsüne direnirken buluyordum. Bir noktada, Quinn'in boynunun dibindeki nabız noktasına hafifçe takıldım ve Carlos'un sorularından birini neredeyse kaçıırıyordum.

Carlos dikkatimin dağıldığını yorgunluk belirtisi olarak algılamış olacak ki ara vermemizi önerdi. Herkes hemen kabul etti. Neyse ki Quinn izin istedi ve cebinden cep telefonunu çıkarıp arama yapmak için uçağın arka tarafına doğru yürüdü.

O uzaklaşırken, çok istememe rağmen bakışlarımla onun arka tarafında kalmasına izin vermedim. Bunun yerine gözlerimi Steven'inkilere diktim ve o da bana göz kırptı. Onun bu küçük hareketi sinirlerimi yatıştırdı ve ellerimi iPad'in kasasının üzerinde rahatlamaya zorladım.

"Gerçekten harikaydın." İlk konuşan Carlos oldu; ses tonu sessizdi. Quinn'in telefon görüşmesine saygılı olmaya mı çalışıyordu yoksa sadece duyulmak mı istemiyordu emin değildim.

"Teşekkürler." Ona gergin bir gülümseme verdim. "Yolculuklarda hep böyle midir?"

Steven başını salladı. "Oldukça acımasız olabiliyor. Ama bilirsin, patron o.

İşi o yapar, biz de yapmalıyız."

Olivia koridora doğru eğildi. "Benim için fark etmez. Bence o harika biri."

Steven nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama ben duyamadım. Ona kaşlarımı çattım ve o da, "*Sana sonra anlatırım,*" diye mırıldandı.

Carlos dalgın bir şekilde pencereden dışarı bakarken, "Görünüşe göre neredeyse vardık," dedi.

Sanki bir işaretmiş gibi, görevli belirdi ve hepimize kemerlerimizi bağlamamızı söyledi. İnmek üzereydik. Kemerimi bağlarken Quinn'in uçağın arka tarafındaki dört koltuklu kümelerden birinde oturduğunu ve henüz görüşmesini bitirmediğini fark ettim. Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu ve gülümsediğini gördüğümü sandım - o fısıltı kadar hafif, zoraki gülümsemelerinden biri. Sonra gözlerini kaçırdı ve kaşlarını çattı; o ciddi, sinirli kaşlarından biriydi bu.

Uçak alçalmaya başlamıştı ve ben hala belirsizlikle dolu drama trenimde sağlam bir şekilde oturuyordum.

Sadece... *harika*.

Herkesin uçaktan indiğinden emin olana kadar tuvalette saklanmayı tercih ettim.

Uçaktan inip Las Vegas özel havaalanının kuru sıcağına adımımı atar atmaz, manzaranın ne kadar renkli ve renksiz olduğu beni hemen çarptı. Çölde zengin kahverengi, kırmızı ve turuncu tonları vardı ama başka hiçbir şey yoktu. Sıcak, kum, ateş, benzin ve sigaranın kutsal olmayan bir karışımıydı. Aniden susadım.

Nihayet merdivenlerden indiğimde uçağın biraz uzağına park etmiş iki siyah limuzin gördüm. Steven, Carlos ve Olivia çantalarını şoförlerden birine teslim ederken Quinn ikinci limuzinin yanında durmuş cep telefonuyla konuşuyordu. Tekerlekli çantamı peşime takıp Steven'a ve ilk limuzine doğru yöneldim; ancak çantamı teslim edemedim arkamda Quinn'in sesini duydum.

"Bayan Morris, benimle geliyorsunuz."

Sadece başımı ona doğru çevirdim ve tereddüt ettim. Steven, Carlos ve Olivia ile birlikte 2 numaralı limuzine binmeyeceğimi anlamakta güçlük çekiyordum. Bay Sullivan Boss McHotpants ile 1 numaralı limuzine binecektim.

Steven öne doğru uzandı, elimi sıktı ve beni kısa bir süre için yerimde tuttu. Sesi, yorumunun diğerleri tarafından duyulmamasını sağlayacak kadar alçaktı. "Seni cehennemden gelen yirmi dakikalık sessiz araba yolculuğuna maruz bırakacak. Öğleden sonraki toplantıdan sonra oda servisi sipariş edip yatıya kalacağız. Hem dertleşiriz hem de sen benim omzumda ağlarsın."

Steven'ın Quinn'le yalnız yolculuk etme hikâyesini hatırlayarak ve artık patronum olduğu kesinleştiğine göre Quinn'in benimle konuşmayı kesip kesmeyeceğini merak ederek kaşlarımı kaldırdım. Uçakta çok farklı görünüyordu; çok mesafeli ve soğuk. Limuzinde sessizce oturduğumuzu ve yüz ifadesinin soğukkanlılıkla kayıtsızlık arasında gidip geldiğini hayal ettim.

Midem aniden ağrımaya başladı.

1 numaralı şoför çantamı almak için uzandı ve ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ettim. Açık yolcu kapısına ulaştığımda Quinn hâlâ telefonuyla konuşuyor ve limuzinin arkasında bir ileri bir geri volta atıyordu. Karanlık arabaya girdim; gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü.

Bu ikinci kez limuzine binişimdi; ilki en kötü günümdeydi. Şoförüm Vincent'ın şu anda neyin peşinde olduğunu merak ediyordum.

Bu limuzin ilkinden çok daha büyüktü. Siyah deri koltuklar arabanın iç kısmının her iki yanında uzun sıralar halinde uzanıyordu. Ön taraftaki gizlilik penceresinin hemen altında tamamen dolu bir bara benzeyen bir şey oturuyordu. İçeride o yeni araba kokusunun yanı sıra ince derinin kalın, topraksı kokusu da vardı.

Öne bakan bir bankta oturmak yerine yan koltuklardan birini seçtim. Özellikle Quinn'in yanına oturmak istemiyordum. Yakınlık mesafesinin, cehennemden gelen araba yolculuğunu biraz daha katlanılabilir hale getirebileceğini düşündüm.

Quinn arabaya benimle aynı taraftan girdi. Kapı arkasından kapandı ve sağına baktı, durakladı ve içeriyi inceledi. Gözleri hemen bana takıldı. Bakışlarına karşılık vermedim, daha ziyade kabinin önündeki kristal sürahilere odaklanırken bakışlarını hissettim.

"İçecek bir şey ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım; susamış olmama rağmen yutkunmakta zorluk çekiyordum. Bunun yerine ellerimi kucağımda katlayıp tekrar katladım ve dizlerimin üzerinde birleştirdim. Arabanın motoru çalıştı ve limuzin ilerledi. Tam önümdeki pencereden dışarı baktım, ama cam o kadar karanlıktı ki, ötesindeki manzarayı önemli ölçüde silikleştiriyordu.

Birkaç uzun an sessizlik içinde geçti ve bir kez olsun zihnimin gezinme arzusunu hoş karşıladım. Tavandaki ahşap panel boyunca uzanan ışıkları saydım ve imalat montaj hattında bu kadar detaylı bir işten sorumlu olan robotu hayal etmeye çalıştım. Robot fikrini seviyordum ve robotların evlerde evcil hayvan ya da arkadaş olarak asimile edildiğini görecektim kadar yaşayacağımı umuyordum. Rover, Robo-rover olabilirdi ve yaşlılar bir Robo-panyon sahibi olabilirdi.

Düşüncelerimi böldüğünde Quinn'in sesi sakindi. "Ne düşünüyorsun?"

Boğazımı temizleyip omuz silktim ve kendimi durdurmayı düşünmeden dürüstçe cevap verirken buldum kendimi: "Robotlar."

"Robotlar." Bankta kaydığını ve tam karşımdaki koltuğa geçtiğini duydum. Dizlerimiz ve bileklerimiz birbirine değdi, uzun bacakları benim alanımı işgal etti. "Neden robotları düşünüyorsun?"

Kalbim onun yakınlığı karşısında önce hopladı sonra dörtmala koştu. Omuz silktim ve dikkatimi kravatının mavi ipeğine verdim. Loş kabinde koyu mor görünüyordu. En iyi niyetime ve kendimi kontrol etme çabalarımına rağmen, bacaklarımızın fiziksel teması midemin öfkeli bir arı yuvası gibi patlamasına neden oldu. Sessiz kaldım çünkü ağzımın artık çalışmadığını fark ettim.

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı; ellerini kavuşturmuş, kalçalarının üzerinde gezdiriyordu. "Janie, neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" Sesi sanki öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi kontrollü çıkıyordu.

İlk ismimi kullanmasına şaşırarak bakışlarımı onunkilere çevirdim. Yutkundum. "Ben- Bay Sullivan-"

"Yapma bunu." Yarı inledi, yarı hırladı ve ellerimi kendi elleriyle kapadı.

Bir an onu inceledim; boğazımda kalın bir düğüm vardı ve dokunuşunun kışkırttığı arı yuvası midemde öfkeyle dönüyordu. Sonunda boğuk bir cevap vermeyi başardım. "Ne söylememi istediğinden emin değilim."

Gözlerini hafif bir hayal kırıklığı ifadesiyle kısmıştı ama sonra dudaklarına kaydı. "Cep telefonunu neden kapattın?"

Dişlerimi sıktım; vızıldayan eşek arıları öfkeli bir Afrika arısı kolonisine dönüşüyordu. Düşmanlık duyguları içime yayıldı ve bedenimi kızgın bir hınçla uğultuya boğdu. Cevap verirken ne kadar öfkeli olduğuma şaşırmıştım. "Neden bana patronun sen olduğunu söylemedin?"

Bakışları benimkilerle buluştu ve beni olduğum yerde sabitledi. "Söyledim."

Sertleştım ve ellerimi onunkilerden çekip bacaklarımın iki yanındaki koltuğu kavradım. "Oh, o konuşma sırasında uyuyor muydum?"

Kaşlarını çattı. "Bana kızgın mısın?"

Şaşkınlık içinde ona belki üç, belki de dört kez göz kırptım. "Ben... Ben-" diye kekeledim ve sonunda tam bir cümle kurmayı başardım. "Sana kızgın değilim."

"O zaman iyi bir kızgın taklidi yapıyorsun." "Bay Sullivan..."

"Bana öyle deme." Yine sözümü kesti ama sesi şimdi daha yumuşaktı. "İstemediğin sürece bana öyle deme."

"İstiyorum."

İfadem sessizlikle karşılandı; yüz ifadesi sert, sinirli ve kararlıydı. Birkaç dakika gibi görünen bir süre boyunca beni izledi. Denedim ama bakışlarını tam olarak karşılayamadım. Endişem her geçen saniye artıyordu ve bu nedenle zihnim her yöne savrulmaya başladı. Araba yuvarlanarak ilerliyordu ve kendi kendime son derece iyi şoklara sahip olması gerektiğini düşündüm çünkü sanki süzülüyormuşuz gibi hissediyordum. Arabanın buz patenleriyle donmuş bir gölün üzerinde kaydığını ve robotlar tarafından itildiğini hayal ettim.

Sonunda, çok sessiz bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü." Yutkundum; göğsüm inanılmaz derecede daralmıştı. "Çünkü bildiğin gibi bazı uygunsuz şeyler söylemek gibi bir alışkanlığım var. Ve sen sadece benim patronum değilsin; B ve B'deki ikinci B'sin, yani Betty ve *Patron*. Patrona asla söylememem gereken en az on yedi şeyi sana söylediğimi hatırlıyorum. Ve eğer seni aramaya devam edersem-" Derin bir nefes aldım, parmaklarım deri koltuğa gömüldü. "Ve eğer sana Quinn demeye devam edersem, en az on yedi tane daha söyleyeceğim, otuz dört ya da iki yüz seksen dokuz tane daha olmasa bile."

"O zaman bana kesinlikle Quinn demeye devam etmelisin."

İçimi çektim ve ona ihtiyatla baktım.

Birden öne doğru eğildi ve ellerimden birini yavaşça banktan kaldırdı. Elimi iki avucunun arasında tutarken başparmağı yavaş hareketlerle parmak eklemlerimin üzerinde gezindi. "Bak. Yaptığın on yedi çılgınca uygunsuz yorumun hepsi çok hoşuma gitti ve hatırlarsan en az on yedisini ben de söyledim."

Başparmağının elimin arkasında gezinmesi vücudumun orta kısmında beklenmedik bir etki yaratıyordu. Bu etkiyi maskelemek için sertçe yutkundum, dudaklarımı sert bir çizgi haline getirdim ve hiçbir şey söylemedim. Yapmak istediğim şey gömleğimin düğmelerini açmak ve ondan bu hareketi başka bir yerde taklit etmesini istemektir.

"Benim yanımda farklı davranmaya başlarsan büyük hayal kırıklığına uğrarım." Yüz hatları ve ses tonu ciddi ve yalvarırcaydı; gözleri loş limuzinde kobalt mavisinin koyu, ateşli bir tonuydu ama daire çizen başparmağı felaketim oldu.

Kendimi telaşlı ve şaşkın hissediyordum, bu da aklıma gelen ilk soruyu sorarken ses tonumun amaçladığımdan daha suçlayıcı çıkmasına neden oldu. "Beni neden işe aldınız?"

Yanıt vermeden önce başparmağı kısa bir süre durakladı. "Çünkü, aksi yöndeki ısrarına rağmen, fotoğraflık bir hafızan var, iş pratiğine son derece analitik bir yaklaşımın var, harika bir muhasebecisin ve bacakların o ayakkabıların içinde harika görünüyor."

Elimi tuttuğu yerden çektim ve kollarım denen titreyen uzantılarla ne yapacağımı bilemediğim için onları göğsümün üzerinde çaprazladım. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Sen benim patronumsun."

Çenesi büküldü ve boş ellerini yumruk yaptı. "Ama ben sadece senin patronun değilim, değil mi?"

"Haklısın; teknik olarak sen benim patronumun patronusun." Yorumumu görmezden geldi. "Biz çıkıyoruz."

"Ben patronumla çıkmıyorum, yani..." Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Araba yolculuğunun bitmesini istedim. Eğer gözlerimi kapatırsam, belki de tüm bu dram ortadan kalkacaktı.

İç çektiğini duydum; öfkeli bir sestir. Bacakları hâlâ benimkilere dayanıyordu ve kat kat giysilerimizin arasından onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Neden bana kim olduğunu söylemedin?" diye sorduğumda gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Söyledim - birden fazla kez."

Karşılık vermeden önce yavaş bir nefes aldım. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." Göz kapaklarımı kaldırdım ve onun kaynayan bakışlarıyla karşılaştım. "Yanlış anladığımı biliyordun. Neden beni düzeltmedin?"

Gözleri kör edici bir şiddetle parlıyordu. Konuştuğunda sesi çok sertti. "Sana söyleseydim konserde benimle kalır mıydın? Seni öpmeme izin verir miydin? Benimle yemeğe çıkar mıydın? Parkta kalır mıydın?" Gözleri kısılmıştı ve yüz ifadesinin her kelimedede daha da derin bir kayıtsızlık maskesine dönüştüğünü gördüğümde midem ayaklarımın kadar indi.

Başımı yavaşça salladım ve dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Hayır, yapmazdım.

Ama eninde sonunda öğreneceğimi biliyordun."

Gözlerini benden kaçırdı ve kravatını düzeltti, eliyle mavi ipeği düzeltirken ses tonu üstün bir alaycılığa bürünmüştü. "O zamana kadar bir fark yaratmayacağını umuyordum."

Araba yavaşladı ve durdu. Boğazımda kocaman bir yumruyu yuttum. Bir sonraki soruyu sormak istemiyordum ama bilmem gerekiyordu; bilmek daha iyiydi. "Şimdi ne yapacaksın?"

Sesi ve yüzü duygudan yoksundu ve cevap verirken neredeyse sıkılmış gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, hâlâ bir işim var mı?"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi; dudakları aralandı ve kara kaşları bana doğru ateş püsküren gözlerinin üzerine düştü. "Ne?" Bir an için gerçekten afallamış görünüyordu.

Çenemi kaldırdım ve ellerimi sabitlemek için deri bankı tuttum. "Hâlâ bir işim var mı?"

Arabanın kapısı açıldı ve gözlerim otomatik olarak ışığa, yani kaçışıma kaydı.

Hareket etmediğinde ya da cevap vermediğinde, isteksizce dikkatimi tekrar ona odakladım, o kadar sert görünmüyordu. Aksine, bakışları önemli ölçüde yumuşamıştı. Mümkünse, ifadesindeki sessiz anlayış beni daha önce kullandığı soğukkanlılıktan daha çok rahatsız etti. İçimi çektim ve bu araba yolculuğunu unutmak ve Quinn'in patronumdan başka bir şey olduğunu unutmak istediğime dair kendime yalan söyleyerek koltukta kapağına doğru kaydım.

Önce ben çıktım ve çantamı alıp büyük kumarhane lobisinde kaybolmayı umarak bagaja doğru yürüdüm. Ağlayabileceğimi bile hissediyordum. 2 numaralı limuzin kumarhaneye doğru manevra yapıyordu ama hâlâ biraz uzaktaydı.

Quinn'in arkamda gezindiğini hissettim ve sonra eli kolumun dirseğimin hemen üzerinde kapandı; kulağımdaki ve boynumdaki sözlerinin sıcaklığı Las Vegas güneşinin sıcaklığına rağmen beni titretti.

"Seni sonra bulurum."

Ona doğru döndüm ama kolumu çoktan bırakmıştı; otelin lobisine doğru yürüyor ve benden uzaklaşıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KISACA Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph'tum; tek fark, yanıp sönen kırmızı bir burun yerine kıpkırmızı bir allığım vardı. Quinn Sullivan ışığımın yanıp sönmelerini sağladı. Onunla bir kızıağı ya da özel bir jeti yönlendirebilirdiniz. Utanç, aşağılanma, zevk, çirkinlik, farkındalık, hüsrana ve evet, öfkenin bir işaretiydi.

Ancak şu anda beyazımsı bejin normal bir tonundaydım. Ekibimizin toplantı için hazırladığı sunumu bitiren Quinn'i tüm dikkatimle dinliyordum. Bu, Club Outrageous için mevcut güvenliğe genel bir bakış, Vegas'taki yeni kulübün mevcut operasyonlarda tespit edilen zayıflıklarla örtüşen bir şeması, kumarhane de dahil olmak üzere tüm tesisin güvenlik yönetimine yönelik yaklaşımların bir karşılaştırması ve benzeri bir şeydi. Güçlü bir sunumdu. Ezbere biliyordum.

Kısmen ezbere bildiğim için, kısmen de sunumu yapan Quinn olduğu için hiçbirini duymadım. Yarım saat boyunca konuşmacının ince, çevik hareketlerinden, sesinin temposundan, kobalt gözlerinin derinliğinden, *şeklinden* ziyade içeriğe dikkat etmeye çalıştım.

Gözlerimi bilerek kırptım ve düşüncelerimi yeniden yönlendirmek için başımı hafifçe salladım. Oda sunum için karartılmıştı ve bunun için minnettardım.

Bu noktaya kadar olan öğleden sonra biraz bulanık geçmişti. Quinn beni dışarıda 1 numaralı limuzinin yanında bıraktıktan sonra Steven, Carlos ve Olivia'nın limuzini bizimkinin arkasına yanaştı. Carlos beni orada tek başıma bulduğuna şaşırmamış görünüyordu ve beni sıcak bir şekilde gruplarına katarak otel giriş işlemlerinde bana yardımcı oldu. Gerçekten de tek yapmam gereken onu kumarhaneye kadar takip etmektir; geri kalan her şeyi o yaptı. Hatta bana anahtarımı verdi, hangi oda numarasının bana ait olduğunu ve asansörleri nasıl bulacağımı söyledi.

Daha sonra bir saat içinde otel lobisinde buluşmamız için talimat verildi. Odama gittim ve kaşlarımı çatmak, tesisleri kullanmak, dişlerimi fırçalamak, odadaki TV kanallarının listesine bakmak ve ardından portföyüm ve iPad'imle aşağıya inmek dışında pek bir şey yapmadım. Carlos ve Olivia büyük, altın ve mücevherlerle kaplı koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı.

koltuklarda oturuyorlardı. Konuşmuyorlardı; daha ziyade, birbirlerinden bağımsız bir şekilde, kendi cep telefonlarının içeriğine dalmışlardı.

Biraz da olsa endişeyle etrafıma bakındım. Lobide ne Quinn ne de Steven vardı. Beni ilk Carlos fark etti ve ben yaklaşırken o ve Olivia birlikte durdular. O sırada üçüncü bir kişiyi gördüm, o da aynı şekilde duruyordu ve o da telefonuyla meşguldü. Normal boydaydı, benden biraz daha uzundu ve normal sarı-kızılımsı saçları, normal mavimsi gözleri ve yanaklarında hafif de olsa normal çilleri vardı ama garip bir şekilde burnunda yoktu.

Tanışmalar hızlıca yapıldı; bilinmeyen kişi kumarhane sahibinin yeğeni ve yeni kulübün müdürüydü; adı Alex ya da Adrien ya da Aiden ya da Allen gibi bir şeydi. Ben daha resmi bir şekilde Kıdemli Mali Proje Koordinatörü ve hesabın yöneticisi Bayan Morris olarak tanıtıldım. El sıkıştık. Gülümsemiş ve elimi biraz fazla uzun tutmuş olabilir; göz kırpmış da olabilir. Onunla ilgili herhangi bir şeyi fark edecek durumda değildim.

Allen ya da Aiden (ya da her kimse) bize eşlik edecek ve yeni kulübü, güvenliğini sağlayacağımız kulübü, sunumunu hazırladığımız kulübü gezdirecekti. Normal bir merak olmasa da en azından tura biraz profesyonel ilgi duymak için kendimi zorlamaya çalıştım.

Asansörle yukarı çıkarken Olivia'dan Quinn ve Steven'ın müşteriyle özel hesabı gözden geçirmek için ayrı bir toplantı yaptıkları bilgisini aldım.

-Davet edilmediğim bir toplantı. Ona mumlu, umursamaz bir gülümseme gönderdim.

Tur iyiydi. Kulüp de iyiydi, her ne kadar parti müdavimlerinden boş olduğu ve batıya bakan birkaç pencere tarafından oldukça parlak bir şekilde aydınlatıldığı için tuhaf görünse de. Club Outrageous'a hiç benzemiyordu; sadece tipik bir gece kulübüne benziyordu; gerçi dekorasyonunu henüz bitirmemişlerdi. İnşaat işçileri olduğunu tahmin ettiğim birkaç adam ana alana girip çıkıyordu ama onları fark etmek için zihinsel enerji harcamadım.

Pencerelerden birine yakın siyah bir masada öğle yemeğimizi yedik. Las Vegas Strip'in manzarasını ya da ötesindeki pasla kaplı sırtlar ve kanyonlardan oluşan manzarayı fark etmedim.

Bu olaylar arasında sürüklendim, yemeğimin tadına bakmadım, konuşulduğunda konuştum, sorulara cevap verdim ama kendi sorularımı sormadım. Ben

tamamen meraksızdı, ki bu beni endişelendirmeliydi, ama endişelendirmedi.

Kumarhane katında, kilit odasında ve bodrumun birkaç bölümünde birkaç tur daha vardı. Sonunda, belirsiz bir süre ve sıradan bir sohbetten sonra, bir konferans odasına götürüldük ve kahve, çay ve salatalık suyu ile dürtüldük. Carlos ve Olivia sunum için hazırlanırken kulüp müdürü kısa bir süreliğine ayrıldı; Carlos bir flash disk çıkardı ve Olivia da konferans masasının geniş deri koltuklarının her birinin önüne basılı paketler yerleştirdi.

Sonra Steven ve Quinn içeri girdi ve birden beynim devreye girdi. Fark etmeye başladım.

Aslında, fark etmeden duramadım.

Bana bakmadığını ya da benimle konuşmadığını ve benimkinden en uzaktaki koltuğa oturduğunu fark ettim.

Müşteri içeri girdiğinde tüm tanıştırmaları Carlos'un yaptığını fark ettim: Bay Northumberland, ellili yaşlarında, uzun boylu, bronz tenli, siyah gözlü ve biber rengi saçlı bir adamdı. Kumarhanenin sahibiydi. Adı ya Aiden ya Allen ya Alex ya da 'A' ile başlayan bir şey olan yeğeni onun arkasından odaya girdi ve dört erkek ve üç kadından oluşan bir maiyet onu takip etti. İsimlerinin önemli olmadığından şüpheleniyordum. Karar vermiyorlardı; perde de olabilirlerdi.

Başlangıçta kolej futbolu hakkında yorumlar gibi bazı nezaketler vardı; biri dışarıda havanın sıcak olduğuna dikkat çekti; geldiğimizden beri hiç kumar oynama şansım olup olmadığı soruldu. Hayatın bir kumar olduğunu ve hepimizin kaybedenler olduğunu söylemek istedim. Bunun yerine, duygusallığımı bastırarak olumsuz yanıt verdim ve koltuğuma yerleştim.

Sonra sunum başladı. Rengim baştan sona normal olsa da, Rudolph ışığının yanıp sönmeye ne zaman geçecek bir şey söylemesinin ya da yapmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Adamın elinde benim düğmem vardı ve defalarca bastı.

Bay Northumberland'ın çok sabırsız görüldüğünü fark etmeden edemedim - sunumu başlatmak için sabırsızlanıyordu ve sunum sırasında da güvenlik uygulamamızın gelecek aya kadar tamamlanmasını sağlamak için sabırsızlanıyordu. Quinn'in sözünü sık sık keserek "Bu ne kadar zaman alacak?", "İhtiyacınız olan her şeye zaten sahip değil misiniz?" ve "Bu projeyi geciktirecek mi?" gibi sorular sordu.

Sunum sona erdiğinde Olivia ayağa kalkarak odanın ışıklarını ayarladı ve Quinn kumarhane personeline bilgilerini açmalarını istedi

paketler. Grubu uygulama planından, zaman çizelgesinden, sağlayacağımız kaynaklardan, maliyetten geçirdi; birden beni ve ekibimizin geri kalanını şaşırtarak şunu ekledi: "Bu bütçe rakamları ilk tahminler. Kurumsal müşterilere daha fazla ayrıntı düzeyi sağlamak için faturalandırma yapımızda bir revizyon planlıyoruz. Bir dahaki sefere maliyet tahminlerini ve bu bağlamda faturaları gördüğünüzde, satır kalemi detayına sahip olacaklar."

Bay Northumberland takdir ettiğini tahmin ettiğim bir ifadeyle başını salladı çünkü "Bu iyi, bu iyi; yeter ki hiçbir şeyi geciktirmesin" dedi.

Quinn, değişikliklerin projenin ilerlemesini engellemeyeceği konusunda ona güvence verdi ve ardından Quinn alanın ağ ve kablolu gereksinimlerini tartışmaya başladı. Onu sadece şaşkın bir kuşkuyla izleyebildim.

Steven'in ayağının masanın altında benimkine dokunduğunu hissettim ve bakışlarımı onunkine çevirdim. Gri gözlerini aynı anda hem büyütüp hem de küçültebilme yeteneğine sahipti; bu beni sık sık etkilerdi. Şimdi bana bu bakışı attı; şaşkınlık ve şüphe ifade ediyordu. Sessiz iletişimimi anladığını umarak neredeyse belli belirsiz başımı salladım. Quinn'in fatura değişiklikleri hakkındaki fikrimi söylemek için neden o anı seçtiği ya da Cypher Systems'ın yeni yazılıma yüzde yüz bağlı kalacağına neden ya da ne zaman karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Olivia'nın da beni izlediğini biliyordum; bakışlarıyla fırlattığı hançerleri çevresel görüşümde bile gözden kaçırmak zordu. Dikkatimi onun bıçak kullanma eğilimine, Quinn'in anlaşmanın detaylarını anlatmaya devam etmesine ya da Steven'in yan bakışlarına vermek yerine, gözümü ayırmadan paketimdeki kulüp alanının iki boyutlu, üstten görünüşlü diyagramına baktım.

Yeni faturalandırma tekniği çok küçük bir şeydi. Gerçekten de çok küçük bir şeydi. Bay Northumberland'in ya da uşaklarından herhangi birinin fatura satırlarındaki ayrıntılara önem verdiğiinden şüpheliydim.

Ama bunu neden yapmıştı? Quinn neden bu konuyu açmıştı ki?

Önemli bir şey değildi. Hiçbir anlamı yoktu. Bunu takıntı haline getirmeyi bırak.

Gözlerim planın çizgilerini takip etti. Dijital olarak işlenmiş güncel tasarımı inceleyerek ve daha önce mekanda yaptığımız turla karşılaştırarak dikkatimi dağıttım. Bu, ortaya çıktığı üzere, çok etkili bir dikkat dağıtmaydı.

Kaşlarımı çattım, gözlerimi kırptım ve incelememi tekrar kontrol ettim. Kaşlarım daha da çatıldı.

Paketteki şema, o sabah gezdiğimiz kulübün gerçek boyutu, düzeni veya özellikleriyle uyuşmuyordu.

Yüksek sesle iç çekmiş ya da başka bir hoşnutsuzluk belirtisi göstermiş olmalıyım, çünkü oda sessizleşti; sağ tarafta bir yerde bir boğaz temizlendi. Yukarı baktım. Quinn de dahil olmak üzere herkes bana bakıyordu.

"Bayan Morris..." Quinn'in yüz ifadesi ve ses tonu Bay Sullivan'ı andırıyordu. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Quinn'den Carlos'a, Steven'dan Allen'a (ya da Alex'e, Andrew'a ya da ailesi ona her ne isim verdiyse unutulmaya yüz tutmuş) ve müşteriye, Bay Northumberland'a baktım. Bir uçurumun kenarındaydım. Bu benim ilk müşteri toplantımdı, ekibin en kıdemsiz üyesiydim; işi hak edip etmediğimi ya da zebra desenli stiletolarımın karar verici faktör olup olmadığını bile bilmiyordum. Kibarca gülümseyip özür dilemeli ya da istemeden çıkan sesi örtbas etmek için çılgınca öksürmeliydim. Tourette sendromu numarası da yapabilirdim.

Ya da ekibin tüm maliyet tahminlerinin, bir dikkatsizlik ya da daha endişe verici olanı, müşterinin kasıtlı olarak aldatılması nedeniyle alanın büyük ölçüde yanlış bir sunumuna dayandığını kamuoyuna duyurabilirdim.

Peki, kaybedecek neyim var?

Dudaklarımı yaladım ve ellerimi katlayarak masanın üzerine koydum. "Evet, var. AutoCAD çiziminin ötesine geçmeden önce, bu sabah gezdiğimiz alanın neden geçen ay kumarhane tarafından gönderilen ve paketimizde bulunan planlarla uyuşmadığına açıklık getirmek istiyorum. Tüm maliyet tahminlerimizi AutoCAD görseline dayandırdık."

Tüm gözler yeğen AllenAlexAndrewAiden'a çevrilmeden önce grup bu bilgiyi özümsemiş gibi görüldüğü için hafif bir duraklama oldu. Bakışlarını takip ettim.

Kesinlikle rahatsız görünüyordu. Adamın gözleri konferans salonunda bir tur attıktan sonra Bay Northumberland'ınkilere takıldı ve küçük, gergin bir kahkaha attı. "Farklılıklar çok küçük, gerçekten. Temelde aynı."

Birkaç çift gözün sekerek bana dönmesiyle kaşlarımı sertçe çattım ama dikkatimi yeğenime odakladım. "Saygıyla katılmıyorum. Dijital tasarım renderında bulunmayan iki bölme -ağırlık taşımayan duvarlar- var; mevcut alanın batıya bakan pencereleri var

ve dışarıda bir veranda var, ancak tasarımda pencere ve veranda yok; ayrıca gerçek alanın yüz ölçümü, veranda hariç en az on bir yüz fit daha büyük." Bakışlarımı Quinn'inkilere çevirdim.

Quinn'in yüz ifadesini okuyamıyordum; bu, onun herhangi bir gizli girişiminden ziyade, McHotpants'la ilgili tüm konulardaki mevcut huzursuzluğumdan kaynaklanıyor olabilirdi. Bakışlarının ne düşmanca ne de sıcak olduğunu anladım; dürüst olmak gerekirse, bunu sadece dikkatli olarak tanımlayabilirdim.

Yeğen sanki rahat edemiyormuş gibi koltuğunda bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. "Bu çok saçma. Belli ki mimari şemaları okuyamıyorsunuz."

"Aslında..." Quinn durakladı, gözlerini benimkilerden ayırdı ve toplantı başladığından beri ilk kez sözünü kesme ihtiyacı hissetmeyen Bay Northumberland'e döndü. "Aslında Bayan Morris bu tür şemalara çok aşina, çünkü Iowa State Üniversitesi'nden mimarlık ve matematik dallarında çift anadal yaparak mezun oldu. Gördüğünüz gibi Iowa State mimarlık alanında ülkenin en iyi okullarından biri."

Quinn niteliklerimi sıraladığında, beni izleyenler tarafından fark edilemeyecek kadar küçük bir irkilemeyle irkildim. Akademik kimliğimi bu kadar iyi bildiğinin farkında değildim. Benim hakkımda başka neler bildiğini ve nasıl böyle bir uzman olduğunu merak ettim. Bay Northumberland'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi ani bir sabırsızlığa dönüştü; beni rahatlatan ise bu sert bakışın yeğenine yönelmiş olmasıydı. "Allen, bu tamamen kabul edilemez! Eğer bu başka bir gecikmeye neden olursa-"

Quinn yumuşak bir şekilde araya girdi. "Bay Northumberland, eğer sorun zaman ise uygulama stratejimizi değiştirebilir ve son teslim tarihine uyabiliriz. Ancak, maliyet..." Quinn içini çekti, önündeki kâğıt paketini kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Projenin maliyetinin etkilenmeyeceğini garanti edemem."

Müşteri hiçbir imada bulunmadan ya da numara yapmadan öne doğru eğildi ve parmağıyla Quinn'i işaret etti. "Eğer teslim tarihine yetişebilirsiniz, başlangıçtaki bütçenizin üç katına sahip olabilirsiniz." Sonra kara bakışlarını yeğenine çevirdi. "Daha fazla gecikme istemiyorum."

Quinn bir kez başını salladıktan sonra aniden ayağa kalktı; uzun parmaklarının takım elbise ceketinin üst düğmesini ilikleyişini izledim. "Bu durumda, bugünlük işimiz bitti. Daha fazla gösterişe ve tartışmaya gerek görmüyorum; şu anda önemli olan başlamak."

Northumberland da neredeyse hevesle ayağa kalktı. Çevresindekiler de ayağa kalktı; bana senkronize yüzücüleri hatırlattılar, sadece iş kıyafetleri içinde. Patronları dedi ki, "İyi adam. Daha fazla katılamazdım." Masanın öbür ucuna uzandı ve Quinn'in elini sıktı. "Etkileyici bir ekibiniz var."

Steven'ın bana anlamlı bir bakış attığını fark ettim ve ben de kaşlarımı kaldırıp umursamaz bir tavırla omuz silkerek karşılık verdim.

Şansımı denemiştim. Tek umudum bunun işimde kalmaya layık olduğumu kanıtlamak için yeterli olmasıydı.

Toplantı bittikten hemen sonra CARLOS VE QUINN birlikte ortadan kayboldular ve ben de başımın ağrıdığını söyleyerek Steven'la akşam yemeği yemekten vazgeçtim. Tabii ki Steven yine de yatıya kalma sözünü tutmakla tehdit etti. Hiç oralı olmadım ve onun iyi huylu alaylarına güldüm ama canım misafirlik istemiyordu. Odamda bir şişe şarap, bir hamburger ve HBO ile yalnız kalmak istiyordum.

Kaçmadan önce Steven bana ertesi günkü toplantılarımızın iptal edildiğini ve uçağın saat 15:00'te kalkacağını hatırlattı. Gün içinde buluşmayı ve ayrılmadan önce Vegas'ı biraz görmeyi denemeyi önerdi. Ben yine kabul etmedim. Kendimi aptal gibi hissettim.

Başım ağrıyordu. Kafamda çözmem gereken bir sürü karışıklık vardı. Neye ihtiyacım olduğunu, ne istediğimi, neyin doğru olduğunu ve bunların nerede kesiştiğini bulmam gerekiyordu.

İhtiyacım olan şey erkek insanlardan -Jon ve Quinn'den- uzak durmak, işime devam etmek ve hayatımı yeniden düzenleyerek sükûneti ve düzeni sağlamaktı.

Benim istediğim ise kendimi Quinn'in kollarına atmak ve kara sevdalı bir ergen gibi davranmaya devam etmektir.

Ve neyin doğru olduğunu bilmiyordum.

Oda servisi geldiğinde, şarap şişesini banyoya götürdüm ve köpüklü bir banyo yaptım. Oteldeki küvet, Quinn'in geçen Pazar günü bana gösterdiği dairedaki hayranlık uyandırıcı, muhteşem özelliğın yakınında bile değildi ama o anki ihtiyaçlarım için gayet yeterliydi.

Yine de, küvette bir saat boyunca tek başıma içtikten sonra, ikilemimi çözmeye yaklaştığımı hissetmedim. Bunun yerine boş bir şişe şarap, budanmış parmaklar ve daha fazla soruyla baş başa kalmıştım.

Kapımın kendinden emin bir şekilde çalındığını duyduğumda giyiniyordum. Saat 21:30'u biraz geçiyordu. Doğal olarak Steven'in yatıya kalma tehdidini yerine getirdiğini düşündüm. Bu tehlikeli varsayım nedeniyle gözetleme deliğini kontrol etmedim; sadece kapıyı açtım.

Bu çok önemli, hatta devasa bir hataydı.

Quinn'i balık gözü açıklıktan ilk gören ben olsaydım, kendimi toparlamak için zamanım olabilirdi. Uyuyormuş gibi davranmaya karar verebilirdim. Kendimi ağır, taşınmaz bir nesnenin altına hapsedebilir ya da otuz katlı pencereden atlayabilirdim.

Hal böyleyken, onun yanışına sadece şaşkınlıkla karşılık verebilirdim, çakırkeyif de olsam. İç organlarım ve ana kas gruplarım, onları donmuş ama jelatinimsi bir yapışkan maddeye dönüştüren kimyasal reaksiyon karşısında çaresizdi. Kalbim de aynı şekilde boğazıma doğru fırladı. Aniden üzerimde sadece beyaz bir atlet, sütyen ve bikini altı olduğunu fark ettim; yani kısaca iç çamaşırlarım.

Bir şişe şarabın ardından Quinn Sullivan'ın için için yanan çivit rengi gözleriyle, otel odamın kapısının önünde duran etkileyici iri ve kaslı formuyla ve çerçeveyi kavrayan büyük elleriyle karşı karşıya kaldığımda, yoğun fiziksel veya duygusal tepki anlamında çok az şey hissettiğimi söylemek isterdim.

Eğer bunu söylersem pis bir yalancı olurum - pis, pis bir yalancı.

Odamın içinde/odamın dışında uçurumunda bir metafor gibi asılı duran Quinn'in üzerinde hâlâ özel kesim siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve mavi ipek kravatı vardı.

Ancak, kesinlikle dağınıktı.

Kravatı gelişigüzel gevşetilmişti ve boynunda biraz dengesiz duruyordu; gömleği saatlerce giyildiği için kırışmıştı; saçları yamuk yumuktu ve garip açılarla dağılıyordu; çenesi ve çenesi tüm gün boyunca kirli sakalla gölgelenmişti. Elbette hâlâ bir *GQ* modeline benziyordu ama bakımlı bir modelden ziyade, saç sakalı birbirine karışmış bir modele benziyordu.

Hiçbir şey söylememesi de yardımcı olmadı. Sadece baktı.

Önce uzun bir süre bakışlarımı tuttu; sonra yukarı baktı, aşağı baktı, etrafına baktı. Bu öylesine kasıtlı bir kayıtsızlıkla yapıldı ki, satın almak için incelendiğimi hissettim. I

Belirli bir şey mi aradığını yoksa sadece vitrin mi karıştırdığını sormak istediğimde hafif sarhoş halimi suçladım.

Ne olursa olsun, gözleri boğaydı, daha önceki tüm uzaklaşma çabalarım züccaciye dükkânıydı ve o bunu paramparça ediyordu -*paramparça, paramparça, paramparça*.

Derin bir nefes almayı başardım ama bir türlü bırakamadım. Belki de farlara yakalanmış kırmızı burunlu bir ren geyiğine benziyordum.

Sonra hareket etti.

"İçeri girebilir miyim?" Quinn bu soruyu bir ifadeymiş gibi sordu ve cevabım önemliymiş gibi bile davranmadan odama girdi, ben kapıyı tutarken arkasından bakakaldım.

"İstemiyorum. Ben-eğer-sen-sanırım-nasıl... tamam."

Yanımdan geçerken viski kokusu aldım, kullandığı tıraş losyonu ya da sabun hâlâ tenine ve takım elbisesine yapışmıştı.

Nefis kokuyordu. *Parçala, parçala, parçala*.

Üç ya da dört saniye sonra tuttuğum nefesi bıraktım ve parçalanmış otomatik pilotta tereddütle kapıyı kapattım. Ağır çekimde hareket ederken sürekli fikrimi değiştiriyor, patronumun patronu otel odamda dolaşırken kapıyı kapatmanın doğruluğunu ya da uygunluğunu yeniden gözden geçiriyordum.

İç diyalogum şöyle bir şeydi: *Açık bırak! Ama biri geçerse bu garip olur. Kimin umurunda? Benim umurumda! Neden umurumda olsun ki? Kapat şunu! Kapatamazsın; iç çamaşırınla duruyorsun! Ve eğer kapı kapalıysa, bir şeyler yapabilirsin. Durum şu: Quinn'le odamda iç çamaşırlarımla oturuyorum ve alkol yüklü çekingenliğim çok, çok, çok düşük. Godiva çikolata dükkanına kapanmak gibi bir şey bu; tabii ki bir şeyler tadacaksınız. Hiçbir şeyin tadına bakma! Hiçbir şeyi koklamayın bile! Eğer koklarsan, denemek istersin. Artık onu koklama. Hayır. Daha fazla. Koklama. Umarım boş şarap şişesini görmez... Üstüne bir şeyler giy. Onun önünde giyinmem garip mi olur? Biraz çikolata istiyorum. Ah! Giysiler!!*

Sonunda, bilinçli bir karar vermemiş olmama rağmen kapı kapandı. Sakin bir nefes aldım, sonra dönüp onu takip ettim, biraz geriden takip ettim ve o anda durduğu yerden odanın karşı tarafına geçtim. Yatağın üzerinde egzersiz tişörtümü gördüm ve gizlice giymeye çalıştım.

Quinn'in sırtı bana dönüktü ve etrafta dolanıyor gibiydi; acelesi varmış gibi görünmüyordu. Dizüstü bilgisayarımın yanında kısa bir süre durdu ve ekrana baktı.

Kaybolmuş ve biraz savunmasız görünüyordu. *Parçala, parçala, parçala*

Bu fırsattan yararlanarak bavulumdan bir eşofman altı ve bir sweatshirt çıkardım. Sweatshirt'ün arkasındaki küçük V ve önündeki etiket ters duruyordu ama bunu görmezden geldim, arkamdaki dolaptan ceketimi aldım ve onu da giydim.

Pencereye doğru yürüdü ve ben ayaklarımı aceleyle çoraplara ve Elizabeth'in geçen Noel'de bana hediye ettiği el örgüsü terliklere sokarken manzarayı inceledi.

Çılgın bir faaliyet kasırgası gibiydim, gelişigüzel ve sessizce kıyafetlerimi değiştiriyordum. Daha önceki soyunuk halimi aşırı telafi ediyor olabilirdim. Ancak, o yavaş hareketlerle bana doğru dönene kadar nihayet giyinmeyi bıraktım; Elizabeth'in bir başka el örgüsü hediyesi olan beyaz kablolu şapkayı takarken ellerim başımın üzerinde dondu kaldı.

Quinn iç çekti. "Seninle kardeşin hakkında konuşmam gerek..." Ama sonra bakışlarını bana doğru kaldırdığında konuşmayı kesti.

Yüz hatları şaşkınlığa benzer bir şekle bürünmüş, yakındaki bir lambanın sıcak ışığıyla aydınlanmıştı.

Ciddi bir şaşkınlık içinde ve biraz da çocuksu görünüyordu. *Parçala, parçala, parçala.*

Büyüleyici gözleri, artık tamamen örtülü olan formuma bakarken daraldı; görünen tek deri yüzüm ve ellerimdi. Net ve ayık bir şekilde düşünüyor olsaydım, kendimi gülünç hissedebilirdim. Bunun yerine, kesinlikle sağlıklı düşünemediğim ve kesinlikle ayık olmadığım için, eldivenlerimi Chicago'da bıraktığım için kendime lanet ediyor ve gözlüklerimi arıyordum.

Ayaklarının üzerinde kaydı, ellerini ceplerine soktu ve açık ve giderek artan bir eğlenceyle beni inceledi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Yutkundum ve omuz silkmeye çalıştım, ancak hareket kıyafetlerin altında kayboldu. "Evet." Çenemi kaldırdım, aniden sıcak bastığını hissettim, bu da bana saat 9:30'da bile dışarının ne kadar sıcak olduğunu hatırlattı. "Hayır." Ellerimi başımdaki şapkadan indirdim ve ceketimin kollarını çekiştirdim. "Henüz karar vermedim."

Başını öylece eğdi, ağzının bir tarafı yukarı doğru çekildi ve sonra yavaşça, yavaşça avını takip ediyormuş gibi bana doğru geçmeye başladı; ani hareketlerin beni başka bir kıyafet kasırgasına göndermesinden korkuyormuş gibi. "Nereye gitmeyi düşünüyordun?"

"Kumar oynamaya," diye ağzımdan kaçırdım. Hafif sarhoş halimle düşünebildiğim tek şey buydu; ne de olsa Las Vegas'ta dünyaca ünlü bir kumarhanede kalıyorduk.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sanki ona Save-A-Lot'ta iyi bir pazarlık yaptığımı anlatıyormuşum gibi. "Ne oynamayı düşünüyordun?"

"Poker." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak istedim ama kıyafetler, göğüsler ve koordinasyon eksikliği nedeniyle çok fazla kütleye karşılaştım; hareketlerim kısıtlandı.

"Poker." Bir kez başını salladı, eğlenmiş olmasa da şüpheci bir ifadeyle beni yerinde tuttu. "Poker oynayacağın bu yer çok mu soğuk?"

Ben farkına bile varmadan bana doğru ilerledi. Quinn bir an odanın uzak köşesinde, pencerenin yanındaydı, bir an sonra ise tam karşımda duruyordu ve aramızda bir metreden fazla hava ve giysi yoktu.

"Hayır, gerek yok. Sadece hazırlıklı olmak istedim." "Kutup soğuklarına hazırlıklı mı?"

"Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı."

"Ne gibi? Dondurucuda poker gibi mi?"

"Strip poker gibi." Kelimeleri beynim onları düşünmeden önce söyledim ve yakınlığı nedeniyle gözlerinin arkasında sakinliğin tam tersi bir şeyin parladığını gördüm. Başka bir şey söylemediğimden emin olmak için üst dudağımı çiğnedim. Kendi gözlerimin açık bir şekilde büyük, dikkatli ve ağzımdan çıkan son sesler için çok pişman olduğunu biliyordum.

Quinn yutkundu ve ifadesi değişti: daha az alaycı ama daha az yoğun değildi. "Yapabiliriz..." Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra alnıma yerleşti. "Burada strip poker oynayabiliriz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ZATEN BÜYÜK OLAN gözlerim daha da büyüdü ve art arda birkaç kez gözlerimi kırptım. "BEN-BEN-BEN." Tutunacak bir şey aradım ve sonunda arkamdaki duvara yaslandım. "Bunu yapamam, yapamayız."

"Ama yabancılarla strip poker oynayacaksın?" Beni çok yakından inceliyor gibiydi.

"Şey, evet-" Bu garip bir konuşmaydı, çünkü hem teorik hem de gerçek anlamda konuşuyordum. Teorik olarak, koşullara ve yabancılarla bağlı olarak yabancılarla strip poker oynayabilirdim, ancak bunu gerçek anlamda yapmaya niyetim yoktu.

Quinn hemen karşı çıktı. "Peki ben kumarhanedeki tek masada poker oynasaydım, striptiz pokeri, yine de oynar mıydın?"

Tereddüt ettim; Quinn'in soyunmasını içeren bir tuzağa doğru sürüklendiğimi hissettim, ki bu kulağa gerçekten hoş geliyordu. İsteksizce "Hayır" dedim.

"Neden?"

"Çünkü... ben-sen sensin." Göğsümde ve sırtımın üst kısmında ter boncukları oluşurken bile kelimeleri gevelemediğim için kendimi tebrik ettim.

"Bana güveniyor musun?" "Bazen."

"Bazen mi?" Kaşlarını meydan okurcasına hafifçe kaldırdı. "Ben her zaman dürüst olmadım mı?"

"Teknik olarak dürüst oldun."

"Seni inciteceğimi hiç düşündün mü?"

Soruları çok hızlıydı ve bana bakışı, kendi kendime uyguladığım ısı giysisi ve tek başıma içme konusundaki şüpheli politikamla birleşince başımı döndürdü.

Tekrar tereddüt ettim, sonra "Bilmiyorum" dedim.

Cevabım karşısında kaşlarını çattı ama geri adım atmadı. "Herkesin bir şansı hak ettiğini düşünmüyor musun?"

"Bir şans mı?"

"Evet, bir şans."

"Ne... ne tür bir şans?" Sözlerim biraz titrekti ve yüz ifadesi anlaşılabilirliğini koruyordu ama gözleri - gözleri karanlık, amaçlı ve ışıltılı yoğunluğuyla neredeyse tehditkardı.

Lanet olası yanan gözler. *Parçala, parçala, parçala.*

"Kendilerini kanıtlamak, kestirme yollara ve önyargılı beklentilere, tercihlere... etiketlere meydan okumak için bir şans."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu, "*Karınızı dövmeyi ne zaman bıraktınız?*" gibi doğru yanıtlanması imkânsız sorulardan biriydi. Herkesin bir şansı hak ettiğine inanıyor muydum? Evet, inanıyordum. Ama o bunu biliyordu. Burnumdan nefes aldım ama onu kokladığımda durdum: viski, tıraş losyonu ve Quinn.

Harika kokuyordu. *Parçala, parçala, parçala.*

Muhtemelen onu koklamamdan kaynaklanan bir zayıflık anında, cevap verdiğimde sesim sessizdi ve bir boyun eğme notasıyla doluydu. "Evet. Herkes bir şansı hak eder."

Bana o zoraki gülümsemelerinden birini, sadece bir gülümseme iması verdi ve dudaklarını yaladı. "O zaman ben de şansımı istiyorum."

"Peki bahsi geçen şşşt-ance'a nasıl bir şans vermemi öneriyorsun?" Söylediklerimi düzeltmek için yutkundum. "...bu şans... sana...? Şans için hangi aracı kullanacaksınız?"

'Şans' kelimesini o kadar çok kullanmıştık ki kulağa çarpık ve komik gelmeye başlamıştı: *şans, şans, şans, şans, şans, şans, şanz, şanz, şanz... şnaz*

Önsöz söylemeden, "Seninle çıkmak istiyorum, özel olmak istiyorum. Geçen hafta Boston'a gitmek zorunda kalmadan önce yaptığımız gibi birlikte zaman geçirmemizi istiyorum. Ve eğer seyahat etmek zorunda kalırsam, aradığımda cep telefonuna cevap vermeni istiyorum, çünkü sesini duymak istiyorum."

Ağzından çıkan her hecede düğmeme tekrar tekrar basıldığını hissettim ve ortaya çıkan kıpkırmızı kızarıklık gerçekten muazzamdı. Boğazımı temizledim ve "Oh, hepsi bu mu...?" dedim.

"Hayır." Sözümü keserek başını salladı. "Hepsi bu değil. Sana dokunmak ve seni sık sık öpmek istiyorum ve seni istiyorum..." Kendini dengeliyormuş gibi ayaklarının üzerinde kaydı, sonra elini uzattı; yaklaştı ve yanağını avucunun içine aldı. "Bana dokunmanı istiyorum."

Gah! Onun sözleri!! *Smash, Smash, SMAAAAAASH!!*

"Ve..." dedi ama sonra durakladı, parmakları şakağımın üstündeki ve başımı örten şapkanın altındaki saçların arasından geçti. Şapkayı itti ve ikimiz de yere düşmesine izin verdik. "Seninle strip poker oynamak istiyorum, hemen şimdi."

Bir sonraki nefesimi ağızımdan almaya dikkat ediyordum. Quinn'in kokusunun zaten şaraptan bozulmuş beyin fonksiyonlarımı etkilemesini istemiyordum. Kafamın arkasındaki küçük bir ses, "*Ona güvenme!*" diyordu. *Sen özel biri değilsin! Tuhaf, garip ve Medusa saçlı koca kafalı bir Neandertal ucubesisin! Seni başka biriyle karıştırmış!*

Neredeyse anında, o sese bok yemesini ve ölmesini söyledim. Ona inanmak istedim.

Avuçlarımı arkamdaki duvara dayadım ve ona gerçekten bakabilmek için çenemi yukarı doğru eğdim. Yüz ifadesi temkinli ve umutlu arasında gidip geliyordu. Bunu çok net fark ettim çünkü tanıştığımızdan beri ben de böyle hissediyordum.

Boğazımı temizledim ve ağızımdan sakinleştirici bir nefes daha aldım, "Ya hayır dersem?" diye sormadan önce yavaşça bıraktım.

Quinn kıpırdamadan durdu. "Hayır mı diyorsun?" Ses tonu biraz tehlikeli gibiydi.

Başımı salladım. "Hayır... Yani, hayır demiyorum. Sadece hayır dersem ne olacağını bilmek istiyorum."

Tekrar durdu, sanki sorunun cevabı yüzümde yazılıymış gibi bana bakıyordu. Artık umutlu görünmüyordu; sadece temkinli görünüyordu. Sessizlik neredeyse tam bir dakika boyunca sürdü ve öylece durup birbirimizi izledik. Sonra aniden gözlerini kırptırdı ve gözlerinde şafak vaktini andıran bir ifade belirdi.

"Janie," Quinn yana kaydı; eli saçlarımdan düştü; yüzü karardı. "İşini kaybetmeyeceksin."

Ağzımı yana doğru büktüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmaya çalıştım. "Üzülmecek misin?"

"Evet, üzüleceğim-" Boğazını temizledi, kısa bir süre başka tarafa baktıktan sonra tekrar bakışlarıyla buluştu. "Hayal kırıklığına uğrayacağım." Hayal kırıklığına uğramış kelimesini çok dikkatli ve ölçülü bir şekilde, sanki dört kelimeyi bir araya getirecekmiş gibi söyledi. "Ama sen istemiyorsun diye şirketimi zarara uğratmayacağım..." Ellerini aramızdan kaldırdı ve kalçalarının üzerine koydu. "Çünkü ilgilenmiyorsun."

Bir süre onu inceledikten sonra sordum: "Şu anki işimin aynısı mı olacak? Yoksa başka bir şey mi?"

Çenesi titredi. "Aynı iş."

Dalgınca başımı salladım. Giderek daha çekingen ve üzgün görünmesine rağmen sinirlerimin önemli ölçüde yatıştığını fark ettim.

Öne doğru bir adım attım ve ceketimi silktim. "Arkadaş mı olacağız yoksa sadece Bay Sullivan ve Bayan Morris mi? Hâlâ takılabilir miyiz?"

Derin bir iç geçirdi ve ağzını sert, mutsuz bir çizgiye oturtan sert ifadeden ya da her zaman ateşli olan gözlerinin soğuk ve mesafeli bir hal almasından hoşlanmadım. "Dinle." Yavaşça, gürültülü bir hırıltı gibi söyledi. "Ben zorba bir pislik değilim ama mazoşist de değilim. Yani, hayır... Arkadaş olmakla ilgilenmiyorum."

"Hmm," dedim, onu inceleyerek. Kendime karşı dürüst olsaydım, verdiği cevabın garip bir nedenden ötürü beni mutlu ettiğini itiraf etmek zorunda kalırdım. Nedenini anlamamıştım, bu yüzden bu veri noktasını ileride analiz etmek üzere bir kenara sakladım. Ne olursa olsun, bu beni mutlu etti ve kendime küçük bir gülümseme izni verdim. Geçen Pazar gününden beri yaşadığım lav ve buz emoto-şaşkınlığı, sıcak bir tedirginlik kaynağına dönüştü.

"Ya-"

"Janie-" Ellerini kaldırdı, tereddüt etti ve sonra üst kollarımın üzerine koydu. Bazen konuşmadan önce bana dokunması ya da aramızda bir temas olması gerekiyormuş gibi görünmesini ilginç buluyordum. "Aramızdaki ilişkinin işini etkilemeyeceği konusunda seni ikna etmek için ne söyleyebilirim?"

"Ama ya ayrılırsak?" "Yine de seni kovmazdım."

"Ne yapacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ya köpeğini kaçırsam?"

"Ne? Neden-" Sabırsızca ofladı ve sonra başını salladı. "Benim köpeğim yok."

"Mesele bu değil. Ya seni deli etsem ama yine de harika bir çalışan olsam?"

"İş hayatımla özel hayatımı ayrı tutacak kadar profesyonelim."

Mutsuzca iç çektim. "Ama bilmiyorsun-"

Ellerini benimkilere doğru kaydırıp ve onları tuttu. "Hayattaki her senaryo ya da olasılık için hazırlık yapamazsın."

"Ama ya bu işe bulaşmak korkunç bir hataya dönüşürse?" "Ya verdiğimiz en iyi karar olduğu ortaya çıkarsa?"

"Ben riskten kaçınırım." Bu sözleri söylerken bile ellerini kendi ellerimle sıktım, bırakmasından korkuyordum.

Hayal kırıklığına uğramış bir dalgınlıkla beni inceledi, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. Quinn biraz daha yaklaştı ve bana dikkatli bir bakış fırlattı. "Tamam, ya karar vermediyse? Ya işi şansa bıraksaydık?"

Yutkundum. "Nasıl yani? Bunu nasıl yapacağız?" "Poker oynayacağız."

"Tek el mi?"

"Hayır, gece yarısına kadar oynayacağız. Gece yarısı kimin üzerinde en çok kıyafet varsa o kazanır."

"Neyi kazanır?"

Gözleri dudaklarıma kaydı ve kendi dudaklarını yaladı. "Eğer ben kazanırsam, bir ay boyunca çıkacağız ve bu süre zarfında sana istediğim her şeyi alabileceğim." İtiraz etmeye başladım ama sesi benimkinin üzerine çıktı ve elleri beni yerimde tuttu. "Ve sen de neden çıkmamamız gerektiğine dair nedenler, etiketler ya da her neyse onu aramayı bırak. Eğer kazanırsan, o zaman..." hafifçe omuz silkti, "...o zaman bundan sonra ne olacağına sen karar verirsin."

Tekrar yutkundum, ona temkinli bir şekilde baktım ve sonra ellerimi tuttuğu yerden çekip yana doğru adım attım.

Hala sıcaktı, sweatshirt'ü başımın üzerine çektim; egzersiz gömleği de aynı anda çıktı ve onları atılan ceketin üzerine attım. Böylece atletim, sütyenim, eşofman altım, iç çamaşırım, çoraplarım ve terliklerim kalmıştı -Altı parça giysi; çorapları ve terlikleri ayrı ayrı sayarsanız dokuz parça.

Oda biraz eğildi ve ben yalpaladım. Sarhoşluk halim etrafımda bir kürk manto gibi asılı duruyordu ve muhtemelen birkaç saat daha devam edecekti. Verdiğim tüm kararlar muhtemelen bozuk olacaktı.

Muhakeme bozukluğu- tamam.

Bakışları boynuma, göğsüme, karnıma ve sonra tekrar yukarıya kaydı. Gözlerinde her zamanki ateş yeniden alevlendi, ama başka bir şeyle karışmıştı; ne olduğunu anlayamadığım ya da daha büyük olasılıkla anlayamadığım bir şey. Sanki az önce ona tokat atmıştım ama tam olarak değil.

Düşüncelerini okumaya çalışmayı bıraktım ve onun yerine yan gözle kıyafetlerini inceledim. Kravat, gömlek, ceket, atlet, pantolon, çorap, ayakkabı ve ya boxer ya da külot giyiyordu. Bu yedi parça kıyafet demekti ya da çorapları ve ayakkabıları ayrı parçalar olarak sayarsam on.

"Eşit değiliz." Kravatını işaret ettim, sonra ellerimi kalçalarıma koyup onun duruşunu taklit ettim. Kabadayılığın ve şarap sersemliğinin kararlılığını destekleyeceğini umuyordum. Şimdiye kadar çok iyiydi.

Bana ters ters baktı, kızgın görünüyordu ve sesi çelik gibiydi: "Böyle düşünmene neden olan şey nedir?" diye sordu.

Çenemi kaldırdım ve tekrar kravatını gösterdim. "Kravatın, Quinn. Benim üzerimde dokuz parça kıyafet var ve senin de bir çeşit iç çamaşırı giydiğini varsayarsak, senin üzerinde on parça var. Ya ben şapkamı takarım ya da sen kravatını çıkarırsın."

Ben konuşurken bakışları şaşkın bir kaş çatmaya dönüştü, ama son cümlemin sonuna geldiğimde, yüz hatları huysuz ama eğlenen bir anlayışa dönüştü ve sertliğinin çoğu omuzlarını ve boynunu terk etti.

Sessizliği bozmadan önce yine neredeyse yarım dakika boyunca birbirimize baktık.

"Ya da ceketini çıkarabilirsin...?"

Quinn'in ağzı yana kaydı; ceketini usulca çıkardı ve atılmış giysilerimin arasına fırlattı. Kol düğmelerini çözmeye başladı ve beni sinirli bir bakışla kısıtırırken verdiği nefes rahatlamış gibiydi. Bu beni gülümsetti.

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

Gözlerimi açtım. "Ne için?"

"Hmm..." Gülümsemeye çalıştı. "Kartların var mı, yoksa almamız mı gerekiyor?"

Dengesiz adımlarla etraftan dolaştım ve yatağın üzerinden sürünerek valizime doğru ilerledim. "Kartlarım var. Seyahat ederken solitaire oynamayı severim."

"Neden dizüstü bilgisayarını ya da iPad'ini kullanmıyorsun?" Çantamı karıştırırken beni izlemek için döndü.

"Kartların verdiği hissi seviyorum." Onları çıkardıktan sonra kanepeye geçtim. Duvara dayalı bir masa vardı ama kanepenin yanında masa yoktu. Ancak bir sedir vardı. Sedirin üzerine bir dergi koydum ve yeterince düz bir yüzey olacağına karar verip kartları karıştırdım.

Karıştırmak yardımcı oldu. Ayık benliğimin cılız sesi "*Ne yapıyorum ben?*" diye sorduğunda ellerimin titremesini engelledi. *Bunu gerçekten yapıyor muyum?*

O... göz kamaştırıcı derecede güzel, varlıklı ve patronumdu. Hepsi de uygun olmamamız için iyi sebeplerdi.

Ama ondan gerçekten hoşlanıyordum. Çok seksi, ilginç, çılgınca zeki ve sinir bozucu derecede anlayışlıydı. Bende, serseriliklerini ve Wendell yaşam tarzını terk edecek kadar gördüğü ve sevdiği bir şeyler olduğuna güvenmek zorundaydım. Güvenmeyi sevmiyordum.

Ama ona inanmak istedim. İster şarap deyin, ister Quinn-sniff'in neden olduğu bilinmezlik, ama strip pokerin korkutucu tarafına odaklanamayacak kadar sıcak ve bulanık hissediyordum.

Muhakeme bozukluğu... hala kontrol.

"Yani..." Arkamdan Quinn'in sesini duydum; hâlâ aynı yerde duruyor gibiydi. "Aslında buraya seninle bir şey konuşmak için gelmiştim."

Omzumun üzerinden baktım. "Neymiş o?"

Bir elini kabaca saçlarının arasından geçirdi ve diğer eliyle kol düğmesini pantolonunun cebine koydu. "Seninle geçen Pazar hakkında konuşmam gerek; parktaki o adam hakkında."

Sedirin yanında yere diz çökmüştüm ama sesinin tonundaki bir şey topuklarımın üzerinde geriye doğru oturmamı ve tüm gövdeyi ona doğru çevirmemi sağladı. "Tamam." Kartları derginin üzerine yerleştirdim. Şu anki ayıklığım göz önüne alındığında, mümkün olduğunca tüm dikkatimi ona vermiştim.

Quinn tereddüt etti, bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Yıllar önce Boston'dan ayrıldığımda kimse tarafından pek sevilmiyordum." Odanın içindekilerle oynadı: bir abajur, mini bar, internet bağlantısı için talimatlar. "Chicago'da rahatsız edilmeyeceğimden emin olmak için bazı veri kopyaları yaptım."

Mini barın üzerinde durdu ve oyuncak bebek boyutundaki bir Johnnie Walker şişesine dokundu.

"Veri kopyaları mı?"

"Çalıştığım insanların verilerinin kopyalarını, silme komut dosyasını ve degausser'ı yüklediğimde aldım."

"Kötü adamları mı kastediyorsun?"

Bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Evet, kötü adamlar." Quinn kanepeye doğru yürüdü, bir an tereddüt etti ve oturdu. Her an ayağa kalkabilecekmiş gibi iri ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Janie..." Bana kararsız ve bocalayan bir bakış fırlattı.

"Evet...?" O kadar uzun süre sessiz kaldı ki onu uyarma ihtiyacı hissettim. Yeniden bir endişe hissetmeye başlamıştım. Bu onun için uzun bir birikimdi; genellikle doğrudan konuya giren bir adamdı.

İçini çekti ve "Son zamanlarda kız kardeşin Jem'le görüştün mü?" diye sordu.

Eminim sorusu karşısında ağzım açık bir şekilde ona bakarken komik görünüyordum. Bana şunu da sorabilirdi: "*Yarasanız için tampon mu yoksa ped mi istiyorsunuz?*"

Mitzvah?" diye sordum ve daha az şaşkın bir tepki aldım.

Derin bir nefes aldım ve aklıma gelen ilk kelimelerle cevap verdim. "Jem'i nereden tanıyorsun?"

Başını salladı, gözleri odaklanmıştı ve yüzümde kaleydoskop gibi dönen ifadelere dikkat kesilmişti. "Onu gerçekten tanımıyorum. Ama teknik olarak dürüst olmanın ötesinde bir çaba göstererek, kim olduğunu bildiğimi söyleyebilirim."

"*Kim olduğunu* biliyorum da ne demek?"

"Demek istediğim, altı yıl önce Boston'dan ayrılmadan hemen önce, bir iş ortağımın evindeyken onunla tanıştım. Onunla ilişkisi vardı ve benimle kısaca tanıştırıldı."

"Altı yıl önce mi?" Kaşlarımı çattım. Jem o sırada on yedi ya da on sekiz yaşında olmalıydı. "Emin misin? Onu hatırlıyor musun?"

"Arabanızı yakmaya çalışan birini unutmak zordur."

Ağzım bir karışık açık kaldı ve ancak neredeyse sarhoş olduğunuzda başarabildiğiniz o özensiz, aşırı abartılı şekilde yavaşça nefesimi bıraktım. "Kulağa Jem gibi geliyor."

Quinn bakışlarını benimkilerden çekti, öne doğru eğildi ve kartları aldı. Poker oyunumuz için kartları dağıtmaya başladı. "Boston'dan ayrılmadan hemen önce, Des ölmeden önce, bir grup için sistemleri güvence altına alıyordum, şey, ayrıntılar önemli değil. Tipik bir operasyon değildi ama. Esas adam -adı Seamus'tu- temelde bir dazlaktı, bir hayduttu, ama çok akıllı bir hayduttu." Quinn desteyi yerine koydu, kartlarını aldı ve onları yeniden düzenlemeye başladı, bunu yaparken kaşlarını çattı. "Güvenilir üyelerin hepsinin boynunda bu dövme vardı." Quinn eliyle boğazını işaret ederek yakasından kulağına ve boynunun arkasına doğru kıvrımlı çizgiler çizdi.

Derin bir nefes aldım. "Geçen Pazar parktaki adamın boynunda bir dövme vardı."

"Ayrıca Fairbanks binasındaki güvenlik grubu lideri Dan de eskiden onlardan biriydi."

"Jem ne yaptı da bu adamın donu bu kadar karıştı?" Abartılı olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde burnumu kırıştırdım, çünkü Quinn'in bakışları bana bakarken yumuşadı ve gülümsedi.

"Fark eder mi?"

"Hayır... evet." Üst dudağımı dişlerimin arasında yuvarladım ve çiğnedim. "Hayır, sanırım önemli değil ama bilmek isterim."

"Rakiplerinden birinin onun bir para evine baskın yapmasına yardım etti." "Bunu neden yapsın ki?"

Dudağımı ısırmaya devam ettim.

"Çünkü onu kızdırmak istedi. Çünkü o bir deli." Ses tonu düzdü, sanki açıklama ilkel ve apaçıkmiş gibi.

"Eskiden bu insanlarla çalıştığına inanamıyorum." Dudaklarımı değiştirdim ve alttakini kemirmeye başladım.

Quinn'in gözleri benimkilerle buluştu. "Geçen hafta parkta o adamı gördüğümde, benim yüzümden orada olduğunu düşündüm. Ama Boston'a gidip Seamus'la buluştuğumda-"

İrkildim. "Onunla mı görüştün? Boston'daki dazlak lideri mi?"

Başını salladı, çenesi bükülmüştü. "Seamus ile tanıştığımda-"

"O tehlikeli değil mi? Bunu neden yapasın ki?" Tekrar sözünü kestim.

Sözümü kesmeme aldırmadı ve devam etti. "Seamus Jem'i aradığını söyledi. Parktaki adam seni o sandı."

Düşüncelerimi yansıtan yeni bir ifade kaleydoskopu yüz hatlarıma yerleşmiş olmalı ki Quinn hemen ekledi: "Geçen haftadan beri peşinde korumalar var ve Seamus'a senin Jem olmadığını söyledim. O da benim için çalıştığını ve senin için uygun bir seçenek olmadığını biliyor..." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi durakladı. "Sanırım senin Jem'le temas kurmak için uygun bir seçenek olmadığına inanıyor. Ama tedbiri elden bırakmamak için Chicago'ya döndüğümüzde seni korumaya almak istiyorum."

Başımı salladım, sanki bir teknenin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyormuşum gibi hissettim ve boğazımı temizledim. Ellerim kucağımda kaskatı kesilmişti ve sıkı yumruklar haline getirilmiş olduklarını fark ettim. Çaba sarf ederek parmaklarımı gevşettim, kartlarımı aldım ve kendimi onlara bakmaya zorladım: *kupa ası, sinek iki, karo üç, sinek on, sinek dokuz*. Boktan bir eldi.

"Neden-nasıl-" Kartlarımı açtım ve kucağıma koydum. "Jem neden arabayı yakmaya çalıştı?"

Quinn omuz silkti, bakışlarıma cevap vermedi. "Hatırlamıyorum; bir nedeni olduğunu sanmıyorum. Sadece onun deli olduğunu hatırlıyorum."

Kendim için üzüldüm; boktan bir elim olduğu için ve en belirgin özelliği suçluluk olan bir kız kardeşe sahip olduğum için. Bazı insanların tatillerde çok fazla içen ve hükümetin hem iğrenç derecede beceriksiz hem de aya iniş, Pearl Harbor ya da görelilik teorisi gibi ayrıntılı aldatmacalar düzenleyebileceğine dair tek taraflı komplo teorileriyle herkesi köşeye sıkıştıran sinir bozucu akrabaları vardır.

Maskaralıklarını tatillerle sınırlamayan bir kız kardeşim vardı ve canı sıkıldığında erkek arkadaşıyla yatmayı ve/veya cinayete teşebbüs etmeyi severdi.

Yenilgicilik diyarında çok uzun süre kalmama izin vermedim. Bana dağıtılan el hakkında hiçbir şey yapamazdım. Sadece elimden gelenin en iyisini yapabilir, en iyisini umabilir ve kaderime razı olabilirdim.

Ya da hile yapabilirim.

"Sen- sen-" Kartlarımı tekrar elime aldım ama onlara bakmadım; dikkatimi Quinn'e sabitledim, odaklanabilmesi için iki kez göz kırptım. "Sence ona benziyor muyum? Jem gibi mi? Benim o olduğumu mu düşündün?"

Quinn elindeki kartlara kaşlarını çattı, sonra bakışlarımı yakaladı. "Evet."

Bekledim. Ayrıntı vermeyince boynumu öne doğru uzattım ve inanamayarak gözlerimi açtım. "Evet mi? Sadece evet mi?"

Başını salladı.

"Hangi kısmına? Hangi kısmına evet?"

"Ona benziyorsun. Seni ilk gördüğümde Jem olduğunu düşünmüştüm." Koalaların adet döngüsü ya da fıstık ezmesi üretimiyle ilgili yönetmelikler de dahil olmak üzere başka herhangi bir şeyi tartışmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

Dişlerimi yana kaydurdım. "Bu yüzden mi beni öpmek istedin? O olduğumu düşündüğün için mi?" Quinn'in ilk öpüştüğümüz geceki itirafını alınıladım. Mideme sert bir şey yerleşti ve ağzıma bayat şarap ve posta pulu gibi ekşi bir tat verdi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Tanrım hayır. Sanırım seni ilk başta benzerliğinden dolayı fark ettim. Dürüstçe söyleyebilirim ki kız kardeşini hiç öpmek istemedim."

"Aynı kişi olmadığımızı ne zaman anladın?"

Elindeki kâğıtları katlayıp kucağına koydu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Seni ilk gördüğümün ertesi günü, konuşmamızdan haftalar önce. Jem olmadığından emin olmak için geçmişini iyice araştırdım." Bu itiraf ona bir şeylere mal olmuş gibi görünse de ses tonundaki sertlik beni etkilemişti. Gözleri yorgun bakıyordu.

Ayrıca, ondan cevapları zorla alıyormuşum gibi hissettirse de, teknik dürüstlükten daha fazlasını sürdürmesinden de etkilendim.

Onu düşünürken bu bilgiyi de değerlendirdim. "İşimi kaybettiğimde bana bu yüzden mi eşlik ettin? Bir şeyleri patlatabileceğimi düşündün."

Uya

ndın "Hayır. Dediğim gibi, o olmadığını biliyordum."

mi?" "O zaman neden güvenlik görevlisi kılığına girdin?"

"Poz vermedim. Takımımınla birlikte sahada vakit geçirmeyi seviyorum, Özellikle de yeni bir projeye başladığımızda. Binanın güvenliğini yeni devralmış ve en üst kata taşınmıştık. İstedim ki..." Gözlerini kaçırdı, iç geçirdi ve tekrar gözlerine baktı. "Binada çalışan diğer insanlar hakkında bir fikir edinmek istedim."

"Yani binada artık kimlerin çalışmadığını anlamak istediğin için mi bana dışarı kadar eşlik ettin?"

"Hayır," dedi.

"Hayır mı?" Ben de sordum.

"Hayır," dedi, bu kez biraz daha kararlı ve belirgin bir şekilde.

"Hmm..." Uzun bir süre onu inceledim ve eski moda bir bakışma yarışına girdik. Haksız bir avantajı vardı çünkü ben sarhoştum.

Sonunda konuştum. "Neden bana dışarı kadar eşlik ettiniz?"

Gözleri muziplikle parlarsa da çenesini büktü. Ağzının kenarlarında bir Mona Lisa gülümsemesi belirdi. "Kaç karta ihtiyacın var?"

"Sorudan kaçma."

"Kaçmıyorum, sana dışarı kadar eşlik ettim çünkü-" yutkundtu ve sonra ofladı, "Talep geldiğinde adını tanıdım ve nasıl biri olduğunu... görmek... istedim." Quinn kartlarına ters ters baktı.

Gülümsedim, kocaman aptalca bir gülümseme, "Nasıl biri olduğumu mu görmek istedin?"

Cevap vermedi. Elindeki kartlardan üçünü ıskarta destesine koydu ve destenin en üstünden üç kart aldı.

"Beni mi izliyordun?" Gülümsememin büyüklüğü ve aptallığı arttı.

Bana baktı, ağzının köşeleri yukarı doğru çekildi. "Bilgin olsun, senin de beni izlediğini biliyorum."

Ona göz kırptım. "Seni mi izliyordum?"

Başını salladı, gözleri hınzırca kısılmıştı. "Lobide, bitkilerin arkasına saklanırdım. Öğle yemeğinle aşağı iner ve ben çalışırken beni izlerdin."

Düğüme basıldı, kulaklarıma kadar kızardım ve sessizce dikkatimi kartlarıma verdim. Uzun bir süre sonra, as hariç dördünü de ona verdim. Kendimi

Elim pantolonumun içindeyken yakalanmışım, utanmışım ama fark ettiği için (ve hoşuna gitmiş gibi görüldüğü için) memnun olmuşum.

"Seni izlemiyordum," diye mırıldandım. "Evet, izliyordun."

Kısa bir an için ona baktım ve onun beni tehditkâr bir bakışla *izlediğini* gördüm; gülümsememek için dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

"Bir asın olsa iyi olur." Bana dört yeni kart uzattı.

"Bir asım var." Ona dokunmamaya dikkat ederek uzattığı elden kartları aldım. "Görmek ister misin?"

"Oh, yakında göreceğim."

Yeni kartlarımdan başımı kaldırdım ve Quinn'in kararlı bakışlarına kendi kararsız bakışlarımla karşılık verdim.

Smolder, *schmolder*. Gözlerinde öyle bir vaat yoğunluğu vardı ki, en iyisinin şimdi çekilip çırılçıplak soyunmak olup olmayacağını merak ettim. Bu oyunu kazanmamın tek yolunun hile yapmak olduğunu biliyordum.

Asıl sorunum kazanmak istediğimden emin olamamamdı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ona adresinden ^{baktım}.

Bir şişe şarabın neden olduğu sersemlikle kartları sayıyordum; bu yüzden son birkaç eldir hile yaptığını biliyordum. Ama kartları saydığımı itiraf edemezdim; aksi takdirde bunca zamandır hile yaptığımı itiraf etmek zorunda kalırdım. Ayrıca iç çamaşırım, atletim, sütyenim ve bir çorabım kalmıştı. Bu arada, onun da kravatı, boxer külotu ve bir çorabı kalmıştı.

Bu son el berabere kaldığımız anlamına geliyordu.

Güldü, kartları karıştırdı, mavi gözleri gerçekten de neşeyle dans ediyordu. "Çorap mı gömlek mi?"

Ben sırtımı yatağa vermiş yerde oturuyordum, o koltukta oturuyordu ve aramızdaki sedir de masa görevi görüyordu.

Gözlerimin göğsünde onaylayarak gezinmesine izin verirken bile hangi giysiyi çıkaracağımı düşündüm. Akşamdan kalma olduğum sabah gömleksiz ve yeni giyinmiş bir şekilde giriş yaptığından beri haftalardır o gövdenin hayalini kuruyordum. Ona sahip olduğumda ya da gerçekten sahip olursam ne yapmak istediğimi düşünmüştüm.

Gözlerimi kırptırdım ve masa olarak kullandığımız tabureye odaklanmaya çalıştım. Kalçalarımı sebepsiz yere birbirine bastırdım ve karnımın alt kısmında oluşan sıcaklığı görmezden geldim.

Quinn'in yumuşak sesi beni giderek artan amaçsız çılgınlığımdan çekti. "Janie: Çorap mı gömlek mi?"

Aniden bakışlarıyla karşılaştım ve ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ettim; ama yüzüne bakmak neredeyse daha kötüydü. Gece yarısına iki dakika vardı. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı ve gözleri yine için için yanıyor, şiddetli bir konsantrasyonla benimkilerin arasında gidip geliyordu.

Sabırsızca ofladım. "Peki. İkisi de değil." Tek bir kaşını kaldırdı. "Hiçbiri mi?"

Başımı yana eğdim, bakışlarımı onunkilerden ayırdım, saçlarımın yüzümü perdelemesine izin verdim ve öne doğru eğilerek sütyenimin askılarını omuzlarımdan ve kollarımdan hızlı bir hareketle çektim. Sonra sütyenimi açtım ve sihirli bir değnek değmiş gibi beyaz dantelli sütyenimi gömleğimi çıkarmadan vücudumdan çıkardım.

Tişörtümün neredeyse transparan olan ince, beyaz bir kolsuz bluz olmasına aldırmadım. Henüz kazandığını ya da *hamlelerimi* tahmin edebileceğini düşünmesini istemiyordum. Bir şişe şarabın beni her türlü fantastik şeye ikna ettiğini çabucak öğreniyordum, bunlardan en önemlisi de *hareketlerim* olduğuuydu.

Sutyenimi omzuma attım ve yatağın kenarına yaslandım.

"Tamam, kartları dağıt," dedim ona bakmadan. Dikkat dağıtacak kadar güzeldi. Onun yerine parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek gerindim ve sırtımı dikleştirdim.

Nefesinin kesildiğini
duydum. Yukarı baktım.

Gözleri artık için için yanmıyordu; şimdi aniden ve zorla alevlenmişlerdi ve dişlerini gıcırdatarak ben gerinirken beni izliyordu. Bakışları bana benim biftek, onun da kaplan olduğunu söylüyordu ve bu da beni hem akşam yemeği hem de tatlı yapıyordu.

"Bunu yapmamalısın." Bakışlarındaki karanlık sıcaklık, çenesinin gerginliği ve yumruklarının beyaz eklemleri konsantrasyonunun gücünü ele veriyordu. Konsantre oluyordu... gerçekten ama gerçekten çok sıkı.

Hareketlerimi durdurdum ve gerinmenin ortasında donakaldım. "Ne yapacaksın?"

"Bunu." Kelimeleri düzensizdi. "Benimle oynamayı bitirmeden bunu yapma."

Dudaklarımı yaladım, onları aniden kuru buldum ve gözlerim ačlıkla onun formu üzerinde gezindi.

Doğrusu, o anda ne için oynadığımızı hatırlamıyordum, bu da neden birdenbire oyuna devam etme isteğimin kalmadığını açıklıyor olabilirdi.

Öte yandan, muhakeme yeteneğim de zayıflamış olabilirdi.

Ellerimin yavaş yavaş kalçalarımın iki yanındaki halıya düşmesine izin verdim; saçlarım omuzlarımın üzerinden sırtımdan aşağı döküldü. Onu ve onun sıkıca dizginlenmiş tepkisini geniş gözlerle izlerken dudaklarımı tekrar yaladım. Yavaşça, yavaşça dizlerimin üzerinde doğrudum ve plansızca ya da önceden düşünmeden sediri bir tarafa ittim. Ölçülü olduğunu düşündüğüm hareketlerime rağmen, kartlar derme çatma masadan yere döküldü.

Kanepede kıpırdamadan otururken gözleri yoğun bir dikkatle beni takip ediyordu. Ona doğru süründüm ve iki elinin arasına diz çöktüm.

Bacaklarını. Kaldırdım ve ellerimi denge için çıplak kalçalarına hafifçe dayadım. Tenim onunkiyle temas ettiğinde irkildi.

"Quinn." Adını fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyorum ama ses tellerimin işbirliği yapmaktan aciz olduğundan şüpheleniyordum. "Quinn."

Aniden, bir elinin uzun parmaklarını boynumun arkasına doladı, kavradı ve ben düşünmeden ya da tepki veremeden, ağzını benimkinin üzerine sürükledi ve beni aradı. Ateşli, ıslak ve sıcaktı ve karnımdaki sıcaklık, kalçalarımın arasındaki baskı dayanılmaz olana kadar çırpındı ve büküldü. Dizlerimi tekrar birbirine bastırdım ve sıktım.

Ağzını benimkinden ayırdı ve sırayla boynumu ısırmaya, emmeye ve öpmeye başladı. Tıraşsız yüzünün kılları zevkle acı veriyordu ve dilinin her ustaca darbesi kılların bıraktığı çizikleri yatıştırıyordu.

Ellerinin ve ağzının aynı anda her yerde hissettirdiği duygulara karşı gözlerimi kapattım ve sanırım bilincimi kaybettim.

Son söylediğime açıklık getireyim. Sanırım alkole doymuş ön beynim bilinçli düşünme yeteneğini kaybetti. Alt beynim - İd, otomatik tepkiler ve içgüdülerle, haz arayan davranışlarla ve her akşam yemekte dondurma istemekle ilişkili kısım - bu kısım ön beynime bazı benzodiazepinler vermiş olabilir, böylece kontrolü ele alabilir ve vücudumla kendi yolunu çizebilir. Basit olması açısından beynimin o kısmına İda diyeceğim.

Ve İda vücudumla oynadı. Bunu açıkça belirtmemeye izin verin.

Yatağa giden uzun, çok uzun yolculukta İda kanepede, yerde ve şifonyerde bana yol verdi; bir noktada İda duvara dayandı.

Belki de hayatımda ilk kez, zihnim zamanın önemli bir bölümünü dolaşmadan geçirdi çünkü hiçbir şekilde devreye giremiyor ya da çekiş gücü kazanamıyordu. Tüm ön beyin yüzeyleri kaygandı; her şey ve hiçbir şey aynı anda dikkatimi dağıtmıyordu. Tamamen o ana, Quinn'in yanında, üstünde, altında ve karşısında olma hissine ve duygusuna odaklanmıştım.

Ezildim, yakalandım, okşandım, hayran kaldım, tadını çıkardım ve vallahi tahrik oldum. Sanki modası geçmiş ve indirimdeymiş gibi tahrik oldum. Bir ara beni ikiye böleceğini sandım ve yabani bir hayvanın bilmediği bir şefkatle yaklaşıldığında paniklediği gibi panikledim.

Şaşkınlığıma rağmen Quinn neye ihtiyacım olduğunu içten içe anlıyor gibiydi. Ne zaman şefkate ihtiyacım olduğunu ve ne zaman şefkat değil de arzu ettiğimi biliyordu. Hareketlerini, okşamalarını ve öpücüklerini, içimde var olduğunu bilmediğim ama artık onsuz asla yaşayamayacağımdan emin olduğum arzuların karşılığı olarak ayarladı. Tek bir bakışıyla, nefesimi kesen ve beni esir alan yıkıcı bir bakışıyla, tek bir bağlantı anıyla beni korkusuz yaptı.

Sarsıcı olan kısım, çünkü öyle bir kısım var ki, Quinn de en az benim kadar kaybolmuş görünüyordu ve bedenim, ellerim, ağzım ve gözlerim onun kontrpuanı olmayı, nasıl güven verip ateşleyeceğimi, nasıl hareket edip karşılık vereceğimi biliyor gibiydi. Ön beynim devreye girseydi, fiziksel yakınlığın rüya gibi kaotik mükemmelliği içinde cesaret ve yüreklilik bulan ve korkaklığı bir kenara bırakan bu aniden korkusuzlaşan yarattığı tanıyamayacağımdan eminim.

Ida -doymuş, tatmin olmuş, kendini beğenmiş Ida- perdenin kısa bir süreliğine de olsa geri çekilmesine izin verdiğinde Quinn ve ben, uzuvlar ve çarşaflardan oluşan bir Çin düğümünün içinde birbirimize yaslanmıştık. Alkolden biraz daha az sarhoştum, ama görünüşe göre akıllara durgunluk veren sekse eşlik eden coşkudan çok daha fazla sarhoştum.

Ida kulağıma Quinn'in sıcak, iyi ve çok ama çok doğru hissettiğini fısıldadı. Kalbimden gelen küçük bir acı nefes almamı aniden zorlaştırırken bile bu iddiayı başımla onayladım. Bu hissi bastırdım, yuttum ve daha sonra düşünmek üzere rafa kaldırdım.

Birden aklıma üç hızlı düşünce geldi:

Quinn hâlâ kravatını takıyor.

Acaba bende kalmasına izin verecek mi?

Acaba onu kullanmama izin verecek mi-

Ve sonra, aynen böyle, kontrol yine Ida'daydı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LİFE KOMİKTİR.

Ve sadece ha-ha komik demek istemiyorum; aynı zamanda kurnaz, meraklı, kaprisli ve "Şaka sana Batman!" komikliğini de kastediyorum.

Uyku yavaş yavaş çekildi ve affetmeyen parlaklığa karşı göz kırptım. Gördüğüm ilk şey yanımdaki bembeyaz yastık ve boş çarşaflardı. Hâlâ uykulu olan gözlerime çarşaflar tanıdık gelmiyordu ve oda çok aydınlıktı. Kaşlarımı çattım, gözlerimi kapattım ve tekrar açtım ve sonra hatırladım.

Çıplaktım

Bir

yatakta.

Bir otelde.

Las Vegas'ta.

Sabahın erken saatlerini Quinn Sullivan ile düşüncesizce sevişerek geçirmiştım.

Aniden ve düşünmeden doğruldum. Gözlerim artık uykulu değildi. Sanki omurgamdan elektrik akımı geçmiş gibi şok geçirerek uyandım. Bakışlarım her şeyi aynı anda algılamaya çalıştı: odayı, pencereyi, kapıyı, saati, yatağı, çıplaklığımı, yere karınca yuvası gibi serpilmiş giysi yığınlarını ve sedirin yanındaki aynı şekilde atılmış iskambil kâğıtlarını.

Dikkatle sesleri dinledim -ayak sesleri, nefes alma, duş, musluk- ve yalnız olduğuma ikna olana kadar nefesimi tutarak birkaç saniye geçirdim. Tuttuğum nefesi yavaşça bıraktım ve kaslarımın biraz gevşemesine izin verdim. Gözlerim yavaşça etrafımı incelerken beynimin dikkatini alarm ve savaşa hazırlık dışındaki düşünce ve duygulara yöneltmesine izin verdim. Quinn'le karşılaşma tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını tespit etmek yerine ayrıntılara baktım.

Çünkü dürtüsel olarak, nerede olduğumu ve ne yaptığımı ilk fark ettiğimde ve anladığımda, hissettiğim şey buydu: tehlike.

Çocukluğumun büyük bir bölümünü geride bırakılarak ve görmezden gelinerek geçirdiğim için, bir yetişkin olarak terk edilme anlarının eski moda olduğunu düşünebilirsiniz. Gerçek şu ki, bir yetişkin olarak her zaman geride bırakılmayı bekliyorum.

Her zaman bir kenara atılmaya hazırım ve bu nedenle, bu olasılığa hazırlanmak için önemli miktarda zaman harcıyorum.

Beklentilerimi düşürüyorum, anlamlı ilişkiler aramıyorum ve fiziksel ya da başka türlü herhangi bir gerçek yakınlığa girmiyorum.

Burada anahtar kelime meşguliyet.

Bunun dışında, ilişkiye girdiğimde, bu gerçekleştiğinde, geride bırakıldığımda eski moda hissetmiyorum. İlk seferinde olduğu gibi hissettiriyor ve beni şaşırtıyor.

Bu yüzden bunun olmasına izin vermiyorum.

Yutkundum, sonra dudaklarımı yaladım, dalgın bir şekilde alttakini endişeyle dişlerimin arasından geçirdim. Odaya göz attım ve soğukkanlılıkla saatin 9:31'i gösterdiğini fark ettim. Etrafa saçılmış tek kıyafet bana aitti. Yalnızdım.

Ancak bir not vardı.

Yanımdaki yatağın üzerinde beyaz bir kâğıt parçası duruyordu. Üstündeki otel logosunu ve altındaki Quinn'in etkili yazısını tanıdım. Not oturduğum yerden okunamıyordu, bu yüzden ona baktım.

Baktım.

Ve baktım. Sonra yine
baktım. Ondan sonra da
baktım.

Dikkatimi başka bir yöne çekerek ağır, uzun saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıp omzumun arkasına ittim, sonra alnımı elime yasladım; baş ve işaret parmaklarım şakaklarımı ovuşturdu. Uykuya dalmadan önce olanlara, yaptıklarına ve söylediklerime, birlikte yaptıklarımıza dair sadece ilk dağınık parçalar değil, somut anılar da odak noktasına akın etti ve kalbimden kaynaklanan belli belirsiz tanıdık küçük bir acı nefes almamı aniden zorlaştırdı.

Muhakeme bozukluğu.

Endişe ya da korku değildi. Dilek, özlem ya da umut gibi bir şeydi. Bu his bana çocukken annemin doğum günlerimde gerçekten yanımda olmasını ya da annemle babamın bizi, üç kızı oturtup bu sefer annemin kalacağını söylediği zamanları hatırlattı.

Bu his beni rahatsız ediyordu ve kendimi umutsuz ve bitkin hissetmeme neden oluyordu. Ben de dün gece ilk kez seviştikten sonra yaptığım gibi onu ittim ve duş almak için banyoya yürüdüm. I

Quinn'in notunda ne yazdığından ve dün gecedten sonra nelerin değiştiğinden, gün ışığında kararlarımın doğru olup olmadığından, Quinn'in nerede olduğundan veya Quinn'i tekrar ne zaman göreceğimden başka bir şey düşünmek için zihnimi dolaşmaya teşvik etti.

Ancak, hayal kırıklığına uğradım, başka her şey hakkında hayal kurma arzuma rağmen, düşünebildiğim tek şey Quinn'in ne olduğu, olup olmadığı, nerede ve ne zaman olduğuydu. Bunun, onun izlerinin her yerde olmasıyla bir ilgisi olabilirdi; her yerde derken vücudumun her yerini kastediyorum.

Tırnak izleri, ısırık izleri ve sıyrık izlerinden de anlaşılacağı üzere, efor sarf etmekten dolayı ağrım vardı. Belirsiz bir süre aynadaki yansımama baktım ve dişlerimi sıkarak duşu açtım.

Sadece önceki geceki bağlantı, yakınlık ya da hisler gibi bir şeyi hiç yaşamamış olmam değildi. Daha ziyade, bu arzunun var olduğunu hiç fark etmemiş olmamdı.

Daha önce tanımlanamayan bir isteğin şimdi su, nefes almak, çizgi romanlar ve ayakkabılar gibi bir ihtiyaç gibi hissedilmesi beni tamamen rahatsız ediyordu. İçimde bir şeylerin uyanması hoşuma gitmiyordu. İsteklerimin kontrolünün bende olmasını tercih ediyordum. Dahası, yalnızca başka bir kişinin gereksinimi ya da yardımı olmadan tatmin edebileceğim isteklerim olmasını tercih ediyordum. Ne de olsa bu, kendine güvenin tanımıydı.

Kendime sarhoş olduğumu hatırlatmaya çalıştım, bu yüzden dün gece olan hiçbir şey *gerçekten* sayılmaz ya da önemli değildi.

Muhakeme bozukluğu.

Muhakkak ki, muhakeme bozukluğu sergilediğimi fark edecektir. Duştan sonra havluyla kurulandım ve buklelerime saç kremi sürdüm. Yanaklarım kızarmıştı ve bunun duşun buharından çok önceki gecenin anısıyla ilgisi vardı.

Ana odaya girdim ve hala nottan kaçınarak yatağın çevresine tırmandım, atılmış kıyafetlerimi topladım ve bavulumun yanında düzgün bir yığın halinde katladım. Dolaptan başka bir iş kıyafeti seçtim ve otomatik pilotta giyinmeye başladım.

Saat 9:47'ydi ve uçak öğleden sonra 3:00'te kalkacaktı. Notla baş başa beş saat geçirecektim. Umutsuzca ona baktım.

Dün gecedten kaynaklanan diğer rahatsız edici farkındalık, paylaşılan güven olduğunu düşündüğüm andı. Gözlerimizin buluştuğu ve korkusuzlaştığım o anda ona bir şey vermişim; bu kendimden bir parçaydı.

Ve şimdi, günün parlak ışığında, özellikle akıllıca bir karar verdiğimden pek emin değildim.

Bu güveni hak etmemişti. Ona bu güveni inanç denen zayıflığa dayanarak vermiştim ve bu inanç şaraptan sarhoş olmuş, beyni bozulmuş bir muhakemeye dayanıyordu.

Notu okumak istemedim. Ne yazdığını bildiğimden emindim. Ne de olsa o özünde bir Wendell'di ve *ben de onun seraserilerinden biri olmuşum*. Bu düşünceyle kalın bir şekilde yutkundum.

Ama değildim. Ben bir köle değildim.

Kız gibi dramatik ve histerik Janie tarafından kontrol edilmek yerine, daha mantıklı *olan* Janie varlığını belli etmeye çalışıyordu: *Birkaç saat boyunca ateşli seks yapmak bir slamp yapmaz*.

Bu düşünceler de yardımcı olmadı.

Öfkeyle yatağa doğru ilerledim ve notu aldım; girly-drama- histerik Janie bunun bir darbe olduğundan emindi. Mantıklı Janie not okunana kadar karar vermemeye karar verdi.

JANIE

Kahvaltı ve kahve ile hemen döneceğim. Uyanır uyanmaz beni ara.

-Quinn

NOTA BAKTIM.

Ona baktım.

Ve ona baktım. Sonra,

ona baktım. Ondan

sonra, ona baktım.

Özlem, umutla birlikte geri gelmişti. Bir orman yangını gibi kalbime, beynime ve vücuduma öyle hızlı yayıldı ki neredeyse nefesim kesiliyordu. Bu nedenle mantıklı olan tek şeyi yaptım.

Panikledim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Quinn'in beni Quinn olmayan her şey için mahvedip mahvetmediğini merak ettim, tıpkı özel uçağının beni ticari havayolu seyahati için mahvetmesi gibi.

Las Vegas'tan sabah 11:35'te Alliantsouth'un Chicago'ya direkt uçuşuyla ayrıldım. Güvenlik kuyruğu beni mülteci gibi hissettirdi ve her şey oradan sonra yokuş aşağı gitti. Hava tarafında beklerken, kaçan evcil bir kaplumbağa gözlüklerimi çaldı ve burnundan ikiye ayırdı. Uçağa bindiğimde ciddi şekilde itilip kakıldım ve arkamdaki adamın bir şeyler hissettiğinden oldukça emindim. Pencere kenarındaki yerime oturduğumda yanımdaki kadın ayakkabıllarını çıkardı.

İki saat boyunca yaşadığım ve soluduğum tek şey bataklık ayaklarının kokusuydu. Hırsız kaplumbağanın bu kokudan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ettim.

Neyse ki, bin milden fazla yol ve bir taksi yolculuğundan sonra, masamda oturmuş e-postalarımı kontrol ediyor, kahvemi yudumluyor ve Vegas kulübü için orijinal proje planını değiştiriyordum. Saat akşam 6'yı biraz geçiyordu ve ofis sessizdi. Kendime elektronik tablolar, hesaplamalar, formüller ve pivot tablolar içinde kaybolma izni verdim.

Ofis telefonum çaldı ve ekranımda hesaplanan bir değerin doğruluğunu kontrol ettikten sonra ahizeyi kulağıma götürdüm.

"Janie Morris."

"Ne oluyor, Janie?"

Elektrik şoku, işte buydu.

Öfkeliydi ve sesinin tınısı omurgamdan aşağıya, parmak uçlarımı, ayak parmaklarımı ve kulaklarımı yakana kadar uzuvlarıma doğru ilerledi.

"Merhaba Quinn." Göğsüm sıkışmıştı ve nefes almakta zorlanıyordum; yine de sesimi telaşsız ve sakin çıkarmaya çalıştım.

Sessizlik.

"Yolculuğun nasıldı?"

Sessizlik.

"Sesini duymak güzel..." İfade bir soru gibi çıkmıştı, sanki *Jeopardy* oynuyormuşum ve kategorimi seçmişim gibi.

İç çektiğini duydum ve neredeyse güzel yüzünü ve yüz hatlarını gölgeleyen hayal kırıklığını görebiliyordum.

Sonunda, "*Neler oluyor?*" dedi.

Küçük tırnağımla masa takvimimin plastiğini karıştırdım ve pişmanlıktan başka bir şey hissetmedim.

Gözlerimi kapattım. "Özür dilerim."

Sesi daha az sinirliydi. "*Neden üzgünsün?*"

"Ben sadece..." Tereddüt ettim ve alnımın avucumun içine düşmesine izin verdim.

Ona gerçeği söyleyemedim. Şaraptan kaynaklanan kötü bir muhakeme sergilediğim ve onunla yattığım için üzgün olduğumu söyleyemezdim, çünkü üzgün değildim. Üzgün değildim. Sarhoş olduğum için memnundum çünkü bu bana çok ama çok akılsızca bir şey yapma imkânı vermişti. Muhakeme yeteneğimin zayıflamış olmasından memnundum.

Ona, fantastik seks ile duygu derinliğini birbirine karıştıran bir aptal olduğum için ayrıldığımı söyleyemezdim.

Onunla bir gelecek umduğumu söyleyemezdim. Bunun için çaresiz olduğumu itiraf edemezdim.

Bu yüzden yalan söyledim.

"Herkesle ve seninle olan uçak yolculuğunu düşünüp durdum ve bunun için bir el kitabı olduğunu sanmıyorum, ama varsa lütfen bana gönder, çünkü herkesin önünde yanlış bir şey söylemek istemedim. Yani, bunun nasıl işleyeceği hakkında konuşmadık - birlikte çalışmamız, senin sen olman ve benim ben olmam - ve ben... Buradaki ekiple çalışma ilişkilerimi tehlikeye atmak istemiyorum..."

Nefes almak için durakladığımda sözümü kesti. "*Janie, Janie- sorun yok. Tamam mı? Anlıyorum.*"

Durdum, tereddüt ettim, alt dudağımı ısırdım ve onun ne anladığını merak ettim, çünkü anladığımdan bile emin değildim. "Anlıyor musun?"

"Evet. Anlıyorum. Etiketleri ve tanımlanmış beklentileri sevdiğini biliyorum. İş söz konusu olduğunda bunu yapabilirim. İş yerindeki beklentileri ve benzerlerini tanımlayan bir tür anlaşma yapabiliriz."

"Yani bizim de bir anlaşmaya ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seni daha rahat hissettirecekse evet ve tekrar ortadan kaybolmanı engelleyecekse kesinlikle evet."

Beynim kelimeleri durduramadan ağzımdan kaçırdım. "Neden benimle ilgileniyorsun ki?"

Gözlerimi kapadım ve yüzümü buruşturdum, çünkü sorumu (benden) utanç ve (ondan) durgunluk karşıladı. Kendimi suçlamam hızlı oldu: *Bu soruyu sorma; bir cevabı olmayabilir.*

Yumuşak bir *tıkırtı* duydum, sonra sessizlik.

Gözlerimi açtım ve gerçekten görmeden masamın üzerindeki rapora baktım. "Quinn?" Cevap gelmedi. Kalın bir şekilde yutkundum. "Quinn? Hâlâ orada mısın?"

"Bu telefonda yapmak istediğim bir konuşma değil." Quinn'in sesi solumdan geldi.

Başım yukarı doğru fırladı. Sözlerin kaynağını aradım ve buldum. Quinn oradaydı, ofisimin kapısının çerçevesine yaslanmıştı, telefonu hâlâ elindeydi. Ayağa kalkarken telefonumu yavaşça masaya indirdim. Yüzüm ona aptalca utangaç bir gülümseme vermeye karar verdi; bu onun varlığına karşı kontrol edilemeyen bir tepkiydi.

"Merhaba..." Kelimeyi içime çektim.

"Merhaba." Gülümsemesi telaşsızdı ve gözlerindeki sıcaklık bende onu ısırma isteği uyandırmak gibi tuhaf şeyler yapıyordu.

Kapıdan içeri girdi, kapıyı kapattı ve kilitledi. İçeri girerken elindeki çantayı yere bıraktı ve telefonunu cebine koydu. Beyaz bir elbise gömleği ve desenli bir kravat giymişti ama ceketi yoktu. Birbirimize baktık. Kıpırdarsam ya da konuşursam yok olacağından ve böylece hayal gücümün bir ürünü olduğunu kanıtlayacağından korkuyordum. Onun kaybolmasını istemiyordum.

Sonra, sanki dünyanın en doğal, en beklenen şeyiymiş gibi, odayı geçip durduğum yere geldi ve beni öptü. Bu bana hemen beni özlediğini ve bütün gün beni öpmeyi düşündüğünü söyledi.

Bu öpücük aynı zamanda bende onu ısırma isteği uyandırdı.

Tatmin olduktan sonra doğruldu ve başını yana eğdi; yüzümü incelerken gözleri yarı kapalıydı. Beynimin bilinçli bir kararı olmaksızın yüz hatlarımı ele geçiren bir başka utangaç gülümsemeyle ona baktım ve bu manzarayı takdir etmek için kendime izin verdim.

"Gözlüklerini takmamışsın." Konuşma tonundaydı ama sesi derin, gürültülü, sessiz ve çok samimiydi. Bunu sevdim.

"Hayır, alındılar." "Alındı mı?"

"Bir kaplumbağayla ilgili uzun bir hikâye."

Bana gülümsedi, gözleri erkek neşesiyle doluydu. "Kaplumbağa mı? Gerçekten mi?" "Evet." Onu içime çektim. Güzel kokuyordu. Buna bayıldım.

"Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Saat yedide örgü grubumla buluşacağım." "Örgü ördüğünü bilmiyordum." Kaşlarını kaldırdı.

"Örmüyorum."

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Oh, tamam. Peki ya sonra?"

Dürüstçe cevap verdim. "Çizgi romanlarımı ikinci dalga feminist etki düzeyine göre sıralamayı planlıyordum."

"Birinci dalga feminist etkinin aksine mi?"

"Evet, Susan B. Anthony kendisinden sonra gelecek olanların temelini attı. Hepsi birbiriyle ilişkili ama Susan B. Anthony'nin yirminci yüzyıl sonu çizgi romanları üzerinde doğrudan bir etkisi olmadı."

Gözlerini kapadı ve başını salladı, ağzında isteksiz görünen bir gülümseme vardı.

"Neden? Bu gece ne yapıyorsun?" Hülyalı bir şekilde sordum. O anda kendimi çok zayıf bir kız gibi hissettim.

Bakışlarını yine kendi ağır göz kapaklarıyla karşıladı. "Seninle ilgilenmemin nedenlerinden birini sana göstermeyi umuyordum, çünkü birçok nedeni var. Ama çizgi romanlarını sıralaman gerekiyorsa, sanırım sana şimdi gösterebilirim." Elleri kollarımdan belime, kalçalarım ve sonra da popoma doğru kaydı. Onları orada dinlendirmekle kalmadı, vücuduma sıkıca yerleştirdi ve arka tarafımı okşarken beni kendisine doğru bastırdı.

Bu hareket içimin patlamasına neden oldu. Nükleer bir farkındalık patlamasını o kadar keskin hissettim ki neredeyse nefesimi kaybediyordum.

"Oh," dedim çünkü tek yapabildiğim buydu.

Sırıttı ve başını eğdi; beni kulağımın hemen arkasından, sonra boynumdan aşağı öptü. Ben de tabii ki ona daha iyi erişebilmek için başımı yana doğru eğdim.

Ve sonra bilincimi kaybettim - bilincimi kaybettim derken, Ida uyandı ve egemenliğini ilan etti demek istiyorum.

BU DOĞRU.

Ofisimde, patronumla masamda gerçekten ateşli bir seks yaptım.
Bu oldu.

Bu tekillikleri daha önce de yaşadım: odadaki ışık, durum, koku, birlikte olduğum insanlar ve giydiğim kıyafetlerin bir kombinasyonunun beni bir filmdeymişim gibi hissettirdiği bu gerçeküstü anlar.

Ofisimde durmuş, bir yandan iç çamaşırımı ve saçımı düzeltmeye çalışırken bir yandan da gömleğimin düğmelerini Quinn'le birlikte iliklerken kendimi bir filmin içindeymişim gibi hissettim.

O anla ilgili hiçbir şey inandırıcı gelmiyordu.

"Ofise daha sık gelmem gerekiyor." Sözlerinin ardındaki şakacılığı duyabiliyordum ama gülümsemedim. Avuçlarım onun çıplak tenine dokunmak için kaşınıyordu ve kalbim göğsümde çırpınıyordu.

Ofisimde, kelimenin tam anlamıyla masamın üzerinde birbirimizi hırpalamayı yeni bitirmiştik ve şimdiden onun üzerine tekrar ne zaman tırmanma fırsatı bulacağımı düşünmeden edemiyordum. Bu daha önce deneyimlediğim bir duygu değildi ve yoğunluğu biraz rahatsız ediciydi.

"Bu akşam yemeğe nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum," dedi. Sesi arkamda bir yerden geliyordu. Pencerenin yanında durduğunu tahmin ettim. "Ama önce üstümüzü değiştirmemiz gerekecek."

Parmaklarım titremeye başladı ve bu nedenle gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bıraktım. Ellerimi kalçalarımaya koyarak masama yaslandım ve başımı eğdim. Dün gecenin ve birkaç dakika öncesinin hayatımdaki gerçek olaylar olduğu gerçeğini özümsemeye çalışırken bakır rengi spirallerin yüz hatlarımı perdelemesine izin verdim. Onların benim anılarım olmasına izin verilmişti.

Beynim tekrarladı: *Bu oldu, bu oldu, bu oldu ve bu da oluyor.*

Ve bu sefer, muhakeme yeteneğimi kaybettiğim için şarabı suçlayamazdım.

Odayı geçtiğini duydum. Buklelerimin filtresinden siyah deri ayakkabılarının tam önümde durduğunu gördüm. Durakladı ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Bu son derece nazik jest bana değer verildiğini hissettirdi.

"Hey," dedi.

Kirpiklerimin arasından ona baktım ve birbirimize baktık. Onun şefkati içimi sessizliği işgal etme ihtiyacıyla doldurdu.

Boğazımı temizledim, bakışlarını tam olarak karşıladım ve beyin-kalp-vajina Bermuda üçgenimde büyüyen uyumsuzluğu hafifletecek bir şey söylemek istedim; sonunda övgü ve dürüstlükte karar kıldım.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu gerçekten keyifliydi."

Bakışları yüz hatlarımda gezinirken dudakları yana doğru kıvrıldı. "Bir kayıt var mı? Günlük mü tutuyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Her şeyin kaydını tutuyorum. Veriler ölçülemeyecek kadar değerlidir, bu yüzden tıbbi araştırmalar için bu kadar sıkı veri erişim politikaları vardır."

İfademin ortasında gözlerinin aniden benimkilere dikildiğini fark ettim. "Sen... sen..." Dudaklarını yaladı. "Gerçekten her seks yaptığın zamanın yazılı bir kaydını tutuyor musun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Saçmalama. Yazmıyorum. Kafamda bir kayıt tutuyorum; bilirsin, hoşlandığım ve hoşlanmadığım şeyler; senin hoşlandığın ya da hoşlanmış görüldüğün şeyler - bu tür şeyler."

Yavaşça bir kez göz kırptı. "Ah." Gözleri onun için alışılmadık bir ifade olan sade bir şaşkınlıkla doluydu.

Onun sert bakışları altında rahatsız olarak çenemi eğdim ve bir kez daha bakışlarıyla doğrudan karşılaşmak istemedim. Ucube eğilimlerimi onunla paylaşmak için belki de çok erkendi.

Ancak, aniden aklıma geldi ki belki de ucube eğilimlerimi onunla paylaşmak için *tam* da doğru zamandı. Belki de ben *gerçekten* değişmeden ve Quinn'le ilgili bir biyokimyasal süreç, muhtemelen metilasyon, DNA'daki tüm kız-vahşi genetik işaretleyicileri tersine çevirmeden ve bir sonraki Quinn düzeltmemi almak için onu gayretle takip etmeye başlamadan önce, kaçınılmaz olarak yapacağı gibi, onu kaçırmaya göndermenin tam zamanıydı.

"Ayakkabı numaraları gibi," dedim onu yakından inceleyerek.

"Ayakkabı numaraları." Yine yavaşça gözlerini kırptırdı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Şey, sadece çok fazla ayakkabı numarası yapıyorlar. Eğer ayaklarınız daha büyükse en büyük ayakkabı numarasına sahipseniz, o zaman acayip büyük ayaklarınız olduğu düşünülür." Başparmağımla işaret parmağımı gömleğimin düğmelerine dokundurdum, hepsinin tamamen bağlı olduğundan emin oldum ve son ikisini sertçe ilikledim. "Benim de benzer şekilde kaçınılmaz ucube özelliklerim olduğunu bilmelisin."

Quinn hemen gülümsedi ama sonra bastırdı; boğazını temizledi. "Peki ya palyaçolar? Onlar acayip büyük ayakkabılar giyerler."

"Yani?"

"Çok büyük ayakkabıların da yeri var."

"Evet. Sirkte..." Kollarımı kavuşturdum. "Bilirsin işte, ucubelerle birlikte." O da benim duruşumu taklit etti. "Sen ucube değilsin."

"Bu her neyse, kontrolden çıkmadan önce benim hakkımda bunu bilmelisin. Ben gerçekten de bir ucubeyim."

"Kontrolden çıkmayı tanımla."

Konuşma dilini nasıl da iğrençleştirdiğini görünce yanaklarım alev aldı.

Her şeye rağmen omurgamı dikleştirdim ve makul ve mantıklı görünmeye çalıştım. "Biliyorsun, bu başka bir şeye dönüşmeden ve aslında başka bir şekildeyken benim başka bir şekilde olduğumu düşünmeden önce."

"Janie, bu odada ucube olan tek kişi sen değilsin." "Hayır, değilsin. Sen bir şahinsin, bense bir devekuşu."

Çok yırtıcı görünerek gözlerini kısıtı. "Birincisi, bugün çok fazla benzetme kullanıyorsun ve ikincisi..."

Araya girdim. "Gördün mü?" Vurgulamak için iki elimle kendimi işaret ettim. "Ucube!"

Beni görmezden geldi. "İtiraf etmeliyim ki seninle bir devekuşu arasındaki benzerlikleri tamamen görebiliyorum."

Bu beni şaşırttı; kendi hakaretlerime karşı beni savunmaya çalışacağını düşünmüştüm.

"Ben... uh... görebiliyor musun?" Yavaşça göz kırpma sırası bendeydi.

"Evet." Yavaş seksi sırtışı yavaş yavaş yüz hatlarını ele geçirdi.

"Kafamı kuma gömen tuhaf bir kuş olduğum için mi?"

Çenesini hafifçe ovuştururken güldü. "Hayır, çünkü uzun bacakların, iri gözlerin ve-" gözleri saçlarımda gezindi, "çok fazla tüyün var."

Hiç düşünmeden, o korkunç çılgın buklelere uzandım ve kaoslarını yatıştırmak umuduyla büyük bir kısmını büküm ama nafile.

Bana gülümsedi.

Gülümsemesinin tüm gücü neredeyse acı

veriyordu. "Peki, akşam yemeği hakkında..."

"Ben... uh... Bu gece seninle çıkamam." Sesimin bu kadar normal çıkmasına biraz şaşırmıştım. "Biliyorsun, örgü grubumla buluşacağım. Sana daha önce söylemiştim, biz... senden önce..." Ofladım.

Quinn başını yana eğdi ve iri ellerini omuzlarımı örtmek için kaldırdı. Bana istediği zaman dokunabildiğini ve bunu yapmak istediğini düşünmek çok garipti; şimdi birdenbire sorun yoktu ve bekleniyordu çünkü mühür kırılmıştı; çizgi aşılmıştı.

Kendimle, insanlarla, dünyayla ve her şeyin birbirine nasıl uyduğuyla ilgili bazı gerçekleri apaçık kabul ediyordum.

değişiyordu.

Her şey çok hızlı değişiyordu, her şey. Sabit olan tek şey değişimdi.

Elleri kollarımdan aşağı indi ve beni masadan uzaklaştırarak kendisine doğru çekti. Saçlarımı yüzümden çekerken beni göğsüne doğru çekmesine izin verdim. Çenemi yukarı doğru eğdi ve beni dudaklarımdan usulca öptü.

Beni hemen bırakmadı; uzun parmakları şimdi çenemin altındaydı, ama başını yeterince uzağa kaydırды, böylece alını ve burnu odakta kaldı. Quinn'in gözleri benimkilere baktı; bir kez daha ne kadar mavi olduklarına şaşırdım ve nefes vermeye çalışırken nefesimin bir kısmını kaybettim.

Kaşlarını çattı. "Hâlâ bu akşam örgü grubuna gitmek istiyor musun?" Başımı salladım.

Bakışları başımı sallayarak verdiğim cevabın doğruluğunu araştırır gibi yüz hatlarımda gezindi.

"Bu haftayı es geçip çıktığın adamla biraz vakit geçirebilirsin." Elleri, görünüşte beni yerimde tutmak için belime doğru hareket etti.

Yutkundum ve dudaklarımı gülümsemek için bastırdım. "Bu çok cazip."

Ağzı yana doğru kıvrıldı; umutlu görünüyordu, normalde çekingen olan yüz hatlarında garip bir ifade vardı. "Sinemaya gidebiliriz."

Örgü grubuna olan bağlılığımı sürdürmek istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Birden orada olmamın çok önemli olduğunu hissettim.

"Bu gece şarap getirme sırası bende. Eğer gitmezsem, yaşlılara şaka yapmaya başlayacaklar ve ardından gelen tutuklamalar için beni suçlayacaklar."

Gerçek şu ki, bunu çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Quinn'e çok bağlıydım ama bunun için biraz erken olduğundan endişeleniyordum. Birine bağlanmak genellikle yıllarımı alırdı. Onu tanıyalı altı haftadan az olmuştu ama şimdiden ona karşı Jon'a hissettiğimden daha fazla şey hissediyor ve onun hakkında daha fazla şey düşünüyordum.

Thor aşkına, aynı odadayken bile onu özölüyordum. Duygularımın gücü ve neredeyse her şeyi tüketen doğası, beynim, kalbim ve vajinam bir fikir birliğine varana kadar masamın altına saklanmak istememe neden oldu.

Bu nedenle onu nazikçe de olsa ittim ve arkadaşlarımla buluşmak için ısrar ettim.

Yüz ifadesi tanıdık bir ifadeye dönüştü: suskunluk. Quinn'in çenesinin titrediğini ve ağzının aşağı doğru kıvrıldığını fark ettim.

İç çekti. Acı çekmiş gibiydi.

"Janie düşündüm ki- sonra-" Quinn dudaklarını yaladı, belimi bıraktı ve bir adım uzaklaştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve duruşunu bozmamak için ayaklarını iki yana açarak durdu. "Ne oldu?" Ses tonu kesik kesikti.

Cevap vermeden önce yutkundum. "Ne nedir?"

Yırtıcı bakışları geri döndü; bakışlarında düşmanlık hissi belirdi. "Biz sadece..." Sesi yükselmeye başladı ve zorlukla yutkunmasını, bakışlarını kaçırmamasını, tekrar gözlerime bakmasını ve tekrar iç çekmesini izledim. "Az önce olanlardan sonra bu gece örgü grubunla vakit geçirmek ister misin? Dün gece olanlardan sonra?"

Dudaklarımı dişlerimle sıkmaya başladım, gözlerim açıklamakta zorlandığım duygularla irileşmişti. "Evet?"

"Evet mi?" Kaşları beklentiyle kalktı. "Bu bir soru mu?"

"Hayır mı?"

Quinn'in kaşları keskin bir V harfi çizdi. "Aynı fikirde miyiz?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Dişlerimi sıkarak kendime sarıldım.

Birbirimize baktık; o an uzun sürmüştü ve ağır kolalı bir gömlek gibi kaskatı kesilmişti. Yorgun, suçlayıcı ama araştıran bakışları bana kendimi embesil gibi hissettirdi. Belki de öyleydim.

Aslında öyle olduğumu biliyordum.

Akşamı Quinn'le geçirme fırsatım vardı, her yönüyle gerçekten çok sevdiğim Quinn'le ve ben bunu kaçırıyordum çünkü korkuyordum - evet, korkuyordum.

Fe, fi, fo, fum, korkuyordum.

Onun delici bakışlarına dayanamayarak yavaş bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve yüzümü ondan başka bir yöne çevirdim, ama sadece yüzümü çevirdim ve başımı salladım.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Sesim kendi kulaklarıma garip bir şekilde kaybolmuş gibi geliyordu.

Onun bana yaklaştığını görmekten ziyade hissettim. "Eğer benimle kalıcı bir şey olarak ilgilenmiyorsan, bunu bana şimdi söylemelisin."

Kısa kahkaham istemsiz ve ani oldu, tıpkı sözlerim gibi. "Tanrım, Quinn, bunun ne kadar kalıcı olmasını istediğimi tahmin bile edemezsin. Twinkies ve hamamböceği, ölüm ve vergiler olmamızı isterdim. Ama ben..."

Elleri yine üzerimdeydi, belimdeydi, sırtıma doğru kaydı, beni göğsüne bastırdı, beni bir kucaklamanın içine çekti. Otomatik olarak gömleğini avuçladım ve ona sarıldım.

"O zaman bu gece benimle kal." Sözleri kulağıma sıcak geliyordu ve daha önceki kızgınlık hissi artık yoktu. Sesi neredeyse rahatlamış gibiydi.

"Sadece ihtiyacım var..." Nefesim kesilmişti. Bilinmeyen sulara yolculuk etmişim ve istemeden yaptığım itiraf huzursuzluğumu yatıştırmadı ama daha da kötüleştirmede de.

Duygusal bir belirsizlik içindeydim.

Başımı omzuna yasladım ve onu içime çektim; o kadar sıcaktı ki, bir fırın gibiydi. Gözlerimi kapattım.

Sonunda mantıklı gelen tek şeyi söyledim, kapalı göz kapaklarımın ardındaki karanlığın bilinmezliği bunu daha da kolaylaştırdı. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Korkuyorum. Buna alışık değilim."

Başını eğdiği boynuma karşı gülümsediğini hissettim ve dudakları omzuma değdi. Belli bir isteksizlikle yavaşça çekildi.

Büyük avuçlarından biri yanağımı okşadı; parmakları saçlarımı çekip başımı geriye itti.

"Bana bak."

Derin bir nefes aldım, sonra gözlerimi açtım.

Az önceki hayal kırıklığının çoğu yoktu ve bana bakışı, belden aşağıımızın birbirine bastırılmış olduğunu rahatsız edici ama lezzetli bir şekilde fark etmemi sağladı.

"Yarın gece dışarı çıkacağız, tamam mı?" Başparmağını yüzümde tuttu, elmacık kemiğimin üzerinde transa sokan daireler çizerek yavaşça ovuşturdu.

Başımı salladım.

"Ve bütün geceyi benimle mi geçireceksin?" Quinn'in çenesi göğsüne doğru eğildi, böylece kaşlarının arasından bana bakıyordu. "Feminist çizgi roman organizasyonu yok mu? Şarap kulübünde örgü örmek yok mu?"

"İçinde şarap içilen bir örgü grubu ama evet: Bütün akşamı seninle geçireceğim." Çenem hafifçe sallanınca sesim titrek ve çiğ çıktı.

Duygusal arafta kalmışlığımı fark etmiş olacak ki, az önceki hayal kırıklığının baskısını hafifleten bir şekilde bana gülümsedi ve kafamdaki karışıklığı yatıştırmaya başladı.

"Tamam." Parmakları saçlarımdan çekildi ve yavaşça geriye doğru bir adım attı, elleri zapt edilmesi gerekiyormuş gibi pantolonunun ceplerine girdi. Gözleri yüzümde gezinirken gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal aldı. "Bekleyebilirim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Örgü gecesine ev sahipliği yapma sırası MARIE'deydi. Quinn, tartışmaya yer bırakmadan beni örgü grubuma götüreceği konusunda ısrar etti. Beni Marie'nin apartmanının kapısına kadar götürdü ve veda öpücüğü verdi. Yıkıcı bir öpücüktü ve o gittiğinde bir parçamın da onunla birlikte gittiğini hissettim.

Söylemeye gerek yok, bu rahatsız edici bir duyguydu.

Ayrıca gitmeden önce, o gece çizgi romanlarımı karıştırırken onu arayacağıma söz vermem için ısrar etti. İkinci dalga feminizmin yirminci yüzyılın sonlarındaki çizgi romanları nasıl etkilediği hakkında her şeyi öğrenmekle ilgilendiğini iddia etti.

Nedense bu iddiayı şüpheli buldum.

Elizabeth beni kapıda karşıladı ve Marie'nin iyi dekore edilmiş dairesinde hiçbir şey görmeden ya da kimseyi fark etmeden süzıldüm. Kendimin daha fazla farkında olsaydım, girişimi izleyen bakışları ve birbirimize attığımız soru dolu bakışları fark edebilirdim.

Zihnim gezinme arzusuyla meşguldü, gezinme eğilimi değil; daha ziyade, zihnim şehvetle geziniyordu. Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve Quinn'in beni hiçbir şey değilmişim gibi masaya nasıl kaldırdığını hatırladım, sıcak parmakları eteğimin altında, çoraplarımın dantelinin üstünde ve...

"Janie?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, transımdan çıktım ve tam karşımda duran, hafif bir endişeyle bana bakan kişiye odaklandım.

Ashley'di.

"Evet?"

"Cidden kızım, aklın nereye gitti ve bir yol arkadaşına ihtiyacın var mı?" Ashley'nin Tennessee tınısı kısıktı. "İyi misin?"

"Ben... uh..." Ona göz kırpmaya devam ettim ve sanki onları ilk kez görüyormuş gibi odaya ve sakinlerine baktım. Hepsi açık bir endişe ve merakla beni izliyordu; sessizliği bozan tek ses Sandra'nın patates cipsi yemesiydi.

"Özür dilerim," diyebildim sonunda. "Benimle mi konuşuyordun?"

Elizabeth kanepede oturuyordu, gözleri geniş ve dikkatliydi ve yanındaki koltuğu okşadı. "Oturmak isteyip istemediğini sordum ama sen orada öylece dikildin."

"Oh! Evet. Evet, elbette, oturmak isterim." Başımı eğdim ve yanındaki koltuğa oturmak için hareket ettim, çantamı omzumdan ayaklarıma bıraktım.

"Seyahat çantan nerede? Daireye çoktan bıraktın mı?" Elizabeth bana şüpheyile baktı ama ses tonu hafif ve konuşkandı.

"Hayır, henüz değil. İndikten sonra ofise gittim."

Marie bana patates cipsi ve soğan soslu bir tabak uzattı ve başımın üzerinden Fiona ile bakıştı. "Yolculuğunuz nasıldı?"

"İyi idi..." Dev bir sırtış yüzümü düşmanca ele geçirirken kontrolsüzce kızardım. Çenemi göğsüme bastırdım ve saçlarımin öne düşerek yüz ifademi korumasına izin verdim.

Keskin bir nefes alış verışı oldu. "Yapmadın!" Elizabeth haykırdı. "Aman Tanrım!"

"Bekle... ne? Ne oldu?" Ashley, Elizabeth'in patlamasına kulak misafiri olduğunu söyledi.

Odadan sesler yükselirken gözlerimi sıkıca kapattım. Elizabeth yanımdaki koltukta bir aşağı bir yukarı zıplıyor, patates cipslerini etrafa saçıyordu. "Başardın!" diye bağıırıyordu. Başardın!"

"Ne? O ne yaptı?" Kat'in sessiz ama meraklı sözleri gürültüyü kesti.

"McHotpants ile ateşli maymun seksi yaptı!" Elizabeth'in zıplamasının yankıları neredeyse kanepeden yere düşmeme neden oluyordu. Elimdeki kâğıt tabağı kucağıma bırakıp iki yanımdaki mindere tutundum ve bir an sonra ayı gibi sarıldığımda bunun çok iyi bir şey olduğunu anladım.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" Sandra bir bacağını kucağıma atarak beni ölümüne sıkıştırdı. Bir saniye sonra yağlı patates cipsi parmakları yanaklarımdaydı ve yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Teksas aksanı her zamankinden daha da belirgindi. "Elizabeth ona soğuk davrandığını söylediğinde, senin seks maceralarını bir daha asla yaşayamayacağımdan çok korktum." Bana ani, hızlı, ağzı kapalı bir öpücük verdi ve sonra bir çocuğa yapıldığı gibi başımı göğsüne yasladı. "Eğer

O adama bir ağaç gibi tırmanmasaydın, kışına odunculuk yapmak zorunda kalacaktım."

Bu noktada gülüyordum ve itiraf etmeliyim ki homurdandım.

"Bu da ne demek şimdi?" Marie de gülerek Sandra'yı kollarımdan kurtarmaya çalışıyordu. "Ve zavallı kızı biraz rahat bırak ki bize her şeyi anlatabilsin, gerçekten her şeyi." Marie Sandra'yı üzerimden çekmeyi başardı ve dağılan cipsleri toplamaya başladı. Ben de yardım etmeye çalıştım.

Elizabeth tekrar gıcırdadı ve kanepede kayarak bana doğru döndü; bir yastığı göğsüne bastırdı, gözleri heyecanlı bir neşeyle parlıyordu. "En başından başla! Hiçbir şeyi atlama ve bize tam olarak ne olduğunu anlat."

"Ve her şeyi inç cinsinden anlattığınızdan emin olun. Metrik çevirmeyi kafamda yapamıyorum," diye ekledi Ashley, arkasına yaslanıp kırmızı şarabını yudumlarken.

Ellerimle yüzümü kapattım ve başımı salladım. "Gah! Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum!"

"Kıyafetlerini çıkarmakla başla!" Kat'in önerisi beni kırmızının daha parlak bir tonuna büründürdü.

"Anlamıyorsun; çok şey oldu." İçimi çektim; ellerim eteğime gitti ve etek ucunu karıştırdım. "Quinn'in... yani patronum olmadığını öğrendim, sonra Jon ve kız kardeşim var, sonra Kat ve işten çıkarılma sebebim..."

"Ona bir dakika verin!" Fiona grubu azarladı ve sonra ekledi, "Bırakın düşüncelerini toparlasın; yoksa en iyi kısımları atlayabilir."

Onlara olanları anlatmaya ÇALIŞTIM ve gerçekleri aktarmayı başardım, ancak iş karmaşık ayrıntıları anlatmaya geldiğinde ne yazık ki yetersiz bir hikaye anlatıcısıydım.

Bir noktada Ashley şöyle dedi: "Aman Tanrım, Janie. Nasıl oluyor da her şeyi sıkıcı bir polis raporu gibi anlatabiliyorsun?"

"Oh, Tanrım..." Maria dudağını ısırды, mavi gözleri endişeyle beni süzüyordu. "İyi misin tatlım? Bütün bunların bir hafta içinde olduğuna inanamıyorum."

"Sandra sözümü kesti, örgüsünü masaya bıraktı ve birasından bir yudum aldı. "Benim bilmek istediğim strip poker oyununu kimin kazandığı?"

Elizabeth elimi tuttu. "Şirketin sahibi olduğuna inanamıyorum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Jon'un senin psikopat kız kardeşinle yattığına inanamıyorum," diye araya girdi Ashley. "O kaltak tam *bir deli*."

"Poker oyununu kim kazandı, Janie?" Fiona'nın yumuşak sesi dikkatimi çekti ve anlayışlı gözleri beni tedirgin edecek şekilde kısılmıştı.

Yutkundum. "Berabere bitti."

"Hmm..." Fiona dudaklarını düşünceli bir çizgiyle birbirine bastırdı. "Yani siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Kafamı temizlemek istercesine salladım. "Sanırım öyle." "Peki istediğin bu mu?" Fiona bastırdı.

Başımın hareket ettiğini fark etmeden önce başımı salladım. "Evet." Çenem biraz titredi. "Evet, ama bu korkutucu, biliyor musun?"

"Oh, Janie." Fiona bana gülümsedi, elf gözleri parlıyordu. "Gerçek olduğunu böyle anlıyorsun."

O gece örgü örmeyi bıraktığımda QUINN'e mesaj attım:

Çizgi romanlarımı düzenlemeyeceğim; onun yerine eve varır varmaz yorgunluktan sızmayı planlıyorum.

Cevap verdi:

Tamam. Aramayı erteleyeceğim. Yarın işten sonra görüşürüz.

Bilgin olsun, korumalar eve sağ salim varmanı sağlayacak.

Sonra, bir dakika sonra:

Seni özledim. Yarın geceyi burada geçirmelisin.

Sonra, 30 saniye sonra:

Ya da şimdi gelebilirsin. Söz veriyorum uyumana izin vereceğim.

Bunu düşündüm.

Düşündüm; aklım hayır dedi, vajinam evet dedi ve kalbim *bilmiyorum dedi! Duygusal olarak engellendim! Beni rahat bırak!*

Eve doğru kısa yürüyüşümde beni gölgeleyen korumaları fark ettim ve tanıdım. Marie bizim mahallemizde, sadece üç blok ötede oturuyordu. Elizabeth'in hastanede gece vardiyası vardı ve gruptan biraz erken ayrılmıştı. Soğuk bir geceydi ve Chicago rüzgârı yüzüme çarpıp gevşek saçlarımın arasından geçerek omuzlarıma savrulduğunda yanaklarım acıdı.

Soğuk hava ayıltıcı geldi. Quinn'in son mesajına cevap verdim:

Eğer gelirse, uyumak istemeyeceğim. Yatağına git.

Telefonumu ceketimin içine koydum ve binamın merdivenlerini çıktım. Neredeyse hemen cebimde telefonun çaldığını hissettim. Kilidi açıp merdivenlere yönelirken ekrana bir göz attım:

Kesinlikle buraya gelmelisin.

Gülümsedim, tenim ısındı, yanaklarım pembeleşti. Beni mesajla bile kızartabiliyordu.

Dikkatim dağılmış bir şekilde merdivenleri çıktım, telefonumun ekranına dokundum ve bir aptal gibi sırtırken bir cevap yazdım.

Hayır. İkimizin de uykuya ihtiyacı var. Yatağına git.

İkinci bir düşünce olarak ve kendimi durduramadan, son bir parça daha ekledim çünkü doğrudu ve aniden bilmesini istedim:

Ben de seni özledim.

Telefonda gönder tuşuna basarken dairemin kapısını açtım, kapıyı kapattım ve kilidi kaydırdım. Derin bir nefes aldım ve bölmeye yaslandım. Gözlerimi kapatıp evden sadece kırk sekiz saatten daha kısa bir süre uzak kalmış olmamın nasıl mümkün olabileceğini düşünürken başımın duvara yaslanmasına izin verdim. Buraya son gelişimden bu yana çok şey değişmişti.

"Senin neyin var böyle?"

Kaskatı kesildim, sesin sahibini ararken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu görmeden önce bile kim olduğunu biliyordum.

Jem.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

koridorda omzunu duvara ^{dayamış} bir şekilde ^{duruyordu}. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesini genellikle herhangi biriyle karşılaştığında kullandığı gururlu ve inatçı bir şekilde yukarı kaldırmıştı.

Koyu renk kot pantolon, kahverengi botlar ve uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti; bu giysiler her zaman giydiklerinden çok daha uysaldı; ancak dışarısoğuktu, diye düşündüm ve aslında onu artık *görmüyordum*. Saçları benimkilere benziyordu: uzun, kıvrıkcık ve genellikle asi. Hatta aynı renkteydi. Benden en az iki beden daha zayıf olmasına rağmen, özellikle de uzaktan nasıl onun görsel ikiziyle karıştırılabileceğimi hemen anladım.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, ilk başta gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu merak ettim ve ikincisini umdum. Ben daha konuşmayı düşünmeden Jem'in hışırtilı Naneli Patty sesi iç tartışmamı böldü.

"Eee?"

"Daireye nasıl g i r d i n ?" diye sormadan önce uzun bir süre onu düşündüm.

Jem omuz silkti. "Senmişim gibi davrandım. Kapıcınıza anahtarlarımı kaybettiğimi söyledim. O da beni içeri aldı."

"Bu harika." İçimi çektim ve daireye adım attım. Kahverengi yün ceketimi çıkarıp portmantoya astım ve gözlerimle onu süzdüm.

"Küçük kardeşini gördüğüne sevinmedin mi?" Kıpırdandı, dudakları sinirli bir çizgiye dönüştü.

Yanımdan geçip oturma odasına gittim, sonra da mutfğa yöneldim. Birden bir içkiye ihtiyacım oldu. Jem beni takip etti ve tezgâha doğru eğilerek durdu. Kendime portakal suyu ve tekila doldururken beni izledi.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Soruyu duymazdan geldim ve sıvıları bir kaşıkla birbirine karıştırdım.

"İçkini daha iyi tutabiliyor musun? Seni en son içerken gördüğümde beş kadeh votka yüzünden bayılmıştın."

"Bayılmadım. SAT gözetmenimin üzerine kustum." Bu konuda üzgün değildim.

-Artık değil. Sadece Jem etraftayken, onun için önemli olduğunu biliyordum.

mümkün olduğunca doğru ve kesin olun. "Her neyse."

"Neden buradasın?" İçkimden uzun bir yudum aldım.

"Sana ziyarete geldiğimi söylemiştim."

Uzun süre birbirimize baktık ve sonra tekrar sordum. "Neden buradasın?"

Yavaşça doğruldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Chicago'yu ziyaret ediyorum ve birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Haftalardır Chicago'dasın. Neden şimdi?"

Çenesi kalkarken gözleri neredeyse belli belirsiz kısıldı. "Sen bu konuda ne biliyorsun?"

Meyve suyumdan bir yudum daha aldıktan sonra tezgâha bıraktım. "Çok şey biliyorum."

Beni incelerken, bakışlarının tıpkı hatırladığım gibi sert ve temkinli olduğunu fark ettim. Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi yavaşça konuştu. "Haftalardır Chicago'da olduğumu sana kim söyledi?"

"Jon." Ellerimi meşgul etmek için bardağımı avuçlarımın arasında yuvarladım, hareket etmek istiyordum, kaçmak istiyordum, yüzüne yumruk atmak istiyordum, bir granola bar yemek istiyordum.

Yüz ifadesi değişmedi; bakışları dalgalanmadı bile. "O bir pislik, biliyorsun."

"Sen de öylesin." O granola bar kulağa gittikçe daha iyi geliyordu. İçkimi tezgâha bıraktım ve kileri karıştırmaya başladım.

"Evet ama bu konuda rol yapmıyorum. Tüm o dangalakça davranışlarını aşk diyerek haklı çıkarıyor. Bana bir bardak getir."

Omzumun üzerinden baktım, tekilayı açışını izledim. "Şimdi de benim tekilamı mı içeceksin?"

"Evet."

Omuz silktim ve bardakların bulunduğu dolaba doğru ilerledim; bir tanesini ona uzattım, sonra dikkatimi tekrar Kırmızı Granola Avı'na çevirdim.

"Planın neydi Jem? Bunu neden yaptın?" Jon'la neden yattığı tam olarak umurumda değildi. Daha ziyade, sessizlik hoşuma gitmiyordu ve bu şartlar altında makul bir konuşma konusu gibi görünüyordu.

"Şantaj, tabii ki."

"Elbette." Granola barları bulup iki tane çıkardım, birini ona uzattım ve diğerini dişlerimle yırtarak açtım. M&M'ler ya da prezervatifler gibi tek porsiyonluk ürünleri açmakta hep zorlanmışımdır.

"Tabii ki sana doğruyu söyleyerek her şeyi berbat ediyor." Jem bardağa yüklü miktarda tekila doldurdu ama içmedi.

"Neden şantaj yapıyorsun?" "Paraya ihtiyacım vardı."
"Neden?"

Jem uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu, burnunu çekti ve sonra gözlerini küçük mutfaktaki eşyaların envanterini çıkarır gibi gezdirdi. Tekiladan bir yudum aldı ama yüzünü buruşturmadı.

Bu fırsatı onu incelemek için kullandım; uzun zamandır ilk kez Jem'in açıkça huzursuz görüldüğünü hatırlayabiliyordum. Birdenbire sessizliğin tadını çıkardığımı fark ettim. Tekila ve portakal suyumdan bir yudum aldığım da dudaklarımı şapırdatmaktan ve granola barın yüksek sesli çıkırtısının onun gergin huzursuzluğu tarafından büyütülmesinden hoşlandım.

Soruma cevap vermeye niyeti olmadığı anlaşıldığında, ağzım çıtır çıtır şekerlenmiş yulafla doluyken "Tahmin edebilir miyim?" diye sormaya karar verdim. Tahıl gevreğimden kopan birkaç parça dudaklarımdan uçarak tezgâha düştü. İğrenç ve iğrençti ve ben bunu seviyordum.

Jem ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды, sek tekilasını döndürdü, hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyordu. "Elbette."

"Tamam, üç tahminde bulunacağım." Yemeğimi tezgâhın üzerine koydum, portakal suyumu yudumladım ve parmaklarımı çıtlattım. "Bir numaralı tahmin: Üniversiteye gitmek için paraya ihtiyacın var."

Gözlerini benimkilere dikti; dudaklarının kenarında küçük, gerçekten eğlenmiş bir gülümseme belirdi. "Evet, işte bu. MIT'ye girdim ama ilk dönemimdeki kitap masraflarını karşılamak için iki yüz elli bin dolara ihtiyacım var."

Gülümsemesine karşılık verdim. Samimi olsun ya da olmasın ona en son ne zaman gülümsediğimi hatırlamıyordum.

Başımı yavaşça salladım. "Hayır, hayır. Bu o değil. Tekrar deneyeyim." Boğazımı temizledim, dudaklarımı büzdüm ve gözlerimi kısıtım. "Kâr amacı gütmeyen bir organizasyon kurmayı planlıyorsunuz ve başlangıç için bir anaparaya ihtiyacınız var."

Başını salladı. "Tamam, beni yakaladınız. Yetimlerin ıstakoz avlamayı öğrenmelerine yardımcı olmak istiyorum. İstakoz avlamayı benden öğrenmezlerse sokaklarda öğrenirler."

"Buna genellikle ıstakoz avcılığı denmez. Norveç ıstakozunu yakalamanın ana yöntemi *trolle* avlanmaktır, ancak büyük Homarus ıstakozları neredeyse her zaman ıstakoz tuzaklarıyla yakalanır."

"Wikipedia saçmalığını siktir et Janie."

Gülümsemem genişledi ama arkasındaki acılığı hissedebiliyordum; ağzımın tadı sirke gibiydi. "Ah, ama sanırım o da değil. Tamam," işaret parmağımı çeneme koydum. Benimle oyun oynamasına, şakalaşmasına şaşırmıştım ve Jem'in doğru tahmin edeceğime dair bir beklentisi olmayabileceği aklıma geldi. Derin bir nefes aldım. "Bir düşüneyim..."

"Belki de ikisi birden. Belki de kâr amacı gütmeyen bir şirket kurmak için üniversiteye gitmek istiyordum."

Parmaklarımı şıklattım, neredeyse onu korkutuyordum. "Buldum!"

"Beni buldun. Boston'daki tüm Dalmaçyalıları evlat edinmek ve onları bir kürk mantoya dönüştürmek istiyorum." Bunu söylerken sesi elbette duygusuzdu. Jem tekilayı dudaklarına götürdü.

"Hayır..." Tereddüt ettim ve sonra derin bir nefes daha aldım. "Boynunda çılgın dövmeler olan Seamus adında bir dazlaktan kaçırıyorsun ve o seni öldürmek istiyor."

Jem kıpırdamadan durdu, gözleri benimkilere dikilmişti, bardağı havada duruyordu. Birkaç saniye geçmesine izin verdim. Artık eğleniyor gibi görünmediğini fark ettim.

Elim atılmış granola bar paketini buldu ve üzerine kapandı. Parmaklarımla buruşturdum ve devam ettim. "Ve saklanabilmek için paraya ihtiyacın var."

Jem kahverengi sıvıdan bir yudum daha aldıktan sonra bardağı indirdi. Yüz ifadesi esrarengizdi. Bu benim tanıdığım Jem'di. Dünyaya (ve bana) granit benzeri bir esneklikle bakmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum. Sanki sakinleştirici bir nefes alıyormuş gibi göğsü yavaşça genişledi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Çok sessizdi; sesi o kadar sessizdi ki neredeyse kelimeleri duymuyordum.

Onun vurdumduymaz maskesini yansıtmaya çalıştım ama başarısız olduğumu biliyordum. Kızgınlığın sıcaklığının parmak uçlarımdan ve gözbebeklerimden aktığını hissedebiliyordum. Aldığım her nefeste bunun ürpertici sıcaklığını hissediyordum.

"Şanslı tahmin." Dudaklarımı yaladım; portakal suyundan tatlı bir tatları vardı.

Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. Ona bağırarak istedim. Ona kendinden başka birini düşünüp düşünmediğini sormak istedim. Ona ne zaman ve neden tatlı, girişken, iyi huylu ya da delilik dışında seçebileceği herhangi bir kız versiyonu yerine çılgın Morris kızı olmaya karar verdiğini sormak istedim.

Sessizliği o bozdu. "Paraya ihtiyaım var."

İçimi çektim ve neredeyse boş olan bardağıma baktım. Parmak uçlarım alnımı ovuşturdu. Başım ağrıyacaktı.

"Biliyorum."

"Hayır, Janie, paraya *gerçekten* ihtiyaım var."

Bakışlarım onunkilere kaydı ve korkunun, esneklik kayasının tamamının olmasa da bir kısmının yerini aldığını görünce şaşırdım. İçimi çektim.

"Hiç param yok." "Ama Jon'un parası var."

Başımı salladım. "Sana para vereceğinden şüpheliyim."

"Ama sana verecektir. Eğer ondan istersen, sana her şeyi verir."

Aniden ve beklenmedik bir şekilde ona bağırma isteğimi bastırmak için üst dudağımı ısırdım. Bu dürtü o kadar ani olmuştu ki yutkunmak zorunda kaldım. Ellerim titriyordu.

Öfkeliydim.

Konuşamıyordum, bu yüzden tekrar başımı salladım.

"Siktir, Janie! Seni aldattıktan sonra en azından bunu yapabilir."

Ve sonra güldüm. İlk başta kısa bir patlamaydı, tamamen istemsizdi. Sonra, onun bakışlarıyla karşılaştığımda, başka bir histerik kıkırdama ortaya çıktı ve kendimi kaybettim. Kısa süre sonra o kadar çok gülüyordum ki yanım ve çenem ağrıyordu. Yere düşmemek için kanepeye doğru sendelemek zorunda kaldım.

Bu durumla ilgili hiçbir şey komik değildi. Az önce çıldırdığımdan oldukça emindim.

"Ne yani? Dangalak erkek arkadaşınla yattığın için beni affetmeyecek misin?"

Ağzım açık kalmıştı. Bu noktada onun davranışının beni şaşırtmasının mümkün olmadığını düşünüyordum. Yanılmışım.

Ancak, ailemin yanında duygularımı uyuşturmakta o kadar ustaydım ki -Onların varlığında, onları düşündüğümde, çocukluğumu hatırladığımda şaşkınlığım kısa sürdü. Onlara ve geçmişime mikroskopla bakmak gibiydi; onlar talihsiz bir bilim deneyiydi.

"Jem." Ellerimi kucağımdan kaldırdım ve avuçlarımı göğsüme bastırdım. "Eğer üzgün değilsen seni affedemem."

Yeşil gözleri yarıklara dönüştü. "Evet, sanırım haklısın." Başını küçük bir hareketle salladı ve sesi kısıldı. "Üzgün değilim. Yine olsa yine yapardım. Ve eğer para alabileceğimi düşündüğüm başka bir zengin erkek arkadaşın olsaydı, onunla da yatardım."

Sözleri beni irkiltti. Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım.

Bir sonraki konuşmasında hırıltılı sesi daha yakındı. "O kadar da farklı değiliz, biliyorsun."

Bu saçma ifade karşısında gözlerimi açmadım; onun yerine kanepeye daha da yaslandım ve gitmesini diledim.

Devam etti. "Jon'un seçenekleri kadar sadık bir adam olduğunu sanmıyorum. Senin o olduğunu düşünüyor; sen osun. Seni aldatmış olması umurunda değil gibi görünüyor ve sen de onu umursamıyorsun."

Bunun üzerine öfkelen dim. "Bir dakika önce beni aldat tığı için onun bir pislik olduğunu söylüyorsun, bir dakika sonra da beni aldatmasını yeterince önemsemediğim için kötü adam olduğumu söylüyorsun. Jem, ondan ben ayrıldım."

"Evet, ama bu konuda çok üzgün görünmüyorsun."

Gözlerimi açtım ama kanepeye o kadar gömülmüşüm ki bakışlarım sehpanın kenarından öteye gidemiyordu. "Bu işe yaramayacak. Jon'dan hâlâ para istemeyeceğim."

Jem'in yüzü şaşırtıcı bir şekilde duygusuzdu. "Sen de tıpkı benim gibisin Janie. Yıllarca çıktığın ve seni her şeyden çok seven sinir bozucu derecede iyi bir adam olan Jon'u terk ettin ve şimdi rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorsun; haksız mıyım? Artık onun duygularını hesaba katmak zorunda olmadığın için rahatladın. Küçük kız kardeşini kesin ölümden kurtaracak araçlara sahipsin ve denemek için yeterli duyguları bile toplayamıyorsun. Herhangi bir duygu derinliği hissetmekten acizsin Janie, tıpkı benim gibi, tıpkı annem gibi."

Sözleri hedefine hızla ulaşmış olsa da bakışlarını sakince karşıladım. Jem'in Jon'un durumuyla ilgili aşırı basitleştirilmiş değerlendirmesi benim şu anki gerçeklik görüşüme çok yakındı ama o ilişkinin neden bittiğine dair tüm nedenleri sıralamayı henüz bitirmemiştim. Doğru ydu; Jon'a, onun bana bağlanmış olabileceği kadar bağlanmamıştım. İlişkinin sona ermesiyle ilgili olarak çoğunlukla rahatlama hissettiğim de doğru ydu. Ancak beni aldat tı, sonra bu konuda yalan söylemeye çalış tı ve sonra da beni kovdurdu. Bunların hepsi onun kararları ydı.

Suçsuz olmadığımı biliyordum ama kâğıt üzerinde ideal olduğu için bir erkekle sonsuza kadar birlikte kalan ilk kız da ben değildim. Thor aşkına! O benim ilk erkek arkadaş ımdı. Hata yapmaya hakkım vardı.

Diğer suçlama, Jem'i kurtarmak için yeterli *duyguya* sahip olmamakla ilgili olan, beni öfkelen diren suçlamaydı. Bu öfke bana, Jem'i kurtarmak için

Duygusal derinliği olan.

Ondan nefret ediyordum.

Bakışlarımı onunkilerden kaydırdım ve konuşurken odaya seslendim.

"İstersen burada kalabilirsin. Ben genelde kanepede uyurum ama sen de kalabilirsin."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve beni daha fazla zorlayıp zorlamayacağını tartıştığını biliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, zorlamadı.

"Nerede uyuyacaksın?"

Derin bir nefes aldım, sonra bıraktım. "Elizabeth vardiya için hastanede, bu yüzden onun yatağında uyuyacağım."

"Elizabeth'le hâlâ arkadaş mısınız?"

Başımı salladım, tereddüt ettim ve sonra gözlerimi onunkilere diktim. İfadesi değişmemişti, hâlâ esnek değildi ama gözleri benimkiler arasında ilgiye yaklaşan bir dokunuşla dolaşıyordu. Bu ince ama nadir bir duygu gösterisiydi.

Jem yutkundu, dudaklarını yaladı. "Bu iyi bir şey. Seni önemsiyor gibi görünüyor."

"Önemsiyor." Hemen anlayamadığım nedenlerden dolayı Jem'in sözleri gözlerimi yaktı, ben de gözlerimi kırptım.

Jem dudaklarını yana büktü ve kollarını göğsünden indirdi. Küçük bir iç çekişle girişe doğru yürüdü ve siyah deri bir ceket aldı.

"Bunu artık giyemem. Sende kalabilir ya da her neyse. At gitsin. Umurunda değil." Ceketı kanepede bana fırlattı ve ben de otomatik olarak yakaladım; onun gibi kokuyordu: sigara, temiz sabun ve şiddet. Anılar o kadar ani bir şekilde üstümden ve içimden geçti ki kendimi sabitlemek için ceketı kavramak zorunda kaldım.

Onu bir zamanlar sevmiştim.

Küçükken, belki üç ya da dört yaşındayken, onu mahallemizde sırtımda gezdirir ya da bisikletimin arkasında bir arabaya çekerdim. Hızlı olan her şeyi severdi.

On bir yaşındayken sigara içmeye başladı. Denememe rağmen ona hayır diyecek kimse yoktu. O zaman bana gülmüştü. Aynı evde büyüdüğümüz için sık sık bana güldüğünü hissederdim. Bu beni kızdırmıyordu. Beni üzüyordu.

Gözlerimdeki sızı daha da şiddetlendi. Isırdım ve sonra üst dudağımı dişlerimin arasına çektim. Konuşamıyordum; boğazımda kocaman bir düğüm vardı. I

kahverengi y n paltomu raftan alıp omuzlarına çekerken onu izledim.

"Bunu alıyorum."

A zım bir karış  ık kaldı ve koltu a yaslandım, siyah deri ceketini hâlâ kuca ımdaydı.

"Sorun değil," diye karşılık verdim, benden izin istemediğini bildiğim halde.

"Ben gidiyorum. Bilmiyorum eğer..." Jem paltomun orta d  mesini parmakladı, gözleri sert ama yo undu. Paltoyu ilikledi.

Devam etmeyince bo azımı temizledim ve sesimi buldum. "Nereye gideceksin?"

Jem omuz silkti ve başını salladı; ellerini ceketimin k rk astarlı ceplerine soktu. "Bilmiyorum."

Jem duraksamadan, el sallamadan, g l msmeden ya da vedalaşmadan döndü ve gitti.

Kapımı kapatırken yumuşak, son bir tıkırtı duyuldu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇOK UYUDUM ve garip rüyalar gördüm.

Bu rüyalar, aksiyon ve olayların gerçek olduğunu düşündüğüm, ancak uyandığımda ve geriye dönüp baktığımda tamamen mantıksız olduklarını fark ettiğim rahatsız edici türdendi.

Uyandığımda en yoğun hatırladığım rüya dişlerimi kaybetmemle ilgiliydi. Konuşmak için ağzımı her açtığımda kemik parçaları ağzımdan düşüyordu ve bacakları olmamasına rağmen kaçıyorlardı, bu da rüyamda beni paniğe sürüklüyordu.

İnsanın kendi bacaksız dişlerinin kaçışını izlemesi kadar güzel bir şey yok.

Turistler yanlışlıkla dişlerimin üzerine basıp duruyordu. Şort, beyaz Keds ve gökkuşağı siperliği giyen siyah çoraplı gezginlerden kaçarken azı dişlerimi ve köpek dişlerimi Michigan Caddesi'nde kovalamak zorunda kaldım. Alarmım çaldığında, hepsinin hala ağzımda ve güvenli bir şekilde durduğundan emin olmak için dilimi dişlerimin arkasında gezdirdim.

İşe vardığımda ve Keira'yı resepsiyonda karşıladığımda, diş kabusumun son parçaları neredeyse tamamen dağılmıştı. Ancak, kalıcı bir huzursuzluk hissi ve tamamen mantıksız bir önsezi kalmıştı. Göğsüm sanki bronşit ve gastroenteritin korkunç bir kombinasyonunu geçiriyormuşum gibi gergin, ağır ve rahatsız hissediyordum.

Koridordan ofisime doğru yürürken, Quinn'e karşı giderek karmaşıklaşan duygularım ya da kız kardeşimle yaşadığım tatsız münakaşa üzerinde durmak yerine, zihnim dolanıp duruyordu. Halı liflerinin içeriğini merak ettim ve kontrol etmek için aklıma bir not aldım. Daha doğrusu, mevcut nesil halıları leke tutmaz yapan şey neydi? Halı üretiminde çevre dostu yaklaşımlar şu anda norm muydu? Hangi ülke ofis halısı ihracatında lider olduğunu iddia edebilirdi?

Halıyı incelemeye devam ederken ofisimin kapalı kapısını açtım ve beklenmedik bir misafirin varlığıyla yere odaklandığım yerden irkildim.

Olivia ofisimin içinde, masamın arkasında duruyordu. Sırtı kaskatı kesilmişti ve gözleri benimkilerle karşılaştığında irileşmişti; eli göğsüne gitti ve yüksek sesle nefes aldı.

Tereddüt ettim, kaşlarımı çattım ve doğru kapı olduğundan emin olmak için ofisin dışındaki isme baktım. Buranın gerçekten de benim ofisim olduğunu ve onun da gerçekten benim ofisimde olduğunu teyit ettikten sonra bakışlarımı ona çevirdim ve bir açıklama bekledim.

Birbirimize bakarken uzun bir sessizlik süresi uzadı. Her zamanki gibi çok iyi toplanmış görünüyordu ve onu beklenmedik bir şekilde kapısı kapalı ofisimde bulan ben olmama rağmen, varlığımı açıklamamı bekliyor gibi görünüyordu.

İki vuruş daha bekledikten sonra kaşlarımı kaldırdım ve çenemi eğdim. "Eee?"

"Yardımcı olabilir miyim?" Olivia kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalçasını masama yasladı.

Ona göz kırptım ve hâlâ rüya görüp görmediğimi merak ettim. "Ofisimde ne işin var?"

"Burası senin ofisin değil; sana ait değil; şirketin ofisi."

Ofladı.

Gerçekten ofladı.

Soluk soluğa bir sest, aşırı abartılıydı ve biraz da homurdanmayla birleşiyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve onun duruşunu taklit ettim, çoğunlukla ellerimin yumruk halinde sıkılmış olduğu gerçeğini gizlemek için. "Olivia. Şirket tarafından bana tahsis edilen ofiste, tüm evraklarım ve gizli raporlarımla birlikte, kapısı kapalı bir şekilde ne yapıyorsun?"

Etkileyici derecede bakımlı tek bir kaşını kaldırdı. "Las Vegas alanının güncellenmiş şemasını arıyorum."

Başımı salladım. "Las Vegas'taki grup tarafından henüz bize gönderilmedi; Cuma gününe kadar e-posta ile göndereceklerini söylediler."

"O zaman elinize ulaştığında bana gönderin. Siz gruba gönderene kadar hiç kimse yeni planlarla ilerleyemez." Olivia'nın ses tonu ve tavrı o kadar küstahtı ki, neredeyse müşterinin şemayı henüz göndermemiş olmasının benim hatam olduğunu düşünecektim.

Çenemi sıktım. "Müşteriden alır almaz gruba dağıtacağım."

Olivia bana dudak bükerek gülümsemedi ve başka bir şey söylemeden yanımdan geçip koridora çıktı.

Ne. Ne.. Cehennem...?

Biraz da isteksizce yerimde çakılı kalarak, onu salonda sıkıştırarak konuyu zorlamak mı yoksa sadece somurtmak mı istediğimden emin olamadan, giderken geri çekilen formunu izledim; adımları aceleciydi, hızı neredeyse bir yol koşucusununki kadar çılgıncaydı. Sonra kendimi silkeleyerek ofisime kadar göz devirdim ve devasa bir iç çektim; daha önceki huzursuzluğumun yerini -daha doğrusu yerine- büyük bir kızgınlık almıştı.

Masama yaklaştım ve içindekilere göz attım; tüm kâğıtlar ve klasörler tıpkı dün bıraktığım gibi düzgünce üst üste yığılmıştı. Çekmeceleri kontrol ettim ve hala kilitli olduklarını gördüm. Masaüstü bilgisayarım da kilitliydi. Eğer özel bir şey arıyor olsaydı, herhangi bir şeyin karıştırıldığına ya da bozulduğuna dair hiçbir işaret göremezdim.

Göğsümdeki gerginlik daraldı ve şimdi sıkıntı ile endişe arasında gidip geliyordu. Ofis koltuğuma çöktüm. Pencereden dışarı bakarak zihnimi boşaltmaya çalıştım ve birkaç dakika boyunca kendimi uzakta görünen beyaz, kabarık bulutlara bıraktım.

Yakın geçmişte ilk kez oturup hareketsiz kalmayı ve hiçbir şey düşünmemeyi başarmıştım. Gözlerim kuruyana kadar gökyüzüne baktım.

Belirsiz bir süre sonra kahkaha sesleri ve normal ofis konuşmaları beni transımdan çıkardı. Gözlerimi kırptırdım, kapalı gözlerimi ovuşturdum ve işimi yapmak için onurlu bir girişimde bulunmaya karar verdim. Halıyı, Quinn'i, Jem'i ya da Olivia'yı düşünmedim. Bunun yerine, görev listemin kişisel olmayan uyuşukluğuna sarıldım.

Böylece, masamdaki notlar ve basılı raporlar yığınının görmezden gelerek, kendimi elektronik tablolarda ve görkemli pivot tablolarda, gereksinimlerde, belgelerde ve faturalama yazılımı iş akışlarında kaybettim. Ciğerlerimin etrafındaki gerginlik her geçen saat azalıyor, sayılara ve Visio yüzme şeridi çizelgelerine daha derinlemesine dalıyordum.

Ofisimin kapısının aniden kapanma sesi dikkatimi şimdiki zamana ve az önce içeri giren adama geri getirdi.

Gözlerimi kırptım. Bön bön baktım. Ayağa kalktım.

Kaynayan sıcaklık midemden kulaklarımın ucuna doğru kaydı ve Quinn'in kapalı kapının önünde durduğunu fark ettiğimde göğsümde kalan gerginliği açıklanamaz bir şekilde merhem gibi gevşetti. O garip, sessiz haliyle gülümsüyordu, ağzının herhangi bir kıvrımıyla değil, gözlerindeki ince bir parıltıyla ve çenesini kaldırarak.

Onun varlığı karşısında sırtımam, rüyamda o serseri dişleri yakalayabildiğimden daha fazla engellenemezdi. Solmuş mavi bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giymesi hoşuma gitmişti. Onu son gördüğümünden beri tıraş olmamıştı.

"Merhaba."

"Merhaba," diye otomatik cevap verdim; elektronik tablolar ve pivot tablolar hemen unutuldu.

Bana doğru geldi ve ben niyetini anlayamadan ya da tam olarak takdir edemeden bana hızlı, yumuşak bir öpücük verdi. Hemen doğruldu ve aramızda bir kâğıt torba tuttu. Sarı ve yağlıydı; üzerinde siyah yazıyla *Al's Beef* yazıyordu.

"İtalyan bifteği ve patates kızartması var."

Dikkatimi poşetten çektim ve onun daralmış mavi bakışlarıyla karşılaştım. Yine içten ve otomatik bir gülümseme yüz hatlarımı ona daha da açtı. "Bana kahvaltı için Al's Beef mi getirdin?"

Dudakları yana çekildi, gözleri benimkiler arasında gezindi ve başını hafifçe çevirdi. "Hayır, sana öğle yemeği getirdim. Saat neredeyse üç."

Ağzım açık kaldı ve bileğimdeki saate baktım. Gerçekten de neredeyse öğleden sonra 3:00'tü.

"Aman Tanrım."

Quinn yiyecek torbasını masanın üzerine koydu ve içindekileri dağıtmaya başladı: benim için sandviç ve patates kızartması; onun için sandviç ve patates kızartması. Hatta muhtemelen ofisimin konforunda otantik bir Al's Beef yemek deneyiminin tadını çıkarabilmemiz için iki yeşil yemek sepeti çıkardı.

"Otur." Masamın diğer tarafındaki koltuğa otururken sandalyemi işaret etti.

İtaat ettim ama yemeğimi hemen açmadım; bunun yerine, midem homurdanıp dikkatimi isteyene kadar onu izlemeyi tercih ettim. Muhtemelen bütün gün bir şey yemediğimi şimdi fark etmişti. Patates kızartması ve biftek kokusu ağzımı sulandırdı.

Onun hareketlerini taklit ederek patates kızartmalarımı sepete attım ve İtalyan bifteğinin üzerindeki kâğıdı çekerek lezzetli, ıslak bir sandviçi ortaya çıkardım. Çoktan yemeye başlamıştı, sandviç her ısırıkta dörtte bir oranında kayboluyordu. O kadar rahat görünüyordu ki, sanki ofise gelmesi ve bana öğle yemeği getirmesi her gün olan bir şeymiş gibi, sanki beklenen bir şeymiş gibi.

Mahremiyet için kapıyı kapatmak, hızlıca bir öpücük kondurmak, birlikte yemek yemek için öğle yemeği getirmek; flört eden insanlar bunları yapardı. Bunu biliyordum. Eskiden biriyle çıkıyordum. Ama Quinn ile her şey Jon ile hiç olmadığı kadar anlamlı geliyordu.

Sandviçimi aldım ve ağzıma götürdüm ama bir lokma bile almadım. ısırik.

Onunla ilgili hatırlayamadığım şeyleri fark etmekle o kadar meşguldüm ki başka birini fark etmedim. Quinn'in hareketlerinin, ellerini sandviçin üzerine koyuşunun, soğukkanlı ve kaygısız ruh halinin, nasıl giyindiğinin ve açıkta bıraktığı teninin, saçlarının uzunluğunun son derece farkındaydım. Ayrıntıların sayısı bunaltıcı geliyordu, ama ayrıntılara açtım, onunla ilgili her şeyi bilmek ve ezberlemek için açtım.

Kendimi kaynamaya hazır bir çaydanlık gibi hissediyordum; her an tüm detaylar yüzünden buharlaşıp çılgılık atmaya başlayacaktım.

"Bunu nasıl yapacağımdan pek emin değilim" diye ağzımdan kaçırdım. Sandviçi aniden sepete bıraktım ve sandalyemde geriye doğru yaslandım.

Quinn cevap vermek için çiğnemeyi bitirene kadar bekledi; gözleri benden sandviçe kaydı. "Ne yapacağım?"

"Çıktığın kız ol."

Ağzı bir gülümseme iziyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bunun için de bir el kitabı ister misin? Çünkü eğer istersen şemaların çizilmesinde yer almak isterim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona tek bir patates kızartmasıyla vurdum.

Belli ki kendini tutamayarak güldü ve yüzüm alev aldı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ona bakmadım; daha ziyade İtalyan bifteği ve baharatlı patates kızartması sepetime baktım.

Gülmeyi kesti ama bir anda değil; yavaş yavaş azalmasına izin verdi. Kirpiklerimin arasından ona baktım; yüz hatlarında kocaman bir gülümseme hâlâ kendini gösteriyordu ve bana iyimser, sıkıntısız bir ifadeyle bakıyordu.

Mutlu görünüyordu.

Kalbim çırpındı; evet, kontrolsüzce çırpındı. Gülümsemesinin genişten hafife inişini ve bakışlarının koyulaşmasını, yoğunlaşmasını ve kavrulmasını izlerken çırpınışlar muson yağmuruna dönüştü.

"Çok güzelsin." Bunu iç çekerek söylemişti, sanki aynı anda hem söylemiş hem de düşünmüştü ve kelimelerin yüksek sesle söylendiğini tam olarak fark etmemişti.

İltifatı şiddetle hissettim, ama biraz korkutucu ve heyecan verici bir şekilde. Başımı kaldırdım ve ağzım hafifçe açık bir şekilde ona göz kırptım. Gözleri dudaklarımda, saçlarımda, boynumda, sonra daha aşağılarda gezindi. Peçetesini sanki biri onu çalmaya meyilliymiş gibi tuttuğunu fark ettim.

Ayrıca detaylar için açgözlü görünüyordu.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve boynumu ovuşturdum. Gözlerinin hareket ettiği her yer kaşınıyor ve karıncalanıyordu.

Boğazımı temizledim. "Sen de."

Bakışlarımı karşıladı ve beni inceledi; gülümsemesi hâlâ hafıftı. "Sende durum farklı; sadece görünüşün değil."

Şaşırtıcı bir şekilde, iç güzelliğimle ilgili yorum beni fiziksel özelliklerime yönelik iltifattan çok daha fazla kıvrandırdı. İçimdeki Janie'nin hiç de güzel bir insan olduğundan emin değildim. Jem'in dün geceki sözleri; Jon'la olan ilişkimin sona ermesine duyarsız bir ilgisizlikle yaklaşmam, kız kardeşime ihtiyaç duyduğu anda yardım etmekteki isteksizliğim, annemin bencil ve kof bir kopyasından başka bir şey olup olmadığı konusunda beni şüpheye düşürdü.

"Güzelliğinin sadece derinin altında olduğunu kabul ediyor musun?" Başımı yana eğdim, birden ona kadar olan bir skalada ne kadar üst sıralarda yer alacağımı düşünmek yerine onu kızdırmak istiyordum.

Quinn burnundan nefes aldı, kaşları kalktı ve dikkati ellerine kaydı; peçeteyi tutuşunu gevşetti ve başparmağı ile işaret parmağı arasında çevirmeye başladı.

Cevap vermedi. Sessizliğini onay olarak algıladım.

"Bence yanıyorsun."

Peçeteyi kısa bir ipe benzeyene kadar sözsüzce çevirmeye devam etti.

Onu uzun uzun düşündüm. Quinn hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı ve bu nedenle onun haklı olma olasılığı üzerinde düşündüm. Çarpıcı bir dış görünüşe, etkileyici bir zekâya ve kıvrak bir zekâya sahip, neredeyse boş bir insan kabuğu olabilirdi.

Sonra kaşlarımı çattım çünkü bu ihtimal gerçeklikle uyuşmuyordu.

"Hayır, sen iyi bir adamsın." Başımı yana eğdim ve bakışlarımın dudaklarında, saçlarında, boynunda, sonra da kalbinin attığı yere kadar inmesine izin verdim. "Kendimizde görmediğimiz ya da göremediğimiz güçlü yanları ve hataları başkalarında görürüz."

"Janie." Gözlerimiz nihayet buluştuğunda yüzünü buruşturan küçük gülümsemesi bana kırılğan geldi.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Başını salladı ama iç çekerek "Hayır" dedi.

"Güncel hain planların var mı? Şeytani bir planın parçası olarak bana İtalyan bifteği mi yediriyorsun?" Aramızda işaret ederek sordum: "Bu ayrıntılı bir yalan mı? Beni sahte bir güvenlik duygusuna çekmeyi, benimle ilişkiye girmeyi, beni yakmayı ve sonra bir kibrit ya da Noel ağacı gibi bir kenara atmayı mı planlıyorsun?"

Yüzü ciddiydi. "Hayır."

"O zaman neden iç güzelliğinden yoksun olduğuna inanıyorsun?" "Çünkü bazı şeyleri sadece bencilce nedenlerle yapıyorum."

"Benimle çıkmak gibi mi?"

"Seninle çıkmak tamamen bencilce."

Bu yorum beni dilsiz bıraktı ama kendime geldim. "Eğer... eğer bencil olsaydın, o zaman sen hâlâ bir Wendell olurdu ve ben de bir slamp olurum."

Başını iki yana salladı. "Eğer bir slamp olsaydın, o zaman özel olmazdık ve sen de başka insanlarla birlikte olabilirdin."

"Ve bu seni bencil mi yapar?"

"Bu beni bencil yapar." Gözleri beni delip geçti ve sesi alçak ve zımpara gibiydi.

Artık soğumuş olan bir patates kızartması yeme fırsatını değerlendirdim ve sözlerini düşündüm.

"Şunu söyleyeceğim." Quinn gözlerini bana dikti, anlamlı bir itirafın eşiğindeymiş gibi ifadesi giderek ciddileşiyordu. "Daha az pislik olmak istememe neden oluyorsun."

Kirpiklerim ona doğru savruldu. "Gerçekten mi? Vay canına." Yutkundum.

Bu bir tür itiraftı ama takdirimden ziyade alaycılığımı teşvik eden türden bir itiraftı. İfade bana sözsüz, sözde incelikli, kendini küçümsemenin özü olarak çarptı; kesin ılıkılığı beni şaşırttı.

"Bu çok şiirsel. Tebrik kartları yazmalısın: *Sevgili baba, senin kadar büyük bir pislik olmamama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Hâlâ bir pisliliğim ama senin gibi büyük bir pislik değilim.*"

Quinn yine güldü, ama bu sefer tamamen vazgeçerek; derin, gürültülü bir göbek kahkahasıydı, patlama yarıçapının kulak mesafesinde olduğum için son derece bulaşıcıydı ve bunu bir dokunuş gibi keskin bir şekilde hissettim.

bir ses. Elini göğsünün üzerinde tuttu ve benim dikkatim o noktaya odaklandı. Gülerken bile kendi göğsümdeki aynalı bir yerden yayılan bir rahatsızlık hissettim.

Ağrım vardı. Ona yakın olmak istiyordum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Acının aniliği beni şaşırttı ve gözlerimi kapattım, yavaşça nefes aldım, kendimi toparladım, böylece masanın üzerine tırmanma ve kucağında İtalyan bifteği sandviçi, elinde peçete ile oturduğu yerde onu yakalama arzuma boyun eğmedim.

"Janie."

Gözlerim kapalı kaldı ama ona hafif, kaçamak, ağzı kapalı bir gülümseme verdim.

"Ne düşünüyorsun?"

Yutkundum ama cevap vermedim. Kalbim hızla çarpıyordu. Ona leke tutmayan halılardaki elyaf içeriğini düşündüğümü söylemek istedim ama bu yalan olurdu. İstesem bile, ki istiyordum, kendimi onunla birlikte olma gerçeğinden ve buna eşlik eden tüm o önlenemez dehşet ve açlıktan uzaklaştıramıyordum.

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Çünkü leke tutmayan halının lif içeriğini düşünmüyorum." Gözlerim inatla kapalı kaldı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek..." Göz kapaklarımı kaldırdım ve onun basit bir merakla beni incelediğini gördüm. Ona gerçeği söylemem gerektiğini bildiğim için boğazımdaki yeni bir kalınlığı yuttum. "Bu, beynimin seni şu anda düşünebileceğim ya da araştırabileceğim tüm ilginç önemsiz gerçeklerden daha *ilginç* bulduğu anlamına geliyor."

Cevap gülümsemesi yavaş ve ölçülüydü. "Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Birden ayıldığımı hissetmeme rağmen gülümsemesine karşılık verdim; gözlerim açıklanamaz bir şekilde sulanmıştı. "Quinn..." Derin, sakın bir nefes aldım. "Quinn, iyi bir adam olman gerekiyor. İyi bir adam olmana ihtiyacım var."

Başını salladı, yüz ifadesi ani ciddiyetime tepki veriyor ve onu yansıtıyordu. "Biliyorum. Olmak istiyorum." Gözleri ağzıma kayarken Quinn dudaklarını yaladı. "Ben senin için olacağım."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Saat 16:00'dan kısa bir süre sonra adresindeki iş yerinden birlikte ayrıldık.

Quinn uzanıp elimi tuttu. Bana bir gülümseme attı ve koridorda ağzı açık kalmış Keira'nın yanından geçip güvenlik masasının ve sakinlerinin gözleri önünde asansöre, oradan da doğruca lobiye doğru yürürken elimi nazikçe tuttu. Yürürken parmaklarımız birbirine dolandı, Quinn başparmağının içiyle parmak eklemlerimin kırıksıklıklarını okşadı ve Las Vegas'taki kurumsal müşteriyle ilgili ikilemden bahsetti.

İlk başta, fiziksel temasımızı herkesin önünde sergilememiz beni oldukça meşgul etti ve sadece tek heceli yanıtlar verebildim. Ancak, büyük siyah limuzine yerleştiğimizde, iş arkadaşlarımla tahmin edilebileceği gibi şaşkın bakışları yerine onun sözlerine odaklanmaya çalıştım.

Ama sonra bankta birbirimize yakın oturduk; bacaklarımı onunkilerin karşısına gelecek şekilde kaldırdı ve dikkati dağılmış bir şekilde yakamla oynadı, gözleri iş gömleğimin düğmelerindeydi.

Konuşurken dudaklarını izliyordum. Konuşmadaki yerimi bulmaya çalıştım ama bana bakışı, yakınlığı, ellerinin hissi -biri kalçamda, diğeri boynuma değiyordu- başımı döndürdü ve dikkatimi dağıttı.

"Janie?"

Gözlerimi kırptım, kelimeyi duymadan önce ağzının adımı söylediğini gördüm. Gözlerim büyüdü ve onunkilerle buluştu.

"Özür dilerim, ne dedin?"

"Sen... ne dediğimi duydun mu?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim, dikkatim tekrar onun ağzına yöneldi, ki o anda ağzı dikkatimi çeken bir lodostu.

Quinn bacağımı sıktı. "Seni sıkıyor muyum?"

"Hayır." İçimi çektim, başımı arkamdaki koluna yasladım, hâlâ yüzünün alt yarısına odaklanmıştım. "Sadece ağzını düşünüyordum."

Dudaklarını yaladı ve beni şaşırtacak şekilde boynu ve yanakları hafifçe ısındı. "Ağzım hakkında ne düşünüyordun?"

"Hoşuma gitti."

"Nesini seviyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim: "Her şeyini: şeklini, dudaklarının büyüklüğünü, tüberkülünü, filtrumunun kıvrımını. Geleneksel Çin tıbbında, medial yarık olarak da adlandırılan philtrum'un şekli ve renginin kişinin üreme sisteminin sağlığıyla doğrudan ilişkili olduğunun varsayıldığını biliyor muydunuz?"

Gözlerinin burnumla ağzım arasındaki boşluğa kaydığını fark ettim, görünüşe göre kendi rızası olmadan ve sonra hızla gözlerime geri döndü. "Buna ne dersin?"

Başımı salladım. "Bir insanın ağzının şeklini insan anatomisinin diğer bölümleriyle ve yetenekleri ya da eğilimleriyle ilişkilendiren pek çok büyüleyici ve sıra dışı çalışma var."

Nefes alışının değiştiğini fark ettim. Yutkundu. "Ne gibi?"

Parmağımı dudağının üstünde gezdirdim, rastgele gerçekler hakkındaki bilgimi bir tür zekice, akademik ön sevişme olarak kullanıyor olmamın ve Quinn'in bundan hoşlanıyor ve karşılık veriyor gibi görünmesinin tadını çıkarıyordum.

"Aşk tanrısının yayı gibi, üst dudağın çift kıvrımı. İskoçya'da yapılan bir araştırmaya göre, aşk tanrısının yayı belirgin olan kadınların seks sırasında orgazm olma olasılığı daha yüksek."

Quinn'in dikkati bir kez daha dudaklarıma takıldı ve hemen ardından homurdandı. "Ben bir şey yapamazken böyle şeyler söylememelisin."

Çıkardığı acı dolu ses hoşuma gitti ve bir kez daha iyice kararmış olan bakışlarıyla karşılaştım.

Yüzümü düz tutmaya çalıştım.

"O zaman dilin dışsal ve içsel kasları arasında bir ayrım var."

"Konuşmayı bırakmalısın." Quinn saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye doğru çekerek ağzımı kendi ağzıyla birleştirdi ve istemsiz kahkaha baloncuğumu sonlandırdı.

Ağzını kaldırdığında, "Dilin kan kaynağının çoğu lingual arterden gelir," diye fısıldadım.

Beni tekrar tekrar öptü.

Ardından gelen öpüşmeli sohbetimizi dinliyor olsaydım, katılımcı değil de gözlemci olsaydım, yargılayıcı bir öfkeyle gözlerimi devirebilirdim. Kuşkusuz, hakemli tıbbi araştırma alıntılarının ve insan anatomisine ilişkin korelasyon çalışmalarının, bırakın iki kişiyi, bir insanı bile heyecanlandırıp rahatsız etmesi mümkün değildi. Ama işte buradaydık,

Kulak memelerindeki kıl miktarı ile genital uyarılma arasında bağlantı kuran teorileri anlatırken birbirimizi giderek artan bir aciliyetle pençeliyorduk.

Limuzin durduğunda yarı giyiniktik ve gömleğimin düğmeleri yere saçılmıştı. Doğal olarak, meme bezlerinden bahsettiğimde Quinn bir hırıltıyla gömleği yırtıp açmıştı.

Çılgınca geri çekildim ve gömleğimin işe yaramaz kenarlarını kavradım. "Kahretsın!"

Quinn hâlâ şehvet sisinin içinde kaybolmuş gibiydi ve elini uyluğumun iç kısmına doğru ilerletti, ağzı yine benimkini arıyordu. Bana dokunduğu her yer lezzetli bir acıyla protesto etmesine rağmen onu uzaklaştırdım. Anlamsızca saçlarımı düzeltmeye çalıştım, gömleğim tekrar açıldığında *tısladım*.

"Ne yapacağım ben?"

Sonunda benden uzaklaşan Quinn, çıplak göğsünün üzerine hiç acele etmeden bir kazak çekti. Pantolonunu düzelterip fermuarını çekerken tek kaşını kaldırdı. Bu ses sırtımı sertleştirdi ve az önce bir arabanın arkasında çiftleşmeye ne kadar yaklaştığımızı fark ettim.

"Bence bu halinle bile güzel görünüyorsun."

İki saniye boyunca ona baktım ve sonra sinir bozucu derecede kaslı omzuna bir şaplak attım.

"Gömleğim yırtık ve..." Çılgınca koltuğumda döndüm ve çığlık atmış olabilirim. "İç çamaşırım nerede?"

"Güvenli bir yerde" diye cevap verdiğinde sesinde hiç eğlence yoktu.

Gözlerim daha da büyüdü ve ağzımın şaşkınlıktan açık kaldığını fark ettim. Aklımı kaçırmak üzereydim.

"Onları geri ver."

"Onlara ihtiyacın yok."

"Onları hemen bana geri ver." "Yeni şeyler denemelisin."

"Bu limuzini komandoyken terk etmeyeceğim!"

Quinn'in tarafındaki yolcu kapısı açıldı ve giydiğim eteği baldırımın ortasına kadar çektim. Baş başa kalana kadar iç çamaşırı meselesini daha fazla zorlamayacağımı anladığında yüzünde beliren karanlık gülümsemeyi kaçırmadım. O zamana kadar muhtemelen bir önemi kalmayacaktı.

Quinn deri ceketine uzandı ve önünü boynuma kadar fermuarlayarak omuzlarıma doladı. Büyüklüğü içinde yüzdüm ama

En azından gömleğim açık dolaşmayacaktım. Limuzinden çıktı ve eşikte bana elini uzattı. Hareket ettim ve olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde durdum. Boğazını temizlediğinde bakışlarıyla karşılaştım ve bana göz kırptı, gizlice ama imalı bir şekilde dudaklarını yaladı.

Onun gösterdiği yolu takip ettim.

BİR SÜRE SONRA, GECE YARISINA YAKIN, Quinn güneş doğana kadar sadece iç çamaşırı giyeceğim sözünü vererek iç çamaşırlarımı bana geri verdi. Diğer tüm kıyafetlerime el koyduğu ve onları evim dediği devasa çatı katında bir yere sakladığı için tek seçenek doğum günü takımımdaydı.

Tabii ki çatı katında yaşıyordu.

Patronun Cypher Systems personeli için beş kat satın aldığı binanın aynısıydı. Oraya vardığımızda ilk başta bana daha önce gösterdiği daireye gittiğimizi düşündüm. Hayal gücüm dev küvette birlikte olduğumuz görüntülerle doldu.

Meğer Quinn'in küveti çok daha güzelmiş, manzarası ve mutfak da öyle, yatak odaları da daha genişmiş.

Daire neredeyse haftalar önce gezdiğimiz alt kattaki mobilyasız ve bitmemiş daire kadar seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Oturma odasında kanepe ve sandalye yoktu, yemek odasında masa yoktu ve yatak odasında sadece tek bir şifonyer ve yatak vardı. Bazalı yatak ve şilte yerdeydi; karyola yoktu. Hiç resim de yoktu.

Üzerime bir çarşaf sarmıştım ve ona arkamı dönerek iç çamaşırlarıma baktım. Beyaz pamuklulardı ve düşündükçe hiç de seksi olmadıklarını fark ettim. İç çamaşırlarımın çoğu rahatlık, maliyet ve pratiklik için seçilmişti. Büyükanne külotunu çekerken ona baktım, saçma bir şekilde mütevazılığımı korumak için çarşafı yerinde tuttum.

"Neden iç çamaşırlarımı çaldın?"

Quinn sırtüstü yatıyordu, uzun vücudu yapılmamış yatağa uzanmış, elleri başının arkasında, beni izliyordu.

Tamamen çıplaktı. Onun için çarşaf yoktu. Yoktu. Quinn için alçakgönüllülük yoktu. Kendi teninin içinde tamamen, akılsızca rahat görünüyordu. Çıplak olma konusundaki utanmaz yeteneğini kışkırttım.

Ayrıca bunu takdir de ettim.

"Onlardan nefret ediyorum." Bakışları çarşafın altımı örttüğü yerden çıplak omzuma, oradan da gizli kalçalarımaya kaydı; vücudumu inceleme şekli içimi titretti.

Çarşafın altından belimdeki lastiği çektişirdim. "Fırfırsız oldukları için mi?"

Başını tembelce salladı. "Hayır. Neye benzedikleri umurumda değil. Bütün iç çamaşırlarından nefret ediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Yani eşit fırsatta iç çamaşırı düşmanı mısınız?"

"Sadece senin iç çamaşırlarından."

"İç çamaşırı kritik bir amaca hizmet eder." "Bilmek istemiyorum."

Ayağa kalktı, bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve çarşafın kenarlarını kenara çekip bir parmağını çok tartışılan külotun bandına sokarak bana ulaştı. Beni kucağına aldı, üzerine oturmam için beni cesaretlendirdi ve sonra çarşafı kollarımın altından sıyırdı. Çarşafı çıkarırken gözlerini benden ayırmadı, buruşturdu ve bizden uzağı fırlattı. Titriyordum. Kollarını ortama doladı, böylece kolları arkamda çaprazlandı ve elleri yanlarıımın ve karnımın tenini ısıttı ve önümü onunkine yaklaştırdı.

"Bu gece benimle kalıyorsun. Kaçmak yok."

Avuçlarıımı çıplak pazularının üzerinde gezdirdim. "Bana fazla seçenek bırakmadın; çarşafımı bile aldın. Eve sadece büyükanne külotuyla gidemem. Bu gece hava soğuk olacakmış."

Boynuma sokuldu ve göğüslerimizi birbirine bastırarak sıkıca kavradı. Her ne kadar akşamki maraton sevişmemizden dolayı iyice dağılmış ve yumuşamış olsam da, kalbim bu temas karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Yarın da hava soğuk olacakmış. Neden montunu işte bıraktın?" Kelimeleri tenime dokundurarak sordu, köprücük kemiğimin üzerinde bir yol öptü ve sonra omzumu ısırdı.

Fiziksel temastan can atacak kadar hoşlanıyordum ama yine de bu açıklanamaz dönüşümü merak etmeme izin vermedim. Sözlü cevabım otomatik, düşüncesiz, nefes nefese bir iç çekiş oldu. "Ben almadım. Jem aldı."

Quinn hemen sertleşti ve hareketleri durdu. Elleri aniden ön kollarıımaya gitti ve beni tutarken bile geri çekildi. "Jem'i gördün mü?"

Şaşkın bakışlarıyla karşılaştım ve ağzım ses çıkarmakta zorlandı. "Evet" diye cevap vermeden önce bir iki kez ciyakladım.

Gözleri yakıp kavurdu ve beni suçlayıcı bir bakışla sabitledi. "Ne zaman? Nerede?"

"Onu dün gece gördüm. Benim... benim dairemde beni bekliyordu."

"Kahretsin." Quinn dişlerini sıktı, çenesi ve şakakları titriyordu ve beni aniden kendisine doğru çekerek sertçe sarıldı. "Lanet olsun, Janie. Beni aramalıydın."

"Fazla kalmadı." Tepkisinin şiddetini tam olarak anlamasam da ona sıkıca sarıldım.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Jem'le karşılaşmam önceki gece ve sabah boyunca çömelmiş bir Sumo güreşçisi gibi üzerimde ağırlık yapmıştı; ama Quinn yağlı öğle yemeği teklifiyle ofisime geldiğinden beri onu düşünmemiştim.

Elimi çıplak sırtında yavaş bir daire çizecek şekilde gezdirdim, bu hareketin ruh halindeki beklenmedik değişimi yatıştıracağını umuyordum. Şakağını öptüm ve fısıldadım, "Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü Jem tehlikeli." Göğsünün genişlediğini hissettim; sanki hava almaya açmış gibi geniş bir nefes çekti. "Onu sana yakın bir yerde istemiyorum."

Arkama yaslandım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "O asla sana zarar vermez.

Ben."

Gözleri sadece kısıldı. "Yanılıyorsun. Yapardı." Sesi Çelik gibi. "Bence gerçekten bu binaya taşınmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama cevap vermedim.

Elleri yüzüme doğru hareket etti, dev avuç içleri yanaklarımı kavradı, uzun parmakları kulaklarımın arkasındaki ve şakaklarımdaki saçlarımı itti. "Lütfen. Sonsuza kadar burada kalmak zorunda değilsin. Lütfen Elizabeth'e daireyi göster ve bunu bir düşün. Jem meselesi çözülene kadar kalmayı düşün."

"Quinn, ben..." Ellerim pazularından yukarı çıktı ve hafifçe ön kollarına yerleşti. "Sen benim patronumsun. Aynı zamanda çıktığım adamsın ve şimdi de ev sahibim mi olmak istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu ve dişlerini sıktı. "Öyle bir şey değil."

"Şu şeylerden -ilişkilerden- sadece bir karmaşıklştırabilir, *yapar*

iki insan arasındaki etkileşimi karmaşıklştırır. Benim her şeyim olamazsın.

Kendi başıma ayakta durmak zorundayım."

Beni inceledi, bakışları şahinleşti. "Yanıma taşınabilirsin Ben."

Kalbim ağırlaşmış olsa da gülümsedim. "Daha yeni çıkmaya başladık. Ayrıca, bu çatı katının kirasının onda birini bile karşılayamam."

"Burası bana ait. Kira yok."

"Quinn..."

Bir öpücükle sözümü kesti ve bizi tek bir akıcı hareketle çevirdi, böylece yatakta onun altında yatıyordum.

"Sadece hayır deme." Beni tekrar öptü. "Henüz değil." Boynumu öptü, sözleri ve nefesi sıcak ve acildi. "Sana anahtarı ve binanın şifresini vereceğim. Elizabeth'e daireyi göstereceğine söz ver." Kulağımı ısırdı ve fısıldadı, "Ve bana taşınmayı düşüneceğine söz ver."

Başımı salladım ama düşüncesizce değil. Onu yatıştırmak istiyordum, böylece iyi şeylere geçebilecektik.

Çekildi ve gözleriyle beni süzdü. "Bana söz ver."

Tekrar başımı salladım ve saçlarını okşamak için elimi kaldırdım. "Söz veriyorum."

Son kırk sekiz saatin bir noktasında Quinn, Vegas gezisinden kalan çantamı dairesine getirmişti. Bu nedenle, şükürler olsun ki, işe gitmeden önce düğmeleri olan yeni kıyafetler giyebildim.

Geceyi onun evinde geçirmenin bir sonucu olarak Quinn hakkında biraz daha fazla şey öğrendim; gerçekten uyumuyor, her sabah egzersiz yapıyor, kahvaltıda hamur işleri yiyor. Quinn beşte kalkmış ve altı buçukta uzun bir koşudan dönmüştü.

Duştan sonra beni hayal edilebilecek en hoş şekilde uyandırdı. Evet, öyle. Bu şekilde.

Sabah 7:20'de mutfak tezgahının başında durmuş, modern mekanik harikası tek dokunuşlu espresso makinelerinden birinden gerçekten lezzetli bir latte içiyor ve vişneli ve peynirli bir çörek yiyordum. 7:40'ta, altı blokluk kısa bir yürüyüşle işe gidiyor, el ele tutuşuyor ve önümüzdeki gün hakkında konuşuyorduk.

Perşembe günleri özel dersim olduğu için Cuma akşamı tekrar dışarı çıkmak üzere anlaştık. Binanın girişinde bana veda öpücüğü verdi, beni başım ve dizlerim titreyerek bıraktı, sabah 7:58'de, saat tam sekizde asansördeydim.

Bir gün ne kadar da fark yaratıyor.

Koridordan ofisime doğru yürürken hâlâ şaşkınca gülümsüyordum, kimseyi ya da hiçbir şeyi fark etmemiştim. Masamın arkasına oturdum ve akılsızca klasörleri karıştırdım. Henüz hesap tablolarında kendimi kaybetmek istemiyordum, bu yüzden masamdan dökülmekle tehdit eden not yığını okumayı tercih ettim. Bu sayede önceki geceden ve sabahtan kalan sıcak ve ipeksi duyguların tadını çıkarmaya devam edebilecektim.

İlk on kadar not aslında yeni faturalama yazılımımla ilgiliydi. Son not, konuşmayı e-postaya taşımayı öneriyordu. Bu tipik bir durumdu. Görüşmelerin çoğu basılı notlar aracılığıyla başlatılıyordu. İyi huylu oldukları belirlendikten sonra e-postaya taşınıyorlardı. Tüm notlar okunduktan sonra imha edilecekti.

Özel müşterilerden sorumlu olduğu için Steven'ın iç yazışmalarının çoğu basılı kopyaydı. Ben kurumsal müşterilerden sorumlu olduğum için benim yazışmalarımın çoğu elektronik ortamdaydı.

Yazışmaları hızlıca gözden geçirdim, ancak bir e-postanın basılı bir kopyasında hem benim hem de Quinn'in adının birlikte listelendiğini görünce dikkatim aniden dağıldı. Daha önce hiç basılı bir e-posta almamıştım ve bakışlarım gönderenin e-posta adresine kaydı. İkinci günümde tanıştığım Fransız Tweedle Dee avukatlarından biri olduğunu anladım. İlk başta e-postaya göz gezdirdim, ancak ikinci cümleden sonra kendimi en baştan başlamaya ve gerçekten, gerçekten okumaya zorladım:

Merhaba Betty,

Bay Sullivan'ın talebi üzerine ve telefon görüşmemizde de belirttiğimiz üzere, Jean ve ben Bayan Morris konusunu uzun uzun istişare ettik. Bize göre Bay Sullivan'ın izleyeceği en iyi yol, Bayan Morris'in işine mümkün olan en kısa sürede (faaliyetleri kesintiye uğratmadan) son vermek olacaktır. Bu gibi durumlarda, büyük bir kıdem tazminatı paketi teklif etmek ve işe başlarken imzaladığı rekabet etmeme sözleşmesini feshetmek olağandışı veya yersiz değildir.

Gelecekteki tazminat riskini azaltmak için fesih nedeni Bayan Morris'e açıkça belirtilmemeli veya herhangi bir belgede ima edilmemelidir. Ayrıca, Bay Sullivan'ın işine son verilmemesini tavsiye ediyoruz.

işten çıkarma görüşmesini yrrtmekle görevlendirilmiştir. Bay Sullivan'ın atadığı kişi olarak konuyu ele almasını tavsiye ettiğimiz için Bay Davies'i ve yöneticisini bu e-postaya ekleme cüretini gösterdim.

Diğer seçenek ise Bayan Morris'in görevinden istifa etmesidir. Her iki durumda da, Bayan Morris'in imzalaması gereken ve gelecekteki sonuçlardan bağımsız olarak, mümkün olduğu ölçüde ve yasaların izin verdiği ölçüde Cypher Systems'i gelecekteki ilgili davalardan muaf tutacak bir ibraname taslağı hazırladık. Tazminatı alabilmesinin bir koşulu olarak ibranameyi imzalamasını öneriyorum.

Bay Sullivan devam etmeye karar verirse, rekabet etmeme anlaşmasını geçersiz kılmak için harekete geçebilmemiz için lütfen bizi bilgilendirin. Muhtemelen Bayan Morris, sicilinden silinene kadar yeni bir iş bulmakta büyük güçlük çekecektir.

Henry LeDuc, JD

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"BUNU ONA GÖSTERDİNİZ Mİ? Bunu ona sordun mu?"

Başımı salladım ve küçük tırnağımı çiğneyerek Elizabeth'in omzunun üzerinden belli belirsiz bir şeye baktım.

Binamdan dört blok ötedeki Starbucks'taydık. E-postayı bulur bulmaz, o lanet cep telefonunu kullanarak onu aradım ve benimle öğle yemeğinde buluşması için yalvardım. Meğer onu evde uyandırmışım ve o da benimle kahve içmek için hemen evden çıkmış. Bu yüzden pijamalarını ve botlarını giymişti.

"Dürüst olmalıyım, Janie. Avukatlık dilini bilmediğim için bunun ne anlama geldiğinden pek emin değilim. Ama," Elizabeth elime uzandı ve elimi tutarak dikkatimi ona çekti. "Bence hemen bir sonuca varmadan önce bunu ona sormalısın."

Yutkundum. "Biliyorum. Soracağım."

Elizabeth'in kaşları daha da çatıldı. "Bunun bir kopyasını nasıl aldın? Yanlışlıkla sana e-posta ile mi gönderdiler?"

"Hayır, masamdaki notlarımın arasındaydı. Birisi..." Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim yine odağını kaybetti ve sonra göz kapaklarımı kapattım.

Tabii ya.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Olivia." Sıcaklık boynuma yayılırken bile yüzümdeki kan çekildi. "Carlos'un asistanı Olivia'yı dün sabah ofisimde buldum. Orada bırakmış olmalı."

"İş yerinde sana pis pis bakan kadın mı? O zaman sahte olma ihtimali var mı?"

"Hiç sanmıyorum." Bir an için bu teoriyi tartıştım ama olasılığı reddettim. "Bu gerçek. Onu bulmamı istedi."

Elizabeth dudaklarını ağzının içinde ve dişlerinin arasında yuvarlayarak beni inceledi. Sonunda, "Bana onun hakkında, Quinn hakkında anlattığın onca şeyden sonra, seni kovmak istediğinden şüpheliyim," dedi.

Başımı salladım ve Elizabeth'in değerlendirmesine katıldığımı fark edince şaşırdım. "Ben de buna inanmıyorum."

Alaycı bir umutla gülümsedi. "Yani, bu garip e-postaya ve anlaşılmaz ama lanetleyici içeriğine rağmen

Quinn?"

Düşünmeden tekrar başımı salladım ve düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim. "Öyle. İstiyorum." Onun berrak mavi gözleriyle karşılaştım. "Ona güveniyorum. Bence bunun gayet makul bir açıklaması olmalı."

"Yaşasın!" Elizabeth'in gülümsemesi dolgun ve ani oldu; elimi sıktı. "Her ne kadar kural olarak aşkı savunmasam da, dürüstçe sen ve Quinn için yaşasın diyebilirim!"

Hareketi durduramadan başım Quinn'e çok benzeyen bir hareketle yana eğildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Quinn." Elizabeth sade kahvesini yudumladı. "Sen aşıksın, Janie."

"Ben aşık değilim! Şehvet duyuyorum, karasevdaya tutuldum, Quinn'den *çok hoşlanıyorum*, ama değilim..."

Aşık mıydım?

İtiraf etmekten nefret etsem de, bu açık bir olasılıktı.

Quinn'in etrafında olmayı seviyordum. Onunla konuşmayı seviyordum. Gülüşünü ve zaman zaman otoriterliğini seviyordum. Kendinden şüphe etmesini ve kararlılığını seviyordum. Ben değişirken onun da değişiyor gibi görünmesini, değişmek istemesini seviyordum. Birlikte yeni bir şeye doğru büyümemizi seviyordum. Ona güvenmeyi seviyordum. Onunla sevişmeyi seviyordum, onunla sevişmeyi gerçekten seviyordum.

Ördek gibi yürüyorsa, ördek gibi vaklıyorsa ve ördek gibi seviyorsa...

Thor!

Kulaklarım birden çınlamaya başladı.

Elizabeth koltuğunda kıpırdandı ve kaşlarını salladı. "Onu çok seviyorsun."

"Sen aşka bile inanmıyorsun." Beklenmedik farkındalık şafağını bastırmayı umarak ona sert bir bakış fırlattım. Elizabeth'in sallanan kaşları olmadan biraz daha düşünebilseydim, durumu hak ettiği pragmatizmle analiz edebilirdim.

Başını salladı ve bakışlarını benimkilerden kaçırdı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ben *tek* aşka inanırım, *ilk* aşka."

Bu konuda ona baskı yapmamam ya da onu bu inancından vazgeçirmemem gerektiğini biliyordum, özellikle de kendisiyle ilgili olarak. Elizabeth'in geçmişini biliyordum ve onun için bu kadar acı verici olan bir konuda onu zorlamak istemiyordum.

Argümanımı sadece şu anki durumla ilgili hale getirmeye çalıştım. "Peki ya Jon? Jon'u seviyordum."

"Hayır, sevmiyordun. Jon'a, işyerinde ya da okulda hoşgörünün öğretildiği gibi hoşgörü gösterdin." Ağzı sanki hoş olmayan bir şey tatmış gibi aşağı doğru kıvrıldı. "Bence onu bir insan olarak sevdiniz, ama ona karşı hoşgöründen fazlasını hissetmediniz."

"Ama Quinn istiyor, o benim patronum ve şimdi de erkek arkadaşım. Bir de onun apartmanındaki o daire var. Seni görmeye götüreceğime dair ona söz verdim."

Omuz silkti. "Yarın öğleden sonra sen Quinn'le buluşmadan önce gideriz." Yine kaşlarını sallıyordu.

Bir an nefesimi tuttum ve sonra iç çektim. Alnım avucumun içine düştü ve sorumu masaya yönelttim. "Ne yapacağım ben?"

Elizabeth boğazını temizledikten sonra parmak uçlarını bileğime dokundurdu. "İşine geri döneceksin ve Bayan Olivia Von Evilpants'in Quinn'le olan ilişkini etkilediğini düşünmesine izin vermeyeceksin. Bu gece Güney Yakası'nda özel ders vereceksin. Yarın, havalı daireye bakmaya gideceğiz. Daha sonra da sevdiğin adamla, nam-ı diğer Quinn Sullivan, nam-ı diğer Sör McHotpants ile randevuya çıktığında ona e-postayı soracaksın."

Kulağa çok basit, çok makul ve çok mümkünmüş gibi geliyordu. Sadece başımı sallayabilir, kabul edebilir ve haklı olduğunu umabilirdim.

Her şey planlandığı gibi gitti, ta ki gitmeyene kadar.

İşe geri döndüm. Günün geri kalanında kendini yoluma atmaya ve benimle konuşmaya aşırı hevesli görünmesine rağmen Olivia'yı görmezden geldim. O gece özel derse gittim ve Quinn'e aşık olduğumu düşünmekten başarıyla kaçındım, ta ki o bana son zamanlarda biraz matematiğe dönüşen gece mesajını gönderene kadar:

Eğer ben bir fonksiyon olsaydım, sen benim asimptotum olurdun. Ben her zaman

Seni.

Ardından seni özlüyorum dedi.

Kendime bundan zevk almak için izin verdim ve belki de Bu adamla aşk çukuru. Çünkü gerçekten de bir çukurdu. Karanlık ve bilinmezdi. Korkutucuydu ve her tarafım onunla çevriliydi.

Bu nedenle, karanlık ve kesinlikle korkutucu çukurlardan kaçınma çabası içinde, onu bir sonraki görüşümde aşk sorusu hakkında karar vermeye karar verdim.

Ertesi sabah avukat ağzıyla yazılmış e-posta konusunda kendimi daha iyi hissediyordum. Daha sakin ve daha emin hissediyordum. Öğleden sonra Elizabeth'i daireyi görmeye götürmek için sabırsızlanıyordum ve onunla binada buluştuğumda Quinn randevusu öncesi heyecanımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Anahtarı dairenin kapısına soktuğumda her şey ters gitti. Ben daha kapıyı çeviremeden hemen yanındaki kapı açıldı ve Quinn, yüz ifadesi gök gürültüsünü andıran, göğsü açık bir şekilde kapıdan fırladı.

Bu doğru. Gömlek giymiyordu.

Elizabeth ve ben irkilerek geriye doğru bir adım attık, o da irkilerek ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı, yüz ifadesi anında bizimkini yansıtıyordu.

"Janie." Elini arkasına uzatıp az önce çıktığı kapıya tutunurken nefes nefese adımı söyledi.

Gözlerim önce çıplak göğsüne, sonra da kot pantolonuna kaydı. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim ve Elizabeth'in arkamdaki daireye bakmaya çalışırken yanlara doğru kaydığımı hissedebiliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Quinn soruyu kötü niyet ya da suçlama olmadan sordu; sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Ben... Elizabeth'e daireyi göstermem için bana söz verdirmiştin."

Dikkati benden uzaklaşıp Elizabeth'in durduğu yere kaydı. Ona göz kırptı.

"Ee, Quinn..." Elizabeth'in sesi omzumdan geliyordu ve kötü niyet ya da suçlamadan yoksun değildi. "İçeride seninle kim var, neden üzerinde bir tişört yok ve boynundaki de ne öyle?"

Quinn gözle görülür bir şekilde irkildi, ya Elizabeth'in sözlerine ya da ses tonunun sertliğine şaşırmıştı.

O daha cevap vermeden Elizabeth bir adım öne çıktı ve boynundaki izi işaret etti. "Bu bir ısırik izi mi?"

Eli otomatik olarak boynuna gitti.

Elizabeth bana döndü, sesi yükseliyordu. "Bunu ona sen mi verdin?"

Başımı salladım. Her şey çok hızlı oluyordu; çok fazla veri noktası vardı ve hiçbirini özümseyemiyordum. Yere saçılmışlardı ve bacaksız dişler gibi benden kaçıyorlardı. Sadece Quinn ile Elizabeth ve kapatmaya çalıştığı kapı arasına sessizce bakabildim.

Elizabeth ona döndü ve göğsünün ortasındaki başka bir izi işaret etti. "Ve bu bir sigara yanığı; bu da ne böyle?" Çılgık atıyordu. "Bunu sana Janie'nin yapmadığını *biliyorum*."

Gözleri benimkileri buldu ve korkuyu gördüm. "Bir dakika dinleyin; ikinizin de gitmesi gerekiyor. Burada olmamanız gerekirdi; korumalarınız hangi cehennemde?" Quinn aklını toplamaya çalışıyor gibiydi ve sesinde kararlı ama panik içinde bir aciliyet vardı.

Arkasındaki kapı sonuna kadar açıldı ve o anda beynim ve kalbim durdu.

Jem onun arkasındaydı, sutyen ve kot pantolon giymişti, sigara içiyordu, dudaklarında sert bir gülümseme vardı.

"Hey, abla."

Quinn dalgın dalgın omzunun üzerinden baktı, sonra neredeyse salona atlayacaktı. "Ne oluyor be?"

Ağzım açıldı ve zihnimin gerisinde bir şeyin kırıldığını, küçük bir çıt sesi duydum, ardından gözlerimin arkasında ve göğsümde başlayan yoğun bir fiziksel acı hissettim. Nefes alamıyordum. Quinn, Elizabeth ve Jem aynı anda konuşuyorlardı ama ben hiçbir şey duymadım.

Hiçbir şey duymadım.

Geriye dönüp baktığımda, sonraki birkaç dakikayı düşündüğümde hatırladığım tek şey bulanıklıktı. Bir şekilde Elizabeth beni koridordan ve binadan dışarı çıkardı. Beni bir taksiye itti. Bir noktada yüzümün ıslak olduğunu fark ettim ve ağlıyor olmalıyım diye düşündüm. Daireye vardık ve ben onun arkasından gittim; o da elimi tuttu. İçeri girer girmez beni kanepeye yönlendirdi ve bir süre orada bıraktı, hemen sonra son tekilamızla geri geldi.

Masanın üzerine koyduktan sonra Elizabeth omuzlarımı sıktı. "Janie! Janie, beni dinle." Sesi çok uzaklardan geliyordu.

Ona döndüm ve gözleriyle tanıştım. Büyüktüler ve endişelendiğimi fark ettim. Beni tüm vücuduyla kucakladı ve sıkıca sarıldı. "Orospu çocuğu; onu öldüreceğim... herkes bunu isteyecek... hepimiz sırayla ona sigara yanığı vereceğiz... geliyorlar..." diye mırıldandığını duydum.

Gözlerimi kırptırdım, geri çekildim. "Kim geliyor?"

Saçlarımı, kalp kırıcı bir şekilde bana Quinn'i hatırlatan bir şekilde yüzümden uzaklaştırdı. "Sen takside katatonik bir halde otururken, ben bütün kadınlara mesaj attım. Bu gece acil bir toplantı yapıyoruz."

Başımı salladım ve göğsümden bir hıçkırık boşaldığında şaşkırdım. "Hayır. Kimseyi görmek istemiyorum."

"Evet, geliyorlar. Evet, bu gece seni seven ve desteklemek isteyen insanlarla görüşeceksin. Hafta sonu içini dökebilirsin. Bu gece sarhoş olacaksın ve çok fazla dondurma yiyeceksin."

Onu sadece kısmen duydum ve kelimeleri zar zor anladım. Yine ağlıyordum ve her şey bulanıklaşmıştı. Tekila şişesini elime tutuşturdu ve içmem için beni cesaretlendirdi.

Ağzımda ve yemek borumda yandı ve rahatsızlığımı kendime yakın tuttum. Acıyı kalbimden başka bir kaynaktan hissetmek rahatlatıcıydı. Elizabeth şişeyi elimden aldı ve uzun bir yudum aldıktan sonra yüksek bir sesle masaya çarptı.

"Çok üzgünüm, Janie." Kolunu omuzlarıma doladı ve başımı göğsüne götürdü. "Ben de çok üzgünüm."

Kapı çaldı ve Elizabeth ayağa kalkıp ahizeyi kontrol etti. Hoparlörden Marie'nin sesini duydum. Mekanik bir şekilde tekila şişesine uzandım ve ikinci yudumda daha az yoğun bir şekilde yandığında biraz hayal kırıklığına uğradım.

Yine de, şişeden üçüncü çekişimi yaparken, uyuşukluğu memnuniyetle karşıladım.

Birkaç dakika sonra Marie'nin kolları beni sardı ve başımı omzuna gömdüm. Şampuan reklamına hazır saçlarının limon ve lavanta gibi koktuğunu belli belirsiz fark ettim. Sonra Kat'in kolları beni arkadan sardı. Bir süre sonra Sandra'nın sesini duydum ve Marie'nin kanepedeki yerini aldı.

"Annene gel, bebeğim." Sandra alnımdan öptü ve beni sımsıkı kucakladı; psikiyatrist olduğunu unutmamam için ikna edici bir ses tonuyla beni yatıştırdı. "Şimdi, hazır olana kadar bu konuda konuşmana gerek yok. Biz seni desteklemek ve sevmek için buradayız." Derin bir nefes aldı ve sonra onun Teksaslı Sandra olduğunu unutmamam için devam etti. "Ve taşaklarını kesmeye hazır olduğunda, bıçağı ben sağlayacağım."

Belli belirsiz, birinin güldüğünün farkındaydım. Başımı kaldırdım ve biraz da şaşkınlıkla aslında güldüğümü fark ettim. Sandra'nın bakışlarıyla karşılaştım.

Pırıl pırıl ama endişeyle çevrelenmiş yeşil gözleriyle ıslak bir gülümsemeyi başardım.

Odaya bir göz attım. Elizabeth ellerini yanağında birleştirmiş kapının yanında duruyordu; Marie kanepenin yanındaki sandalyede oturmuş bana sempatik bir şekilde gülümsüyordu; Kat arkamda sırtıma küçük daireler çiziyordu; Sandra omuzlarımı tutuyordu. Hepsinin geniş bakışları bana ve birbirlerine karşı kırılğanlığımı yansıtıyordu, sanki yükümü omuzlamak ve paylaşmak istiyorlar ve hatta bunu bekliyorlardı.

Onları gerçekten sevmiştim.

Kat saçlarımı yana doğru düzeltti ve başını omzuma koydu. "Oh, Janie, hepimiz çok sarhoş olacağız."

Dudaklarımın arasından küçük, istemsiz bir kahkaha geçerken bile gözlerim yeni yaşlarla bulanıklaştı. Bina kapısının zili tekrar çaldı ve Elizabeth kimin aradığını kontrol etmeden açma düğmesine bastı.

"Fiona olmalı; Greg eve gelene kadar bakıcı tutacağını söyledi. Ashley'nin vardiyasını bitirmesi gerekiyor ama saat yedide burada olacağını söyledi." Elizabeth daire kapısına doğru ilerledi ve arkadaşımız için kapıyı aralık bıraktı.

Sandra elimdeki tekila şişesini aldı ve Marie'ye uzattı. "Birkaç bardak almamız gerek. Sizi seviyorum kızlar ama bütün gece hepinizin ters suyunu içmek istemiyorum."

"Dışarıdan sipariş edelim." Kat başını omzumdan kaldırarak arkamdan bana sarıldı. Bir elimi onun koluna koydum ve sıkımsama karşılık verdim.

"Çin yemeği mi pizza mı?" Marie ayağa kalktı ve mutfığa geçti, buzdolabının üzerindeki yerinden paket servis menülerini çıkardı, elinde hâlâ tekila şişesi vardı.

Gözlerimi sildim, burnumu çektim, iyi arkadaşlarla ve hızlıca içilen üç shot tekilayla ilişkilendirilen o sıcak uyuşukluğu hissettim. Aşk gerçekten bir çukurdu ve ben dibe vurmuştum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bu kadınların beni daldığım karanlık yerden çekip çıkarmaya yardım edeceklerini biliyordum. Ama önce düşüncelerimi düzene sokmam ve verileri organize etmem gerekiyordu. Son yarım saati değerlendirmem ve tam olarak ne gördüğümü, hissettiğimi ve inandığımı anlamam gerekiyordu.

Ancak, daha gerçekliğin parçalarını toplamaya başlayamadan, hatta onları gereken dikkatle inceleyemeden

Quinn'in adımı söyleyen sesi, kalbimin kırılğan kalıntıları için meşhur bir elektrikli testereydi.

"Janie!"

Şaşkın ve iri gözlerle başımı kaldırdığımda Quinn'in bana doğru koştuğunu gördüm. Masayı itti ve önümde diz çökerek kollarını belime doladı. Sanki bir parçamın eksik ya da hasarlı olmasını bekliyormuş gibi beni, bedenimi aradığını fark etmem bir anımı aldı.

Orada olduğunu, bana dokunduğunu ve konuştuğunu anlamam birkaç saniye daha sürdü.

"İyi misin? Kimse sana yaklaştı mı? Ve kapın neden açıldı?"

Şokumu atlatır atlatmaz ondan uzaklaştım ve ellerimi aramızda tuttum. Beynim onun ani varlığını, sözlerinin ardındaki öfkeyi ve gözlerindeki rahatlamayı anlamaya çalışırken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. Gerçek zamanlı olay kavrayışının açıkça gerisinde kalmıştım.

Şaşkın sessizliği ben bozdu. "Quinn, ne... burada ne yapıyorsun?"

Sanki diğer herkes onun varlığı karşısında aynı derecede şaşkına dönmüş ve benim sözlerim onların şaşkın sessizliğine çare olacakmış gibi, odada gürültülü bir kadın öfkesi patlak verdi.

"Lanet olsun!" Elizabeth'in öfkeli hırıltısını omzunun üzerinden bir yerden duydum.

"Dinleyin bayım." Sandra aramıza girmeye çalıştı.

"Bence gitmelisiniz." Marie mutfaktan oturma odasına girerken elinde tuttuğu tekila şişesini sanki bir silahmış gibi tutuyordu.

Kat elimi sıktı.

Quinn arkadaşlarımın ısrarlı kalabalığı ve Sandra'nın öfkeli beden barikatı arasında benimle konuşmaya çalıştı. "Janie, lütfen dinle: Güvende değilsin; korumaların bugün seninle olmalıydı; buradan gitmemiz gerek. Senin binaya gelmene asla izin vermezlerdi."

Zil tekrar çaldı ve tüm o karmaşanın arasında hoparlörden Fiona'nın sesini duydum. Elizabeth, Quinn'e hançer fırlatmaya devam ederken düğmeye bastı. "Orada kız kardeşiyle birlikte 'salamı sakladığın' için mi?" Elizabeth cep telefonunu çıkararak suçladı. "Polisi arıyorum Quinn. Gitmen gerekiyor. Hemen!"

Quinn önümdeki pozisyonundan kıpırdamadı ve onun kınamasını granitin tüm esnekliğiyle karşıladı. "Jem'le birlikte değildim."

"Seni gördük!"

"Hayır, anlamıyorsunuz." Bana döndü ama Sandra onun hareketlerini önceden sezmiş ve beni görüş alanından çıkarmıştı. "Janie, onunla *birlikte* değildim, 'salam saklamıyorduk'; yardım etmeye çalışıyordum."

"O zaman gerçek adın *buysa* neden tişörtünü çıkarmıştın Quinn?" Elizabeth cep telefonundan üç numara tuşlarken şüpheli bir Sherlock gibi konuşarak sordu.

"Çünkü Jem delinin teki ve beni sigarayla yaktı, sonra da ısırıldı..." Öfkelendi. "Bunun için zamanımız yok!"

"Cidden koca adam, bir çoban gibi davranıp sürüyü buradan götürmen gerekiyor." Sandra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sesi alçak ve uyarıcıydı.

Quinn bir an kekeleydi, kaşları Sandra'nın kabaca kovması karşısında kalktı. "Onun güvende olduğunu bilmeden buradan ayrılamam."

Marie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kimden güvende?"

Elizabeth kulağındaki telefona doğru konuştu ve 911 operatörüne adresimizi verdikten sonra, "Polise ihtiyacım var," diye ekledi.

Elizabeth cümlesini tamamlayamadı çünkü telefon kabaca elinden çekildi ve yere yığıldı. Odada toplu bir şok nefesi yayıldı; tüm gözler, iri cüsseleriyle küçük daireyi istila eden, boyunlarında dövmeleleri olan, çok iri, çok uğursuz görünümlü üç dazlak üzerindeydi.

Adamlardan biri Fiona'yı belinden tutuyordu. Elinde Quinn'e doğrultulmuş bir silah vardı ama hepsinin ortak dikkati benim üzerimdeydi.

"Vay canına, Jem. Uzun zaman oldu."

Üçünden daha uzun boylu olanı yorumunu bana yöneltti ve ben onu parktaki korkunç yabancı olarak tanıdım.

"Ne halt ediyorsun Sam? Seamus burada olduğunu biliyor mu?" Quinn, Sandra, Kat ve benim önüme geçerek bizi iki serseriden ve Sam'den sakladı.

Sam'in sert cevabını görmek yerine duydum. "Sen kapa çeneni, Quinn. Nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Ciddi bir hata yapıyorsun." Quinn'in sesi beni ürpertti. Ona silah doğrultmuş olsalar da, ses tonu kurşun gibi önemsiz şeylerle uğraşmak istemediğini açıkça ortaya koyuyordu. "Seamus'a da söylediğim gibi, bu Jem değil."

Marie'nin ayaklarının üzerinde kaydığını fark ettim; eli hâlâ tekila şişesinin üzerindeydi ve gözleri Quinn ile Sam denen dazlak arasında gidip geliyordu.

Silahın emniyeti olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin klik sesini duydum, çünkü Quinn aniden sertleşti ve dikkatle söylediği sözlerin tehditkâr tonu neredeyse elle tutulur hale geldi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"O kaltağı alıyorum. Onu Seamus'a geri götüreceğim, Jem olup olmadığına o karar verir ama Chicago'yla uğraşmaktan bıktım."

Beklenmedik bir şekilde, bir sonraki konuşan Marie oldu. "Hem de nasıl." Aynı anda birkaç şey oldu.

Quinn'in arkasındaki Sandra'nın arkasında olduğum için her şeyi tam olarak göremiyordum ve Kat de sağ tarafımdaydı ve görüşümü kısmen engelliyordu. Ancak olaydan sonrasını görebiliyordum ve bu sayede parçaları bir araya getirebildim.

Marie elindeki tekila şişesini Fiona'yı tutan dazlaklardan birine fırlatmış olmalıydı çünkü silahı ateş aldı ve kurşun pencerenin üstündeki duvara isabet etti. Adam başını tutarak geriye doğru sendeledi. Fiona bu ana hazırlanıyor olmalıydı, çünkü proje çantasından iki uzun Susan Bates örgü şişi çıkardı, yeni başlayanların genellikle ucundaki beyaz topuzlarla öğrendikleri uzun kalın şişler ve adamın omzuna sapladı. Silah hemen elinden düştü.

Bunca zamandır yerde olan Elizabeth silaha uzanırken 2 numaralı katil bacaklarına takıldı ve ağır bir şekilde kitaplığa düştü.

Silah patladığında Kat irkildi ve elimi tuttu. Beni şaşırtarak ikimizi de kanepenin arkasına fırlattı. Oldukça kaba bir şekilde yere düştüm ve düşüşümün etkisiyle vücudumun sol tarafına darbe aldım.

Quinn, muhtemelen yaklaşmakta olan kurşun yağmuruna karşı bir nebze koruma sağlamak için sehpayı yan çevirdi ve pantolonunun arkasında daha önce sakladığı Glock'a uzanarak Sam tabancasını çıkardığı sırada dazlaklara doğrulttu. Ancak Quinn ya da Dazlak Sam ateş edemeden, ufak tefek ve minyon Fiona bir çığlık atarak Sam'i ileri doğru itti.

Fiona küçük, Sam ise büyüktü; bu nedenle, bir anlık denge bozukluğu dışında, Sam çabucak toparlandı ve öfkesini ve silahını Fiona'ya çevirdi. Bu noktada Elizabeth bir el ateş edebildi. Sam'e isabet etti.

Karnına bir yumruk indirdi ve hemen bir küfür savurarak iki büküm oldu. 2 numaralı katil Elizabeth'e ulaşip silahı elinden aldı ve bunu yaparken yüzüne kabaca dirsek attı.

"Oh, kahretsin! Ow! Bu acıttı!" Elizabeth ağladı.

Ancak 2 numaralı katil silahı kaldıramadan Marie ve Sandra kendilerini odanın diğer ucuna fırlattılar, Sandra Tarzan gibi bağıırıyordu. Quinn'in bir saniye sonra sehpanın üzerinden atlamadan önce "Kahretsin!" diye bağırdığını duydum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Marie ve Sandra iri adamı yere yatırmak için çok etkili bir çalışma yaptılar. Kuşkusuz, ona ulaştıklarında hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve ayağa kalkmaya çalışıyordu ve evet, Marie onun kişisel alanına girer girmez sivri uçlu botlarıyla kasık bölgesine tekme attı. Sandra onun dikkati dağılmışken 9 mm'lik silahı elinden aldı ve beni çok şaşırtarak, hemen emniyeti açtıktan sonra silahın kabzasıyla ona vurdu.

"I

Clobber.

"-gidiyorum-"

Clobber. "-

sikmek için-"

Clobber. "-

seni-" *Clobber.*

"-Orospu çocuğu!"

Sandra'nın silahı tutmayan diğer elinde bir iplik yumağı tuttuğunu fark etmem bir anımı aldı. Silahı bir başka kemik kırıcı darbe için indirirken bile onu 2 numaralı katilin ağzına tıktı. Fiona Elizabeth'in yanına koştu ve yüzünü k a v r a y a r a k onu daha fazla şiddetten korumaya çalıştı ve Quinn Sam'e tabancayla vurarak onu yere serdi.

dövmeli tehdidi tek bir darbeye dışarı attı.

Marie tekila şişesini aldı ve görünüşe bakılırsa Susan Bates'in örgü iğnesiyle bıçaklanmanın şokunu yeni atlatmış olan Goon#1'e doğru çılgınca savurdu. Feda#1 sağlam kolunu yüzüne doğru kaldırdı ama biraz geç kalmıştı; Marie şişeyi büyük bir *gürültüyle* yere indirdi ve kule gibi adam baygın bir şekilde geriye doğru düştü.

Kat ve ben kanepenin altına bakıyorduk. Küçük dairedeki tek ses, Marie olduğunu tahmin ettiğim biri "Oh,

Lanet olsun! Sandra! Az önce o pislüğün ağzına tıktığın Madelintosh Aran sınırlı boya lotu ipliği mi? Bunun yerini dolduramayacağımı biliyorsun!"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

POLİS GELDİ on saniye geçmeden. Bu da iyi bir şeydi. Marie'nin elinde kırık bir tekila şişesi vardı, cam parçaları her tarafa saçılmıştı ve Sandra'nın elinde bir silah vardı; Sandra'nın dazlaklardan birinin ağzına tıktığı, görünüşe göre çok pahalı ve bulunması zor bir iplik çilesi hakkında tartışıyorlardı.

Polis içeri girer girmez Quinn bana doğru döndü. Gözleri benimkilerle buluştu ve orada gördüğüm şey gerginlik ve rahatlamamanın güçlü bir karışımıydı. Yine de bana doğru gelmedi. Onun yerine silahını yere koydu ve ellerini başının arkasına götürerek Chicago polisini beklemeye başladı. Oda dayanılmaz derecede büyüktü ve a r a m ı z d a k i mesafe imkânsız gibiydi.

Ancak saatler sonra, ifadeler, sorgulamalar ve bir acil tıp teknisyeni tarafından yapılan sözde fiziksel müdahalenin ardından hepimiz serbest bırakıldık; aslında Quinn hariç hepimiz. Polis geldikten kısa bir süre sonra Kat, Elizabeth, Sandra, Marie, Fiona ve tabii ki benim itirazlarıma rağmen onu kelepçeleyip karakola götürdüler.

Ashley tam da söylediği saatte geldi ve Sandra tarafından hızla ayrıntılar hakkında bilgilendirildi. Hikayeyi dinlerken, yüz hatlarında bir dizi duygunun titreştiğini izledim.

Sonunda bıkkınlıkta karar kıldı. "Neden her güzel şey ben yokken oluyor? Yemin ederim, bir dahaki sefere Janie'nin seksi erkek arkadaşı sizi boynu dövmele dazlaklardan kurtardığında, benim vardiyamın bitmesini bekleseniz iyi olur, yoksa çok kızarım."

"Bizi o kurtarmadı; dinlemiyor musun?" Elizabeth etli bir dirsek darbesi almış olan çenesine bir buz torbası tuttu. "Fiona birine Susan Bates iğnesi sapladı, Marie'nin elinde bir tekila şişesi vardı, Sandra diğerine tabancayla vurdu, ben de üçüncüyü vurdum."

"Janie ve Kat neredeydi?" Ashley benden Kat'e baktı.

"Akli başında insanlar gibi kanepenin arkasında saklanıyorlardı!" Başka kimse konuşmadan Kat söyledi.

Ashley bize aniden sulu bir gülümseme verdi. "Lanet olsun, eğer herhangi birinize bir şey olsaydı çok üzülürdüm. Aklınızdan ne geçiyordu?"

Hiçbirimiz birbirimizi bırakmak istemediğimizden, normal sayılabilecek sürenin çok ötesinde süren bir grup kucaklaşması başlattı.

TÜM BAYANLAR GİTTİKTEN SONRA, Elizabeth Marie'yle birlikte ayrıldı, ama son polis arabası uzaklaşmadan önce, hemen tanıdığım ve polisin hepimizi ambulansa götürüp sağlık kontrolünden geçirmesinden beri beni izleyen kısa boylu, tıknaz bir güvenlik görevlisine yaklaştım. Bu Dan'di, Fairbanks Binası'ndaki güvenlik görevlisi.

Birbirimize doğru yürüdük, yarı yolda buluştuk. İri kahverengi gözleri büyük ve kibardı, bana küçük bir gülümseme verdi; neredeyse özür diler gibiydi.

"Bayan Morris." Başıyla beni işaret etti.

"Dan, güvenlik görevlisi." Ona başımı salladım. İç çekti. "İyi misin?"

Başımı sallamaya devam ettim. Evet demek istemedim çünkü nasıl olduğumdan emin değildim. Ancak, onun yardımına ihtiyacım olduğu bir anda, umutsuz vaka gibi görünmek de istemiyordum.

"Dinle Dan, beni Quinn-um-Mr. Sullivan'ın evine götürebileceğini umuyordum. Sullivan'ın evine."

"Sorun değil; ben de ona Quinn diyorum." Dan başparmağıyla arkasındaki arabayı, siyah bir Mercedes coupe'yi işaret etti. "Aslında ben de bu yüzden buradayım."

Gülümsedim ve kısa bir nefes verdim. "Tabii ki."

"Gel bakalım." Beni takip etmem için başıyla işaret etti.

Arabaya yerleştikimizde ve trafiğe çıktığında bana uzun, yan bakışlar attığını fark ettim, sanki bir şey söylemek, bir şey sormak istiyordu ama nasıl başlayacağından emin değildi.

Ona acıyarak, "Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordum. "Evet."

Kelime ağzından yuvarlanarak çıktı. "Evet, sana söylemek istediğim Ne kadar üzgün olduğumu."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve şimdiye kadar onunla konuştuğum onca zaman boyunca kendine özgü Boston aksanını nasıl gözden kaçırdığımı merak ettim. "Üzgün müsün? Neden üzgünsün?"

"Çünkü Seamus benim kardeşim ve o tam bir pislik, çok kötü bir adam."

Hafifçe yer değiştirdim ve onu daha iyi inceleyebilmek için sırtımı yolcu kapısına dayadım. "Evet, bu durumda sanırım kız kardeşim için özür dilemeliyim. O da çok kötü bir...adam."

Kıkırdadı. "Evet. Evet öyle."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Jem'i tanıyor muydun?"

Başını salladı. "Hâlâ onu tanıdığım zamanki kadar deli." "Onu yakın zamanda mı gördün?"

Başını salladı. "Bu öğleden sonra sen arkadaşınla yeni binaya geldiğinde, ben de Quinn ve Jem'le birlikte apartmandaydım." Direksiyonu sağa çevirip Michigan Caddesi'ne girerken bana baktı.

Sertleştim. "Yani, sen de mi oradaydın?"

"Evet, o kaltak -daha doğrusu kız kardeşin- deli ama bunu biliyorsun. Quinn ona yardım etmeye çalışıyordu. Ortadan kaybolması için ona para teklif etti ama kadın atıp tutmaya ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Yemin ederim, onu zaten tanımasaydım -ne kadar deli olduğunu- bir şeylerin etkisinde olduğunu düşünürdüm. Sonra onu ısırdı ve sigarasıyla gömleğinin içinden yaktı. Çılgıncaydı; boynundan kan geliyordu."

Jem'in Quinn'i kan akıtacak kadar güçlü bir şekilde ısırdığını düşünerek irkildim. "Neden kıyafetlerini çıkarıyordu?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. *Deli olduğu* için mi? Sen oraya vardığında ısırık izini ve bütün kanı temizliyordu. Yeni kıyafetler almak için gidiyordu. Beni ısırılmış olsaydı alkol ve hidrojen peroksitle banyo yapardım."

Tüm bunları düşünürken dudağımı çiğnedim; rahatlamış, aptal ve endişeli hissediyordum. Dan arabayı binanın bodrumuna park etti ve bana Quinn'in çatı katına kadar eşlik etti. Benim için kapıyı açtı ama içeri girmedi.

Arabadan beri sessizdim, karmakarışık duygularımı ve akşamki olayları çözmek istiyordum. Ama Quinn'i gördüğüm için huzursuzdum ve kollarımı ona sarıp güvende olduğunu görmekten ziyade hissedene kadar hiçbir şey üzerinde duracak durumda değildim.

"Yani..." Dan bana çatı katının anahtarlarını verdi. "Quinn bu gece bir ara evde olur. Beni aradığında onu hiçbir şeyle suçlamamışlardı ve suçlamamaları da gerekirdi çünkü silah taşıma ruhsatı vardı."

Arkasını dönerken onu durdurdum. "Dan, sana bir şey sorabilir miyim?" Başıyla onaylarken kaşları kalktı. "Elbette."

Anahtarları bir elimden diğerine geçirdim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Quinn'i ne zamandır tanıyorsun?"

Omuz silkti. "Çocukluğumuzdan beri."

"Quinn'in Boston'dan neden ayrıldığını biliyor musun?"

Tereddüt etti; dudakları yana doğru bükülürken gözleri kısıldı. "Evet."

Tek kelimelik cevabına gülümsemekten kendimi alamadım, temkinli bir sadakatin resmiydi.

"Ben de öyle... Sanırım."

Kıpırdamadan durdu, beni izledi, gözleri yoğun bir dikkatle yüz hatlarımda gezindi; sonunda, "Biliyor musun, senin için gerçekten deli oluyor; kız kardeşin Jem gibi deli değil, daha iyi bir insan olmaya çalışan bir deli." dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve şimdi yeniden bütün olan kalbim göğsümde çılginca çarparak, "Hislerimiz karşılıklı," diye cevap verdim.

ILK BAŞTA uyumayı bile düşünmedim. Quinn'in çıplak dairesinin etrafında tur attım, keşke yanımda bir çizgi roman getirseydim diye düşündüm, aptal cep telefonumun bile olmadığını fark ettim. Huysuz bir kızgınlıkla kendimi yatağa attım ve hemen uykuya daldım.

Uyandığımda kafam karışmıştı. Parkın, gölün ve şehrin panoraması bana hâlâ gecenin yarısı olduğunu söylüyordu ama ne kadar zamandır uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Gerindim, kalkıp banyonun ışığında saatime bakmayı planlıyordum ama yalnız olmadığımı fark ettim.

Yanımda bir beden vardı.

Aslında ben o bedenin etrafında

kıvrılmışım. Ve beden uyumuyordu.

Nefesim kesildi. "Quinn?"

Omuzlarıma dolanan kolunu hafifçe sıktıktan sonra kaldırdı ve yatağın üzerinde kayarak bir dirseğini bana bakacak şekilde dayadı.

"Hey." Diğer eli hemen saçlarıma dolandı ve ağzımı kendi eliyle kapatabilmek için başımı geriye doğru çekmeye başladı. I

Öpücüğüne doğru eğildim, bedenimi onunkine bastırdım ve tarif edilemez bir sevinç, rahatlama ve minnettarlığın ezici bir karışımını hissettim.

Uzun süre öpüştük, sadece öpüştük; bazen ben onun üzerindeydim, bazen o benim üzerimdeydi, bazen oturuyorduk, bazen uzanıyorduk. Bu böyle devam etti ve eğer hava alma zorunluluğu olmasaydı, hayatımızın sonuna kadar öpüşebilirdik. Şikayet etmezdim.

Saçlarımı yüzümden çekip alnını benimkine yasladığında kucağına oturmıştım ve yatağın ortasındaydık.

"Oh, Quinn, çok üzgünüm." Kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım.

"Janie, üzülecek bir şey yok."

"Ama en kötüsünü düşündüm. Seni Jem'le gördüm ve sandım ki sen... sen ve o..."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Elizabeth'in dediği gibi 'salamı sakla' oynadığınızı sandın." Akşamki olaylara rağmen, bu ikimizi de güldürdü.

Kısa kahkaha patlaması sona erdiğinde, başımı boynunun kıvrımına soktum, yaralanmasını önlemeye dikkat ettim. "Dan beni buraya getirdi ve Jem'le olanları anlattı. Seni ısırdığı için üzgünüm."

Eli sırtımda daireler çizdi ve her geçişte eli daha da aşağı inerek popomun kıvrımının hemen üzerindeki omurgamın tabanını okşadı. "Sorun değil. Jem umurumda değil."

Yüzünü görebilecek kadar ondan uzaklaştım. Yorgun ve bitkin görünüyordu.

"Benim de umurumda değil," dedim ve sonra kız kardeşimin neden olduğu tüm sorunları hatırlayarak iç çektim. "Sana güvendiğimi bilmelisin."

Bana gözlerine tam olarak ulaşmayan küçük bir gülümseme sundu. "Bu konuyu sabah konuşabiliriz."

"Hayır... hayır, dinle." Geriye doğru kaydım ve önce gitmeme izin vermedi, ama sonra nihayet yatağın kenarına geçmeme ve ayakta durmama izin verdi. Pantolonumun cebine uzandım ve katlanmış e-postayı çıkardım, sesim hala uykudan kalındı, "Olivia -en azından Olivia olduğunu düşünüyorum- bunu dün masama bıraktı. Bugün sana gösterecektim." Kâğıdı ona doğru ittim.

Benden kâğıda baktı ve sonra tereddütle elimden aldı. Banyoya geçtim ve ışığı açtım, bu da ona içindekileri okumasına yetecek kadar aydınlık sağladı. Tuvaletе doğru itti.

Yatağın kenarına oturdu ve ayağa kalktı, uzun bedeni açılıp düzeldi, sonra okurken sertleşti. Ciğerlerinden hızlı bir nefes çıkışı oldu ve gözleri bana kaydı.

"Bunu görmedim ama Janie, sana şunu söyleyebilirim..."

Kâğıdı tutan elini kendi elimle kapattım. "Hayır; önemli değil. Söylemek istediğim şey... Söylemek istediğim şey, bunu dün gördüğüm ve evet, kabul ediyorum, bir an için çıldırdım, ama sonra düşündüm ve sana güvendiğimi fark ettim. Mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini biliyordum ve her şey Judd Apatow zararsızlığından Quentin Tarantino dehşetine dönüşmeden önce bugün, bu gece sana gösterecektim."

Quinn başını sallayarak bana doğru bir adım attı. "Onlardan ben istedim."

"Açıklamak zorunda değilsin. Sana şimdi de güveniyorum, okuduğumda da güvenmişim. Sadece endişelenmediğimi bilmeni istedim. Sana güveniyorum."

Bu kez küçük gülümsemesi gözlerine ulaştı ve neredeyse kendisiyle gurur duyuyor ve biraz da muzip görünüyordu. Dudaklarını yalarken bakışları yavaşça yüzümde gezindi. "Sana bunun ne hakkında olduğunu anlatmama izin ver, tamam mı?"

Başımı salladım. "Yapmak zorunda değilsin."

"Ben istiyorum." Quinn çenesini eğdi ve bana ölçülü bir bakış attı. E-postaya kısa bir süre göz attı ve bana geri verdi. "Salı günü seninle konuştuktan sonra, bana herkesle birlikte uçağa binmek istemediğini söylediğinde, iş yerinde bazı şeyleri belirsiz bırakmaktan rahatsız olduğunu anladım. Betty'yi aradım ve avukatlardan iş beklentilerimizi, ilişkimizi iş dışında da sürdürmemize olanak tanıyacak şekilde tanımlayacak bir teklif hazırlamalarını istedim."

O açıklarken dikkatim tekrar e-postaya kaydı ve bu bilgiyi aklımda tutarak e-postayı tekrar okudum.

"Belli ki talebimi yanlış yorumlamışlar. Kendini iyi hissedebileceğin, ilişkimizin sona ermesi durumunda seni koruyacak somut, yasal bir şey ayarlamalarını istedim." Ellerinden biri ensesine gitti.

"Sanki senin isteğini, asıl amacını şirketi korumak olarak yorumlamışlar gibi görünüyor. İstifa etmemi istiyorlar ki sen ve ben şirketi riske atmadan çıkabilelim."

"Bunu düzelteceğim." Biraz daha yaklaştı ve parmaklarının arkasını kepece yakalı gömleğimin göğsümle birleştiği yerde gezdirdi.

Şifonyerin üzerine koymak için ondan uzaklaşmadan önce e-postayı bir kez daha inceledim. "Yapacağını biliyorum." Gözlerine bakamadım. Bir yanım istifa etmemin herkes için daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. O zaman Quinn'le başkalarını şirketini riske atma konusunda rahatsız etmeden çıkabilirdim.

"Hey." Bakışlarıyla buluşana kadar çenemi geriye doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun? Sakın bana robotlar olduğunu söyleme."

Kendime rağmen ona kırılğan bir gülümseme verdim. "Belki de bırakmalıyım." Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu kabul edilemez."

"Quinn."

"Bu şirketim için kötü olur." "Ama en azından..."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Beni tanırsan tuhaf olduğumu düşünmenden korkuyorum." Söyleyeceğimi bile bilmediğim kelimeler, itaatsiz bir hıçkırık gibi ağzımdan çıkıverdi.

Bakışları yeniden odaklandı ve doğrudan benimkilerle buluştu. "Seni tanıyorum ve haklısın; tuhafsın."

"Korkarım benimle gülmek yerine bana gülüyorsun."

Omuz silkti. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Çok komiksin."

"Korkarım senin paran ve benim parasızlığım aramıza girecek.

bize

." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Olmayacak. Buna izin vermeyeceğim." "Korkarım ki senin bana hissettiğinden daha fazlasını ben sana hissediyorum." Başını yavaşça salladı. "Bu mümkün değil."

"Korkarım ki çok hızlı ilerliyoruz ve bu sadece karasevda." "Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Sanki ölecekmiş gibi nefes aldı.

devam etti, ama sonra durakladı.

Quinn beni inceledi, bakışlarımı tuttu. Bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyor gibiydi.

Ne söylemesini istediğimi biliyordum: Bana bunun karasevda olmadığını, sonsuza kadar birlikte olmamız gerektiğinden emin olduğunu, güzel görüldüğümü ve saçıma farklı bir şey yapıp yapmadığımı sormasını, onun için dünyanın en güzel kadını olduğumu söylemesini istiyordum. Duymak istediğim şey buydu çünkü ona aşık oluyordum.

Ben aşık oluyorum; ben ona aşığım.

Sonunda Quinn, kelimeleri bilinçli ve dikkatli bir şekilde seçerek, "Her zaman seni düşünüyorum," dedi. Bakışları daraldı ve sanki bu itiraf ona pahalıya mal olmuş gibi çenesi titredi. "Ve bunun karasevda olmadığının garantisini veremem çünkü bazen öyle olması gerektiğini düşünüyorum. Ama..." Bakışları yukarı, sonra sola ve omzumun üzerinden geçti. "Seni mükemmel olarak görmüyorum."

Ona kaşlarımı çattım.

Ben seni mükemmel olarak görmüyorum.

"Oh...tamam." Kirpiklerim hızla kırıştı ve beynim tüm kusurlarımın listesini derlemeye başladı. "Boyum yüzünden mi? Önemsiz gerçekleri sızdırmam mı? Büyükanne külotum yüzünden mi?"

"Hayır, dinle." Dikkati hızla bana geri döndü. "Bu değil..." Başını salladı ve yutkundu. "Eğer bu sadece karasevda olsaydı, o zaman bir noktada hayal kırıklığına uğrardık, değil mi?"

Başımı salladım ve bunun inandırıcı olmadığından emindim.

O devam etti. "Senin kusursuz olduğuna dair bir yanılgım yok. Senin de benim hakkımda herhangi bir yanılsaman yok. Çok pratik birisin ve öyle olsaydın Çarşamba günü bana iyi bir adam olmam gerektiğini hatırlatmazdın."

Tekrar başımı salladım, bu sefer daha temkinli de olsa daha ikna edici bir şekilde.

"Bunun karasevda olduğunu sanmıyorum," diye aramızda işaret etti, "bunun karasevda olduğunu sanmıyorum." Yaklaştı ve bana dokunacağını sandım ama onun yerine kollarını kavuşturdu ve sesi daha yumuşak ve nazik bir hal aldı. "Hayatın genel olarak seni korkuttuğunu biliyorum; çoğu zaman apaçık ortada olan şeylerden habersiz olduğunu biliyorum ve bazen tamamen mantıksız olduğunu biliyorum."

Beynim itiraz etmemi söylediği için otomatik olarak ağzımı açtım ama şaşırtıcı bir şekilde, dehşete düşmüş, kayıtsız ve mantıksız olarak adlandırılmaktan dolayı herhangi bir öfke hissetmedim. Değerlendirmesi aşağı yukarı isabetliydi. Hakkımda bunları biliyor olması ve her şeye rağmen kabul ediyor görünmesi kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissetmeme neden oldu.

"Ve tüm bunlar beni deli ediyor. *Sen beni çıldırtıyorsun.*" Sesi derinleşti ve devam ederken bana ters ters baktı. "Ama bu kadar deli olmana rağmen seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yanağımın içini ısırmaya başladım. Cesurca bakışlarına karşılık verdim. "Benim tamamen deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başını salladı ve içini çekti. "Evet. Ve ben..." gözleri alnımda, kaşlarımda, burnumda, yanaklarımda, dudaklarımda ve çenemde gezindi. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Derin nefes aldım, onu içime çekmeye çalıştım, onu içime alma ve her zaman yanımda taşıma arzusunu anlamaya çalıştım. Başını eğdi ve gözlerim kapandı.

"Janie..."

İçimi çektim. "Evet?"

"Ne düşünüyorsun?" Sesi bir fısıltı gibiydi, nefesi yanağıma değiyordu.

Gözlerim irkilerek açıldı ve dudaklarımı yaladım, ağzını dudaklarımın üzerinde istiyordum, çılgınca bir dürüstlüğe sürüklendim. "Seni seviyorum."

Kendinden memnun gülümsemesini görmekten ziyade hissettim. "Güzel."

Dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi. Onun yakınlığı beni hiç istemediğim ama şimdi varlığımın devamı için gerekli olduğunu anladığım korkutucu bir sığınakla örttüğünde, itirafın neden olduğu paniğim hemen kayboldu.

Kendimi ona ve kendime kaybettim; güvene ve inanca; ve o anda korkusuzdum.

EPILOG

QUINN, DÖRT AY SONRA

West Lake Caddesi'ndeki lüks sıhhi tesisat armatürleri mağazasına girdiğimde, duvarlarda sıra sıra tuvaletlerin asılı olması beni hemen etkiledi. Zemin düz çimentoydu. Duvarlar sıradan kırmızı tuğlaydı. Zemini ve duvarları bir dizi lavabo, küvet, musluk ve tuvalet kaplıyordu. Alan genişti, ancak çok çeşitli banyo armatürleri nedeniyle küçük hissediliyordu.

Otomatik olarak mağazayı taradım, çıkışları belirledim, diğer müşterileri ölçtüm ve benzeri şeyler yaptım. Alışkanlıklar doğal olarak gelir. Rahatladıktan sonra Elizabeth'e doğru yürüdüm; yaklaşık kırk metre ötedeydi ve duvardaki bir dizi musluğu inceliyordu.

Yaklaştığımda başını kaldırmadı, sadece selamlamak için başını bana doğru eğdi. "McHotpants."

"Elizabeth." Boynumun arkasını ovuşturdum. Janie bu lakabı kullandığında umursamamıştım. Ama arkadaşlarının, özellikle de Elizabeth'in yanında pek doğru gelmiyordu. Bugünkü toplantının aramızdaki gergin ilişkiyi düzelterek umuyordum. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

Elizabeth omuz silkti. "Sorun değil. Janie için her şeyi yaparım. Bizimle saat altıda burada buluşacağını söyledi." Uzanıp bir musluğun düğmelerini çevirdi.

Eğer Janie saat altıda gelecekse, bu Elizabeth'in Janie'yle çıkmamla ilgili sorunlarını çözmek için sadece yarım saatim olduğu anlamına geliyordu. Elizabeth'in başını kaldırmasını bekledim ama onun yerine kaşlarını çatarak metal musluğa baktı ve dükkânın içinde daha da ilerledi.

Dişlerimi gıcırdatmamaya çalışarak ona kaşlarımı çattım. "Neden burada buluşmak istedin?"

"Yeni bir musluk istiyorum."

"Evdeki musluğun nesi var?" "Hoşuma gitmiyor."

Büyük bir çabayla gözlerimi devirmemeyi başardım. "Tamam."

Başka bir dizi kolla oynadı. "Tamam mı? Yani lavaboyu değiştirmem senin için sorun değil mi?"

Dükkâna tekrar göz attım ve etrafı ilk taramamda gözden kaçırdığım üç kişiyi daha saydım. "Elizabeth, istersen banyoyu yeniden düzenleyebilirsin. Umurumda değil."

"Parasını ödeyecek misin?"

"Elbette, ne istersen."

Sonra bana baktı. Soluk mavi gözleri kısıldı ve beni bir hastalıklımışım gibi inceledi.

Yaklaşık dört ay önce ilk tanıştığımızdan beri Elizabeth'le aramın bozuk olduğunu hissediyordum. Onunla bir odada yalnız kaldığım her an sinirli oluyordu. Daha geçen hafta, Janie ve ben en son geceyi onların evinde geçirdiğimizde, Elizabeth benim iyi kahve yapamadığımla ilgili pasif agresif yorumlar yaptı.

Nasıl kahve yapılacağını biliyorum. Gerçekten iyi kahve yaparım. Sadece benden hoşlanmıyor.

Normalde umurumda olmazdı ama onun en iyi arkadaşı hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadın. Çaba sarf etmek gerekiyor.

Onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim; sonunda konuştu. "Ee, Bay Granit Surat, konu nedir?" İkimizin arasını işaret etti. "Neden Janie gelmeden önce buluşmak istediniz?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, pazarlık etmeye hazırlanıyordum. "İyi geçinmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Haklısın." Söylediklerime şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Benimle ilgili hoşlanmadığın şey nedir?"

Sarı kaşlarını kaldırdı. "Senden hoşlanmıyorum." Ona yalancı demek istemediğim için cevap vermedim.

Uzun bir süre sonra devam etti. "Senden hoşlanmadığımdan değil. Sadece sana güvenmiyorum."

"Neden güvenmiyorsun?"

"Çünkü motivasyonlarını anlamıyorum ve hâlâ bir şeyler sakladığını düşünüyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benim duruşumu taklit etti. Ufak tefekti ve sert görünmeye çalıştığında aptal gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey saklamıyorum."

"Gerçekten mi?" Elizabeth baş ve işaret parmaklarıyla çenesini ovmaya başladı. "Jem'e ne yaptın? Boston'daki bütün o haydutlara ne oldu? Neden suç duyurusunda bulunmadılar?"

"Janie ve ben bütün bunları konuştuk. Bu işi benim hallettiğimi biliyor."

Elizabeth öfkesini pek iyi saklayamadı. "Ama Janie bana söylemiyor."

"Bu muhtemelen senin iyiliğin için."

"Ne olduğunu bilmek istiyorum. Başımın okşanmasını ve yoluma gitmemi istemiyorum! Ya geri gelirlerse? Janie'ye ne olacak?"

"Janie düşündüğünden daha güçlü ve ben onu koruyacağım."

"Onunla ilgilenebilmem için bilmem gerek; onu sonsuza dek koruyamazsın!" Elizabeth kollarını çılgınca salladı. Dikkatleri üzerine çekmeye başlamıştı. Pek umurumda değildi ama sinir bozucuydu.

Sinirlendiğim için de düşünmeden cevap verdim. "Evet, yapabilirim. Evlendiğimizde, o-"

"*Evleniyor* musunuz?" Elizabeth'in bağırarak haykırışı porselen küvetlerde yankılandı ve kalan tüm gözleri bizim bulunduğumuz yere çekti.

Dükkâna şöyle bir baktım, patlamasından dolayı özür dilemek için dostça olmayan bir bakış attım, sonra Elizabeth'i kolundan tutup dükkânın arkasına kadar eşlik ettim. Kimsenin dinlemediğinden ya da izlemediğinden emin olduğumda alçak sesle cevap verdim. "Ona henüz sormadım."

Elizabeth bana göz kırptı; ağzı açılıp kapandı. Pes ettim ve gözlerimi devirdim.

Sonunda konuştuğunda sesi kısık bir fısıltı gibiydi. "Ona evlenme teklif edeceğine inanamıyorum!" Şaşırtıcı bir şekilde sesi heyecanlı ve mutlu geliyordu.

Gözlerimi kırıştırdım; ağzım bir açılıp bir kapandı.

"Aman Tanrım, yardım etmeme izin vermelisin! Yardım etmek istiyorum! Bu çok heyecan verici!" Ayaklarının üzerinde ileri geri zıplayıp ellerini çırpı.

Dişlerimi sıkarak cevap verdim. "Hayır. Yardımına ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma yapabilirim."

Zıplamayı bıraktı ve aniden kaşlarını çattı. Sesi biraz daha yüksek olmasına rağmen hâlâ fısıltı gibiydi. "Gördün mü, işte bu yüzden senden hoşlanmıyorum!"

"Benden hoşlandığımı sanıyordum."

"Hayır, senden hoşlanıyorum, Janie için senden hoşlanıyorum ama bazı şeyleri saklamandan hoşlanmıyorum! Bunu neden yapıyorsun?"

Onu inceledim. Elizabeth'in elleri kalçalarının üzerindeydi ve en azından kızgın görünmüyordu. İncinmiş görünüyordu. Elizabeth hakkında bildiklerimi Janie'den öğrenmiştim; Elizabeth'in üniversiteden beri Janie'ye bir şekilde baktığı açıktı. Yaklaşımımı değiştirmem gerekebileceği aklıma geldi.

Dudaklarımı yaladım ve kapıya doğru baktım; ona bakmak zorunda kalmazsam itiraf etmek üzere olduğum şey daha kolay olacaktı. "Ben alışkın değilim

Bilgi değil, kaynak değil ve kesinlikle insan paylaşımı değil."

Konuşmadan önce iç çektiğini duydum. "Ben de öyle. Ama Janie'yi seviyorum ve önemli olan *onun* mutluluğu. *Onun* mutlu olmasını istiyorum."

"Onu sevdiğimi biliyorsun." Homurdandım; sözlerinin ve ses tonunun vaaz verir gibi olması beni rahatsız etmişti ve verdiğim yanıt ve bunun sonucunda oluşan bakışlarım da üstünkörü olmuştu.

"Biliyorum... Onu sevdiğini biliyorum." Ellerini kaldırdı, gözleri geniş ve sakinleştiriciydi ve sesi yumuşamıştı. "Ama geçinmenin bir yolunu bulmalıyız; bunu kendin söyledin," diye ekledi iç çekerek. "Paylaşmayı öğrenmeliyiz."

Yavaş bir nefes aldım ve isteksizce Elizabeth'in haklı olduğunu kabul ettim; Janie'yi paylaşmak zorundaydık. Sorun da buydu. Onu nasıl paylaşacağımı bilmiyordum. Paylaşmak istediğimden bile emin değildim. Bir yanımda her gün her saniye onunla yatakta kalmak ve onun mükemmel vücudunu keşfetmek istiyordum. Bu duygunun ardında beni hâlâ şaşırtan, hazırlıksız yakalayan bir vahşet vardı. Ama Janie'yi seviyordum ve bu, sırf ona iyi geldiği ve onu mutlu ettiği için bir şeyler yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Ayrıca, etrafta oldukça kullanışlı olduğumu fark edebilirsin." Elizabeth'in ağzı yalvaran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben değerli bir müttefikim. Örneğin, yara bakımı konusunda son derece iyiyimdir."

Küçük bir gülümsemeye izin verdim ama bunun gözlerime ulaşmadığını biliyordum. Elizabeth'le arkadaş olmanın, ona tahammül etmekten çok daha iyi bir strateji olduğunu anlamıştım.

Elimi yüzümde gezdirdim; fikrimi değiştirmeden önce hemen onun müdahalesine razı oldum. "Tamam, peki."

"Tamam mı? İyi mi?"

Dikkatimi yeniden kısa boylu sarışına yönelttim ve onun ellerini umutla birbirine kenetlemiş beni izlediğini gördüm.

"Tamam, iyi; bana yardım edebilirsin."

Kulaklarıma tiz bir ciyaklama sesi geldi ve irkildim; sonra bana sarıldı. Bu aşırı hevesli coşkusu yatıştırmak umuduyla sırtını sıvazladım.

"Pişman olmayacaksın! Aman Tanrım, çok heyecanlıyım! Yüzük seçtin mi?"

Zaten pişmanlık duyuyordum ama bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Hayır. Henüz bir şey yapmadım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak önce saatime, sonra da ön kapıya baktım. Janie her an gelebilirdi.

Elizabeth geldiğinde onunla nişan yüzükleri hakkında konuşmak istemiyordum.

"Sorun değil, nelerden hoşlandığını biliyorum. Bu konuda yardımcı olabilirim ama sentetik olmadığı sürece ona elmas alma çünkü..."

"Biliyorum, biliyorum, Afrika elmas ticaretinin acımasızlığını. Aslında ben ona antika bir şey almayı düşünüyordum."

Elizabeth düşünceli bir ifadeyle baktı ve sonra başını salladı. "Evet, bu iyi bir fikir; yakutları çok sevdiğini biliyor muydun?"

Bu soru hemen dikkatimi çekti. Bu gerçekten değerli bir bilgiydi. "Hayır, bunu bilmiyordum."

Belki de Elizabeth her şeye rağmen yardımcı olabilirdi.

"Başka herhangi bir rengin mücevheri safir yapmasıyla ilgili bir şey, ama eğer kırmızıysa yakut olarak kabul ediliyor."

Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Bir yakut Janie için mükemmel olurdu.

Yeni bir müşterinin geldiğini haber veren bir zilin şingirtisi dikkatimizi dükkânın önüne çekti. Daha onu görmeden Janie olduğunu anlamıştım. Bu çok saçma bir şeydi ama ne zaman bir odaya girse kalbim önce sıkışıyor sonra genişliyordu. Bu kontrolsüz tepkiyi beklemeye başlamıştım ama henüz buna alışmamıştım.

Zihnim niyetini kavrayamadan ayaklarım beni ona götürüyordu; etek giydiğini fark etmekle meşguldüm, bu da büyük olasılıkla üstleri dantelli kısa çorap giydiği anlamına geliyordu. Bunun beni deli ettiğini biliyordu. Şüphelerimi doğrulayabilmek için onu yalnız yakalamanın planlarını yapmaya başlamıştım bile. Ayrıca saçlarını topuz yapmıştı ve ben de hemen tüm saç bağlarını bir an önce saklamak için planlar yapmaya başladım.

Yaklaşırken onunla göz göze geldim ve gülümsediğinde yine kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Göğsümden dışarıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve otomatik olarak gülümsemesine karşılık verdim çünkü buna mecburdum. Başka bir seçeneğim yoktu.

"Selam." Birbirimize uzandık ve bana küçük bir öpücük verirken yumuşak avucu yanağımda kısa bir süre durdu.

Bu yeterli değildi. Hiçbir zaman yeterli olmamış gibi görünüyordu.

Sığ teması derinleştirme dürtüsüyle savaştım ve ellerimi ceplerime soktum. Hiçbir zaman herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunan biri olmamıştım. Ancak şimdi, nerede olursak olalım ellerimi Janie'nin vücudundan uzak tutmakta zorlanıyordum. Ayrıca ondan başka herhangi bir şeye ya da kişiye konsantre olmakta da zorlanıyordum.

"Merhaba," diye karşılık verdi, dikkati çevremiz ve benim aramda bölünmüştü. Çevremiz sonunda onun dikkatini çekme savaşını kazanmıştı. "Burayı seviyorum." Kelimeleri sanki huşu içindeymiş gibi soludu.

Yavaş bir daire çizmesini izledim. Gözleri seyrek ve dağınık atmosferi incelerken parladı.

"Burayı neden seviyorsun?" Cevabının hoşuma gideceğini hissediyordum. Beklenmedik ve benzersiz olacağını biliyordum. Onunla ilgili her şey beklenmedik ve benzersizdi. Çok öngörülebilir ve sıradan bir dünyada benim parlak eksantrik ışığımdı. Her şeyi yeni, ilginç ya da komik yapardı.

Janie bana şüpheli bir bakış fırlattı. Eminim bunu güvensiz görünmek için yapmıştı ama onun yerine çok sevimli ve muhteşem görünüyordu. "Benimle dalga geçeceksin."

Kendime rağmen gülümsedim, bu birlikte olduğumuzda çok sık rastladığımız bir şeydi. "Seninle dalga geçmeyeceğim. Gerçekten bilmek istiyorum." Elini uzattım, kendimi tutma savaşını kaybediyordum, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek istiyordum. "Burayı neden seviyorsun?"

Başını eğdi, iri ela gözleri yüzümde gezindi, sonra benimkilerle buluştu. İfademin samimiyetini anlamaya çalıştıklarını tahmin ediyordum. Onu tekrar öpmek istedim ama bunu yaparsam soruya asla cevap vermeyeceğini biliyordum.

"Aslında utanç verici ve en kötü günümle ilgili, aslında en iyi günlerimden birine dönüştü çünkü seninle ilk kez konuştum ve gözlerinin içine baktım. Bunu yapmakta çok zorlandığımı biliyor muydun? Gözlerinizin içine bakmak benim için zordu ve kendimi savunmam gerekirse, aslında birinin gözlerinin içine bakmamanın bir saygı işareti olduğu bir dizi kültür var. Örneğin, Japonya'da okul çağındaki çocuklar
_"

"Janie." Ellerimizi arkasına götürerek onu kendime doğru çektim. "Burayı neden seviyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı, yumuşak ağzı aralandı. Kızardı. Bu yıkıcıydı ve nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Eskiden onu bilerek kızartmaya çalışırdım. Onu kızdırmaktan ve gözlerinin nasıl ısındığını izlemekten zevk alırdım ve özellikle kirpiklerinin arasından bana bakmasını çok severdim. Janie zeki ve güzeldi. Onu istemsiz bir tepki verecek kadar şaşırtabilen birkaç kişiden biri gibi görünmem hoşuma gidiyordu.

Janie soğuk biri değildi; doğal olarak mesafeliydi. Ne zaman onu iş yerinde ya da bir grup içinde izlesem, kendini olayların dışında tutuyor gibi görünüyordu ama bu bana hiçbir zaman kasıtlı gibi gelmedi. İzlerken daha rahat görünüyordu. Belki de bu yüzden fevri tepkileri bu kadar tatmin ediciydi.

"Banyo armatürleri." Boğazını temizledi ve çenesini kaldırarak bakışlarıyla doğrudan, cesurca buluştu. "Ben bir banyo hayranıyım. Meditasyon için son derece iyi olduklarını gördüm."

Gülmekten kendimi alamadım. "Meditasyon mu? Banyoda meditasyon mu yapıyorsun?"

Gülümsemeye çalışarak başını salladı. "Şey, bu bir çeşit meditasyon. Eskiden tüm düşüncelerimi paketleyip kafamın içindeki bir dolabın rafında bir kutuya koyardım ama son zamanlarda banyoda oturup orada bir şeyler üzerinde çalışıyorum. Sanırım tüm o porselen ve fayanslarla ilgili bir şey." Omzumun üzerinden bakarak benden uzaklaştı. "Hey, Elizabeth! Burada olduğunu bilmiyordum."

Doğrusu Elizabeth'in orada olduğunu unutmuştum. Janie'ye sarılmayı bıraktım ve o arkadaşını selamlarken geri çekildim.

"Evet. Biraz önce geldim." Elizabeth Janie'ye sıcak bir şekilde gülümsedi ve başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Musluklara bakıyordum."

"Bakmayı bitirdin mi? Rezervasyonumuz ne zaman? Çünkü vaktimiz varsa etrafa bakmaktan çekinmem..." Janie'nin umut dolu gözleri Elizabeth ve benim aramda dolaştı.

"Çok vaktimiz var; rezervasyon altı buçuğa kadar değil ve sadece on dakika uzaktayız," diye onu rahatlattım ve anında bir gülümseme kazandım.

Elizabeth Janie'nin elinden tuttu. "Gel de şunlara bir bak; manivela gerçekten çok yumuşak."

Janie ve Elizabeth'in lavabo armatürleri sırasına yaklaşp düğmelerle *oynamalarını*, aralıklarla *ahlayıp vahlamalarını* izledim. Geride durup onları inceledim: Janie, uzun boylu ve her yeri mükemmel bir şekilde yuvarlaktı, Elizabeth'in daha kısa, daha ince formuyla tezat oluşturuyordu. Birçok yönden birbirlerinin zıttıydılar ama sadece zamanın ve güvenilir arkadaşlığın getirdiği pratik bir rahatlıkla etkileşime giriyorlardı.

Onlar zamanlarını tüketip benim durduğum yere döndüklerinde, telefonumdan e-postalarımı kontrol ediyormuş gibi yapıyordum. Arkadaşının önünde, son çeyrek saattir onu sadece izlediğimi, hareketli ifadelerinin ve hareketlerinin tadını çıkardığımı itiraf etmek istemedim. Ayrıca,

Aralarındaki etkileşimi incelemek Janie'nin Elizabeth'in yanında ne kadar rahat olduğunu anlamamı sağladı. Bu dostluk Janie için çok şey ifade ediyordu. Her ikisi için de çok şey ifade ediyordu.

Yukarı baktım ve Janie'nin gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim. "Hazır mıyız?"

Janie dudağını ısırarak başını salladı. "Ben çok hazırım. O kadar açım ki bir atı bile yiyebilirim ama bunu büyük bir zenginlik gösterisi ya da tanrılara kurban verme şeklinde değil, konuşma dilinde çok aç olduğumu belirtmek için söylüyorum."

Elizabeth, Janie'nin ciddi açıklamasına kıkırdadı ve bakışlarımı yakaladı. Bana küçük bir gülümseme verdi ve sonra aniden gözlerini bana dikti.

"Uh..." Elizabeth aniden çantasından hastane çağrı cihazını çıkardı. "Şuna bak; kahretsin." Başını kaldırıp Janie'ye baktı ve yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Görünüşe göre bu akşam yemeğe gelemeyeceğim." Elizabeth bana kısa bir süre baktıktan sonra, "Sanırım bu akşam sadece siz ikiniz varsınız," diye ekledi.

Bir kişi ya da durumdan şüphelendiğimde alışkanlığım olduğu üzere kaşlarımdan biri kalktı. Sayfasının zamanlaması çok dikkat çekici görünüyordu ve Elizabeth'in ne yaptığını hemen anladım. Bir banyo malzemesi mağazasında on beş dakika kesintisiz Janie zamanı geçirmişti. Elizabeth bana Janie'yi de paylaşabileceğini göstererek akşam yemeğinden zarifçe çekiliyordu.

Janie kaşlarını çattı. "Bu çok kötü." Bakışları önce bana sonra Elizabeth'e kaydı ve tekrar konuştuğunda sesinin tonu biraz daha kısıktı. "Quinn'le senin konuşup birbirinizi biraz daha yakından tanıma fırsatınız olur diye umuyordum."

Sarışın arkadaşının ona yumuşak bir gülümseme verişini izledim. "Ertelemek zorundayım; üzgünüm. Gerçekten gitmem gerekiyor." Elizabeth Janie'nin elini sıktı ve kapıya doğru ilerledi. "İyi eğlenceler!"

Elizabeth yanımdan geçerken dudaklarım yana kıvrıldı ve ona gözlerime ulaştığından emin olduğum minnettar bir gülümseme verdim. O da bana anlamlı bir bakış fırlattı: *Bana borçlusun.*

Anladığımı ve ona borcumu ödemeye niyetli olduğumu belirtmek için başımı salladım. Aslında nişan yüzüğünü seçerken ve evlenme teklifini planlarken Elizabeth'in Janie'nin zevkleri hakkındaki bilgisinden yararlanmaya niyetliydim. Elizabeth'le gelecekteki etkileşimlerim karşılıklı olarak faydalı olacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, aslında onunla arkadaş olmayı dört gözle bekliyordum. Bunun Janie'yi ne kadar mutlu edeceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Janie'nin iç çekişi dikkatimi tekrar ona yöneltti ve Elizabeth'in ayrıldığını haber veren ön kapının zili çalarken onu kollarımla sardım.

"Bu çok kötü oldu." Göğsüme doğru sokuldu. "Bir dahaki sefere olacak."

Janie kayıtsızca homurdandıktan sonra arkasına yaslandı ve gözüme takıldı. "Ben gelmeden önce ikiniz konuştunuz mu?"

Başımı salladım.

"Ne hakkında konuştunuz?"

Başımı yana eğdim ve yüz hatlarını incelememe izin verdim. Güzel bir yüzü, mükemmel dudakları, hafif çilleri, iri gözleri vardı. Gözlerinin rengi yosunlu altın rengiydi ve bu bende saçma sapan şiirler yazma ve bir gök yazarı tutma isteği uyandırdı.

"Quinn?"

Kalkık yüzüne göz kırptım. "Uh... ne?"

Kızardı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Ben gelmeden önce ikiniz ne konuştunuz?"

Oyalamak için boğazımı temizledim. Yalan söylemek istemiyordum, yalan söylemeyecektim ama ona tüm gerçeği de söyleyemezdim. Bunun yerine, onun *seçici gerçek* dediği şeyle yetindim. Bu durumda kendimi tamamen haklı hissediyordum.

"Bir projemi tartışıyorduk. Konuya aşina olduğu için bana yardımcı olabileceğini düşündü." Omuz silktim ve gizlice saçlarını çözmeye başladım.

"Ah." Gözleri benimkiler arasında dolaştı, araştırdı ve ben de cesaretle bakışlarını tuttum. "Yardım etmesine izin verecek misin?"

Başımı salladım. "Evet. Bana yardım edecek. Bence iyi olacak." Saçlarını serbest bırakmayı başardım ve vahşi tüy yığınıyla çerçevelenmiş ifadesinin açıklığı karşısında vücudumun gerildiğini hissettim.

Gülümsemesi yavaştı, keyifliydi ve nefesimin kesilmesine neden oldu. "Çok memnun oldum."

Bir an onu düşündüm ve West Lake Caddesi'ndeki lüks tesisat mağazasında dizlerimin üzerine çöküp evlenme teklif etmeyi ciddi ciddi düşündüm. Bu güzel kadına baktım ve tek düşünebildiğim *İstemek* oldu. *Benimki. İhtiyaç.*

Bu Neandertal dürtümü gerçekleştirilmeden Janie bana hızlı bir öpücük verdi ve kollarımdan çıktı. Parmaklarını benimkilerin arasına soktu.

ve beni kapıya doğru çekti.

"Haydi; şu atı ne kadar çabuk yersek, senin evine de o kadar çabuk döneriz." Janie'nin kaşları beceriksizce sallandı ve beni dükkândan çıkarmasına izin verdim. Kapıyı iterek açtığında, giydiği gülünç stilettoların içindeki bacaklarının şeklini ve arka tarafını hayranlıkla seyretmekle meşguldüm.

Sokakta restorana doğru yürüdük ve elimi tuttu. Sessizdim çünkü zihnim hâlâ koşturuyordu; onun karım olacağı düşüncesi beni bunaltıyordu. Onun parlaklığını ve tatlılığını hak etmiyordum ama beni kabul ederse onunla evlenirdim ve gitmesine asla izin vermezdim.

"Hey." Beni kaburgalarımın dürttü. "Yüzün neden böyle?"

Boğazımdaki kalınlığı yuttum; sesim kendi kulaklarıma bile hırıltılı geliyordu. "Ne gibi?"

"Ciddi ve kararlı gibi. Bir dünya acı yağdırmak üzereyken böyle bakarsın."

"*Bir dünya acı yağdırmak mı? Bunu nereden öğrendin?*" Başımı yana eğdim ve gözlerimi kısıtım.

"Steven'dan. Geçen hafta Olivia'ya nasıl *zarar verdiğinden* bahsediyorduk."

Aslında onu kovmuştum. Ben de nazik davranmamıştım. Beceriksizliğe hiç tahammülüm yoktu.

Yüzümü buruşturdum. "İşinde kötüydü. Gitmesi gerekiyordu."

"Katılıyorum, ama konuyu değıştirme; neden senin yüzün dünyanın en acı yüzü?"

"Öyle değil, öyle değil." Başımı salladım ve onu durdurmak için çektim. Kollarımla onu sardım. Vücudunu kendiminkine bastırdım ve onu hazırlıksız yakalayarak usulca öptüm. İlk şaşkınlığına rağmen güzelce karşılık verdi ve ihtiyacım olanı almama izin verdi: sıcaklığını ve körü körüne kabullenişini.

Ama o kör değildi, akıllıydı. Beni tanıyordu ve yine de seviyordu.

Gözlerinin odaklanabileceği kadar uzaklaştım. Kirpikleri kırpışarak açıldı ve bana baktı, güven dolu ve mutluydu.

Sesim hırıltılıydı. "Seni seviyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Yavaş bir nefes aldım ve kendimi onun yosunlu altın rengi gözlerinde kaybettim. "Seni hak etmiyorum."

Dudaklarını yaladı, bakışları ağzıma indi ve gülümsemesi genişledi. "Oh, beni hak ediyorsun." Başını salladı, gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Beni korkusuz yaptın."

Bu bir itiraftı ve göğsümde ağır bir yük gibi hissediyordum. Ben de ona bir itirafta bulunmak istiyordum. Çabayla yutkundum ve sonra dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Sözlerim sadece onun duyabileceği bir fısıltıydı.

"Ve sen beni iyi bir adam yapıyorsun."

SON

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun:

<http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

[Şehirde Örgü Örmek Serisi'nin bir sonraki kitabı Neandertal İnsanla Evleniyor'u Kindle Unlimited'ta okuyun](#)

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin yakında çıkacak kitabı *Beard With Me'nin* ön gösterimi, Winston Kardeşler Serisi #5.5
2. Knitting in the City serisinin bir sonraki kitabı *Neandertal İnsanla Evleniyor*'a ön bakış
3. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yol uyarı bantlarıyla kapatılmıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttı koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğ kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanmış, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat etmişim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri daldığında fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok ama çok eski sırt çantamın yeni onarılmış kayışını çekiştiriyorum -bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımı gevşetmeye yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe güldüm ve kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil bu. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört-yaklaşık on beş-yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak onu -ve babamın düşüncelerini- hemen kovaladım: bir cümleyi yeniden ifade etmek

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağırsaklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü, tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem bulandı ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve ortama dönmesini talep ettim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirlerdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışırdı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapardı - belki Cletus Winston'la flört ederdi - ve sonra bir kavga çıkardı ve hepimiz ceza alırdık.

Ama ben başka kimseyle oturamazdım. Sınıf projelerinde kimse benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafetler ve dış görünüş *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokuşmuş Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri koyup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Komikmiş. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi Scarlet," diye mırıldandım. Bunu yazmalıyım-"

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasiğime gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kıcımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden kütleler için geçerlidir, özellikle de bu kütlelerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Göğsümde yeni bir korku dalgasıyla donup kaldım, yüzümü ekşitmemek için mücadele ettim, üstelik bunun tek sebebi de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak sesleri kafeteryadaki neşeli konuşmaları bastırana kadar onu dinledim.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

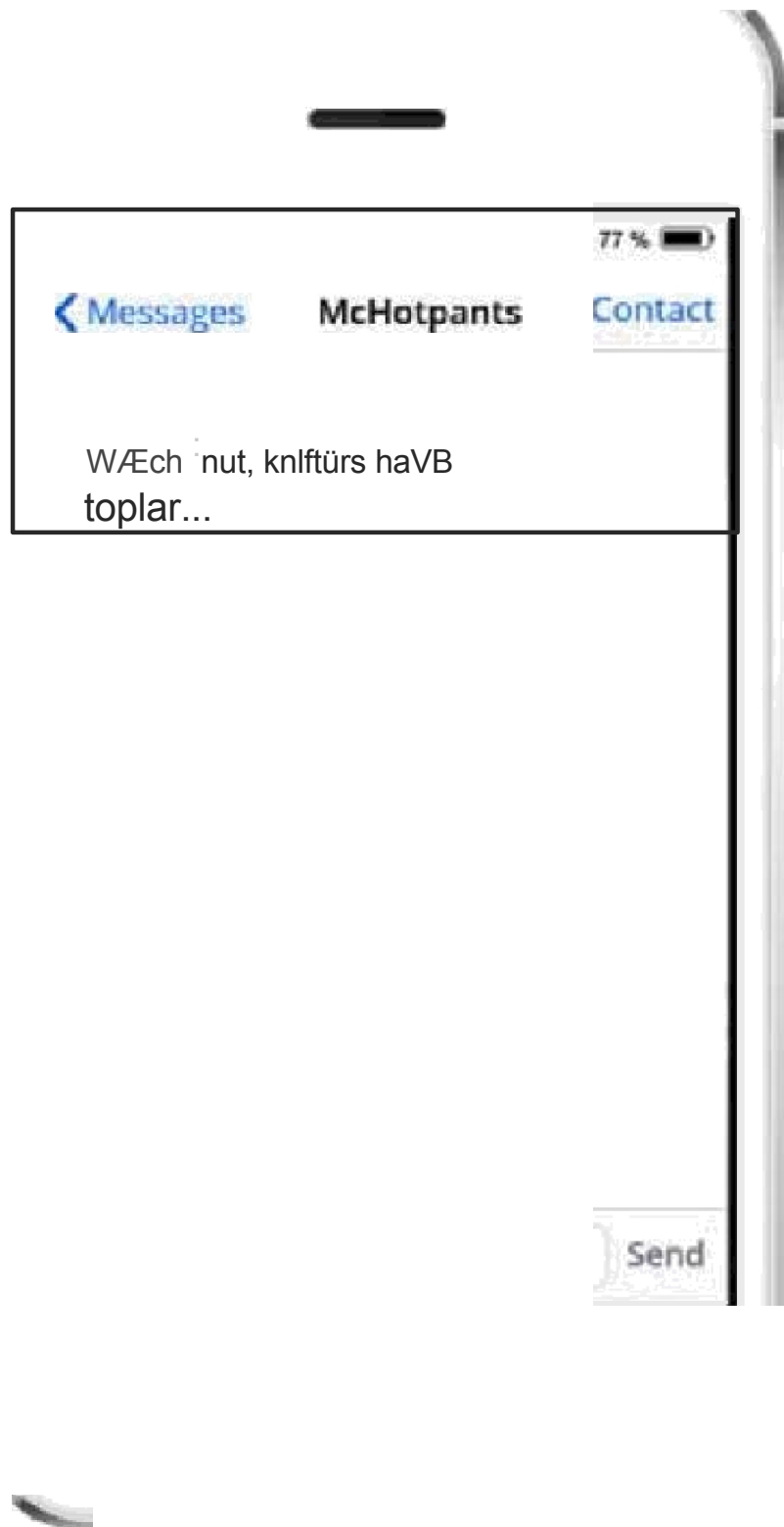
Bu en sevdiklerimden biriymi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

KISA GÖZ ATIN: NEANDERTAL İNSANLA
EVLENİYOR (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ
MEVCUT!)

YAZAN PENNY REID, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİ 1.5. KİTAP

"
SİYAH ÇUBUĞUNUZ ve GÜMÜŞ SOPANIZ VAR MI?"

"Evet."

"Peki Black Rod, onun görevi neydi?"

"Avam Kamarası'nı -Parlamentoyu, bilirsiniz- Lordlar Kamarası'na çağırır."

"Ama kapıyı yüzüne mi kapatırlar? Avam Kamarası mı?"

"Evet."

"Peki kapıyı tekrar çalmak zorunda mı?" "Evet."

Bu haber karşısında burnumu kırıştırdım. Kim Kardashian'ın şöhreti kadar tören, şatafat ve gösterişin cazibesi de şaşırtıcıydı. İkisi de mantıklı gelmiyordu.

Quinn geçen hafta Londra'ya seyahat edeceğimizi duyurduğunda, ilk işlerimden biri şehirde bir örgü grubu aramak oldu. Bölgede yaşayan ya da oradan geçen herkese açık bir grup olan Stitch London'ı buldum.

Toplantı yerlerini şehrin dört bir yanına yaymışlar ve haftada birkaç kez toplanıyorlardı; bazen Covent Garden'da bir şarap barında buluşuyor, bazen bir barda örgü örüyor, bazen de -bu güzel Perşembe akşamında olduğu gibi- Londra şehrinin hemen doğusundaki Spitalfields Market'te bir restoranda akşam yemeği saatinde bir araya geliyorlardı.

Süper çifte bonus: örgü örmüyor olmamı umursamıyorlardı.

Gözlerim Bridgett'in elindeki sarı atkıya - Bridgett hızlı bir örgücüydü - sonra da arkasındaki Spitalfields Pazarı'nın kavernöz genişliğine kaydı. Genellikle pazarı dolduran satıcılar yaklaşık bir saat önce ayrılmış, arkalarında yankılı ve yalnız bir boşluk bırakmışlardı.

Kaşlarımı çattım, büyülenmişim. "Ama sonra Black Rod'u içeri almak için kapıyı açıyorlar, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Bridget.

"Ve aslında onu dışarıda tutamazlar, değil mi?"

Başını salladı, gözlerinin etrafındaki deri kırışmıştı. Gözlerini ve ağzını çevreleyen çizgilere bakılırsa, yüzü doğal halindeymiş gibi görünüyordu

gölümserken.

"Evet. Oldukça. Avam Kamarası'nın adamı odalarından men etme yetkisi yok. Sadece onun varlığını sorgulayabilirler. Kapıları kapatarak törensel g ü ç l e r i n i gösteriyorlar. Bu Lordlara ve Monarşiye Avam Kamarasının onların kaprislerine boyun eğmediğini hatırlatıyor." Bridgett sevincini belli eden bir şekilde sırttı; sonra da kıkırdadı. "Her şey oldukça aptalca, değil mi? İnsan bir yabancıya anlatınca çok aptalca geliyor. Ama sanırım tüm gelenekler açıklandığında ya da tartışıldığında aptalca geliyor." Bu gerçek karşısında başımı salladım. İyi bir düşünceydi, hatırlamaya değerdı, daha fazla d ü ş ü n m e y e değerdı. Bunu bir veri noktası olarak sakladım. daha sonra düşündüm.

Bridgett'in kızı Ellen, tığ işi yaparken bana gülümsedi. "Amerika Birleşik Devletleri'nde ya da benim deyimimle asi kolonilerde hükümetle ilgili hiç tuhaflık yok mu?"

"Tamamen etkisiz ve kendine hizmet eden bir yönetim olması dışında mı? Bildiğim kadarıyla yok."

"Belki de Senato'nun suratına kapıyı çarpmak için bir Kara Çubuk ve Gümüş Sopa yerleştirirseniz, hükümetinizin mucizevi bir şekilde yetkinliğinin arttığını görebilirsiniz."

"Düşünmeye değır," dedim.

Bridgett kızına alaycı bir gülümseme hediye etti; konuyla ilgili konuşmaya devam ederken gözlerini tekrar eşarbına çevirdi. "Gerçekten de, kulağa ne kadar aptalca gelse de bu geleneklerin gerçek bir değeri olduğuna inanıyorum. Gelenekler güven inşa eder ve insanlara emniyet, güvenlik hissi verir. Ne bekleyeceğinizi bilerseniz, pasif bir şekilde de olsa sürecin bir parçası olursunuz. Geçiş törenleri çok önemlidir ve gelenekler değır taşıdığı için varlığını sürdürür. Bence sizin nesliniz hiçbir şeyin kutsal olmaması için geleneklerin önemine yeterince değır vermiyor."

Küçük açıklamasının yarısında başımı sallamaya başladım. Sözleri yine çok anlamlıydı; daha anlamlarını tam olarak kavrayamadan sol tarafımda bir vızıltı duydum, bacağımda bir titreşim hissettim ve sesli bir şekilde homurdanma isteğime karşı savaştım.

Bu benim cep telefonumdu.

Biri beni arıyordu.

Thor!

İşte buradaydım, yaklaşık on yedi ila yirmi üç güzel bayanla oturuyordum - birkaç bayan geldiğı için kesin sayıyı bilmiyordum

Son iki saatin nasıl geçtiğini anlamamıştım ve Parlamento'nun açılış törenleri üzerine yaptığımız tartışmanın keyfini henüz çıkarmamıştım. Birdenbire, muhtemelen dünyanın öbür ucundan gelen bir sohbet kaçkını, keyifli ama şaşırtıcı derecede bilgilendirici etkileşimimi bölüyordu.

Ellen ve Bridgett'e pişmanlık dolu bir bakış attım. "Özür dilerim. Telefonum çalıyor. Biri beni arıyor."

Bridgett omuz silkti, bu kesintiden hiç rahatsız olmamıştı. "Sorun değil canım. Git işine bak."

Çantama uzandım, Bridgett'in öfkelenmemesine rağmen sözümün kesilmesinden hâlâ hoşnut değildim. Telefonumu karıştırırken Black Rod hakkındaki tartışmamızı düşündüm. İki saat önce sorsalardı, bir eylemi ya da davranışı, faydasını ya da gerekliliğini düşünmeden, sadece her zaman yapıldığı için sürdürmenin ya da desteklemenin tamamen mantıksız görüldüğünü söylerdim.

Bu ayrımın, ilerleme ile gelenek arasındaki çizgi olduğunu fark ettim.

Lanet olası cihazı çantamdan çıkardım ve sandalyemden kalktım. Steven'ın adı ekranda yanıp sönüyordu. Telefonum sessize ayarlı olmasaydı, Steven'ın kişisel zil sesi *olan It's Raining Men*'i de dinliyor olacaktım. Bunu değiştirmek için telefonun ayarlarında gezinecek gücüm -ya da dürüst olmak gerekirse, isteğim- yoktu.

Steven'a olan sıcak duygularım ne olursa olsun, cep telefonu her çaldığında cevap vermekten duyduğum şiddetli nefret DNA'ma kodlanmıştı -tıpkı Cosplay'e olan sevgim ya da realite televizyonuna olan kararsızlığım gibi.

Restoranın girişine doğru yürürken başparmağımı ekranda kaydırdım. Bu lanet olası cihazla uğraşıyor olabilirdim ama bu, arkadaşlarının duyabileceği mesafede cep telefonuyla konuşan *kişi* olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Alo?" Sesimi fazla hırçın çıkarmamaya çalıştım.

Başaramadım. "Hey, Janie! Neredesin? Bay Sullivan seninle mi?" "Hayır. Örgü grubundayım. O benimle değil."

"Oh, senin örgü ördüğünü sanıyordum? Örgü ördüğünüzü nasıl bilmem?"

"Ben örgü örmem."

"Ama az önce dedin ki-"

"Steven, aramanın bir nedeni var mı?" Korumalarımın biri olan Jacob'a baktım ve ona sıkı bir gülümseme verdikten sonra içeri doğru birkaç adım attım.

Spitalfields Pazarı'nın tam ortasında'yım; üç santimlik topuklu ayakkabılarım betonda yankılanıyordu. "Çünkü bu kesinlikle daha sonra ve yüz yüze yapabileceğimiz bir konuşma." Sabırsızlık, göğsümde paslı çivilerden ve kıymıklı, arsenikle işlenmiş ahşaptan bir ağaç ev inşa ediyordu.

"Ah, üzgünüm, Toots. IPS sinir bozucu telefon sendromunu unutup duruyorum. Kısa tutmaya çalışacağım ama seninle gerçekten konuşmalıyım, bu yüzden bana bir süre daha katlanmak zorundasın. Sen ve Patron İngilizlerle eğleniyor musunuz? Bir çay partisine katıldınız mı? Ortalığı ayağa kaldırdınız mı? Kraliçe'yle tanıştınız mı? Trafalgar Meydanı'nda çıplak koştunuz mu? Umarım Trafalgar Meydanı ile ilgili cevabınız hayırdır, çünkü bu denemeyi birlikte yapmak isterim."

Steven'in alayına gülümsemekten kendimi alamadım. "Yarın geldiğinde sana son iki gündür Londra'da geçirdiğimiz büyüleyici zamanları anlatacağımdan emin olabilirsin ve bana Toots deme."

Gerçek şu ki Quinn'i son iki gündür neredeyse hiç görmemiştim. Asıl plan, Steven ve ekipten önce erken uçmak ve büyük bir potansiyel kurumsal müşteriyle buluşmadan önce kendimize biraz zaman ayırmaktı. Kurumsal müşteri Grinsham Bankacılık ve Kredi Sistemleriydi ve büyük bir olay ve büyük bir haberdı. Quinn'in özel müşteri toplantılarının gününün iki saatinden azını alması gerekiyordu; ancak sabahlarını, öğleden sonralarını ve akşamlarını doldurdular.

Şu anki Quinn'sizlik durumumla ilgili hislerim biraz karışık; özellikle de Quinn'in çılgın ısrarı yüzünden her yere yanımda üç koruma götürmek zorunda kaldığımdan beri.

En iyi ihtimalle hayal kırıklığına uğramıştım. En kötü ihtimalle de kızgınlıktan kudurmuştum. Hangi duygunun zihniyetimi daha doğru tanımladığına karar verememiştim çünkü beynim ikisi arasında gidip geliyordu.

"Güzel, güzel. Dört gözle bekliyorum. Uçağım için biniş öncesi işlemleri başlatmak üzereler." Oflaması sıranın içinden duyulabiliyordu. "İki yıldır ilk kez ticari bir uçuşta seyahat edeceğim. Hava tarafı terminalinden, o garip boyun yastıklarından ve... insanlardan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum."

"Steven, birinci sınıfta uçuyorsun. Nüfusun yüzde kaçının birinci sınıfta uçtuğunu biliyor musun? Yüzde altıdan az. Prens William bile ekonomi sınıfında uçuyor."

"Bunu az önce uydurdun. Beni kandırabileceğini sanma. İstatistiklerin yüzde yetmiş ikisi anında uydurulur."

Gülmemeye çalıştım. "Asla istatistik uydurmadığımı biliyorsun ve insanların arasında olman gerekse bile birinci sınıfta uçmaya katlanabileceğini düşünüyorum."

"Elimden geleni yapacağım." Burnunu çekti, iç çekti ve sonra tekrar iç çekti. "Patron bana bulaşmış olmalı. İnsan ırkını küçümsemesi bulaşıcı olabilir."

Sağ omzumun üzerinden belli belirsiz bir ayak sesi yankılandı. Sese doğru yarı döndüm, karanlık alanı araştırdım. Jacob da duymuş olmalıydı çünkü durduğum yere geldi ve elini üst koluma koydu.

"Bayan Morris, restoranın içine geri dönebilir misiniz?"

Jacob'a başımı salladım ve yeni örgü tanıdıklarımın toplandığı körili tavuk işletmesi Cluckingham Palace'ın girişine doğru döndüm. "Artık gitmem gerekiyor, Steven."

"İyi, iyi. Tamam. Yine de yarın seni bulacağım ve Trafalgar Meydanı'nı koşarak geçmemizin ne kadar süreceğini hesaplayacağız."

Sırıtırken bile gözlerimi deviriyordum. "Güle güle, Steven." "Güle güle, Toots." Telefon konuşmasını bir öpücük sesiyle bitirdi.

Jacob kolumu bırakmıştı ama hâlâ havada asılı duruyordu. Ayak sesleri artık daha yakındı ve açıklanamaz bir nedenden ötürü ürperdim.

Sonra onu gördüm.

Hâlâ yaklaşık kırk metre uzakta olduğu için emin olamıyordum ama bakışlarımız karşılaştığında mavi gözleri parlıyor ve ışıltıyor gibiydi; en azından ayak parmaklarım, kulaklarım, kalbim ve iç organlarım öyle düşünüyordu. Adımları her zamanki gibi aceleci değildi; ama hareketleri ustacaydı, kendine sahip olma ve kibir arasındaki çizgide dolaşan dikkatsiz bir güven ve zarafetle işaretlenmişti.

Nefes darlığını takip eden zevk acısı beni yerimde tuttu - Quinn ilk kez görüş alanıma girdiğinde beklenen yoldaşlarım. Beş aylık flörtümüzden sonra bile kendimi hep biraz çaresiz ve telaşlı hissettim.

tarafından onun varlığı-özellikle at ilk olarak Yine de Ben olsam gözlerim bağlandı ve bir çemberin içinde döndürüldüm ve daha sonra bir yazı yazmam gerektiği söylendi.

Dr. Seuss için iambik pentametre ile bir methiye.

Yaklaştıkça hızının yavaşladığını ve gözlerinin ayakkabılarıma takıldığını fark ettim. Dürüst olmak gerekirse onlarla oldukça gurur duyuyordum. Kırmızı satendi ve ayak ucunda büyük bir fiyonk vardı. Topukları ciddi şekilde çiviliydi. Ama hafif platformlu oldukları için, dört inçlik topuk gerçekten

en fazla üç santim. Ayakkabıları öğleden önce Liberty of London'ın arkasındaki şık ara sokakta yer alan dikkat çekici bir ayakkabı mağazasından almıştım.

Satın alma işlemi o anda beni neşelendirmiş ve içimi ısıtmıştı. Şimdi, bakışlarının seviyeli ve sivri sıcaklığı altında neredeyse yanıyordum.

Durduğum yerden iki metre kadar uzakta durdu ve ellerini yavaşça ceplerine soktu. "Ayakkabıların güzelmiş" dediğinde gözleri hâlâ ayaklarımdaydı.

Bu ifadenin ve sesinin lezzetli tınısının başımla kalbim arasında dans etmesine izin verdim; sonra tahmin edilebileceği gibi, kalça kemiklerimin arasına, yumurtalıklarımın yakınına yerleşti. Vücudum bir harita olsaydı, şu anda uzun süreli yan etkilerden muzdarip olan bölge rahmimin hemen güneyi ve uyluklarımda kuzeyiydi.

Yani vajinam.

Dolayısıyla çaresizliğim.

Quinn'den önce vajinam ve ben tanışıyorduk ama pek arkadaş değildik. Çoğunlukla bir sıkıntı, bir gizem, her zaman düşük performans gösteren veya bana acı veren bir şey gibi görünüyordu. Sorunlarımda muhtemelen kullanıcı hatası olduğunu düşündüm; ama onu nasıl çalıştıracığımdan emin değildim. Kuşkusuz, labia olarak bilinen labirente hiç başarılı bir şekilde gezinmemiştim, kafa karıştırıcı klitorisi boşverin.

Bununla birlikte, Quinn'den beri, tüm parçalarına karşı (onun parçalarından bahsetmiyorum bile) isteyerek güçsüz hale gelmişim.

"Teşekkür ederim." Ayak bileklerimden başlayıp bacaklarıma, kalçalarıma ve yukarıya doğru tırmanışını izledim. Ayakkabılarımda, o sabah benim için seçtiği kıyafeti giyiyordum. Siyah iç çamaşırlarıyla birlikte yatağın kenarına bıraktığı notta sadece *beni giy yazıyordu*.

Beyaz puantiyeli küçük siyah elbise giymeye alışık olduğumdan çok daha dar ve kısaydı. Ama daha önce hiçbir şey giymemi açıkça istememişti. Aslında tüm kıyafetlerim, özellikle de iç çamaşırlarım onu rahatsız ediyor gibiydi. Bu nedenle beni rahatsız etmediği için istediği gibi giyindim.

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarındaki vahşete bakılırsa, önerdiği kıyafeti giymekle doğru bir karar vermiştim. Göğsüm bir daraldı bir genişledi. Bu his kafamı karıştırmıştı ve mavi gözleri nefesimi ve beynimi ele geçirmişti.

"Gözlerin mavi." Dedim.

Bir kez göz kırptı, ağzı hafifçe yana kaydı ve yavaşça bana üç adım daha yaklaştı. "Evet. Bu doğru."

"Benim gözlerim kahverengi." Dedim; kelimeler ağzımdan çiğnenmemiş yemek parçaları gibi döküldü - beceriksizce ve büyülenmiş ve beyinsiz olmaya eşlik eden dikkatsizlikle.

Quinn üst dudağını ısırdı ve omzumun üzerinden Jacob'a baktı. Gülümsemeye karşı koyduğunu biliyordum. Benim tuhaf saçmalıklarına sık sık böyle tepki verirdi.

"Dışarı çıkıyoruz." Quinn şimdi Jacob'a hitap ediyordu. "Arabayı getir."

"Evet, Bay Sullivan." Gardiyanın sert cevabını kısa süre sonra geri çekilen ayak seslerini duydum. Sadece Jacob'ın gittiğini fark ettim; bu durumda Quinn'i takip edenleri saymazsak geriye iki korumam kalıyordu.

Londra'ya geldiğimizden beri ilk kez bu kadar geniş bir güvenlik ekibine ihtiyaç duyduğumu düşünerek şaşkınlığım dikkatimi çekti. Ancak, Quinn'e baktıkça, güzelce dikilmiş takım elbiseler giymiş, baş belası (burada baş belası ortak bir isimdir) bir sürü adamla birlikte olmaktan duyduğum hoşnutsuzluk dağıldı.

Boş alanı taramasını izledim, bakışları kısa bir an için sol omzumun üzerindeki iki farklı noktada durdu. Gözleri bir ışık kaynağı gibiydi ve loş ışıklı alanda fazlasıyla görülebiliyordu. National Geographic'in Antarktika'nın geri çekilen katı oluşumlarıyla ilgili çok bilgilendirici IMAX filminde filme aldığı gibi, tam olarak buzul buzunun rengindeydiler.

"Dan neden burada? Pete nerede?" diye sordu, dikkati hâlâ omzumun üzerindeydi.

Quinn'in gözleriyle ilgili Antarktika anılarımdan yola çıkarak iki kez göz kırptım ve arkama baktım. Gölgelemin arasında Dan'i (ya da Pete'i) bulmaya çalıştım ama başaramadım.

"Dan burada mı? Nerede o? Onu göremiyorum." Gözlerimi kısıtım ve yankılanan uçsuz bucaksızlığa sordum. "Burada mısın, güvenlik görevlisi Dan?"

Quinn'in elleri aniden belimdeydi ve ben bu beklenmedik temas karşısında irkildim, sıçradım ve ona döndüm. Benim alanımdaydı. Sessizce hareket etmesinden ya da daha önce yalnız olduğum bir yerde aniden ortaya çıkma alışkanlığından nefret etmiyordum. Ama henüz buna alışamamıştım.

Bana baktı. Ona baktım. Yumuşak bir iç çekiş - onun yakınlığı, sıcaklığı, güzel kolonyasının kokusu, küçük bir gülümseme fısıltısı

dudaklarımın arasından geçti.

Sonra, beni her zaman silahsız bırakan o sessiz haliyle, "Bugün seni özledim," dedi.

Tekrar iç çektim, bu sefer tatlı sözleri nefesimi kesmişti. Memnun bir kedi gibi sııttım - ki bu hiç mantıklı değildi, çünkü insanlardan başka hiçbir hayvan memnuniyetini göstermek için gülümsemez.

Bunu bir gerçek olarak anlatmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Quinn'in bakışları benimkilere kaydı. Bir teğeti bastırmaya çalıştığımı anlamış olmalı ki, "Söyle" dedi.

"Ne?"

Kaşlarını kaldırdı, çenesini eğdi ve bana çok etkili bir bakış fırlatarak "*Biliyor musun?*" dedi.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil." "Söyle bana."

"Bu tamamen gereksiz bir bilgi."

"Bilmek istiyorum." Sesini neredeyse bir oktav düşürdü ve ne demek istediğini vurgulamak istercesine beni kendine doğru çekti.

Bu sadece beni daha lezzetli bir şekilde tedirgin etmeye yaradı. "Quinn..." diye fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyordum.

"Janie, söylediğin her şey büyüleyici." O da fısıldadı.

"Hayır, öyle değil. Ve bu kadar bariz bir şekilde yanlış olan bir ifadeye inanacağıma inanacağımı düşünmen beni biraz endişelendiriyor."

Cevap vermeden önce sözlerimden oluşan karmaşık ağı çözmek için bir an bekledi. "Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değilim. Ancak, *sana* açıkça yanlış bir şey söyleyeceğimi düşünmen *beni* çok endişelendiriyor."

Birbirimizin gözlerine baktık, uydurulmuş bir suçluluk duygusuyla hesaplaşıyorduk. O

kazandı.

"Güzel. Bilmek ister misin? Düşünüyordum da, bir çocuk gibi gülümsüyordum.

Memnun kedi, bu beni bir benzetme olarak rahatsız etti çünkü insanlar dışında hiçbir hayvan zevk göstergesi olarak gülümsemez. Bazı insanlar hayvanların, özellikle de kedi ve köpeklerin gülümsediğini düşünür ama bu insanlar yanılıyor. Ağız kıvrımı tesadüfidir. Kediler zevk aldıklarını göstermek için mırıldar, köpekler ise kuyruklarını sallar."

"Kedilerin hazzı göstermesinin tek yolunun mırlamak olduğundan nasıl emin olabiliyoruz?"

"Hayvan davranışları üzerine incelediğim iki çalışma, diğer dışa dönük zevk işaretlerini kesin olarak dışlamadı. Aksine, özellikle bir kedi için tek güvenilir gösterinin mırlamak olduğunu belirttiler."

"İnsanlar mutluluk ve memnuniyetlerini göstermek için gülümsemekten daha fazlasını yaparlar. Bana öyle geliyor ki kediler, köpekler ve diğer hayvanlar da muhtemelen başka dışsal belirtiler sergiliyorlar." Omuz silkti. Her zamanki gibi böyle şeyler hakkında konuştuğumuzda -benim önemsiz bilgilerimin teğet geçtiği bir konu- gerçekten ilgileniyor ve meşgul görünüyordu.

Onun bu yönünü seviyordum. Daha önce hiç kimse benimle bunu yapmamıştı, rastgele konularla ilgilenmemişti. Her zaman sorular sorar, farklı bir kavramla ilişkilendirmeye çalışır, küçük bir gerçeği büyük ve önemli göstermeye çalışırdı.

Onun mükemmel tespitini başımla onayladım, çünkü mükemmel bir tespitti. "Kesinlikle haklısınız. İtiraf etmeliyim ki, her iki çalışmanın da en büyük kusuru, hayvanların sadece mutluluk ya da zevk belirtmek için gülümseyip gülümsemediklerini keşfetmeye çalışmalarıdır. Gülümsemeyi dışladıktan sonra, ek bilgi anlamında çok az şey sağladılar. Belki de yazarlardan biriyle temasa geçmeli ve tüm hayvanlar aleminde türler arasında paylaşılan herhangi bir dışa vurum olup olmadığını sormalıyım."

"Belki de önce senin tüm dışa vuran zevk gösterilerini belgelemeliyiz."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, bilimsel değerinin ne olacağını sormak için ağzımı açtım, sonra her zaman buz gibi olan gözlerindeki hafif ışıltıyı fark edince kapattım.

Yanaklarımın kızarmasını beklememe gerek kalmadı. Aradan bunca ay geçmesine rağmen onun beni sinirlendirme becerisinden hâlâ utanıyordum.

Aslında utanmak doğru kelime değildi.

Eskiden utanırdım. Şimdi sadece onun, tepkilerinin, başını eğişinin, dudaklarını hafifçe kaldırışının aşırı bilincinde hissediyordum.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, kızarmış tenimin üzerinde sanki büyük bir hazine ya da yeni bir keşifmişim gibi gezinirken yüz ifadesinin aniden inanılmaz derecede yumuşak ve sevecen bir hal alması gibi. Bu beni hem şaşırtıyor hem de heyecanlandırıyordu ve buna bağımlı hale geliyordum. Mantiken, verdiği tepkinin uzun sürebileceğini düşünemiyordum. Hiç kimse benim tuhaflıklarına bu düzeyde bir ilgiyi sonsuza kadar sürdüremezdi. Bir noktada onu sıkacak ya da sinirlerini bozacaktım.

Quinn'le ilgili her şeye karşı aşırı farkındalığım da uzun süremezdi. Sonunda bu

-Paylaştıklarımızın, yoğunluğun azalması gerekiyordu.

Bu nedenle, "Sence bu hiç bitmeyecek mi?" diye sordum.

"O da ne?"

"Sence tüm aklımı yitirmeden sana bakabilecek miyim?"

Gülümsemesi yoğunlaştı; yumuşaklığı keskinleşti. "Umarım öyle değildir." "Beni akılsız mı buluyorsun?"

"Oyun alanını biraz eşitliyor diyelim."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Artık odaklanmam ve düşünmem gereken bir şey olduğu için başım omuzlarımla üzerine daha düzgün bir şekilde yerleşti. "Akılsız olduğunu ima ediyor olamazsın."

Bana sessiz bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ardından hızlı bir öpücük kondurdu ya da ben onun hızlı bir öpücük kondurmak istediğini düşündüm. Dudakları dudaklarımdan ayrılır ayrılmaz onaylamaz bir şekilde homurdandı ve ağzını bir kez daha dudaklarıma yapıştırdı. Sonra beni gerçekten öptü.

Her zamanki gibi -gerçekten öpüştüğümüzde- etrafımı, uzuvlarımla işleyişini ve ses tellerimin işlevselliğini unuttum. Ona tırmanmaya başlamış olabilirim.

Belirsiz bir süre sonra Quinn beni bıraktı, ancak elleri üst kollarımı biraz fazla sıkı kavramıştı.

Tabii ki onsuz, bedeni bedenime değmeden kendimi hemen eksik hissettim. Gözlerimi açtığımda onu çenesi gergin bir şekilde bana bakarken buldum. Bu alışılmadık bir durum değildi, özellikle de herkesin içinde öpüştükten sonra. Kendini sürekli hüsrana uğratmasının akıl sağlığını merak etmek zorundaydım.

Ancak, şu anda -ve özellikle dikkatimi çeken- gözlerinin arkasında başka bir şeyin alttan alta parladığı hissediliyordu, bu beni ürkütmüştü. Evet, genellikle bizi kamuya açık sevgi gösterilerimizden ayırdıktan sonra birkaç saniye boyunca bana ve/veya benim bir parçama bakardı. Bu sefer konuşmak istiyor ama kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. Dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. İki kez yutkundu.

Biraz zorlanarak aldığım nefesin hafif sesi, restorandan gelen kahkaha sesiyle kesildi. Gözleri sese doğru kayd ve görmeden baktığını anlayabildim. Düşüncelerinin içinde kaybolduğunu fark ettim ve bu düşünceler fırtınalı türdendi.

"Quinn?"

"Gitmemiz gerek. Dan eşyalarını alacak." O konuşurken dikkati tekrar bana yöneldi ve yüz ifadesinin temkinli olduğunu görünce şaşırdım. Cevap vermeme fırsat vermeden kollarımdan birini bıraktı, döndü ve diğeriyle beni çıkışa doğru çekti.

"Bekle!" Omzumun üzerinden baktım, Dan ve diğer korumamın gölgelerden çıktığını gördüm ve ona küçük bir el salladım. "Örgü grubuna veda etmek istiyorum ve ceketime ihtiyacım var."

"Ceketini getirecek. Rezervasyon yaptırdım ve..." Devam etmeden önce boğazını temizlediğini duydum, "...konuşulacak şeyler."

"Dışarı mı çıkıyoruz?" Gözlerimi kırıştıtarak arkasına baktım; genellikle öpüşme sonrası yaşanan hayal kırıklığından sonra onun dairesine - ya da Londra'da olduğumuz için otel odasına- gider ve birkaç lezzetli saat boyunca birbirimize saldırırdık.

"Evet."

"Herkesin içinde mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti ama adımları hiç duraksamadı. Bacaklarım uzundu. Onunkiler daha uzundu. Ona ayak uydurmak için çift zamanlı hareket etmek zorunda kalıyordum.

"Aşağı yukarı." Dedi.

"Aşağı yukarı mı?"

"Evet. Halkın gittiği bir yer."

Arkasından yüzümü buruşturdum. "Kasıtlı olarak muğlak konuşuyorsun."

Aniden durdu ve döndü. Kendi ayağıma takıldım ve Muppet çırpınarak onun kollarına atıldı; sanki hareketlerimin hiç de zarif olmayacağını biliyormuş gibi beni kucaklamak için kollarını açmıştı.

Aniden durduğu için onu azarlamak üzere çenemi kaldırır kaldırmaz Quinn dudaklarını dudaklarıma değdirdi, elleri kendi seçtiği vücuda oturan elbisemi arkama dayanana kadar düzeltilti. Parmakları popoma battığında iniltiye benzer küçük bir ses çıkarmış olabilirim.

"Bazen..." Quinn dudaklarıma doğru fısıldadı, sesi hem acı verici bir şekilde baştan çıkarıcı hem de tatlı bir şekilde alaycıydı, "...şaşırmak eğlencelidir."

****Son Gizli Bakış****

Neandertal İnsanla Evleniyor Şimdi Kindle Unlimited'ta!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ışh: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve Bıyık

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Beard

Science (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe

ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2)

Cad ve (#3)Karı) Varlet ve

Röntgenci (#4 _____ .

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, _____ .

2020'geliyor) de ve Duy) Sense ve _____ .

Manscaping (#3, TBDErkek Topuzları _____ .

arlılık (#2, TBD)

İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD) _____ .

astırıMantuary Man (#5, TBD)

Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel

(#7, TBD)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Ön Gösterim: Neandertal İnsanla Evleniyor \(Şimdi Kindle Unlimited'ta!\)](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

